ELENA ARMAS

DIN AMERICA

EXPERIMENT ÎN DOI

Editor: Anca EFTIME

ELENA ARMAS

DIN AMERICA

EXPERIMENT ÎN DOI

Traducere din limba engleză şi note de

CRISTINA STAN

<3>

EPICLOVE
Editura Epica • Bucureşti, 2022
Redactor: Ioana Socolescu Corector: Dusa UDREA-BOBOREL DTP: Simona BĂNICĂ

THE AMERICAN ROOMMATE EXPERIMENT Copyright © 2022 by Elena Armas

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency All Rights Reserved.

Translation Copyright © Cristina Stan by S.C. Editura Epica S.R.L.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-20-4

Bucureşti, 2022

Editor: Anca EFTIME

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ARMAS, ELENA

Din America, experiment în doi / Elena Armas ; trad. din lb. engleză şi note de Cristina Stan. – Bucureşti: Epica, 2022 ISBN 978-606-9713-20-4 I. Stan, Cristina (trad. ; note) 821.111

Voi, cei care încă aşteptaţi iubirea, aveţi răbdare!

Iubirea e mare amatoare de melodramă.

Pur si simplu aşteaptă, ca să-şi facă o intrare spectaculoasă.

CAPITOLUL UNU

Roşie

Cineva încerca să intre cu forţa în apartamentul meu.

Mă rog, de fapt, nu era apartamentul *meu,* ci locul unde stăteam temporar. Dar asta nu schimba situaţia. După ce locuisem în câteva cartiere dubioase din New York, aflasem că, dacă cineva nu bate la uşă, înseamnă că nu-l interesează dacă are sau nu voie să intre.

Drept dovadă, musafirul nepoftit zgâlţâia zdravăn uşa. Din fericire, era încuiată. Când sunetul a încetat, am răsuflat uşurată.

Am rămas în aşteptare, cu privirea aţintită asupra yalei.

Poate că mi se păruse. Poate că un vecin confundase uşa mea cu a lui. Sau poate că persoana care era acolo, afară, avea să ciocănească si...

Am auzit cum necunoscutul a îmbrâncit usa cu umărul. Am sărit ca arsă.

Probabil că nu era vorba despre un vecin.

Abia dacă mai puteam să respir. Dar, după ziua mea dezastruoasă, nu puteam să dau vina pe creierul meu, pentru că nu era în stare să se ocupe de chestii de bază, precum respiraţia.

Cu câteva ore în urmă, apartamentul meu confortabil şi bine întreţinut, unde locuisem în

ultimii cinci ani, aproape că se prăbuşise peste mine. Nu era doar o crăpătură în tavan şi puţin praf.

O bucată din tavan se desprinsese şi căzuse, cât pe ce să mă doboare. Lăsase în urmă o gaură suficient de mare încât putusem vedea părţile intime ale vecinului meu de deasupra, domnul Brown, care se uita la mine prin spărtură. Şi astfel am aflat o informaţie de care nu aveam nevoie şi pe care nici nu doream s-o ştiu: vecinul meu de vârstă mijlocie nu purta nimic pe sub halat.

Priveliştea fusese la fel de traumatizantă precum faptul că bucata aceea de beton aproape că mă doborâse.

Iar acum mi se întâmpla asta! După ce îmi strânsesem câteva lucruri – sub supravegherea atentă a domnului Brown şi a părţilor sale intime, care atârnau în voie –, mă dusesem în singurul loc care-mi venise în minte. Şi acum cineva încerca să intre prin efracţie.

Am auzit câteva vorbe într-o limbă străină – cel mai probabil, o înjurătură –, urmate de zăngănitul clanţei.

Rahat!

Dintre cele opt milioane de locuitori ai New Yorkului, tocmai eu trebuia să fiu jefuită, nu-i aşa?

Mergând în vârful degetelor, m-am îndepărtat de uşa micului apartament unde îmi căutasem adăpost. Am aruncat o privire în jur, cântărindu-mi opţiunile.

Mulţumită faptului că apartamentul era open-

space, nu aveam niciun colţişor unde să mă ascund. Singura cameră cu uşă, baia, nici măcar nu avea o încuietoare. Nu aveam la îndemână obiecte care ar fi putut fi folosite ca armă – cu excepţia unui suport de lumânări, din lut, şi a unui lampadar fragil, care nu prea mi-ar fi fost de mare ajutor. Nici să sar pe fereastră nu era o idee bună, având în vedere că eram la etajul doi şi nu exista scară de incendiu.

Intrusul a înjurat din nou, de data asta mai clar. Avea o voce profundă, melodioasă, iar cuvintele pe care nu le-am înţeles au fost urmate de o expiraţie apăsată, plină de frustrare. Inima mi-a luat-o la goană. Mi-am apăsat palmele pe tâmple şi am încercat să mă liniştesc.

Se poate şi mai râu, mi-am zis. E clar că tipul nu se pricepe sa intre prin efracţie. Şi nu ştie că eu sunt aici. Crede că apartamentul e gol. Asta înseamnă că...

Liniştea a fost destrămată de sunetul strident al unei notificări dinspre telefonul meu.

Care m-a dat de gol.

Fir-ar al dracului!

Am tresărit şi am întins mâna spre telefon. Stătea pe insula de bucătărie, la o distanţă de vreo trei-patru paşi. Însă creierul meu, care încă se chinuia cu funcţii de bază – cum ar fi mersul –, a calculat greşit distanţa, aşa că m-am lovit cu şoldul de un scaun.

— Nu, nu, nu! am scâncit.

Am întins o mână. Degeaba. Scaunul s-a răsturnat pe podea.

Am închis ochii, ca şi cum încercam să evit vederea dezastrului pe care îl creasem.

S-a lăsat liniştea, însă era doar un calm aparent.

Am deschis un ochi şi-am aruncat o privire rapidă spre uşă. Poate că tăcerea era un semn bun. Poate că zgomotul îl pusese pe fugă.

— Bună! a strigat necunoscutul. E cineva acasă?

La naiba!

Mi-am îndreptat umerii şi m-am răsucit cu încetinitorul. Mai aveam o sansă să…

Sunetul ales pentru aplicaţia aia idioată pe care o descărcasem azi, ceva mai devreme, s-a auzit pentru a doua oară.

Doamne! Chiar nu era ziua mea norocoasă. Karma, *kismet*[I], soarta, ghinionul sau o entitate atotputernică pe care, cu siguranţă,
o călcasem pe nervi îmi purta sâmbetele. Ori poate că la mijloc erau Murphy şi legea lui[II] stupidă.

Am luat telefonul şi l-am trecut pe modul silenţios. Privirea mi-a căzut asupra citatului de pe ecran, care se voia a fi inspiraţional, dar care în clipa asta suna cât se poate de ironic: DACĂ ŞANSA NU-ŢI BATE LA UŞĂ, CONSTRUIEŞTE TU O UŞĂ!

I Termen folosit în islamism, care se referă la voinţa lui Allah. în sens mai larg, în limba engleză înseamnă „destin”.

II Legea lui Murphy este o maximă: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost”. Numele acestei maxime este asociat cu cel al inginerului american Edward Aloysius Murphy.

— Pe bune? am şoptit.

— Aud tot, să ştii, m-a anunţat intrusul. Telefonul, lovitura aia, pe urmă iar telefonul. E totul în regulă acolo?

Nedumerită, m-am încruntat. Cât de grijuliu era posibilul infractor!

— Ştiu că eşti acolo, a continuat el. Aud cum respiri. Hei, ascultă! a spus intrusul.

Şi apoi a chicotit.

Râdea. Adică se amuza pe socoteala mea?

— Nu! Tu să asculţi! am izbucnit cu voce spartă, şovăitoare. Orice faci acolo, să ştii că nu-mi pasă. Eu am... am...

Stătusem aici ca o fraieră, cu mâinile-n sân. Dar acum aveam de gând să-ntorc foaia.

L-am avertizat:

— O să sun la poliţie.

— *La poliţie?*

— Exact.

Cu degete tremurătoare, mi-am deblocat telefonul. Mă săturasem de belele. La naiba! Ziua asta îmi pusese capac.

— Ai la dispoziţie câteva minute ca să pleci, înainte să ajungă poliţiştii. E o secţie de poliţie chiar la colţul străzii.

Era o minciună. Dar speram ca necunoscutul să nu ştie acest lucru.

Am adăugat:

— Dac-aş fi în locul tău, aş lua-o la sănătoasa.

Cu grijă, am făcut un pas mic spre uşă, apoi m-am oprit, aşteptând o reacţie. Speram să aud sunetul unor paşi îndepărtându-se. Când colo,

tăcere.

— Ai înţeles? am strigat, după care m-am străduit să vorbesc pe un ton mai ferm: Am prieteni care lucrează pentru poliţia din New York.

Nici pomeneală! Nu-l aveam decât pe unchiul Al, care era paznic la o companie de pe Fifth Avenue.

Replica mea n-a părut să-l impresioneze pe intrus, fiindcă a rămas tăcut.

— Te-am avertizat. Acum o să sun la poliţie, aşa că, depinde de tine dacă o să fii arestat sau nu.

Am pus telefonul pe speaker şi, după câteva secunde, în apartament a răsunat vocea unui dispecer:

— Bună seara! Ce urgenţă aveţi?

— Bună! Cineva încearcă să intre în apartamentul în care locuiesc.

— *Stai aşa!* Chiar ai sunat la poliţie? a exclamat intrusul. Aha! înţeleg.

A pufnit în râs. Vasăzică situaţia asta i se părea nostimă?

— Cred că e o glumă, a comentat necunoscutul.

începeam să mă înfurii.

— *O gluma?* am ţipat la el.

— Alo? a spus dispecerul. Domnişoară, dacă nu aveţi o urgenţă...

Am răspuns imediat:

— Ba am. După cum spuneam, vă sun ca să raportez o intrare prin efracţie.

Pe loc, intrusul a ripostat:

— Sunt în hol. Cum adică am intrat prin

efracţie? Nici măcar n-am ajuns în apartament.

Am distins un accent. Felul în care pronunţa anumite cuvinte îmi era familiar, ceea ce a declanşat un semnal de alarmă în mintea mea.

— Bine, fie! m-am corectat. Vreau să raportez o tentativă de intrare prin efracţie.

— În regulă, domnişoară, a răspuns dispecerul. Am nevoie de numele şi adresa dumneavoastră.

— Stai aşa! M-am prins, a exclamat intrusul. E una dintre farsele pe care le dau la televizor, în emisiunea aia… Cum îl chema pe prezentatorul ăla cu păr mişto? Nu contează. OK, m-ai păcălit! A fost o farsă foarte reuşită. Uite, râd!

Şi chiar a izbucnit într-un hohot de râs. Cât pe ce să scap telefonul din mână.

— Vrei să deschizi uşa şi să terminăm cu tărăşenia asta? E trecut de miezul nopţii şi sunt epuizat, a spus, de data asta cu voce serioasă. Zi-i că e haioasă. O să ne amintim de farsa asta ca de una dintre cele mai reuşite.

Zi-i că e haioasă.

Cui să-i zic?

M-am încruntat, apoi i-am zis dispecerului:

— Ati auzit? Cred că e tăcănit.

— *Ţăcănit?* a comentat intrusul, jignit. Nu sunt nebun, doar… obosit.

Ceva s-a izbit cu putere de podea, dincolo de uşă. Mă rugam să nu fi căzut el, fiindcă nu voiam să am pe cap şi un tip leşinat, după tot ce mi se

întâmplase azi.

— Am auzit, a spus dispecerul. Domnişoară, eu…

Intrusul i-a tăiat vorba:

— Am greşit uşa cumva?

Dacă greşise uşa?

Felul în care s-a exprimat mi-a atras atenţia.

— *Domnişoară!* a rostit apăsat dispecerul. Numele şi adresa dumneavoastră, vă rog!

— Roşie. Mă numesc Rosalyn Graham… Şi… de fapt, ăsta nu-i apartamentul meu. Sunt acasă la cea mai bună prietenă a mea. Deocamdată e plecată, iar eu am nevoie de o locuinţă. Dar n-am intrat prin efracţie, evident! Am cheie.

— Şi eu am o cheie, s-a băgat intrusul.

— Imposibil! m-am răstit la el. Eu am singura cheie de rezervă.

— Domnişoară Graham, a intervenit dispecerul, pe un ton iritat. Nu mai vorbiţi cu individul de la uşă si dati-mi adresa dumneavoastră! Vom trimite un echipaj de poliţie, ca să verifice situaţia.

Am dat să zic ceva, dar intrusul mi-a luat-o înainte:

— Fata asta chiar c-a sărit calul.

Fata asta. Din nou, vorbea despre o *ea.*

Pentru câteva secunde, am tăcut cu toţii. Apoi liniştea a fost întreruptă de o bufnitură puternică. De parcă tipul de cealaltă parte a uşii se trântise pe podea.

Dispecerul mă tot striga, dar l-am ignorat.

— *Fata asta*? am întrebat. Despre cine vorbeşti?

— Despre drăgălaşa mea verişoară foarte nostimă şi foarte creativă.

Am simţit că rămân fără aer.

Drăgălaşa mea verişoară.

Fata asta.

Accentul pronunţat al intrusului îmi suna extrem de cunoscut.

În mintea mea a prins contur singura explicaţie posibilă.

Oare eu...

Nu. Nu se poate să fiu atât de toantă.

— Domnişoară Graham! a repetat dispecerul. Dacă nu aveţi o urgenţă...

— îmi cer scuze! O să vă sun din nou, dacă va fi nevoie. Vă mulţumesc!

Drăgălaşa mea verişoarâ.

O, Doamne! Nu! Dacă era unul dintre verii Linei, o dădusem rău de tot în bară.

Am încheiat apelul, mi-am pus telefonul în buzunarul de la spate al blugilor şi am încercat să inspir adânc, în speranţa că oxigenul avea să-mi pună neuronii în funcţiune.

— Cine e verişoara ta, mai exact? l-am întrebat, deşi eram destul de sigură de răspuns.

— Cătălină.

Mda. În mod oficial, o dădusem în bară. Şi totuşi, fiindcă locuiam în New York si avusesem de-a face cu o mulţime de oameni şi de situaţii bizare, am adăugat:

— Am nevoie de mai multe informaţii. Poate

că-i stii numele
fiindcă l-ai văzut scris pe cutia ei poştală.

De cealaltă parte a uşii s-a auzit un oftat prelung, iar eu am simţit că stomacul mi se strânge ghem.

— îmi pare rău, i-am zis – şi chiar îmi *părea* rău. Pur şi simplu vreau să mă asigur că...

— Că nu sunt ţăcănit, mi-a încheiat intrusul replica. Varăă- mea e Cătălină Martin, născută pe 22 noiembrie. Are păr şaten, ochi căprui, râset zgomotos.

Am închis ochii. Un nod mi s-a pus în gât.

Necunoscutul a continuat:

— E micuţă de statură, dar, dacă te pocneşte între picioare, te lasă lat. Ştiu asta din experienţă proprie. Ce altceva să-ţi mai zic despre ea? Să vedem... A, da! Urăşte şerpii şi orice chestie care aduce cu ei. Chiar dacă e vorba numai de nişte şosete umplute cu hârtie igienică şi înnodate. Isteaţă farsă, nu? Ei bine, asta m-a costat lovitura aia între picioare.

O, da.

O făcusem de oaie. în stil mare.

Mă simţeam îngrozitor.

Tipul a adăugat:

— Cătălină e plecată pentru câteva săptămâni, în luna de miere, în... Peru, parcă?

Aştepta o confirmare din partea mea, dar n-am scos o vorbă. Amuţisem. Muream de ruşine.

— Aaron e norocosul mire. Din ce-am văzut în poze, e un tip înalt şi intimidant.

Stai asa! Asta înseamnă că…

— încă nu l-am cunoscut personal, a spus tipul.

Nu-l cunoscuse încă pe Aaron? *Nu.* Nu, nu, nu. Era imposibil.

— N-am avut plăcerea să particip la nunta lor, a completat intrusul.

Cuvintele lui mi-au confirmat temerile. Şocul şi ruşinea pe care le simţisem adineauri erau o nimica toată pe lângă senzaţia care începea să pună stăpânire pe mine.

Omul din spatele uşii nu era un infractor sau un individ ţăcănit care nimerise, din întâmplare, la uşa apartamentului celei mai bune prietene ale mele.

Omul din cauza căruia chemasem poliţia era înrudit cu Lina.

Mai mult decât atât: era *singurul* văr al Linei care nu-l cunoscuse pe Aaron. Din lunga listă de rude a Linei, doar el lipsise de la nuntă.

Sigur era *el.*

— Am auzit că petrecerea de nuntă a fost tare, a zis el, iar vorbele lui m-au lovit ca un pumn în piept. Ce păcat că am ratat-o!

O voce din mintea mea îmi spunea: E imposibil să fie el. Nu se poate să am un asemenea ghinion.

Dar uite că se putea. Ştiam că era el. *Kismet*, destinul, norocul sau forţa care îmi hotăra soarta îşi făcuse bagajele şi mă lăsase pe cont propriu.

Tipul ăsta era singurul văr al Linei care sperasem să vină la nuntă. Simplu gând de a-l

întâlni şi de a fi pupată pe obraji de el, după cum e obiceiul în Spania, fusese de-ajuns ca să-mi stârnească fluturi în stomac. Sperasem să stăm amândoi de vorbă şi, poate, chiar să dansez cu el. îmi dorisem să mă vadă în rochia de domnişoară de onoare. îmi dorisem să-l întâlnesc, în sfârşit, în carne si oase.

Am apăsat clanţa. Cu un clic, uşa s-a descuiat.

Inima aproape că-mi sărea din piept la gândul că era *într-adevâr* el. Am strâns clanţa între degete. Eram nerăbdătoare. Speranţa mă sufoca. Iluziile stupide cu care mă amăgisem în lunile de dinaintea nunţii se amestecau cu noile emoţii iscate de încurcătura pe care o provocasem în seara asta. Nerăbdarea se împletea cu vina. Ruşinea, cu entuziasmul.

Inima îmi bubuia în piept.

Am deschis usa si...

Mi-a căzut ceva la picioare.

M-am uitat în jos.

El stătea întins pe spate. Ca şi cum se sprijinise de uşă şi căzuse când o deschisesem.

Aproape că mi s-a tăiat respiraţia când i-am văzut şuviţele castanii, uşor ondulate. Nu se potriveau cu imaginea pe care o ţineam minte. Nici cu poza pe care o păstram, în secret, în telefon. În pozele de pe reţelele de socializare îl văzusem doar tuns periuţă.

— Chiar eşti tu, am mormăit în timp ce mă holbam la el. Iar părul tău e altfel, mai lung şi...

Am tăcut brusc. Simţeam că mi se înroşesc

obrajii.

Pe acest chip frumos, pe care-l admirasem pe ecranul telefonului de atâtea ori, a apărut o expresie confuză. Pe urmă ochii lui de nuanţa ciocolatei au sclipit.

— Ne cunoaştem cumva?

— Nu, am răspuns iute. Evident că nu. Am vrut să zic că arăţi altfel faţă de cum mă aşteptam. Ştii tu... judecând după voce, am explicat, apoi am clătinat din cap. Doamne! îmi pare rău c-am făcut tărăboi. Eu pur şi simplu...

Tu pur şi simplu ce, Roşie?

Mi s-au înfierbântat urechile. Mă gândeam că ar fi fost grozav să mi se caşte pământul sub picioare şi să mă înghită pe loc.

Am repetat:

— îmi pare foarte rău. Te rog, lasă-mă să te ajut să te ridici.

Tipul care nici măcar nu ştiuse că exist – însă ale cărui trăsături mi le aminteam perfect, chiar şi cu ochii închişi – nu dădea semne că se grăbeşte să se ridice. în schimb, îmi studia faţa pe îndelete, de parcă eu eram cea care apăruse de nicăieri şi se prăbuşise la picioarele lui.

Si exact când credeam că-mi venisem în fire suficient cât să zic

ceva cât de cât inteligent, expresia lui confuză a dispărut şi s-a transformat într-un zâmbet, iar cuvintele care-mi stăteau pe limbă s-au împotmolit.

Tipul ăsta avea un zâmbet larg, strălucitor şi

atât de frumos, că nu ştiam cum să reacţionez.

Chiar mai frumos decât surâsul din acel *screenshot* pe care îl păstrasem şi la care mă uitam din când în când.

— în cazul ăsta, hai să facem cunoştinţă. Bună! Eu sunt Lucas Martin, vărul Linei.

Da.

Exact cum bănuisem. Nici nu-şi închipuia cât de bine îl ştiam *eu.*

CAPITOLUL DOI

Roşie

Lucas mă privea de jos, încă întins pe podea. Probabil se întreba ce naiba e în neregulă cu mine de nu spuneam nimic.

Am îngăimaat:

— Eu...

Of! Nu aşa îmi imaginasem c-o să-l cunosc pe Lucas. Doar avusesem destul timp – mai mult de un an – să mă gândesc la o mulţime de scenarii pentru momentul ăsta.

— Bună, Lucas! Mă bucur să te cunosc, în sfârşit.

Mda. Grozav! Spusesem *în sfârşit.*

Lucas s-a încruntat. Urechile mi s-au înfierbântat şi mai tare, iar faţa mea probabil că era ca sfecla.

— Cu siguranţă, nu eşti un infractor! am adăugat iute, ca să schimb subiectul. Te rog să mă scuzi că te-am confundat cu un spărgător de apartamente. Evident, nu aşa ţi-ai închipuit c-o să fii întâmpinat în New York. Şi nici în apartamentul Linei. Hai să te ajut să te ridici!

Dar Lucas a rămas lăţit pe podea, afişând acelaşi surâs larg, ca şi cum ce se întâmpla era normal. Dar mie nu mi se părea deloc normal. Lucas Martin se afla aici. În pragul uşii mele. Mă rog..., uşa Linei. Iar eu făcusem o primă impresie

jalnică.

A ridicat un braţ spre mine.

— Da, chiar că nu m-am aşteptat la asta, mi-a zis. încântat de cunoştinţă, Rosalyn Graham!

M-am holbat la degetele lui lungi. Apoi m-am uitat la încheietura bronzată. Purta o brăţară ponosită, împletită, din piele.

Mă întrebam cum ar fi să-i ating pielea. Dar braţele mele au rămas nemişcate.

Lucas îmi rostise atât numele, cât şi prenumele.

— De unde ştii cum mă cheamă?

Mâna lui a rămas în aer. Aştepta să i-o strâng.

— Am auzit mai devreme, a răspuns nonşalant. Când i-ai spus dispecerului numele tău. Imediat după ce ai zis că sunt ţăcănit.

— O, Doamne! îmi pare rău!

Mâneca hanoracului se lăsase în jos. Ochii mei au urcat spre porţiunea de piele de pe antebraţul lui.

Dar tot nu i-am strâns mâna. Braţul lui Lucas a coborât.

Am început să mă justific:

— Habar n-aveam că vii în seara asta. Jur! Lina nu mi-a spus nimic. Dac-aş fi ştiut, n-aş fi sunat la Urgenţe. La naiba! Dacă ştiam că vii, nici n-aş fi fost aici.

Lucas şi-a înclinat capul într-o parte, curios. Probabil c-ar fi vrut să întrebe: „Şi-atunci, de ce naiba mai eşti aici?”.

— Dar poţi să-mi zici „Roşie”. Toată lumea îmi spune aşa. Şi tu poţi. Dacă vrei, desigur. Dar e bine şi dacă-mi spui „Rosalyn”.

în mod clar, băteam câmpii.

Lucas a chicotit.

— Roşie..., a spus Lucas.

Dumnezeule! Accentul ăla spaniol... Parcă rostea litera *r* cu tot corpul. Era foarte diferit de felul în care toţi ceilalţi îmi pronunţau numele. Suna interesant. Tulburător.

— Roşie, a repetat Lucas, după câteva secunde. *¡Qué dulce!*

Oare ce înseamnă cuvintele astea?

— îmi place numele ăsta. Ţi se potriveşte.

Simţeam că mă încălzesc toată. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Mulţumesc! Şi tu ai un nume frumos, Lucas. E... marfa.

Dumnezeule!

Ce-i cu exprimarea asta? „Marfa”, ca un... glob de discotecă? Sau ca o petrecere cu tematica anilor ’70?

— Mersi! Deşi stau comod aici, pe podea, m-am săturat să-ţi văd faţa cu susul în jos, Roşie.

Imediat, s-a ridicat în picioare. Mă simţea copleşită de statura lui, de felul cum îmi pronunţa numele şi de faptul că-l vedeam pe Lucas Martin în carne şi oase.

Deodată, a tresărit şi s-a încovoiat de durere.

— Ai grijă! am exclamat.

M-am întins şi l-am apucat de braţe.

îşi ţinea capul plecat. Nu puteam să-i văd faţa.

— Te simţi bine?

— *Estoy bien*, a murmurat. Sunt bine. Mi-am

revenit.

M-a privit pe sub gene. Ochii noştri s-au întâlnit şi tot sângele mi-a năvălit în obraji. Apoi s-a uitat în jos. Ceva îi atrăsese atenţia. M-am uitat si eu într-acolo.

Mâinile mele îi strângeau cu putere antebraţele musculoase.

Avea o expresie amuzată.

— M-ai prins zdravăn, Roşie.

I-am dat drumul ca arsă, ca şi cum cuvintele lui mă izbiseră în piept.

— Sigur te simţi bine, Lucas?

A fluturat dintr-o mână.

— Da. Nu-ţi face griji! Probabil ar fi trebuit să-mi dezmorţesc picioarele în avion în loc să dorm aproape tot zborul.

— Ai dreptate. A fost o călătorie lungă. Ai zburat peste Adantic.

Lucas Martin traversase jumătate de glob ca să ajungă aici. Venise din Spania – ţara lui natală –, iar eu îl făcusem să aştepte la uşă, sunasem la Urgenţe, după care îl lăsasem să zacă pe podea.

— A, nu! m-a corectat Lucas. Am zburat încoace din Phoenix.

Cum adică?

— Ai avut escală sau erai deja în…

Am tăcut, dându-mi seama că nu era treaba mea dacă Lucas fusese în America sau nu.

— În fine… Uite cum te ţin la uşă! Intră, te rog!

Am făcut un pas într-o parte, ca să-l las să intre

în apartamentul verişoarei lui. Mă simţeam foarte stânjenită.

Lucas şi-a ridicat rucsacul şi a păşit înăuntru, ceea ce mi-a oferit ocazia să-l studiez din spate. Acum, când ochii lui nu erau fixaţi asupra mea, puteam să-l privesc în voie. L-am măsurat de sus până jos.

Uau! Avea picioare lungi, musculoase. Lucas era mai înalt decât estimasem, după ce îl pândisem pe internet. Până şi umerii lui erau mai laţi decât îmi închipuisem. Privindu-i spatele, era uşor să deduci că era sportiv de performanţă. Lucas practica surfingul la nivel înalt: campionate, turnee, valuri superbe, dar înspăimântătoare, care ajungeau la o înălţime incredibilă. Probabil îşi petrecuse mare parte din viaţă în apă, iar corpul lui putea suporta...

Sunetul rucsacului trântit pe podea m-a trezit din visare. Lucas se oprise lângă insula care separa bucătăria de camera de zi.

S-a aplecat să ridice scaunul pe care îl dărâmasem ceva mai devreme, după care s-a răsucit spre mine, cu un zâmbet degajat.

— Deci, Roşie... Dacă nu ştiai că vin, atunci presupun că nu faci parte din comitetul de primire, aşa-i?

Tonul lui era prietenos, jucăuş. Aveam o senzaţie ciudată în stomac. Am încercat s-o ignor.

— Ce păcat! a comentat Lucas. Chiar mă gândeam să-i mulţumesc vară-mii pentru aşa o întâmpinare.

Mă căzneam să găsesc o replică potrivită. între

noi s-a lăsat o tăcere stranie.

Zâmbetul lui Lucas a dispărut.

— Am glumit. Dar cred c-am făcut o glumă proastă. îmi pare rău! De obicei, mă pricep la chestiile astea.

Gândeşte, Roşie! Gândeşte! Zi ceva! Orice.

Am zis primul lucru care mi-a venit în cap:

— Ashton Kutcher.

Lucas era nedumerit. Am încercat să-l lămuresc:

— Prezentatorul emisiunii *Punkd*, cea cu farsele. Emisiunea al cărei titlu nu ţi-l aduceai aminte.

Am ridicat braţele în aer şi am zis cu voce joasă, încercând să-l imit pe Ashton:

— Te-am păcălit!

Lucas şi-a înclinat capul într-o parte. Simţeam că mor de ruşine. îmi doream să şterg ultimele zece secunde din viaţa mea, să dau timpul înapoi şi să spun altceva. Ceva inteligent. Ori să flirtez.

în clipa următoare, Lucas a izbucnit în râs. Habar n-am de ce, ştiam că e un râs autentic. Ştiam că Lucas nu se amuza pe seama mea.

— O, da, a zis, după ce râsul i s-a potolit. La emisiunea aia mă refeream. Ashton Kutcher e tipul cu păr mişto.

Mă holbam la faţa lui, la gura care zâmbea, la ochii lui superbi, la părul lui, care era mult, mult mai frumos decât cel al lui Ashton Kutcher. Pe faţă mi s-a lăţit un zâmbet incontrolabil.

Lucas şi-a îndreptat privirea asupra gurii mele, iar asta mi-a cam şters surâsul.

— Bine..., am spus, îndreptându-mi umerii şi ferindu-mi privirea. A fost distractiv, dar acum e timpul să plec şi să te las cu... ale tale.

Fără să mai pierd vremea, m-am dus să-mi strâng lucrurile. Am îngenuncheat în faţa valizelor mele. Mai aveam o sacoşă de la Ikea, plină ochi, şi cutia în care ţineam toate alimentele mele perisabile.

Am auzit paşi în dreapta mea, apoi am văzut o pereche de adidaşi albi.

— Deci vrei să pleci cu tot cu chestiile astea? s-a mirat Lucas.

— Normal că plec. Am trecut pe la Lina doar ca să... să...

Ca să-i ocup apartamentul cât timp prietena mea era plecată
în luna de miere, fiindcă momentan în apartamentul meu nu se putea locui.

— ... să ud plantele. Să-i iau plicurile din căsuţa poştală. Ştii tu... Chestii de-astea.

— Nu mi se pare că eşti doar în trecere pe-aici, Roşie.

Am fluturat din mână.

— Te referi la bagajele astea? Nu le băga în seamă!

S-a aşezat pe podea, în faţa mea. Ca şi cum eram doi prieteni care petrec puţin timp împreună.

Am deschis şi am închis gura de câteva ori până am reuşit să articulez ceva.

— Ce faci?

Isteaţa întrebare, Roşie!

Lucas a chicotit. Sunetul era vesel şi relaxat – la polul opus faţă de cum mă simţeam eu.

— Aveam de gând să te întreb ce cauţi aici, în apartamentul verişoarei mele. Aş fi întrebat mai devreme, dar… eram ocupaţi. Nu-mi datorezi nicio explicaţie. Toate astea – a rotit un deget prin aer, cu un gest amplu – s-au întâmplat din cauza Linei. Nu ti-a zis c-o să vin.

— Exact!

— Lina stie că esti aici?

Am oftat. Ezitam să dau un răspuns, deşi ştiam că Lucas merita o explicaţie.

— Nu. Dar am încercat s-o anunţ. Am sunat-o pe Lina, apoi pe Aaron, ca să văd dacă sunt de acord să folosesc cheia mea de rezervă şi să dorm aici în noaptea asta.

Sau pentru mai multe nopţi.

— Dar nu mi-au răspuns. Probabil n-au semnal.

Ochii lui îmi cercetau faţa, de parcă încerca să înţeleagă ceva. Apoi a scos un obiect din buzunar.

— Apropo de chei… Să ştii că n-am minţit. Am şi eu una.

Am dat să-mi cer scuze din nou, dar Lucas m-a întrerupt:

— Lina mi-a lăsat cheia la pizzeria din apropiere, Alessandro. Mi-a zis s-o iau de acolo.

Informaţia asta nu schimba faptul că Lina nu-mi pomenise nimic despre vizita lui Lucas.

— Sandro ăla e un tip de treabă, a continuat Lucas. Probabil că arătam epuizat, fiindcă mi-a

oferit mâncare.

Lucas s-a luminat la faţă. Asta mi-a adus aminte de o postare de-a lui de pe Instagram: o poză în care Lucas se uita drăgăstos la o bucată de friptură.

— A fost cea mai bună pizza pe care am mâncat-o în ultima vreme.

— O, da! am zis, gândindu-mă la Sandro, proprietarul pizze- riei. Nu mă mir. Noi comandăm pizza de la Alessandro cel puţin o dată pe săptămână, încă de când s-a mutat Lina aici, acum câţiva ani.

Probabil de-aia prietena mea cea mai bună avusese destulă încredere în Sandro încât să-i lase un set de chei.

— Aşa mi-a zis şi el, a spus Lucas.

Mă întrebam ce i-o fi povestit Sandro despre noi. Sper că nu ne dăduse în vileag că noi două comandam suficientă mâncare cât pentru o armată.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Deşi nu eram la fel de stânjenită ca acum câteva minute, nu era o tăcere tocmai plăcută. Mica mea obsesie secretă faţă de tipul care stătea în faţa mea părea să se umfle ca un balon, ocupând spaţiul dintre noi. Toate informaţiile şi detaliile despre Lucas pe care le aflasem în mai bine de un an, păstrate într-un sertar al minţii mele, începeau să iasă la iveală.

De exemplu, lui Lucas îi plăcea la nebunie pizza cu ananas – o chestie pe care n-aveam cum s-o înţeleg. Sau faptul că cicatricea mică de pe bărbie

o căpătase când se împiedicase de lesa lui Taco, frumosul lui ciobănesc belgian. Sau că prefera răsăriturile, nu apusurile.

Dumnezeule! E înspăimântător câte poţi afla de pe reţelele de socializare, atunci când cauţi des informaţii şi petreci ore întregi online.

— Roşie.

Mi-a pronunţat numele într-un mod foarte dulce. Simţeam că mă sufocă ruşinea. Ce fusese în mintea mea de-l căutasem obsesiv pe internet?

— Da? am îngăimat.

— De fapt, ce cauţi aici?

Mă întrebam dacă ar trebui să răspund sincer. Nu-i vorba că nu voiam să ştie adevărul, dar întâlnirea asta avusese deja destule momente penibile. Aş fi intrat în pământ dacă i-aş fi povestit despre ziua mea plină de ghinioane.

Am hotărât să-i dezvălui adevărul doar pe jumătate.

— A apărut o mică problemă în clădirea unde locuiesc. Nu-i nimic grav, dar mi-am zis că ar fi mai bine să plec de-acolo pentru o noapte.

Lucas şi-a arcuit sprâncenele.

— Şi care e mica problemă?

— Ceva legat de ţevi. Dar se poate rezolva, iar eu o să mă întorc la mine acasă cât ai clipi.

— De-asta ai adus atâtea lucruri? m-a întrebat, făcând semn cu capul spre bagajele şi obiectele împrăştiate în jur. Ai luat atâta mâncare cu tine, chiar dacă vrei să stai aici doar o noapte?

— Păi, îmi plac gustările. Aş putea înfuleca

toate astea într-o singură noapte.

Nu părea să mă creadă – şi pe bună dreptate.

Nu ştiu ce am desluşit în expresia lui, dar m-am pomenit că zic:

— Bine, recunosc. Nu a fost doar o mică problemă. Am o crăpătură în tavan. E suficient de mare încât a trebuit să împachetez tot, să iau un taxi şi să vin să dorm aici.

Mă refugiasem acasă la Lina pentru că tata se mutase în Philadelphia, iar fratele meu, Olly, nu-mi răspundea la telefon. Venisem aici pentru că, pe deasupra, îi minţeam de luni întregi – şase, mai exact –, iar dacă aş fi petrecut mai mult timp cu vreunul dintre ei, m-aş fi dat de gol.

Am încercat să-l liniştesc:

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic. Totul e în regulă. Serios!

M-am uitat în jur, la apartamentul înghesuit al Linei.

— E un apartament cu o cameră şi are un singur pat, deci... nu putem sta amândoi aici.

La drept vorbind, am fi putut. Aş fi dormit pe canapea, dar Lucas nu merita să fie pus într-o asemenea situaţie, după tot ce se petrecuse în seara asta. îmi era ruşine.

— O să închiriez o cameră la un hotel în noaptea asta.

Lucas a strâmbat din buze.

— Dar eşti teafară? s-a interesat.

M-am încruntat, puţin surprinsă de întrebare.

— Cum adică?

— Mă refer la crăpătura din tavan. Pare să fie grav. Te simţi bine? Esti teafară?

— Mda...

Dar Lucas nu părea convins.

— Vorbesc serios! Sunt newyorkeză. Sunt o dură! am spus, după care am râs, sperând să nu sune fals. O să-mi strâng lucrurile si o să comand un taxi.

Am început să îndes totul în bagaje, cât de repede puteam.

Lucas s-a ridicat, şi-a luat rucsacul şi şi l-a pus pe umăr.

— Ce faci? Unde pleci?

Lucas şi-a aranjat mai bine greutatea pe umăr. Mi-a zâmbit pieziş. Da, în continuare, zâmbetul lui mă tulbura.

Mi-a răspuns:

— În altă parte. N-o să rămân aici.

— Cum? De ce?

Mă uitam la el cu gura căscată.

A făcut un pas spre uşă.

— Pentru că e trecut de miezul nopţii, iar tu pari că mai ai un pic şi leşini de somn.

— Ai unde să re duci, în afară de apartamentul ăsta? l-am întrebat.

Lucas a dat din umeri.

— Bineînţeles! Suntem în New York. Am o grămadă de opţiuni.

I-am blocat calea spre uşă.

— Nu. Nu te pot lăsa să faci asta. O să plec eu. E apartamentul verişoarei tale. Nu se poate să petreci noaptea într-un hotel.

Zâmbetul lui a devenit mai prietenos.

— E drăguţ din partea ta, Roşie. Dar nu e nevoie.

A păşit pe lângă mine.

— În plus, e mai uşor aşa. Eu nu am decât un rucsac, pe când tu ai mult mai multe.

— Dar...

S-a uitat din nou în ochii mei. Felul în care si-a încretit frun-

tea, aproape încruntat, era în contrast total cu zâmbetul lui degajat. Am uitat ce voiam să zic.

— Uite, sunt un tip direct, aşa că o să ţi-o spun în faţă, bine? Am impresia că prezenţa mea aici te face să te simţi aiurea. E-n regulă. Te înţeleg. Abia ne-am cunoscut.

Ce? Doamne sfinte! De asta pleca?

— Nu mă simt aiurea, l-am contrazis, deşi chiar aşa mă simţeam. Nu-i cum crezi.

Aştepta să-mi continui ideea. Am început să mă bâlbâi:

— Ăăă... Nu e...

— Îţi propun ceva, m-a întrerupt el.

Aveam senzaţia că voia să mă salveze de propria-mi bâlbâială stânjenitoare.

— Roşie, tu rămâi aici în noaptea asta şi te odihneşti, iar eu mă întorc mâine. O s-o luăm de la capăt şi uităm de seara asta. După care ne gândim cum să facem cu cazarea. Ce zici?

O luăm de la capăt. Uităm de seara asta.

Ce n-aş fi dat ca să pot uita de ea!

— Dar n-avem la ce să ne gândim, Lucas. Lina ţi-a promis c-o să stai la ea. Tu ar trebui să rămâi aici.

— Aşa o să fac. Dar nu în seara asta.

Nu era deloc corect. Totul luase o întorsătură greşită.

— Mă întorc mâine, Roşie. Promit.

Eram pregătită să mă contrazic cu el, ba chiar să-l leg fedeleş ca să rămână, dacă era nevoie.

— O să fie bine, Roşie, a adăugat el, iar expresia i-a devenit serioasă.

Hotărârea de-a mă contrazice cu el s-a risipit şi a făcut loc oboselii. Deodată, simţeam povara anilor în care încercasem să controlez totul. Fusesem mereu pe cont propriu. Epuizarea m-a inundat din cap până-n picioare, ca un val. În sfârşit, mi se spunea că totul o să fie bine, în loc să fiu eu cea care rostea aceste cuvinte ca să consolez pe altcineva.

— Bine. Iti mulţumesc, am mormăit.

A dat din cap, apoi a mai făcut un pas spre uşă.

— Ne vedem mâine. De data asta, promit c-o să bat la uşă.

Am încercat să găsesc ceva inteligent sau amuzant de zis, dar la
ce bun? Oricum stricasem totul. Prima impresie este precum cuvintele scrise cu cerneală: odată ce le pui pe hârtie, nu prea ai cum să le schimbi.

Luca a deschis uşa.

— Auzi, Roşie? m-a strigat înainte să păşească

peste prag. Mă bucur s-o cunosc, în sfârşit, pe cea mai bună prietenă a Linei.

În sfârşit. Zisese în sfârşit.

Exact aceleaşi cuvinte pe care le rostisem cu câteva minute în urmă.

— Şi eu mă bucur, Lucas. A fost… *minunat.*

Un mare dezastru minunat.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet năstruşnic.

— Fă-mi o favoare, Roşie: încuie uşa după mine! Nu se ştie niciodată. Poate c-o să încerce cineva să intre prin efracţie.

Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat.

Lucas Martin s-a făcut nevăzut, ca şi cum totul fusese un vis. Un vis stupid şi bizar despre un tip pe care îl spionasem luni la rând, graţie reţelelor de socializare.

Un tip faţă de care aveam cea mai mare şi mai idioată obsesie, deşi nu-l cunoscusem în persoană şi nici nu crezusem c-o să-l cunosc vreodată.

CAPITOLUL TREI

Roşie

În dimineaţa următoare m-am trezit la sase fix, asa cum făcu-
sem în fiecare zi în ultimii cinci ani. Dar acum nu mai eram obligată să mă trezesc aşa de devreme. Când am deschis ochii, aveam în minte un anumit tip zâmbitor, cu ochi căprui.

Preţ de o clipă, am fost sigură că visasem totul.

Lucas Martin la uşă. Dezastrul care a urmat.

Dar, pe măsură ce mă dezmeticeam, îmi dădeam seama că nu fusese un produs al subconştientului meu. Lucas chiar venise aici. Chiar îl luasem drept infractor. Şi reuşisem să-i las cea mai proastă primă impresie.

Mi-am acoperit faţa cu un braţ şi am gemut de exasperare.

Mai rău: creierul meu tembel şi-a dat seama că-l lăsasem să plece – să se aventureze într-un oraş unde nu mai fusese vreodată – fără să mă opun prea mult. Rămăsesem aici, iar el era pe cont propriu.

Doamne! Sunt îngrozitoare!

M-am întors pe o parte. Nu voiam să mă ridic din patul comod al Linei. Privirea mi-a căzut asupra unei poze înrămate, în care Lina stătea lângă bunica ei. Mi-am amintit cât de apropiată era de propria familie.

De ce nu-mi pomenise nimic despre vizita lui Lucas? Lina îmi spunea totul. Ar fi trebuit să-mi vorbească, măcar în treacăt, despre vizita vărului ei.

Ce-i drept, de când Aaron o ceruse în căsătorie, în septembrie, anul trecut, Lina fusese foarte ocupată cu pregătirile pentru nuntă. Să planifici o nuntă în Spania, când locuieşti în cealaltă parte a lumii, nu e la îndemână. După ce Aaron şi Lina îşi puseseră pirostriile cu două luni în urmă, într-o ceremonie frumoasă, pe malul mării, prietena mea fusese copleşită de tot ce urmase. Plecaseră în luna de miere abia acum, în octombrie. Deci poate că pur şi simplu uitase de vizita lui Lucas.

Oricum, nu mai avea importanţă. Lucas sosise în New York, iar Aaron şi Lina erau în Peru, bucurându-se de o binemeritată lună de miere. Nu aveam motive să mă simt nedreptăţită.

Mai ales având în vedere că nici eu nu eram corectă cu cei din jurul meu. Lina habar n-avea de obsesia mea secretă pentru vărul ei. Şi asta nu era nimic în comparaţie cu minciunile pe care le turnasem tatei şi lui Olly în legătură cu slujba mea, *luni întregi.*

Am simţit un val de curaj.

Toate astea trebuiau să se sfârşească azi. Gata cu minciunile!

Aveam s-o pun pe Lina la curent cu ce se întâmplase ieri şi să mă duc în Philadelphia, ca să-l văd pe tata. Poate că urma să mă întâlnesc şi cu

Olly acolo. Dacă îmi răspundea la telefon.

M-am rezemat de tăblia patului şi am luat telefonul. Am căutat numele Linei în aplicaţia de mesagerie şi am început să tastez.

Hei, sper că vă distraţi de minune în Peru, porumbeilor. V Uite ce-i. Aseară...

Am ezitat.

Aseară... Aproape că l-am trimis pe vărul tău, Lucas, la închisoare. Surpriză!

Nu. În niciun caz n-o să-i scriu asta.
Am şters mesajul şi am luat-o de la început.

Aseară, în tavanul meu a apărut ditamai gaura, aşa că am folosit cheia ta de rezervă ca să intru la tine (n-am putut să iau legătura cu tine, dar ştiam că n-o să te superi!). Mă rog, totul a fost bine până când a apărut Lucas. L-am confundat cu un hoţ. îl mai ţii minte pe Lucas, vărul tău? Cel al cărui profil de Instagram mi l-ai arătat demult? Ei bine, ¡-am... cam verificat profilul de câteva ori. De mai multe ori. De fapt, zilnic. E complicat de explicat; am fost un fel de... Joe Goldberg[I]. Mai puţin partea cu crimele.

Nici aşa! Era un mesaj prea lung.

Iar cuvântul *crime* era un semnal de alarmă.

Am oftat prelung, după care am şters mesajul, fără să-l trimit, şi mi-am lăsat telefonul în poală.

I Protagonistul seriei de cărţi *You,* scrisă de Caroline Kepnes, şi al serialului cu acelaşi nume. Goldberg devine foarte interesat de o femeie şi îi urmăreşte îndeaproape viaţa, ajungând la o obsesie foarte periculoasă.

Adevărul era că îl urmărisem pe Lucas online, dar într-un mod absolut inofensiv.

De când Lina îmi arătase o postare de-a lui, devenisem curioasă. Şi nu îi verificasem profilul în mod regulat decât după ce Aaron o ceruse de nevastă pe Lina, acum un an. Sperasem să-l cunosc pe Lucas la nunta Linei. Şi uite-aşa, ceea ce începuse ca o simplă curiozitate se transformase în altceva.

Fiecare poză pe care o posta – indiferent dacă el apărea sau nu în ea – îmi stârnea fluturi în stomac. Fiecare descriere sumară, dar mereu haioasă şi sinceră, mă apropia şi mai mult de el. Fiecare videoclip pe care îl publica îmi permitea să văd o frântură din viaţa lui şi a lui Taco. îmi dădusem seama cât de atrăgător şi de chipeş este Lucas.

Sigur, îl ajuta şi faptul că, în calitate de surfer profesionist, apărea la bustul gol în majoritatea pozelor. Unele femei folosesc o poză de-a lui Chris Evans sau de-a lui Chris Hemsworth – sau a oricărui tip arătos – pentru a visa puţin cu ochii deschişi, înainte de culcare. Eu îl aveam pe Lucas Martin.

Fusese doar o pasiune prostească, inocentă, pentru un tip pe care nu îl cunoşteam. Pe deasupra, pasiunea mi se potolise cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei şi a lui Aaron. Lucas dispăruse ca prin farmec şi nu mai postase nimic. Nici la nuntă nu venise. Atunci am hotărât să termin cu pânda pe internet.

Deodată, mi-a sunat telefonul. Am uitat de toate când am văzut pe ecran faţa fratelui meu mai mic.

Am răspuns cu înfrigurare:

— Olly! Pe unde naiba umbli? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? E totul în regulă? Eşti teafar?

Am auzit un oftat prelung.

— Totul e bine, Roşie.

Vocea lui Olly era gravă. Tonul lui baritonal îmi amintea că nu mai era un copil. Era un adult în vârstă de nouăsprezece ani, care nu-mi răspunsese la telefon săptămâni întregi.

— îmi pare rău. Am fost... ocupat. Dar te-am sunat acum.

— Ocupat cu ce?

Acum un an, când tata ne anunţase că urma să se mute din Queens – unde îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii şi unde crescuserăm eu şi Olly – şi avea să se instaleze în Philadelphia, Olly spusese că el nu se mută. Ne anunţase că, spre deosebire de mine, nu avea să meargă la facultate. Iar noi îl susţinuserăm, îl încurajaserăm să găsească o activitate care să-l facă fericit. Dar Olly se chinuia să-şi găsească vocaţia. Nu reuşea să lucreze într-un singur loc mai mult de câteva săptămâni.

S-a lăsat tăcerea. Mă temeam că mi-a închis telefonul în nas.

— Olly?

Alt oftat.

— Uite, să ştii că nu vreau să-ţi fac morală. Te iubesc! Ştii că te iubesc mai mult decât orice pe

lume. Dar m-ai ignorat săptămâni bune, mi-ai trimis doar mesaje scurte, cât să nu-mi pierd minţile de îngrijorare şi să nu te dau dispărut. Nu-mi spune că ai fost ocupat şi nu te aştepta să accept explicaţia asta, te rog! Tata…

— Am fost ocupat cu munca, Roşie.

Speranţa mi-a înmugurit în suflet.

— Minunat! am exclamat, dând îngrijorarea la o parte. Ce fel de slujbă ai?

— Muncesc într-un club de noapte.

— Un club de noapte, am repetat, încercând să nu-l judec. E un job de chelner? Ai mai încercat să lucrezi drept chelner, dar…

îşi dăduse demisia după trei săptămâni.

— Ai mai încercat, Olly, dar n-a mers.

— Nu servesc băuturi, a explicat el. Fac altceva. E mai greu de explicat. Oricum, fac bani frumoşi, Roşie.

— Nu mă interesează cât câştigi, Olly. Vreau să fii fericit, să…

— Sunt fericit! Nu mai sunt copil şi nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Deşi nu prea eram de acord cu el, m-am abţinut de la comentarii. Olly era adult şi-i înţelegeam nevoia de a stabili limite, dorinţa de a nu fi dădăcit. Dar tot sora lui mai mare eram, iar pentru mine, el rămăsese puştiul căruia îi dădeam să mănânce cereale la cină atunci când frigiderul era gol şi tata nu putea să ne gătească, pentru că lucra în tura de noapte.

— Bine, bine! Nu mai insist. Momentan.

— Mulţumesc, a zis frate-miu, cu jumătate de

gură.

Am trecut la subiecte mai inofensive:

— Mă gândeam să cumpăr nişte rulouri cu cârnaţi şi să mă duc azi în Philadelphia. Să-l surprind pe tata cu o gustare. Ce zici? Vii cu mine? Poţi să te întorci în New York până diseară. Vrei să ne întâlnim la gară şi să mergem împreună?

După o scurtă pauză, m-a întrebat:

— Nu trebuie să te duci la birou azi? E luni.

M-am strâmbat şi am înjurat în sinea mea, înciudată că-mi scăpase porumbelul. *Of! Rahat!*

— Păi... da. Ai dreptate.

Olly şi tata nu ştiau că în ultimele şase luni nu mai lucrasem la InTech, în Manhattan.

— Dar mi-am luat o zi liberă. Şeful meu e destul de flexibil

când vine vorba de timpul liber. Mai ales acum, că sunt... ştii tu... şefa de echipă.

— A, da! Soră-mea e mare şefa. Corect!

A chicotit. Mi-ar fi plăcut să aud mai des sunetul ăsta. Mi-aş fi dorit să nu-l mint şi ca Olly să nu aibă secrete faţă de mine.

— Deci promovarea pe care ai primit-o anul trecut îţi prieşte, nu? Ai de gând să urci şi mai mult în ierarhie, surioară?

— A, nici vorbă!

Pentru că, în realitate, părăsisem cu totul „ierarhia”.

M-am ridicat din pat.

— Deci vii cu mine, să-l vizităm pe tata?

— Eu...

Faptul că trăgea de timp era un semn clar că urma să mă lase baltă.

— Te rog, Olly! Am ceva să vă spun. Tatei îi e dor de tine. Te acopăr de săptămâni întregi şi nu mai ştiu ce scuze să inventez. Te rog, vino!

— OK. O să văd eu cum fac.

Ura!

— îţi trimit un mesaj cu programul de circulaţie a trenurilor, bine? Ne vedem la gară.

— Mda, a răspuns frate-miu, iar speranţa de mai devreme a revenit în forţă. Te iubesc, Bean!

Bean. Nu-mi mai spusese aşa de un car de ani.

— Şi eu te iubesc, Olly!

După ce ne-am luat rămas-bun, am început să mă pregătesc sufleteşte. Voiam să-i mărturisesc adevărul bărbatului care lucrase mai multe slujbe odată, pentru a ne oferi mie şi fratelui meu o viaţă bună. Tata ne crescuse singur, după ce mama ne abandonase. Mă ţinuse la facultate, cu sudoare frunţii şi cu voinţă de fier. Lui îi datoram confortul financiar pe care diploma mea în inginerie mi-l oferise, până nu demult. Şi apoi, acum şase luni, luasem o hotărâre radicală, ca să-mi schimb viaţa şi cariera.

Fir-ar să fie!

Cum să-i spun tatei că hotărâsem să renunţ la slujba mea bine plătită, pentru care amândoi munciserăm din greu, ca să urmez nişte visuri ce nu erau decât cerneală pe hârtie?

Cum să-i spun acestui om care sacrificase extrem de multe lucruri pentru mine că dădusem

la schimb o carieră sigură, cu perspective minunate, pe una al cărei succes nu era garantat?

Habar nu aveam cum să-i mărturisesc. Si tocmai de aceea lăsasem secretul să mă apese luni întregi.

Dar aveam de gând să-i spun totul azi.

Continuam să mi-o repet ca pe o mantră, în timp ce mă pregăteam. Am pus pe mine primul lucru pe care am putut să-l scot din valiză: o pereche de jeanşi şi un pulover vişiniu supradimensionat. Ca în orice altă dimineaţă, am încercat să-mi îmblânzesc buclele negre, rebele, şi le-am strâns lejer într-o coadă.

Imediat ce am ieşit pe uşă, am început să pun la punct planul de acţiune.

Mai întâi aveam să cumpăr pentru tata rulourile lui preferate, de la O'Brien, o brutărie din Brooklyn. Era la câteva minute distanţă de apartamentul Linei. Aveam să aştept până când tata muşca din minunăţia aia delicioasă, după care – BUM! – urma să-i arunc bomba.

Era un plan bun.

Am intrat în brutărie. Am comandat rulouri si am ieşit de acolo cu „mita" pentru tata. Când am păşit pe trotuar, aproape că m-am împiedicat; privirea mi-a poposit asupra ferestrei micului restaurant de peste stradă.

Nu-mi venea să cred.

Lucas era acolo, dincolo de fereastra restaurantului. Avea părul ciufulit. îşi încrucişase

braţele musculoase la piept. Stătea cu gura căscată şi cu ceafa sprijinită de spătarul unei banchete. Am observat că purta aceleaşi haine ca aseară.

Sigur mă înşelam. Nu avea cum să fie Lucas.

Era imposibil să doarmă acolo, având în faţă o cană şi o farfurie goală. Ar fi trebuit să fie în vreun hotel. Dar dacă...

Picioarele m-au purtat peste stradă. Am intrat în restaurant. În cap îmi răsunau câteva întrebări alarmante: *A dormit aici azi-noapte? Daca da, de ce? De ce nu s-a cazat la vreun hotel?*

M-apropiat de el.

M-am uitat la cearcănele lui si la hainele botite. Saliva i se scurgea dintr-un colţ al gurii.

— Lucas, am şoptit.

Nu s-a mişcat.

Mi-am dres vocea şi m-am aplecat puţin. I-am pronunţat numele din nou.

Vina şi îngrijorarea mă copleşeau. Voiam să-l scutur pe Lucas ca să se trezească, să-i pun întrebări şi să-mi cer mii de scuze. La urma urmei, lumea nu doarme în restaurante decât dacă n-are de ales. Nu ar fi trebuit să-l las să plece din apartamentul Linei.

M-am întins şovăielnic spre el şi i-am pus o mână pe umăr.

— Hei!

L-am scuturat puţin, încercând să ignor cât de cald şi de ferm era corpul lui pe sub hanorac.

— Lucas, trezeşte-te!

Nicio reacţie. Dormea buştean.

îmi mai rămânea un singur lucru de făcut.

Am strigat:

— TREZESTE-TE!

A închis brusc gura şi a deschis un ochi. S-a uitat la mine, apoi expresia i s-a relaxat şi pe faţă i-a apărut un zâmbet somnoros.

— Roşie, a mormăit cu voce răguşită. Chiar eşti aici sau m-am trezit în rai?

CAPITOLUL PATRU

Lucas

Eram un idiot. Un mare idiot somnoros.

Chiar eşti aici sau m-am trezit în rai?

Pe bune, Lucas? *Por Dios.*

Nu era nevoie să fiu complet treaz ca să-mi dau seama că aveam să-mi regret vorbele. Replica răsuflată şi lipsită de originalitate îmi scăpase pe negândite. Am deschis ochii şi am văzut-o. Roşie. Cea mai bună prietenă a Linei. Fata care cucerise toată familia Martin. Faţă în formă de inimă, trăsături delicate, buze pline şi ochi verzi fermecători. Era ca un miraj. Şi poftim ce-mi ieşise pe gură!

— Ce...? a îngăimat Roşie, văzând că nu adaug nimic după replica mea de zile mari. Te simţi bine?

Iată întrebarea de o mie de puncte!

M-am fortat să afişez o expresie nonşalantă si

am încercat să-i explic:

— Soarele strălucea în spatele tău. Îţi încadra faţa ca un nimb. Roşie părea confuză.

— Ăăă... Mersi de compliment!

M-am străduit să nu râd de reacţia ei. Am întins braţele deasupra capului. Toţi muşchii mei erau înţepeniţi, fiindcă petrecusem prea multe ore aşezat. Nu ar fi trebuit să stau aici atât de mult. Trebuia să mă ridic, să-mi pun picioarele şi articulaţiile în mişcare, dar...

Roşie mă privea încruntată. Părea îngrijorată, dar şi un pic iritată.

Am vorbit amândoi deodată.

— Eşti cumva supărată..., am zis.

— Pot să te întreb..., a început ea.

Am zâmbit în sinea mea şi i-am spus:

— Poţi să mă întrebi orice.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar... Ce faci aici, Lucas? Mi se pare că ai dormit aici. Arăţi de parcă...

Nu voiam s-o mint. Pe deasupra, niciodată n-am ştiut să mint.

— Cum arăt?

— Destul de bine, a răspuns Roşie. Arăţi bine, dar şi de parcă ai dormit în restaurant.

— Vrei să zici că arăt atrăgător, dar fără să pară că mi-am dat prea mult osteneala?

— Lucas, îţi curgea salivă din gură.

— Aoleu!

— Vorbesc serios.

— Te cred! Pun pariu că a fost o privelişte pe

cinste.

— Păi... da, a recunoscut ea, dând din umeri. Dacă-ţi plac tipii somnoroşi, care salivează. Mie, uneia, nu-mi plac.

— Şi atunci, ce fel de tipi îţi plac, Rosalyn Graham?

— Hei, nu schimba subiectul! Ai zis c-o să te cazezi la un hotel. Ar fi trebuit să rămâi în apartamentul Linei, dacă nu aveai unde să te duci. Ar fi trebuit să-mi zici adevărul, în loc să mă laşi să te dau afară.

M-am încruntat.

— Nu m-ai dat afară. Am plecat pentru că aşa am vrut.

Plecasem fiindcă aseară îmi dădusem seama cât de aiurea se
simţea cu mine prin preajmă şi cât de mult o dăduse peste cap sosirea mea. Iar eu nu sunt un tip care încalcă intimitatea şi spaţiul personal al unei fete.

— Banchetele astea sunt mai confortabile decât par. Ar trebui să le încerci.

Am întins o mână spre bancheta pe care stăteam.

— Ia loc, Roşie! O să-ţi comand ceva de băut.

M-am răsucit si am chemat chelnerul. Omul a încuviinţat din
cap, dându-mi de înţeles că o să ne servească imediat.

Roşie încă era în picioare.

Nu se miscase.

Iar acum se uita urât la mine.

Ce amuzant! Era supărată pe mine, un străin, fiindcă dormi- sem într-un restaurant. Era adorabilă.

— Ai zis c-o să te descurci, mi-a amintit ea, cu voce nesigură.

— Păi, chiar m-am descurcat.

Am arătat în jur, încercând să păstrez un ton relaxat şi să-mi ascund oboseala.

— Niciodată nu m-am simţit aşa de bine, am adăugat.

I-am făcut cu ochiul. Roşie a roşit si s-a încruntat din nou.

— Cearcănele tale te contrazic, Lucas.

M-am bătut cu palma în piept.

— Ce dură eşti, Roşie! Dacă mă mai critici mult, orgoliul meu n-o să-şi revină.

Nu s-a clintit şi nici n-a schiţat niciun zâmbet, ci şi-a încrucişat braţele la piept. Atunci am observat punga maro din mâna ei.

După ce ne-am privit vreo zece secunde, am făcut semn spre locul din faţa mea.

— Trebuie să pleci undeva? Poţi să mai stai puţin? Dacă bei o cafea cu mine, o să-ţi explic.

A ezitat, dar apoi a făcut un pas în faţă.

— Am ceva timp la dispoziţie. Pot să mai rămân un pic.

Chelnerul a apărut aducând două căni şi cafea proaspătă.

în cele din urmă, Roşie s-a aşezat.

— N-am minţit. Aseară am căutat un hotel, i-am zis, în timp ce ni se turna cafea în căni. Dar la

biroul de recepţie am avut probleme cu cârdul bancar. Nu m-au primit.

— Ce fel de probleme?

Mi-am pus zahăr în cafea, am amestecat şi am luat o gură. Spre neplăcerea mea, era foarte amară.

— Nu aveam cârdul în portofel. Şi sunt un idiot care călătoreşte fără card de rezervă. Habar n-am unde l-am pierdut. Nu
aveam la mine decât cartea de identitate si nişte bani mărunţi.

Cincizeci de dolari, mai exact.

Roşie a făcut ochii mari.

— De ce nu te-ai întors în apartament? Doar eram acolo. Ti-as fi deschis usa.

— Era prea târziu, Roşie. Am intrat în primul local pe care l-am găsit deschis – ca să dau nişte telefoane –, după care am aţipit. înainte să adorm am sunat la bancă, am declarat că mi-am pierdut cârdul şi i-am rugat să-mi trimită altul. Dar o să dureze destul de mult să ajungă din Spania până aici.

— Of, Lucas! a exclamat Roşie. Ce aiurea! Mă simt...

— N-ai de ce să te simţi responsabilă, Roşie.

Nu părea să fie de acord, dar nu m-a contrazis. în schimb, a luat o gură de cafea. S-a strâmbat şi a îndepărtat repede cana de buze.

— Slavă Domnului că nici ţie nu-ţi place! începeam să cred că asa e cafeaua în America.

— Nu-mi place absolut deloc. E oribilă.

Doamne! Câte căni de cafea de-astea ai băut?

— De aseară până acum, am băut patru.

Asta e a cincea. Roşie avea o expresie de vinovăţie.

— îmi pare atât de rău...

Am întrerupt-o:

— Gata! Fără scuze! Altfel, n-o să putem fi prieteni, Rosalyn Graham.

— *Prieteni?*

Pronunţase cuvântul de parcă era de neconceput să ne împrietenim.

— Deci ce vânt te-aduce pe-aici? am întrebat-o. Presupun că nu decorul, băuturile şi nici priveliştea, dacă nu-ţi plac bărbaţii cu salivă în colţul gurii.

Roşie a chicotit. Ce sunet adorabil!

— Tocmai ieşeam din brutăria O'Brien, când te-am văzut de peste stradă.

A scos de sub masă o pungă cu pete de grăsime.

— Au cele mai bune rulouri cu cârnaţi din oraş. E printre puţinele brutării din New York care vând aşa ceva. Sunt micul-dejun preferat al familiei Graham.

Ademenit de aroma care emana din pungă, nu m-am putut abţine să mă holbez la degetele ei. A scos din pungă un rulou care părea delicios de crocant. Simţurile mi-au fost asaltate de mirosul aluatului copt.

— Ţi-e foame?

— Neah, am minţit eu. Nu-mi trebuie.

Roşie mi-a oferit ruloul.

— Ia-l! m-a îndemnat, cu o privire amuzată. Ai

nevoie să mănânci.

— N-ar trebui să mi-l dai. E micul tău dejun.

A ridicat dintr-un umăr şi şi-a apropiat ruloul de gură. Ruloul era lucios şi ademenitor. Mâna i s-a oprit în dreptul buzelor. Nu-mi desprindeam privirea de ea.

Chiar în clipa asta, stomacul meu a ghiorăit.

— Cred că stomacul tău încearcă să-mi transmită ceva, Lucas.

Dacă n-aş fi fost atât de ocupat să mă prefac că nu mor de poftă,
comentariul ei nu m-ar fi luat prin surprindere. Am pufnit în râs.

Roşie a râs şi ea. în sfârşit, un râs autentic! îmi plăcea.

— Mănâncă-l! mi-a ordonat. Insist, Lucas!

Am întins mâna şi am acceptat ruloul.

— Mersi, Roşie!

Sub atenta ei supraveghere, am dus ruloul la buze, am muşcat şi...

— *¡Dios mto!* am gemut. E una dintre cele mai bune mâncăruri care mi-au binecuvântat papilele gustative!

A râs din nou, cu ochii aţintiţi asupra buzelor mele.

— îţi place?

— *Dacă îmi place?* Ruloul ăsta merită mai mult decât o simplă apreciere, am continuat, în timp ce-mi lingeam degetul arătător. Merită dragoste.

Mi-am lins şi degetul mare, după care am declarat:

— Merită să fie sedus si venerat.

Roşie s-a îmbujorat, probabil jenată de gesturile mele. îmi plăcea enorm să mănânc. în special produse de patiserie.

— Voi, cei din familia Martin, chiar aveţi o pasiune pentru mâncare, aşa-i?

I-am zâmbit larg. Nu m-am sinchisit să mă şterg la gură sau să mă scutur de firimituri.

— Dacă-mi aduci un rulou de-ăsta în fiecare zi, s-ar putea să cad în genunchi şi să-ţi jur fidelitate veşnică, Rosalyn Graham.

Spre surprinderea mea, Roşie a mai scos un rulou din pungă şi mi l-a oferit.

— Chiar eşti un înger căzut din rai, i-am zis – şi m-a surprins faptul că nu glumeam. Să ştii că nu merit bunătatea ta.

— Ba meriţi, m-a contrazis, fixându-mă cu o privire serioasă. Dacă nu-l mănânci, n-o să putem fi prieteni. Şi ai zis că vrei să fim prieteni, aşa că…

Rânjind, m-am sprijinit în coate şi m-am tras mai aproape de faţa ei. Am privit-o în ochi.

— Accept ruloul, dar numai dacă-l împărţim.

L-am rupt în jumătate.

— Oricât de mult mi-a plăcut să mă dau în spectacol pentru tine, aş prefera să nu mănânc singur.

Roşie a cugetat o clipă la oferta mea, iar în cele din urmă a mâncat jumătatea cealaltă. Şi după aceea a mai scos un rulou din punga ei, l-a rupt în două şi mi-a dat o jumătate. Am acceptat-o cu un zâmbet şi mai larg.

— Deci, Roşie…

Am luat o gură din cafeaua călduţă. Mi-am lăsat privirea să coboare spre gâtul ei, apoi spre puloverul care-i lăsa un umăr gol. Oare era în drum spre muncă?

— Tu si Lina lucraţi la aceeaşi firmă, nu? Cum se numea? Parcă
>>>?
Tech nu-ştiu-cum.

— InTech, a răspuns ea, cu un fel de grimasă. De fapt, nu mai muncesc acolo. E o poveste lungă.

Aşteptam să intre în detalii, însă n-a mai adăugat nimic.

— Hai să încheiem o înţelegere.

— Ce înţelegere? a întrebat, încruntată.

— O să ne jucăm. Jocul se numeşte „hai să ne cunoaştem mai bine”. Dacă o să fim prieteni, ar trebui să spargem gheaţa cumva.

îmi încercam norocul. Nu avea niciun motiv să-mi povestească despre viaţa ei. Ar fi putut să se ridice şi să plece, şi totuşi era aici. Deci mi-am dat seama că trăgea de timp, ca să mai stea cu mine.

Şi-a înclinat capul într-o parte. O şuviţă de păr întunecat i-a scăpat din coc.

— Adică amândoi o să punem întrebări? s-a interesat Roşie.

— Da. Răspuns contra răspuns. Vorbim pe rând, până ajungem la cinci întrebări. Şi nu contează cât de lung e răspunsul. Ce zici? Te bagi?

Mi-am dat seama că în sinea ei se ducea o luptă. Ezita, dar totodată era si curioasă.
y

— OK. Cinci întrebări. De acord!

M-am silit să-mi domolesc nerăbdarea.

— Pentru că tocmai mi-ai dat de mâncare, îți sunt dator, asa

că te las să întrebi tu prima.

îmi studia chipul de parcă se pregătea să-mi smulgă cele mai mari secrete.

Era adorabil. Şi puţin înfricoşător. Şi-a întrepătruns degetele şi şi-a sprijinit mâinile pe masă.

— Unde ai fost, înainte să ajungi în New York? Ai zis că ai zburat încoace din Phoenix.

— în ultimele şase săptămâni am călătorit prin Statele Unite. Am început din nord, în Portland. Apoi am luat-o spre sud, am închiriat o maşină şi am condus din New Orleans până la Phoenix.

— Bine, Lucas. Acum e rândul tău să-ntrebi.

— Cu cine aveai de gând să împărţi rulourile? Ai cumpărat trei, dar nu cred că le-ai fi mâncat pe toate. Poate doar dacă ai un apetit uriaş...

Roşie s-a uitat la punga mototolită şi a oftat.

— Voiam să le împart cu tata, poate şi cu fratele meu, dar e o poveste lun...

— Nu încălca regulile! am protestat. Indiferent dacă-i lung sau scurt, vreau să aud răspunsul.

A râs.

— O să mă duc la Philadelphia, unde locuieşte tata. Sper că fratele meu mai mic, care nu mi-a răspuns la telefon săptămâni întregi, o să fie şi el acolo. Vreau să le spun ceva important. Aşa se

explică micul-dejun special, a zis Roşie, cu un oftat. Rulourile astea sunt preferatele tatei. E înnebunit după ele.

Am tăcut. După chipul ei, îmi dădeam seama că-mi ascunde ceva.

— Să-mi fac griji că tatăl tău o să mă caute şi o să mă tragă de urechi pentru că am păcălit-o pe fiica lui să-mi cedeze gustarea lui preferată?

Replica asta a făcut-o să pufnească în râs. Pe urmă şi-a recăpătat expresia serioasă.

— Asta e a doua ta întrebare, Lucas?

— Da. Nu prea-mi plac taţii furioşi.

— Ai obiceiul să-i calci pe nervi pe taţii altora?

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai ei, m-am sprijinit în coate.

— În ultima vreme, nu. Dar în trecut am supărat câţiva.

I-am făcut cu ochiul, iar obrajii ei au căpătat o nuanţă de roz.

— îmi eşti datoare cu un răspuns.

— Nu, Lucas, tata n-o să te caute ca să te tăbăcească. Nici măcar nu ştie că vin în vizită. Vreau să fie o surpriză. Plănuiam să folosesc rulourile ca să-l şantajez.

îmi stârnise curiozitatea şi aş fi vrut să aflu mai multe, însă n-am apucat să deschid gura, fiindcă Roşie a anunţat:

— E rândul meu să-ţi pun o întrebare. Cât o să stai aici, în New York?

— Şase săptămâni. Dacă nu depun cerere pentru viză, pot să rămân în America numai trei luni. Am decis ca vizita mea în New York să fie

cea mai lungă, de vreme ce Lina mi-a pus la dispoziţie apartamentul ei. A zis că nu poate anula contractul de închiriere înainte de luna decembrie şi că apartamentul ăsta o să fie liber după ce Lina se mută cu Aaron, deci...

Roşie strângea din buze, dar nu-mi dădeam seama de ce. însă nu voiam să irosesc o întrebare pe aşa ceva, când voiam să aflu ceva mult mai important.

Mi-am rezemat bărbia în pumn.

— De ce ai nevoie să-l şantajezi pe tatăl tău?

Roşie s-a dezumflat. A rămas tăcută atât de mult timp, încât am crezut că n-o să răspundă. Poate se săturase să joace acest joc cu un tip pe care-l cunoscuse cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă.

— Mi-am dat demisia. Am avut o slujbă bine plătită, cu contract pe termen nedeterminat, la o firmă de inginerie. De-aia ţi-am spus că nu mai lucrez la InTech. Am renunţat acum şase luni.

Am dat să zic ceva, însă ea a continuat:

— Nici tata, nici frate-miu nu ştiu. Doar Lina. Şi Aaron, bineînţeles. A aflat nu fiindcă e soţul ei, ci pentru că a fost şeful meu şi a trebuit să-i înmânez demisia mea. Evident, toţi cei de la birou sunt la curent, având în vedere că nu mai vin acolo. Ceea ce nu ştiu ei este motivul demisiei, a adăugat Roşie. De-asta am nevoie să-l şantajez emoţional pe tata. I-am ascuns că nu mai lucrez acolo. Până acum, nu l-am minţit niciodată. Suntem foarte apropiaţi.

Am simţit pornirea neaşteptată de-a o proteja.

Mi-am zis că simt asta doar fiindcă Roşie e cea mai bună prietenă a verişoarei mele.

— Tatăl tău o să se supere că ai renunţat la slujbă? De-asta nu i-ai spus?

— A, nu! Nu ar fi furios fiindcă îmi urmez visul. Chiar dacă e unul destul de nou.

Acum eram si mai curios. *Un vis destul de nou?*

Roşie a adăugat:

— Dar nici nu cred c-o să fie încântat. Mereu a fost mândru că fata lui e inginer şi că munceşte în Manhattan. Familia noastră n-a dus-o prea bine când eram mică. Când am absolvit facultatea, l-am văzut plângând pentru prima oară. Cred că a bocit ore întregi. Anul trecut, când am fost promovată, când tata încă locuia în Queens, s-a lăudat tuturor celor din cartier: „Bean a mea conduce o echipă! E şefa!". A dat o petrecere în cinstea mea şi i-a invitat pe vecini, ca şi cum... Nu ştiu... Ca şi cum fata lui tocmai câştigase Premiul Nobel sau ceva de genul ăsta.

A clătinat din cap, zâmbind trist.

— O să fie îngrozit că arunc totul pe fereastră pentru o carieră pe care probabil n-o înţelege pe deplin. De-asta nu am avut curaj să-i spun că mi-am dat demisia. Mi-e teamă că n-o să mă sprijine. Şi asta mi-ar frânge inima.

Nu m-am putut abţine să întreb:

— Şi care-i noul tău vis?

Roşie a părut să se facă mică. A lăsat umerii în jos, evitându-mi privirea. îmi dădeam seama că vrea să se eschiveze.

— O să crezi că-i o prostie.

Am contrazis-o:

— Niciun vis nu-i o prostie, indiferent cât de nou sau de vechi este.

Ochii ei verzi ca smaraldul m-au privit.

— Spune-mi, Rosalyn Graham! Nu-mi stă în fie să-i judec pe ceilalţi.

A inspirat adânc.

— Acum un an, am scris şi am publicat o carte. Un roman romantic. Era chiar în perioada când am obţinut promovarea.

O spusese de parcă era ceva ridicol.

— E uimitor, Roşie! Şi nu-i deloc prostesc.

— Ar mai fi ceva.

Am dat aprobator din cap, încurajând-o să continue.

— Am publicat-o pe cont propriu, sub pseudonim. N-am folosit numele meu adevărat. Şi nu am spus nimănui la început, cu excepţia Linei, pentru că-mi era teamă că oamenii de la muncă nu m-ar lua în serios dacă ar şti că scriu cărţi pe care ei le consideră romane erotice pentru soţii plictisite. Nu-i aşa că-i o prostie? Ar fi trebuit să fiu mândră de mine. Dar îmi era teamă că, poate, cineva o să-mi desconsidere munca mea ca inginer sau o să-şi bată joc de cartea mea, fiindcă aparţine unui gen literar criticat pe nedrept. Sau c-o să mă ia în râs din cauza unui lucru la care ţin enorm. Mă refer la tipii de la InTech. Poate chiar şi tata. Societatea, în general.

Roşie a tăcut pentru o clipă. A continuat, cu o expresie ceva mai senină:

— Pe urmă cartea a început să atragă cititori.

Nu la modul foarte serios, dar s-a bucurat de mai mult succes decât mă aşteptam. Apoi lucrurile au progresat încet, dar sigur, şi mi s-a oferit un contract editorial. Atunci s-a schimbat ceva în mine. Am semnat contractul cu editura şi am renunţat la serviciu, ceea ce nu mă caracterizează deloc. Nu-mi stă în fire să iau decizii fără să reduc riscurile la minimum, fără să mă asigur că totul o să meargă şnur. Dar – la naiba! – părea o decizie foarte bună. A fost un pas înspăimântător, dar pe urmă m-am simţit liberă. Ca şi cum toată viaţa aşteptasem să mă eliberez, a zis Roşie, iar zâmbetul i-a dispărut. După aceea, totul s-a dus nai...

A tăcut brusc.

— S-a dus unde? am întrebat, aplecând-mă puţin spre ea.

Roşie şi-a îndreptat umerii.

— Ţi-ai epuizat întrebările.

— *Ce?*

— Ai pus deja cinci întrebări, a explicat Roşie. Nu ţi-a mai rămas niciuna.

Uitasem de joc.

A subliniat cu satisfacţie:

— Eu, în schimb, mai am două.

M-am sprijinit de spătarul banchetei.

— Mi se pare că m-ai păcălit.

Roşie a schiţat un surâs slab.

— Eu joc întotdeauna după reguli. Deci... ce planuri ai, Lucas?

Deşi era o întrebare foarte simplă, parcă încasasem un pumn în stomac. Mi-a amintit de

adevăr: nu aveam niciun plan. Nu mai eram genul de tip care îşi face planuri.

— N-am plănuit nimic special. Am venit aici ca turist.

între noi s-a lăsat tăcerea. Mi-am dres glasul şi am adăugat:

— Mai ai o singură întrebare.

— De ce n-ai fost la nunta Linei şi a lui Aaron?

Am făcut ochii mari. Mă luase cu totul prin surprindere. Amintiri din săptămânile de dinaintea nunţii m-au copleşit.

Roşie era descumpănită. Cu siguranţă, văzuse o schimbare pe faţa mea.

— Lucas...

— Nu-i nicio problemă. O să răspund.

Puteam să joc după propriile mele reguli. O întrebare, un răspuns. Indiferent cât de lung sau dificil era.

— N-am putut să particip.

Brusc, îmi era greu să respir normal.

— N-am reuşit să ajung la timp la nuntă. Eu...

Am clătinat din cap.

Lung, scurt, uşor sau greu, nu aveam un răspuns. Cum să închei o propoziţie care însuma toate lucrurile de care fugeam?

Am simţit ceva cald pe dosul mâinii, ceva care m-a făcut să uit de gândurile mele. Privind în jos, am văzut că degetele ei lungi şi delicate îmi strângeau uşor mâna.

— Hei, nu-i nimic, a zis Roşie. N-ai putut să vii la nuntă. E un răspuns cât se poate de bun, Lucas. Ai jucat după reguli.

Nu mă puteam hotărî dacă să-mi retrag mâna sau să-mi împletesc degetele cu ale ei. Pur şi simplu aveam nevoie de contact fizic, de apropierea altui om.

însă n-am schitat nicio mişcare.

în schimb, am făcut ce ştiam eu mai bine.

M-am adunat şi i-am zâmbit larg.

— Am epuizat cele cinci întrebări, i-am zis. La ce oră pleci spre Philadelphia?

Deodată, i-a sunat telefonul. L-a scos din geantă şi s-a încruntat când a văzut numele de pe ecran.

— Scuze! Trebuie să răspund. Bună, tată! Olly e...

A rămas tăcută, ascultând ce i se spunea. A făcut ochii mari, iar panica i s-a întipărit pe faţă.

— Poftim? O ambulanţă?

Am simţit un gol în stomac când a pronunţat ultimul cuvânt. Iar senzaţia s-a accentuat când a încheiat convorbirea şi s-a ridicat brusc de la masă, fără să se uite la mine.

— Trebuie să plec. îmi pare rău. M-a sunat tata, a completat Roşie.

Şi-a luat poşeta cu un gest prea brusc, scăpând-o pe jos.

— La naiba!

— Roşie...

M-am aplecat ca să adun obiectele care-i căzuseră din geantă. Articulaţiile mele înţepenite protestau, dar am ignorat durerea. Am luat de pe podea cheile şi rujul ei.

— Hei, Roşie!

I-am căutat privirea. I-am pus în mână cele două obiecte, iar când a refuzat să se uite la mine, am apucat-o de încheieturi. Pielea ei era caldă, delicată. Am strâns cu blândeţe, dar ferm. Suficient cât să-i atrag atenţia.

în sfârşit, s-a uitat la mine.

— Inspiră adânc!

M-a ascultat. A tras aer în piept. Stăteam amândoi pe vine, faţă în faţă.

— Vrei să vin cu tine? Eşti un pic tulburată.

— Poftim? Nu. Nu-i nevoie, a spus Roşie şi a inspirat iar. Mă comport prosteşte. Probabil tata e bine. E vorba de şoldul lui. O rană mai veche. Tata a alunecat si o vecină a chemat ambulanta.

Nici măcar nu avea nevoie de mine. M-a sunat doar ca să se asigure că n-o să aflu de la doamna Huli ce s-a întâmplat. Oricum plănuiam să mă duc azi la Philadelphia. E OK.

îmi stăteau pe limbă câteva cuvinte de alinare. S-a ridicat. M-am ridicat şi eu, atent să nu-mi las greutatea pe partea dreaptă a corpului, ca să nu se repete scena de aseară, când fusesem cât pe ce să pic din picioare.

Roşie şi-a scos portofelul, a luat câteva bancnote de douăzeci de dolari şi le-a pus pe masă.

— Poftim! a zis, zâmbindu-mi şi aruncându-mi o privire serioasă. Cred că e destul pentru nota de plată.

Am clătinat din cap.

— Nu-i nevoie.

— Ia-i! Te rog, Lucas!

— Roşie...

Până la urmă, la ce mă aşteptam, după ce îi spusesem că mi-am pierdut cârdul şi că nu mai am decât câţiva dolari? Doamne! Eram un *zopenco.* Aşa îi plăcea bunicii să-mi zică de fiecare dată când faceam vreo tâmpenie.

— Trebuie s-o iau din loc, Lucas. O să mă întorc la apartament diseară, ca să-mi iau toate bagajele.

— Mult noroc! Şi îţi mulţumesc, Roşie! O să mă achit de datoria faţă de tine, îţi promit. Nu glumeam când am zis că-ţi rămân dator.

— Ne vedem mai târziu, Lucas.

Când s-a apropiat de ieşire şi era pe punctul de a trece pragul, am strigat:

— Te rog, nu-i spune tatălui tău că i-am mâncat rulourile! Vreau să fac o impresie bună.

Nu s-a răsucit spre mine. înainte ca uşa să se închidă în urma ei, am auzit-o râzând. Era un sunet plăcut, delicat. Exact ca ea.

— La naiba! am mormăit, când mi-am văzut cana goală şi bancnotele de la Roşie. *Lina me va a cortar laspelotas}*

[1] Lina o să-mi taie boaşele (în lb. spaniolă)

CAPITOLUL CINCI

Roşie

Olly nu a venit la gară.

Pe de-o parte, nu eram surprinsă. Mă aşteptasem să-mi tragă clapa. Dar asta nu a atenuat şocul provocat când mi-a respins apelul din nou şi mi-a trimis mesaj: Nu pot să ajung, surioară. îmi pare rău.

Din fericire, imediat ce am ajuns în Philadelphia, am descoperit că tata era bine. Doar că-l durea puţin şoldul, după căzătură. Dar n-a recunoscut asta. Nici pomeneală! Refuzase să se întindă, să ia analgezice sau să mă lase să-i gătesc. Aşa era Joe Graham.

— Mă simt bine, Bean, îmi repetase de o mie de ori.

La un moment dat, îmi spusese:

— M-am bazat prea mult pe tine după ce a plecat mama ta. N-ar trebui să-ţi faci griji. De ce ţi-ai luat o zi liberă ca să vii să te agiţi pentru taică-tău? Acum eşti şefa de echipă, Bean. Oamenii depind de tine. Apropo, ai mai vorbit cu Olly? Totul e în regulă?

Atunci când m-am întors în Manhattan, cu trenul, minciuna mea nu fusese dată în vileag, ba chiar devenise mai gogonată, după ce minţisem – din nou – ca să-l acopăr pe frate-miu. Eram atât

de stoarsă emoţional după discuţiile cu tatăl meu cel încăpăţânat, încât nu mai avusesem energie să-l învinuiesc pe Olly că nu venise.

În plus, trebuia să mă întorc la Lucas.

Un roi de fluturi a început să mi se agite în stomac. Mă simţeam tulburată când mă gândeam la el.

Poftim! Eu, o femeie independentă şi destul de raţională, mă simţeam ca o adolescentă de şaisprezece ani, entuziasmată la gândul de a-l vedea pe tipul care i-a căzut cu tronc.

Numai că nu-l cunoşteam cu adevărat pe Lucas Martin. Pur şi simplu îl *urmărisem* pe reţelele de socializare.

Pe deasupra, azi-dimineaţă îi mărturisisem o mulţime de chestii despre mine.

Şi uite unde ajunseserăm acum! El, în apartamentul Linei, întrebându-se probabil dacă o să-mi fac apariţia, dată fiind ora târzie. Cine ştie? Poate se gândea să-mi arunce hainele pe fereastră, dacă nu apăream. *Nu, n-ar face aşa ceva.*, m-a contrazis o voce din mintea mea.

Stăteam în holul clădirii şi mă holbam la uşa apartamentului de o bună bucată de vreme, dorindu-mi să fi avut vedere cu raze X, ca să ştiu ce se petrece înăuntru.

M-am silit să-mi las ezitările deoparte şi am băgat cheia în yală.

Totuşi, când am apăsat clanţa, mi-am zis că ar fi mai bine să bat la usă. De ce naiba dădeam buzna înăuntru? Dacă Lucas...

Uau!

După ce am descuiat uşa, am încremenit în prag. La nările mele a ajuns cea mai uimitoare şi mai delicioasă aromă.

— Roşie! În sfârşit, te-ai întors!

Numele meu, rostit cu acel *r* foarte sonor, a răzbit prin năuceala mea.

Stătea în bucătărie, în faţa aragazului, cu spatele la mine. Purta alt tricou, iar părul lui şaten era ciufulit şi ud. Probabil tocmai ieşise din duş. Avea picături de apă de pe ceafa. Pielea lui era bronzată, fină şi...

Mi-am dat seama că mă holbam la el.

— Bună! am îngăimat. M-am întors, da. Şi tu eşti aici, aşa cum ne-am înţeles. Grozav! N-ar trebui să mă mir atâta.

Mă înjuram în sinea mea pentru neputinţa de a-mi controla stânjeneala în faţa lui. Am închis uşa şi am păşit înăuntru.

— Miroase minunat, Lucas.

În sfârşit, dădusem o replică *normală.*

— Mă bucur că-ţi place, a râs Lucas. Sper că şi gustul va fi la fel.

M-am uitat la toate bunătăţile puse pe mica insulă de bucătărie.

Picioarele m-au purtat mai aproape. Am căscat ochii, uluită.

În mijloc era o farfurie de orez soté cu legume colorate. În dreapta, brânză feta la grătar, pe care Lucas picurase miere. Iar în stânga, o tavă

plină cu felii de pâine prăjită, garnisită cu ardei gras şi cu ceapă.

Lucas stătea de cealaltă parte a insulei. Mă privea amuzat.

— Haide! m-a îndemnat. Ia loc, până nu se răceşte!

— Să iau... loc?

— Păi, unde-o să mănânci?

Am înghiţit cu greu. Stomacul mi s-a strâns de uimire şi de zăpăceală.

— Mă inviţi să iau cina cu tine?

— Doar dacă ţi-e foame.

— Eu...

Rămăsesem fără cuvinte – ceva care mi se întâmpla des în prezenţa lui Lucas.

Oare voiam să mă aşez şi să profit de ocazia de a petrece mai mult timp cu el – înainte de a porni pe drumuri diferite – sau voiam să refuz politicos, să-mi fac bagajele şi să alcătuiesc un plan de bătaie pentru diseară?

Până să mă hotărăsc, stomacul mi-a ghiorăit, oferindu-i lui Lucas un răspuns.

M-am strâmbat de jenă.

— A! a exclamat. S-a întors roata! Cred că acum stomacul tău încearcă să-mi transmită ceva, Rosalyn Graham. O s-o iau drept un compliment.

A zâmbit larg şi nonşalant. A pus pe masă două farfurii, apoi a tras un scaun mai aproape de mine. A bătut cu palma în tapiţerie.

— E clar că ţi-e foame, aşa că ia loc!

Povesteşte-mi despre tatăl tău.

Nu ştiam ce replică să-i dau.

Printr-o întorsătură ciudată de evenimente, scena asta făcea parte dintr-o fantezie de-a mea: să iau masa cu Lucas Martin, mâncând ceva gătit de el.

Şi totuşi, ezitam. Am rămas nemişcată.

— Roşie, nu te aşezi? Nu promit că n-o să muşc, dar o să încerc să mă abţin.

Mi s-au înfierbântat obrajii. îmi spuneam că ar trebui să mă port degajat. La urma urmei, vărul Linei flirta cu mine şi glumea. Era o companie plăcută. Pur şi simplu voia să se poarte drăguţ.

Când am deschis gura, mi-a scăpat un hohot zgomotos de râs.

Lucas a ridicat din sprâncene, a mirare.

Ai exagerat, Roşie.

Propriul râs încă îmi zgâria timpanele.

— Ce amuzant eşti! Şi ce glumă bună! Evident că n-o să mă muşti.

— încep să cred că nu mai ştiu să mă port cu fetele, a mormăit el.

Când m-am aşezat, expresia lui s-a relaxat.

— îti mulţumesc, Roşie!

— Pentru ce?

Eram recunoscătoare că vocea mea revenise la normal.

— A trecut ceva vreme de când am luat masa cu cineva. Să călătoreşti singur are avantaje, dar la un moment dat începi să te simţi singur. Cred că şi eu mă simţeam aşa. Până azi-

dimineaţă, a adăugat, pe urmă mi-a întâlnit privirea. Până... acum.

Am privit lung în ochii lui căprui. Ezitarea şi stânjeneala mea s-au risipit.

— Iti mulţumesc că m-ai invitat să iau masa cu tine, Lucas!

îmi face mare plăcere.

îmi venea să adaug: Nici n-ai idee cât de multă plăcere.

A zâmbit din nou – un surâs larg, vesel, care prevestea belele. Unele mari! Asta îmi spuneam, în timp ce mă holbam la buzele lui. Dacă Lucas continua să-mi zâmbească atât de cuceritor, urma să dau de necaz.

— Deci cum se simte tatăl tău? m-a întrebat iar, întinzându-mi platoul cu orez sote.

— Se simte OK. Are probleme cu un şold. S-a împiedicat de unul dintre piticii lui de grădină înfiorători. Ţine foarte mult la ei, am explicat, pufnind ironic. Din fericire, nu s-a rănit grav. îl doare un pic. Se putea şi mai rău. Piticul a fost singura victimă.

— Mă bucur să aud veşti bune, Roşie.

Ceva îmi dădea de bănuit că Lucas nu o spusese doar din politeţe.

— Mulţumesc, Lucas!

Dornică să schimb subiectul, m-am întins după o felie de pâine. Am gemut de plăcere când am muşcat din ea.

— Dumnezeule! am exclamat. Ce le-ai făcut ardeilor? Au un gust... fabulos.

— I-am caramelizat cu ceapă roşie şi am folosit câteva condimente din dulapul Linei.

Mi-a făcut cu ochiul. A muşcat şi el dintr-o felie.

— Restul legumelor le-am cumpărat cu mărunţişul pe care-l mai aveam şi cu banii pe care mi i-ai dat tu. Roşie, mi se pare că-ţi sunt dator cu...

L-am întrerupt înainte să apuce să-mi dea explicaţii:

— Nu-ţi face griji! Nu mă deranjează să-ţi împrumut câţiva dolari, până primeşti cârdul nou. Nu cunoşti pe nimeni în oraşul ăsta. Măcar atât să fac pentru tine. În plus, m-ai invitat la masă.

Am făcut un semn spre festinul din faţa mea.

— Deci eu sunt în avantaj, am continuat, punându-mi în farfurie câteva bucăţele de brânză feta. As fi în stare să fac chestii scandaloase ca să am parte de-o brânză pregătită aşa.

— O să ţin minte c-ai zis asta. Pentru data viitoare.

Data viitoare.

A zis-o doar din politeţe.

Lucas a adăugat:

— Gătitul şi mâncatul sunt printre puţinele plăceri care îmi limpezesc mintea atunci când

am o zi nasoală.

Mi-am potrivit şervetul în poală şi m-am concentrat din nou asupra mâncării.

— Te înţeleg, Lucas.

M-am abţinut să-l întreb despre ziua nasoală. Am presupus că se referea la încurcătura de aseară.

— Deci, Roşie, a zis Lucas, după câteva minute. Mi s-a povestit cum v-aţi cunoscut tu şi Lina. Sincer să fiu, mor de nerăbdare să aud versiunea ta.

I-am aruncat iute o privire. Scosese din nou la înaintare acel zâmbet larg, care mă fermeca. *Fir-ar să fie!* M-am uitat în farfurie.

— Versiunea mea? Eu şi Lina ne-am cunoscut în timpul Săptămânii Noilor Angajaţi, la InTech.

— Lina are altă variantă. Acasă, în Spania, eşti o legendă.

— Serios?

— Da. Nu se întâmplă des ca un suflet nobil s-o ferească pe vară-mea din calea unui armăsar dezlănţuit şi să-i salveze viaţa.

— Un *ce?!*

Şi uite-aşa, mi-am amintit deodată de păţania despre care vorbea Lucas. Am început să râd în hohote.

— Asta le spune Lina tuturor? Incredibil! De fapt, ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva din partea Linei.

— Vrei să-mi spui că vară-mea, o tipă foarte

discretă şi deloc teatrală, nu a înflorit povestea nici un pic? m-a întrebat Lucas. Stii, a descris cu lux de amănunte cum toată viata i s-a derulat prin faţa ochilor. Iar când i-a deschis, a văzut în faţa ei un înger cu ochi verzi.

Am pufnit.

— Deci aşa se explică de ce a plâns bunica ta când ne-am cunoscut!

Lucas a împins platoul cu brânză spre mine.

— Tu chiar vrei să zici că n-a existat niciun armăsar în galop? S-a întins şi mi-a pus în farfurie câteva bucăţi de brânză.

— Adică n-ai intervenit si nu i-ai salvat viata?

— Păi... Ştii despre caleştile din Central Park?

Lucas a aprobat din cap şi şi-a mai luat o felie de pâine prăjită.

— Sunt mai degrabă pentru turişti sau pentru întâlniri romantice deosebite. Dacă mă-ntrebi pe mine, e cam... lipsit de originalitate. N-am nimic împotriva gesturilor romantice, bineînţeles. Dar romantismul şi gesturile măreţe ar trebui să fie foarte personale şi bine gândite, ca...

Privirile ni s-au întâlnit din nou. Ochii lui Lucas sclipeau.

— În fine... Nu ştiu cum, unul dintre caii ăia a scăpat din hamuri şi se plimba prin Central Park. Apoi în peisaj apare Lina, cu căştile pe urechi, neatentă, verificând Google Maps pe

telefon.

Abia mai târziu aflasem că cea mai bună prietenă a mea nu avea deloc simţul orientării.

— în aceeaşi dimineaţă, o văzusem vărsând o cafetieră plină pe pantalonii cuiva, deci ştiam că reflexele ei de bază nu sunt tocmai ascuţite.

Lucas a râs pe înfundate.

— O, ai dreptate!

— Nu-i aşa? am chicotit. I-am strigat să fie atentă. Fiindcă nu s-a mişcat, pur şi simplu m-am repezit la ea şi am dat-o la o parte din calea armăsarului.

Lucas a zis:

— Cu siguranţă, nu asta-i povestea pe o aud la fiecare Crăciun, de când tu şi Lina v-aţi cunoscut.

La fiecare Crăciun ?

Lucas auzea despre păţania asta – şi despre mine – la fiecare Crăciun?

— îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu sunt vreun înger păzitor. Nici o eroină nu sunt. Doar un inginer obişnuit, care a devenit autor de cărţi romantice. Hopa! Asta e prima oară când o zic cu glas tare.

Zâmbetul lui a devenit şi mai cald.

— Şi cum a fost când ai zis-o?

Am stat pe gânduri câteva secunde.

— M-am simţit bine.

îmi doream să mă simt încrezătoare în noua mea ipostază: cea de scriitoare. Dar nu era aşa. în mare, nu consideram că un om care a scris

doar o carte poate fi considerat scriitor. Cum poate să se *simtă* scriitor cineva care abia dacă scrisese primul capitol al celei de-a doua cărţi?

Am simţit un gol în stomac.

Lucas a zis:

— Pot să-ţi pun o întrebare ceva mai personală?

— Desigur.

— Nu mi-ai spus cum te-ai simţit când ai renunţat la meseria de inginer. Mi-ai zis ce părere ar avea cei din jurul tău în legătură cu faptul că scrii romane, mi-ai zis şi ce părere te aşteptai să aibă tatăl tău. Dar nu mi-ai spus cum a fost pentru *tine.*

Iată o întrebare pe care nu mă aşteptam s-o aud. Nimeni dintre cunoscuţii mei nu se gândise să mă întrebe aşa ceva.

Ştiam de ce renunţasem la jobul meu. Dar fusese oare decizia corectă? O regretam? Faptul că de atunci încoace nu fusesem în stare să scriu nici măcar un cuvânt era un semn că făcusem o greşeală enormă?

Văzând că tăcerea se prelungea, Lucas a zâmbit strâmb, jenat.

— Ştiu că nu e treaba mea. Nu-i nevoie să răspunzi.

— Păi...

S-a uitat la mine câteva secunde. A continuat să mănânce liniştit.

Într-un final, când am vorbit, şi-a ridicat încet

privirea spre mine, de parcă o mişcare bruscă din partea lui m-ar fi speriat.

— Nu eram nefericită. Cred că încă aş fi lucrat pentru InTech, dacă nu aş fi găsit o activitate care îmi place *la nebunie.* Ceva care m-a făcut să înţeleg ce înseamnă să-ţi iubeşti într-adevăr meseria. Ceva care mă împlineşte aşa cum ingineria nu m-a împlinit niciodată. Nu-mi dădeam seama că nu fac ceva care mă face fericită; şi nici nu eram nefericită, am explicat, dând afară aerul din plămâni, ca un balon care dezumflă. Cred că mi-e atât de greu să vorbesc despre activitatea asta nouă, despre visul meu, fiindcă îmi par foarte fragile. Ca şi cum îmi ţin visul în palme, dar senzaţia e atât de nouă, de necunoscută, încât mi-e groază să nu-l scap şi să-l sparg. Stau pur şi simplu şi-l privesc în tăcere.

Si mai aveam un motiv: cu fiecare zi care mă aducea mai aproape de termenul-limită – peste opt săptămâni trebuia să trimit la editură al doilea roman –, cu fiecare zi care trece fără să scriu măcar un cuvânt, mi se părea că sunt în cădere. Că dau greş.

— Hei! a zis Lucas, în timp ce eu mă holbam în gol. Ai fost curajoasă, Roşie. N-ar trebui să uiţi niciodată asta. Să fii mândră de tine!

Curajoasă. Niciodată nu fusesem descrisă aşa. Mi se spusese că sunt precaută, responsabilă, tenace, dar niciodată curajoasă.

— Iti mulţumesc, am zis cu voce atât de scăzută, încât nu eram sigură dacă m-a auzit. Dar am vorbit destul despre mine. Când ai o zi nasoală, ce altceva – în afară de mâncare – te face să te simţi mai bine?

Lucas s-a gândit un pic. Apoi s-a sprijinit în coate şi s-a aplecat spre mine. M-am aplecat şi eu.

— Ceva la fel de distractiv precum mâncarea, dar care implică mai puţine haine, a spus conspirativ, ca şi cum îmi împărtăşea un secret.

Am rămas fără aer. Am uitat că tocmai înghiţeam un dumicat. M-am înecat cu o boabă de orez rătăcită şi am început să tuşesc.

— *¡Por Dios!* Roşie, te simţi bine?

Nu. În mod clar, nu mă simţeam bine. Imaginea din mintea mea, în care Lucas purta mai puţine haine decât acum şi făcea chestii distractive, mă făcuse să uit cum să înghit corect.

Tuşeam în continuare. A înjurat în spaniolă. S-a ridicat şi s-a apropiat de mine. Până să apuce să mă înconjoare cu braţele şi să-mi facă manevra Heimlich, m-am întins după un pahar cu apă.

— Stai puţin, Roşie! a cerut Lucas, în timp ce dădeam paharul peste cap. Nu aşa de repede! Of! Bine…

Am golit paharul şi l-am pus înapoi pe masă.

— Vin, am îngăimat, încercând să-mi recapăt

suflul.

În pahar era vin alb. Nici nu observasem că pe masă era o sticlă cu vin. Sigur că nu! Fusesem ocupată să mă holbez la Lucas.

— Mda, a aprobat Lucas, puţin amuzat. Păi, se pare că ţi-ai revenit, deci vinul şi-a făcut treaba.

Mi-am dres glasul, cu ochii în podea.

— Poţi să... poţi să-mi mai torni nişte vin, te rog?

— Eşti sigură? Tocmai ai dat pe gât un pahar plin.

Am îndrăznit, în sfârşit, să-i întâlnesc privirea. Mă studia.

— Beau alcool foarte rar, i-am zis. Dar s-ar putea ca ziua de azi să fie genul de zi care cere două pahare de vin.

Cam fără tragere de inimă, Lucas mi-a turnat vin în pahar.

— Ai zis că fratele tău nu-ţi răspunde la telefon. De-aia azi e o zi în care merge să bei două pahare?

— Ce memorie bună ai! am mormăit.

— Ştiu să ascult. Aşa-i că azi fratele tău n-a venit cu tine, acasă la taică-tău?

Am mijit ochii la el.

— De unde ştii? Oi fi cumva Doctorul Phil?

— Care doctor?

— E un psiholog care prezintă o emisiune. Doctorul Phil aruncă o privire în sufletul invitaţilor lui şi, ca prin minune, le rezolvă toate problemele emoţionale.

Lucas a zâmbit cu aroganţă.

— Doctorul ăsta e chipeş? De-aia îţi amintesc de el?

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne! Nu e deloc chipeş.

Rânjetul lui Lucas a dispărut. A scos un sunet de dezamăgire.

— Vreau să zic că tu eşti chipeş, am precizat, dar mi-am regretat replica imediat. La modul *obiectiv*, adică pentru ceilalţi oameni. Nu subiectiv, adică pentru mine. Eşti chipeş din perspectivă obiectivă... cred.

— Crezi? m-a întrebat Lucas, strângând din buze. Mi se pare că mi-ai făcut un compliment, dar nu prea pot să-l identific.

— Lucas, mi se pare că te folosesc foarte mult drept confidentul meu. De cât timp ne cunoaştem? De vreo zi. Şi totuşi, ştii mai multe despre mine decât ştiu cei pe care-i cunosc de-o viaţă. De-asta te-am comparat cu Doctorul Phil.

A zâmbit din nou.

— Nu mă supăr să fiu folosit de fete frumoase.

Fete frumoase.

Inima mea netoată a tresărit.

Am dus paharul la buze, ca să mai trag de timp. Până la urmă, ce importanţă avea că-mi spusese că sunt frumoasă? El era Lucas Martin, iar de mâine nu avea să ne mai lege nimic. Mai ales că Lina nu era în New York, ceea ce mi-ar fi oferit un pretext să-l reîntâlnesc. Iar peste o lună şi jumătate el avea să părăsească ţara şi

continentul.

Am decis să abordez un subiect mai inofensiv.

— Fratele meu nici măcar n-a venit la gară. Mi-a tras clapa. Din nou.

— Ţi-a spus de ce n-a venit?

— Nu. De la o vreme, nu prea îmi mai vorbeşte, am răspuns, întinzându-mă după un şervet, doar ca să-mi ocup mâinile cu ceva. Problema e că pur şi simplu nu ştiu ce se-ntâmplă cu el. Mi se pare că nu-l mai cunosc, că nu mă mai vrea în viaţa lui.

Am scuturat din cap, strângând şervetul în mână.

— Şi asta mă întristează foarte tare.

M-am uitat la Lucas. Mă urmărea atent.

— Tatăl tău ce zice?

— Probabil că se învinuieşte. I se pare că ar fi putut face ceva dacă nu s-ar fi mutat din oraş.

Am lăsat şervetul lângă farfurie şi am întins mâna după paharul cu vin.

— Trebuie să mint mereu, ca să-l acopăr. Îi spun tatei că Olly e ocupat. Că are un serviciu nou. Că îşi trăieşte viaţa. Că e adult, iar noi trebuie să-i lăsăm libertatea de a se maturiza de unul singur. Dar nici măcar eu nu mai cred în minciunile astea.

Am sorbit din vin.

— Cred că Olly ne ascunde ceva. Are un secret.

— Ce fel de secret?

Am închis ochii şi am clătinat din cap.

— Habar n-am, Lucas, am răspuns,

forţându-mă să-i zâmbesc. Vezi? Am avut dreptate. Asta-i o seară care cere două pahare de vin.

A rămas tăcut câteva clipe, căzut pe gânduri. Apoi a spus:

— Uneori avem secrete faţă de cei dragi din motive pe care nici măcar noi nu le înţelegem.

Cuvintele lui sunau a confesiune.

— Mai lasă-i puţin timp, Roşie. Olly o să-şi dea seama singur cât de mult îl pot izola secretele.

O umbră i-a străbătut chipul.

— Sper să ai dreptate, Doctore Phil.

Brusc, mi-am amintit că nu eram singura care avusese o zi ciudată.

— Ar trebui să plec. îmi închipui că eşti epuizat după cea mai ciudată zi din viaţa ta.

A chicotit şi chipul i s-a înseninat.

— Nu as numi-o ciudată.

M-am ridicat. Instantaneu, vinul mi s-a urcat la cap. M-am clătinat un pic.

Lucas si-a încretit fruntea.

Am izbucnit în râs.

— Ups! M-am ridicat prea repede. Cina a fost minunată, Lucas. Serios! Cea mai bună pe care am mâncat-o de multă vreme, îţi mulţumesc că m-ai invitat!

Buzele i-au zvâcnit. Am sperat c-o să mai văd o dată zâmbetul lui radios, înainte să plec, dar nu a fost aşa. Lucas s-a ridicat şi s-a dus spre partea de living a apartamentului. Mă holbam la

spatele lui. Muşchii i se unduiau la fiecare pas. S-a trântit pe canapea.

A luat telecomanda şi a pornit televizorul. A mutat pe opţiunile *smart-TV*şi pe ecran a apărut lista de servicii de *streaming* cu abonament.

— Vad că Lina s-a abonat la toate serviciile de *streaming* posibile, a comentat Lucas.

— Păi...

Oare aşa îşi lua el la revedere de la mine?

— Mda. Eu şi Lina petrecem multe seri împreună, în faţa televizorului.

Mai bine zis, în fiecare seară.

Am adăugat:

— Sau stăteam, înainte să se mărite cu Aaron.

Brusc, mi-am dat seama: poate că Lucas nu era singurul care se simţise un pic singur în ultima vreme. Poate că şi eu mă simţeam aşa.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Vii?

Nu pricepeam. Lucas a rânjit iar.

— Nu te uita aşa la mine! Te las să alegi la ce ne uităm.

— Păi... cred c-ar trebui să-mi strâng lucrurile. Am o grămadă de haine, plus că am scos din bagaje mai mult decât aveam nevoie. Şi nici nu mi-am rezervat o cameră la hotel, pentru noaptea asta. Ar trebui să-ncep să caut.

Iată dovada că azi mintea mea fusese împrăştiată. De obicei, eram „Roşie Cea Mereu Pregătită”, iar în oricare altă zi, cazarea ar fi fost în capul listei mele de priorităţi.

— Sau – a zis Lucas – poţi să te relaxezi în timp ce ne uităm la un film, după care te ajut să-ţi faci bagajele.

S-a uitat la ceas.

— E abia opt şi jumătate. Să ştii că nu las telecomanda pe mâna oricui.

— OK.

Mă simţeam ametită. Tocmai de-aia nu beam alcool de obicei. >)

— Ei, n-o fi foc dacă mă relaxez un pic, am adăugat. Cred că... aş putea să rămân.

— Atunci ce mai aştepţi, Roşie?

De fapt, îmi doream foarte tare să rămân, să mă apropii de el, să-i iau telecomanda şi să mă aşez lângă el, pe canapea.

După câteva episoade din serialul meu preferat, nu doar că mă simţeam mai relaxată, dar cedasem, de asemenea, în faţa epuizării din ultimele ore, zile şi săptămâni.

Mi-am sprijinit capul pe o pernă. Cu ochi somnoroşi, priveam profilul lui Lucas.

Nas bine definit, bărbie puternică, pometi înalţi, buze pline... şi părul ăla! Simţeam ceva care mă încălzea pe dinăuntru; ceva la care nu voiam să mă gândesc prea mult.

Da, noul look i se potrivea mult mai bine decât tunsoarea-pe- riuţă pe care o etalase în pozele de pe Instagram.

Am şoptit:

— Lucas?

— Da?

Am chicotit.

— M-am cam ametit. Si sunt foarte obosită. Cred c-o să aţipesc, dacă nu mă ridic chiar acum.

— Da, s-ar putea, a răspuns el, amuzat.

Pe urmă zâmbetul i-a dispărut. M-a privit drept în ochi.

— Roşie, îţi faci griji din cauza asta?

M-am încruntat. Nu înţelegeam încotro bătea.

— N-ar trebui să te temi. Ştii că eşti în siguranţă cu mine, da?

— Ştiu.

Vorbeam serios. Cu el, chiar mă simţeam în siguranţă.

Şi-a relaxat umerii. Chipul i s-a destins. Simţeam o mulţumire profundă, inexplicabilă.

— Vrei să afli de ce ştiu că-s în siguranţă cu tine? l-am întrebat. Pentru că ai observat că sunt ametită si de-asta ai insistat să rămân. Ai vrut să te asiguri că sunt OK.

A încuviinţat din cap. Spre surprinderea mea, şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecran şi a spus:

— Acum taci! încerc să mă uit la serialul meu.

Replica m-a făcut să zâmbesc ca o toantă. Nu era serialul lui preferat, ci al *meu.* Serialul meu cu vampiri, vârcolaci, inele magice, lacăte fermecate şi remedii mistice, plus o doză bună de dramatism exagerat.

— Lucas? am repetat, după câteva clipe.

Colţurile gurii i-au zvâcnit.

— Da, Roşie.

— îti mulţumesc!

Mulţumesc că m-ai ascultat. Îţi mulţumesc pentru seara asta, pentru că m-ai ajutat să mă simt mai puţin... singură. Ceva mai puţin stresată, măcar pentru scurt timp.

Am adăugat:

— Chiar aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Vreau să mă asigur că ştii asta.

S-a uitat din nou la mine.

— Roşie, ce s-a întâmplat?

Probabil din cauza vinului, îmi dăduse frâu liber la gură. Expresia lui era atât de amabilă şi de blândă, încât era cu neputinţă să nu-i răspund.

Am oftat prelung.

— Ţii minte noul meu vis? Editura mi-a stabilit un termen-li- mită pentru a doua mea carte, şi nu mai am mult timp la dispoziţie. Asta-i şansa mea să-mi dovedesc că n-am făcut o greşeală, Lucas. Şi s-ar putea să nu reuşesc.

Pe de-o parte, îmi dădeam seama că nu-i spuneam mare lucru. De fapt, nu-i ziceam nimic despre adevărata problemă: simţeam că mi se taie răsuflarea de fiecare dată când deschideam documentul Word, simţeam că mă sufoc din cauza presiunii şi fricii paralizante. Mă blocasem. Nu reuşeam să scriu.

Lucas s-a răsucit cu faţa spre mine şi şi-a pus capul pe perna din spatele lui. În privirea lui citeam că avea încredere în mine. Nu mi se

părea că o merit.

— O să-i dai tu de cap, Roşie. N-am nevoie să ştiu multe despre tine ca să fiu sigur c-o să perseverezi. Asta fac oamenii curajoşi.

Curajoşi. îmi plăcea să fiu descrisă aşa. îmi plăcea că el mă considera curajoasă.

Si totuşi, nu avea de unde să stie c-o să reusesc. Poate că eram

> > ' > >

o ratată şi aveam s-o dau în bară. Poate că făcusem o greşeală când mă aruncasem cu capul înainte în treaba asta. Dar era greu să fiu pesimistă în preajma lui Lucas. Reuşea să arunce o lumină frumoasă asupra situaţiei mele.

— Sper că ai dreptate.

— Vrei să punem pariu?

— Mai bine nu! am răspuns, chicotind.

— Ai ales înţelept. Aş câştiga foarte uşor.

Am zâmbit amândoi.

Timpul trecea. Ne uitam lung unul la celălalt, cu serialul rulând în fundal. La un moment dat, mi-am simţit pleoapele grele. Nu mai reuşeam să rămân trează. în mintea mea a prins contur un gând neaşteptat.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Lucas ar fi participat la nunta Linei şi a lui Aaron? Dacă ne-am fi întâlnit în ziua aceea, mi-ar fi fost la fel de uşor să-i vorbesc?

N-am apucat să-mi răspund, fiindcă m-a doborât somnul.

CAPITOLUL SASE

Lucas

Am deschis ochii. Nu reuşeam să trag aer în plămâni.

Am dus o mână la piept şi... nu puteam să respir.

Eu... Joder}

Mi-am forţat degetele să schiţeze cercuri pe pieptul meu, în încercarea de a-mi elibera plămânii de presiune.

Nu sunt în apă, mi-am amintit. Respir.

Dezorientat, am privit de jur împrejur, în lumina dimineţii. Pe peretele din faţa mea era un tablou. Pe bufetul din bucătărie se aflau două pahare de vin. Rucsacul meu ponosit zăcea la picioarele canapelei pe care dormisem.

Canapeaua!

Iar adormisem la *Abuela?.* Nu, asta nu era canapeaua ei veche, cu două locuri, care apucase şi vremuri mai bune. Nu mă aflam în sufrageria ei. Mobila şi decoraţiunile erau moderne. îmi aminteau de...

Nu eram în Spania, acasă *Iz Abuela,* ci în New York. în apartamentul Linei. Şi dormisem pe canapeaua ei.

[1] **La dracu!**

Mi-am trecut mâinile prin păr, m-am frecat la ochi. în minte îmi repetam mantra pe care o folosisem de nenumărate ori în ultimele luni.

A fost doar un vis. Mă simt bine.

Dar ultima parte era o minciună. Mă simţeam cât se poate de bine, având în vedere situaţia dată. Aceasta era noua mea viaţă. Nu mă refer la New York, ci la chinul ăsta: să mă trezesc scăldat în sudoare rece, cu muşchii încordaţi şi dureroşi. Muşchi care, cândva, fuseseră într-o formă foarte bună.

Un sforăit uşor, la mică distanţă de mine, mi-a atras atenţia. Am căutat sursa sunetului. Nu mi-a luat mult si am văzut-o dor- mind în patul mare. Buclele ei negre erau împrăştiate pe pernă.

Roşie. Rosalyn Graham.

Nu mă mira că adormise aseară. De fapt, eram şocat că o luase somnul abia după al patrulea sau al cincilea episod din serialul ei preferat. Oricât ne străduiserăm amândoi să rămânem treji – ea, pentru că voia neapărat să plece, iar eu, pentru că serialul ăla era foarte tare –, aţipiserăm. Şi abia mai târziu, după câteva ore, mă trezisem din cauza unei crampe la piciorul drept şi o găsisem pe Roşie sforăind lângă mine. Fără să mai stau pe gânduri, oprisem televizorul, o ridicasem de pe canapea şi o pusesem în pat.

Mi-am amintit de conversaţia pe care o purtaserăm aseară. Noi doi nu eram chiar atât de diferiţi; amândurora ne era frică de viitor. Numai că Roşie avea lumea la picioare, iar în cazul meu, lumea se prăbuşise sub mine.

M-am dus la baie. Aveam pielea lipicioasă şi corpul încordat. Am închis uşa după mine şi am intrat în duş.

După ce am stat foarte mult timp sub jetul de apă fierbinte,
am închis robinetul, m-am înfăşurat într-un
prosop, mi-am luat
hainele si am ieşit din baie.

începeam să-mi revin. Am inspectat din nou apartamentul ăsta drăguţ, dar mic. Cum îl numise Lina? Studioul ei? *Loft?* Nu-mi aminteam. Având în vedere că era un apartament open-space, fără uşi – cu excepţia băii –, bănuiam că fusese descris într-un mod cam pretenţios ca să sune mai şic. Aşa cum se procedează în emisiunile americane în care prezentatorii reconstruiesc şi redeco- rează case dărăpănate. Bunicii îi plac la nebunie emisiunile astea.

— Lucas?

Vocea lui Roşie m-a readus în prezent.

M-am răsucit şi am văzut-o în pat, cu pilota strânsă în jurul picioarelor. Abia se trezise. Ochii ei larg deschişi erau de un verde incredibil de luminos.

Am schiţat un zâmbet.

— *¡Buenos diasl*

A ridicat privirea spre mine, apoi a coborât-o iar. S-a înroşit în obraji.

— Bună! Da... Salut! s-a bâlbâit ea. B-bună dimineaţa!

M-am încruntat.

— Te simţi bine?

Şi-a plimbat din nou privirea pe pieptul meu. La început încet, apoi puţin mai repede. Ca şi cum nu se putea decide unde să se uite.

— Ai făcut duş, a declarat Roşie. Şi acum eşti doar în prosop.

M-am uitat şi eu în jos, să văd dacă era vreo problemă. Voiam
să mă asigur că cicatricile de pe genunchiul meu şi de pe coapsă nu se vedeau. Totul era în ordine, iar prosopul acoperea semnele care aproape se vindecaseră. M-am uitat din nou la Roşie.

— S-a întâmplat ceva?

A scuturat din cap. Ochii ei au coborât din nou pe trupul meu.

Aha! De fapt, Roşie mă sorbea din ochi. Probabil că nici măcar nu-şi dădea seama de ceea ce face.

S-a uitat la tatuajul pe care-l aveam pe partea stângă a corpului. L-a studiat îndelung.

Am întrebat-o pe cel mai serios ton cu putinţă:

— Admiri priveliştea?

— Poftim? Cum adică?

Admiri priveliştea? am repetat, abia abţinându-mă să râd.

— Ăăă... Nu mă holbam la tine. Mie... îmi plac la nebunie tatuajele. Sunt *mare* fană a tatuajelor. La el mă uitam. E un val? Ce frumos! Minunat contur! Te-a durut când ţi l-au făcut? Pun pariu că da, a turuit Roşie, după care a inspirat profund. Da, îmi plac bărbaţii tatuaţi. De fapt, îmi plac oameni tatuaţi, în general.

Din reflex, mi-am trecut o palmă peste tatuaj, ceea ce a făcut-o să se uite din nou la el.

— Mă bucur că-ţi place, am spus amuzat. Pentru o clipă, am crezut că am sărit calul, fiindcă umblu pe-aici doar în prosop. Probabil că ai fost un pic distrasă din cauza tatuajului.

— A, da! a zis Roşie, dând energic din cap. Absolut! Poţi să umbli pe-aici complet dezbrăcat, că eu nici n-aş clipi.

— Perfect!

N-o credeam nici pe departe. Dacă m-aş fi fâţâit complet dezbrăcat prin apartament, Roşie ar fi fost năucită. Dacă aş fi lăsat prosopul să cadă, s-ar fi îmbujorat atât de tare, că ar fi leşinat.

Am descoperit că gândul ăsta mă distra cam mult.

— O să ţin minte: goliciunea e în regulă.

— Splendid! a bâiguit ea. De-a dreptul minunat!

Mi-am ascuns zâmbetul şi i-am întors spatele.

— Te-am trezit? E cam devreme.

Am scotocit prin rucsac.

— Nu, a răspuns ea. Mereu mă trezesc la răsărit. Nu dorm foarte mult.

— Nici eu.

Am luat un schimb de haine şi i-am aruncat o privire.

— Ai nevoie la baie înainte să mă duc să mă îmbrac?

Mi-am încrucişat braţele la piept. Mi-am flexat puţin bicepşii,
fiindcă orgoliului meu îi plăcea la nebunie atenţia

pe care mi-o acorda Roşie. Imediat, şi-a plecat privirea.

— Sau aş putea să mă îmbrac aici. Dacă nu te deranjează dezbră…

Roşie m-a întrerupt:

— Nu! Du-te la baie, *te rog.* Eu o să pun de cafea.

Satisfăcut, am încuviinţat din cap şi am intrat în baie. Când
am ieşit de acolo, Roşie tocmai punea două căni pe insula de bucătărie. Se schimbase. Acum purta o bluză neagră, fără mâneci. îşi prinsese părul în vârful capului, cu un elastic colorat. Privirea mea a coborât pe gâtul ei, pe umeri, apoi mai jos, pe spate. Îi admiram formele delicate. Privirea mea a poposit pe fundul lui Roşie. Era rotund şi…

Nu. Nu era OK să mă holbez aşa. Cu atât mai puţin acum, când mă pregăteam să-i prezint planul pe care îl pusesem la punct cât stătusem în dus.

Roşie s-a întors cu faţa spre mine.

— Jur că aseară am vrut să plec, Lucas. îmi cer scuze c-am adormit!

Am fluturat din mână.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Erai obosită, şi eu la fel. Am adormit amândoi.

Roşie a luat cafetiera şi a pus-o pe bufet.

— M-ai pus în pat, nu-i aşa? Nu era nevoie. Aş fi putut dormi şi pe canapea.

— N-a fost mare lucru, am răspuns, ridicând din umeri.

A tras un scaun si s-a aşezat.

— A fost foarte drăguţ din partea ta.

Şi-a ferit privirea şi s-a concentrat asupra cafetierei. A început să toarne cafea în căni.

— Ştii, Lina mi-a zis că eşti o brută. Mă tot întreb de ce-a spus aşa ceva.

Am pufnit în râs.

— Crede-mă, vară-mea are suficiente motive să zică asta. în copilărie şi în adolescenţă, eram un coşmar, am spus, rânjind. Uneori, încă sunt.

— Mie mi se pare că acum te porţi foarte frumos.

I-am întâlnit privirea. Am tras spre mine o cană cu cafea.

— Chiar mă bucur că ai impresia asta.

S-a încruntat puţin.

— Te bucuri? Cum asa?

Am aşteptat până a luat prima gură de cafea, apoi i-am zis:

— Cred că ar trebui să rămâi aici, Roşie.

Foarte încet, a lăsat cana jos.

— Adică acum, la micul-dejun?

— Nu. Adică atât cât vrei să rămâi.

Am făcut o pauză, ca să-i las timp să se gândească la propunere, după care am adăugat:

— Poţi locui aici, cu mine, în apartamentul Linei.

Şi-a arcuit o sprânceană.

— Ce? Nu se poate!

— De ce nu?

Am sorbit din cafea.

— Pentru că tu... eşti... Lucas. Iar eu nu... locuiesc aici.

— Nu poţi locui în apartamentul tău. Şi se pare că nici acasă la tatăl tău. Altfel, ai fi deja acolo. Am dreptate?

Umerii ei s-au lăsat în jos.

— Da. Aşa e.

Nu-mi spusese clar treaba asta aseară, dar îmi dădusem seama. Chiar înţelegeam.

— Atunci, rămâi aici! Acordă-ţi timp să-ţi rezolvi problemele!

— Dar e un apartament mic, cu un singur pat, iar Lina ţi l-a promis ţie, Lucas.

— Putem să-l împărţim, dacă nu te deranjează.

Urechile i s-au înroşit instantaneu. Am simtit nevoia să fac o precizare:

— Apartamentul, nu patul.

— Bineînţeles, a zis ea, surâzând. Dar dacă *mie* nu-mi convine să împart?

— În seara când am ajuns aici, ai spus că nu putem rămâne amândoi, aşa că am vrut să verific dacă într-adevăr nu se poate să locuim amândoi aici.

— Aşa am zis, a murmurat ea. Dar nu asta voiam să spun. Nu mă deranjează să stăm amândoi aici. Tu... eşti surprinzător de minunat. De fapt, nici n-ar trebui să mă mir.

Habar n-aveam la ce se referea.

Gânditoare, Roşie şi-a aranjat câteva şuviţe de păr.

— Plănuiam să caut un hotel ieftin, o cazare

prin Airbnb sau ceva de genul ăsta. Ieri, pe drum încoace, am început să caut, dar pur şi simplu e...

— Scump, i-am completat eu propoziţia. Şi obositor. Am căutat şi eu, înainte ca Lina să mă invite să stau aici.

M-am îndreptat de spate şi am privit-o în ochi.

— Rămâi aici, Roşie.

Mi-am zis că era ultima oară când îi propuneam. Nu aveam să mai insist.

— Poţi să stai oricât vrei. Nu arunca banii pe fereastră, pentru o cameră foarte scumpă! Nu pleca de aici doar fiindcă-ţi închipui c-o să mă deranjezi! Eu îţi propun să rămâi aici.

Judecând după privirea ei, bănuiam că lua în considerare propunerea mea.

A ezitat, după care a întrebat:

— N-o să te simţi înghesuit din cauza mea?

— Ţi se pare că sunt înghesuit?

A clătinat din cap.

— Am dormit amândoi aici, azi-noapte, şi a fost OK, nu? am zis, iar ea a ridicat din umeri. În plus, uiţi că sunt aici ca turist. Apartamentul va fi gol aproape toată ziua. O să ai destulă linişte să te concentrezi pe scris şi o să-ţi respecţi termenul-limită.

A părut să se învioreze, însă imediat a oftat.

— Bine, Lucas. Dar nu te pot lăsa să dormi pe canapea.

— Am dormit în locuri mult mai incomode decât o canapea dintr-un apartament modern din Brooklyn.

— Ce fel de locuri?

— Pe canapeaua veche de treizeci şi unu de ani a bunicii, pe o saltea pneumatică, pe un prosop întins pe nisip sau pe podeaua rulotei mele, când salteaua era udă de ploaie. Mi se întâmpla foarte des. Am trăit mult pe drumuri. Deci, crede-mă, pentru mine canapeaua aia pufoasă şi la modă e ceva de vis.

Roşie mi-a cântărit cuvintele.

— Ai călătorit pentru competiţii?

Realitatea rece şi grea m-a lovit ca un val.

— Lina se lăuda de fiecare dată când te calificai pentru un turneu, a explicat Roşie. îmi arăta poze cu tine.

Stomacul mi s-a strâns ghem. Nici Lina, nici restul familiei Martin nu aveau habar cât de mult se schimbaseră lucrurile pentru mine.

Roşie şi-a dus cana la buze, după care m-a întrebat:

— De-asta vorbeşti aşa de bine engleza?

Mulţumit că se abătuse un pic de la subiect, am chicotit.

— Da. în ultimii cinci ani am petrecut mai mult timp cu străini, departe de casă, decât în Spania. Aşa că, la un moment dat, a trebuit să învăţ engleza.

în ochii lui Roşie a apărut o sclipire şi toată faţa i s-a luminat.

— O să rămân aici, până aflu când mă pot întoarce la mine acasă. Săptămâna asta, proprietarul o să-mi dea veşti despre apartamentul meu.

Am încuviinţat din cap. Mă simţeam foarte uşurat.

— Stai oricât ai nevoie.

— Şi încă ceva! a precizat Roşie. Cât timp locuiesc aici, o să cumpăr eu de mâncare. Chiar şi după ce primeşti noul card. Măcar atât să fac.

Am dat să protestez, dar nu m-a lăsat. Şi-a fluturat un arătător pe la nasul meu.

— Asta nu se negociază.

— OK. Batem palma, dar numai dacă gătesc eu pentru amândoi.

— Bine, s-a învoit Roşie. Dar spăl eu vasele.

— Aşa rămâne!

— Ar mai fi ceva. Tu o să dormi în pat. Dorm eu pe canapea. Nici în ruptul capului! Totuşi, mi se părea adorabil că Roşie
avea impresia c-o să accept.

— Roşie...

Telefonul meu a început să sune.

— Poate e important. Ar trebui să răspunzi.

Am dat fuga la telefon. Pe ecran era numele soră-mii, care dorea să vorbim prin apel video.

Am ridicat mobilul în dreptul feţei mele.

— *¡Hermanita!*

— Lucas! a ţipat ea, iar părul roşu i-a săltat de entuziasm. *¿Como está mi persona favorita en todo el mundo mundial?*[1]

Persoana ei preferată? Soră-mea nu zice chestii de-astea decât dacă...

I Ce face persoana mea preferată din toată lumea? (în lb. spaniolă)

— Ce-ai mai făcut, Charo? am întrebat-o în spaniolă.

A tresărit teatral, prefacându-se indignată.

— Ba pardon! Ştii că sunt o sfântă.

Cum să nu! Când or zbura porcii.

— Taco e bine?

Soră-mea şi-a dat ochii peste cap. Am auzit un lătrat în fundal.

— Eşti un tată de căţei mult prea protector. Lui Taco îi merge foarte bine în grija mea.

Soră-mea s-a mişcat, iar imaginea s-a înceţoşat pentru câteva secunde. După aceea pe ecran a apărut un botic cunoscut.

— /*Hola*, *chico!* l-am salutat pe cel mai bun prieten al meu, abia retinându-mi emoţia în voce. *Estâs siendo un buen chico?*

Taco şi-a înclinat capul într-o parte când mi-a auzit vocea şi a scheunat.

— Şi mie mi-e dor de tine, amice, am zis, iar el mi-a răspuns cu un lătrat vesel. Charo are grijă de tine?

Taco a lins obrazul soră-mii, după care a făcut la fel cu ecranul telefonului.

— *¡Taco, noi*

Vocea lui Charo se auzea înăbuşit; probabil că limba lui Taco acoperea microfonul mobilului. După câteva secunde, au revenit amândoi în cadru.

— Câinele tău mănâncă şi linge orice. E normal aşa ceva?

— Da. Aşa tată, aşa fiu. Am dreptate, Taco? am chicotit eu, iar el a lătrat. Acum câteva luni, s-a furişat în cămara mamei şi s-a înfipt *mjamon-ul* cel bun. Mama s-a înfuriat.

Tocmai de-asta refuzase să-i poarte de grijă pentru trei luni, cât urma să fiu plecat.

— Dar eşti băiat bun, nu-i aşa, Taco? Doar că ţi-e puţin foame tot timpul. Hei, amice! Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

M-am răsucit, căutând-o din ochi pe Roşie. Era tot acolo unde o lăsasem. A făcut ochii mari.

— Îi faci cunoştinţă cu mine? s-a mirat Roşie.

— Normal!

M-am apropiat de ea şi m-am oprit în spatele ei.

— Despre cine credeai că vorbesc?

M-am lăsat pe vine şi m-am apropiat de Roşie din spate, ca să mă asigur că Charo şi Taco ne puteau vedea pe amândoi. Când mi-am schimbat poziţia, i-am atins umărul cu pieptul şi am simţit că s-a încordat. Oare încălcasem o limită, invadându-i spaţiul personal?

— Taco, ea e Roşie, noua mea prietenă. Roşie…

M-am uitat la profilul ei. Am observat că sângele îi năvălise în obraji.

— El e Taco, cel mai bun prieten al meu. Şi ea e sora mea, Charo.

Roşie şi-a răsucit capul spre mine, iar când ni s-au întâlnit privirile, mi-am dat seama că roşise nu din cauză că se simţea stânjenită fiindcă stăteam atât de aproape. De fapt, era la fel de tulburată ca

mai devreme, când stătusem în faţa ei purtând doar un prosop, iar ea mă măsurase de sus până jos.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

A clătinat uşor din cap şi s-a uitat din nou la ecranul telefonului. După mişcarea asta rapidă, am simţit o aromă dulce-fructată.

Un lătrat vesel mi-a atras din nou atentia.

— Bună, Taco! a zis Roşie, zâmbind. îmi pare bine să te cunosc în sfârşit!

În sfârşit?

Roşie a continuat:

— Charo, ce mai faci? Mă bucur să te văd. Habar n-aveam că tu şi Lucas sunteţi fraţi. Nimeni nu mi-a zis. Ei, nu că ar conta. Doar că sunt surprinsă, pentru că voi doi sunteţi atât de...

— Diferiţi, a completat Charo. Ştiu, *carino.* E vorba de păr, nu? Toată lumea din familia noastră a crezut că si Lucas o să fie roşcat. Ori asta, ori c-o să chelească precoce. Ambele se transmit genetic în familia noastră. Toţi bănuiau că Lucas se tunde atât de scurt ca să ascundă faptul că cheleşte. Şi ştii ce? Nimeni nu l-ar fi condamnat.

Am oftat din rărunchi şi am dat s-o corectez pe soră-mea:

— Charo, ştii că mă tundeam aşa pentru...

— ... competiţii, a completat ea, iar eu m-am întristat amin- tindu-mi de concursurile la care participasem. Da, ştiu: e mai uşor şi mai comod să ai părul scurt când petreci o grămadă de timp în

apă sărată, în soare, bla, bla, bla... Dar acum, când eşti în vacanţă...

Mi-era greu să păstrez o expresie neutră. Nu voiam să-i dau de bănuit că, deşi vizita mea în State nu era permanentă, vacanţa mea avea să fie pe termen nedefinit.

— Acum le-ai arătat că se însală, nu-i asa, *ricitos de oro*?

Am pufnit.

Roşie ne-a întrebat:

— Ce-nseamnă *ricitos de oro*?

Deşi pronunţia ei nu era nici pe departe corectă, rostite de buzele ei, cuvintele sunau foarte... *dulce.*

— „Cosiţe aurii", i-am tradus.

Roşie a izbucnit în râs, iar eu am înghiontit-o uşor cu umărul.

— Nici măcar nu sunt blond. Părul meu nu e nici lung, nici cret. Deci...

— OK. Cum spui tu, *ricitos*, m-a luat Charo peste picior, apoi şi-a îndreptat toată atenţia spre noua mea colegă de apartament. Roşie, n-am mai auzit nimic de tine de la nunta Linei. Ce mai faci, *carinoZ*

Roşie n-a apucat să răspundă, pentru că soră-mea a continuat cu întrebările:

— Apropo, Lina e pe-acolo? Parcă trebuia să fie în luna de miere, nu? V-a făcut cunoştinţă înainte să plece?

Fiindcă le suportam de-o viaţă, eram imun la prostiile lui Charo. Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce m-ai sunat? am cerut să ştiu.

Soră-mea s-a făcut că nu mă aude. A mijit puţin ochii şi a adăugat:

— E cam devreme ca să petreceţi timp împreună. Nu e foarte devreme în New York? Ce oră e la voi?

Roşie părea că-şi ţine respiraţia.

Nu aveam de gând să-i cânt în strună soră-mii, indiferent de apropourile pe care le bătea.

— E timpul pentru micul-dejun, surioară. Şi ştii că iau foarte în serios cea mai importantă masă a zilei. Deci, dacă nu te superi...

Charo a dus o mână la piept.

— Ce distractiv! O petrecere la micul-dejun!

Am trecut cu vederea remarca ei ironică şi m-am uitat la Roşie.

— Mă gândeam să pregătesc nişte pâine prăjită. Ce spui, Roşie?

Şi-a răsucit capul spre mine, iar nasurilor aproape că ni s-au
atins.

— Ah! La naiba! Scuze, Lucas!

Nu m-am ferit. Atingerea ei nu mă deranjase.

Acum, fiindcă stăteam atât de aproape de ea, simţeam o aromă de... *piersici.*

Roşie mirosea a piersici.

— Sau poate nu-ţi place pâinea prăjită? Am putea face *churros.* Am schimbat puţin reţeta originală. Fac nişte *churros* atât de buni, de te lingi pe degete.

Ochii ei verzi au sclipit a interes.

— Deci o să pregătim *churros*, am hotărât eu.

I-am făcut cu ochiul.

Soră-mea a izbucnit:

— *¡AylAy, Lucas. ¿Sabe Lina que estâs...*

Am întrerupt-o:

— Charo! Dacă nu mai ai altceva de zis...

Nu avea sens s-o deranjăm pe Lina, fiindcă nu aveam ce să-i spunem. Nu era mare lucru: eu şi Roşie pur şi simplu urma să locuim în acelaşi apartament, pentru câteva zile. Şi acum urma să luăm micul-dejun împreună.

Soră-mea s-a scandalizat:

— Vrei să scapi de mine? Abia dac-am apucat să vorbim! Apropo de vorbit... Roşie şi cu mine avem multe de povestit. N-am mai stat de vorbă de la nuntă. Ne-am distrat foarte tare la petrecere.

Roşie a scos un sunt ciudat, pe care Charo l-a ignorat.

— Îţi aduci aminte cât de surprinsă am fost să văd c-ai venit singură la nuntă? Şi mi-ai zis că nu aveai un iubit de ceva vreme şi...

— Dumnezeule, Lucas! a întrerupt-o Roşie, ducând o mână la ureche. Ai auzit? Cred că e alarma de incendiu.

Mi-a luat o clipă să înţeleg ce punea la cale. Mi-am pus şi eu mâna pâlnie la ureche.

— La naiba! Roşie are dreptate. Stai aşa! Nu cumva e o maşină de pompieri afară?

Ochii lui Charo s-au îngustat. Ne privea bănuitor. Şi pe bună dreptate.

— Aşa-i, Lucas. Trebuie să plecăm, a adăugat Roşie imediat. Trebuie să ieşim din clădire cât mai repede, înainte ca focul să se răspândească.

— Staţi puţin! a protestat Charo. Eu n-aud nimic.

— îmi pare rău, Charo, a întrerupt-o iar Roşie. Vorbim în altă zi, bine?

— Dacă supravieţuim, am intervenit.

Roşie mi-a aruncat o privire. Nu mă mai puteam lupta cu rânjetul pe care încercam să-l stăpânesc.

Roşie a afişat un surâs timid.

Charo a pufnit exasperată. Am început să turui, ca să nu-i las timp să mai zică ceva.

— *IAdiós, hermana!* Taco, o să-mi fie dor de tine, *chico.* Să fii cuminte, bine?

Taco a scheunat trist. Mi s-a frânt inima.

— Paaa! a adăugat Roşie. Mă bucur că te-am cunoscut, Taco! Şi-mi pare bine că am vorbit, Charo.

Am încheiat apelul şi am pus telefonul pe insula de bucătărie.

— Alarma de incendiu, am repetat. Un pretext clasic.

Capul meu era aproape la aceeaşi înălţime cu al lui Roşie. Stăteam cu câţiva centimetri în spatele ei. A râs dulce, delicat. Nu mai era la fel de încordată ca atunci când mă apropiasem de ea.

— îmi pare rău că am minţit-o pe Charo. Mă simt atât de prost.

— Mă bucur că ai făcut-o, am recunoscut, deşi eram surprins că minţise. Ţin la soră-mea, dar aveam nevoie să scap de ea.

— Şi eu la fel, Lucas.

Aveam de gând s-o întreb de ce şi dacă avea legătură cu comentariul lui Charo despre faptul că Roşie venise singură la nuntă. Deodată, şi-a relaxat spatele şi s-a sprijinit de pieptul meu.

Căldura bruscă pe care am simţit-o când şi-a lipit trupul de al meu m-a luat prin surprindere. Am inspirat profund, ca să-mi umplu plămânii cu mirosul ei. Miros de *piersici.*

A tresărit uşor când ne-am atins, iar mişcarea ne-a adus cumva mai aproape. Din instinct, mi-am sprijinit mâinile de bufet, de o parte şi de alta a lui Roşie. Parfumul de piersici mă învăluia. În timp ce braţele mele o ţineau prizonieră, căldura corpului ei mi-a amintit cât de mult trecuse de când stătusem atât de aproape de cineva. Mi-am amintit cât de fireşti erau si fuseseră dintotdeauna atingerile pentru mine. >> Şi cât de mult mă izolasem după ceea ce mi se întâmplase.

În mintea mea a răsărit un avertisment: Fă un pas în spate! N-ai voie! Nu e nici momentul potrivit, şi nici nu eşti în formă pentru aşa ceva.

M-am desprins de ea.

Roşie era în siguranţă cu mine. Nu i-o spusesem în glumă. Chiar dacă vară-mea mă considera o brută din cauza lipsei mele de rafinament sau de maniere, nu eram un om al cavernelor.

Voiam s-o respect pe Roşie. Mai ales acum, că urma să locuim împreună în acest apartament.

Chiar dacă numai temporar.

— Bun!

M-am răsucit pe călcâie, am bătut din palme şi am deschis câteva dulapuri la întâmplare, căutând faina.

— Ţi-am promis *churros*, aşa că vei primi *churros* la micul-dejun, *colega*.

CAPITOLUL ŞAPTE

Roşie

Eram colegi de apartament.

Doar *temporar*, după cum subliniasem foarte clar.

Nu aveam de gând să profit de amabilitatea lui Lucas.

Era cu totul altceva să locuiesc în apartamentul gol al Linei, cât timp era plecată în luna de miere, dar îi fusese promis lui Lucas. Acceptasem ajutorul lui fiindcă eram cam disperată.

Iar compania lui nu mă deranja.

Bine, recunosc: mă tenta ideea de a petrece mai mult timp cu el. Tentaţia asta era încurajată de obsesia mea amoroasă, pe care bineînţeles c-o ţineam sub control. Dar cel mai important motiv era că nu mai aveam timp. Mai erau opt săptămâni până la termenul meu limită şi nu-mi permiteam să le irosesc căutând un loc de cazare la un preţ acceptabil. Trebuia să profit de fiecare minut şi de fiecare bănuţ pe care-i aveam la dispoziţie. Dacă nu-mi respectam termenul-limită şi nu primeam o parte din avansul pentru a doua mea carte, economiile mele urmau să aibă de suferit.

Aşadar hotărâsem să locuiesc cu Lucas pentru

câteva zile, până când aveau să se încheie reparaţiile din apartamentul meu. Speram să se întâmple curând.

M-am uitat din nou la laptopul din faţa mea şi mi-am amintit că ar trebui să mă concentrez asupra manuscrisului, nu pe toate lucrurile din viaţa mea care mergeau aiurea.

Am verificat câte cuvinte scrisesem.

Doar o sută, din norma zilnică de două mii de cuvinte pe care mi-o impusesem.

O sută de cuvinte jalnice, scrise în trei ore! Şi jumătate dintre ele erau notiţe despre cadrul inexistent al scenei pe care mă chinuiam s-o compun.

M-am uitat iar la pagina aproape goală din faţa mea. Ţineam degetele suspendate deasupra tastaturii. Am închis ochii, încercând să născocesc ceva. Nimic! Frica şi-a făcut apariţia în mine. S-a împrăştiat şi a pus stăpânire pe pieptul meu, ca o piatră grea, aspră. îmi venea să urlu.

însă m-am abţinut.

Eu eram Roşie. Eu eram cea calmă. Făceam planuri de bătaie, eram raţională, inspiram adânc şi schimbam situaţia fără să-mi pierd cumpătul. Eram prietena şi fiica pe care se poate conta.

Când scrisesem prima mea carte, totul mi se păruse firesc. Fusese ca şi cum deschisesem o supapă şi eliberasem ceva ce stătuse închis în mine, aşteptând să iasă la iveală: nevoia de a fi

iubită cu pasiune; miracolul de a deveni universul altcuiva; bucuria de-a găsi acea persoană – singura persoană – cu care te potriveşti. Cineva nu neapărat perfect – pentru că nimeni nu este –, dar care e perfect pentru *tine.*

Tema călătoriei în timp mi se păruse distractivă. Dintotdeauna îmi plăcuse foarte mult tipologia protagonistului care se simte ca peştele pe uscat. Aşa că inventasem drept personaj un bărbat care venea din trecut, un militar blocat în prezent, care se luptă cu propriii demoni şi încearcă să accepte o dragoste pe care nu crede că o merită. Da, se simţea pierdut, însă asta nu însemna că nu putea fi „găsit" de cineva. De aleasa *lui.* Chiar dacă soarta pare să-i fie împotrivă, chiar dacă e proiectat cu două secole în viitor.

Şi atunci, eu de ce nu puteam să...

Un scârţâit puternic mi-a atras atenţia.

Lucas?

Nu putea fi el. Acum câteva ore, plecase să se plimbe prin oraş. Credeam că avea să se întoarcă abia după-amiază.

M-am dus la uşă şi m-am uitat pe vizor.

O femeie în vârstă, îmbrăcată într-o salopetă roşie, stătea în faţa propriei uşi, pe hol, cu mâinile în şolduri. O canapea de două locuri zăcea pe jumătate în interiorul apartamentului ei, pe jumătate în hol.

Am ieşit din apartament şi am salutat-o.

— Bună ziua! Aveţi nevoie de ajutor?

N-am primit nicio reacţie. Femeia era ocupată să împingă un braţ al canapelei galbene, care părea că se înţepenise.

— Bună ziua! am repetat, după care am făcut un pas în faţă. Vreţi să vă ajut s-o mutaţi?

În continuare, femeia mă ignora. Dacă mă luam după părul ei cenuşiu şi după spatele gârbovit, cred că avea în jur de şaptezeci de ani. A împins din nou canapeaua, iar când aceasta nu s-a clintit, s-a împleticit câţiva paşi în spate.

M-am apropiat imediat de ea şi mi-am proptit mâinile pe un braţ al canapelei.

În sfârşit, m-a văzut.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat, ducând o mână la piept. M-ai speriat de moarte, fetiţo!

I-am adresat un zâmbet prietenos.

— îmi pare foarte rău! Am încercat să vă vorbesc de câteva ori, dar probabil nu m-aţi auzit.

A mijit ochii la mine.

Zâmbetul meu a dispărut.

— Mă numesc Roşie.

Aşteptam să se prezinte, dar tăcerea se prelungea.

— Mi se pare că vă cam chinuiţi cu canapeaua. N-aş vrea să vă accidentaţi.

Femeia m-a scrutat de sus până jos, pe îndelete.

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi dacă pot să vă ajut? Sunt mai puternică decât par.

Femeia a înclinat capul într-o parte. Nu părea convinsă.

— Nu locuieşti aici.

— Aveţi dreptate. Dar sunt prietenă cu Cătălină, vecina dumneavoastră. O să stau în apartamentul ei pentru câteva zile.

— Nu cunosc nicio Cătălină.

Mi-a picat faţa.

Am încercat să-i stimulez puţin memoria:

— Cătălină Martin. E minionă, brunetă, cam de-o seamă cu mine. N-o cunoaşteţi?

Femeia a clipit nedumerită.

— Ea...

De ce nu puteam găsi cuvintele potrivite pentru a o descrie pe cea mai bună prietenă a mea?

— Of, Dumnezeule! Vă jur că o cunosc...

A fluturat dintr-o mână, ca să mă facă să tac.

— Te-am pus la încercare, a chicotit bătrâna. Cătălină mă salută întotdeauna, nu dă petreceri şi nu are animale care duhnesc. Are un iubit foarte înalt. îmi place de ea. Şi de el. Lina are legătură cu tărăboiul de-acum două nopţi, din hol?

Am tresărit.

— De fapt, a avut legătură cu mine şi cu al meu...

Nu ştiam cum să-mi închei fraza. Cu al meu coleg de cameră? Cu vărul celei mai bune

prietene de-ale mele, pe care îl luasem drept spărgător de apartamente?

— Cu Lucas. Nu Lucas „al meu”. Pur şi simplu Lucas. îmi cer scuze pentru deranjul de alaltăieri.

Mă simţeam din ce în ce mai stânjenită.

— Deci... credeţi că putem muta canapeaua împreună?

Vecina Linei m-a cântărit încă o dată din cap până-n picioare.

— Mda. Cred c-o să te descurci. Apropo, eu sunt Adele.

— Mulţumesc, Adele!

Am apucat braţul canapelei cu ambele mâini. Mi-am tras umerii în spate.

— Cred că ar trebui s-o împingem înăuntru, ca s-o putem manevra mai bine. Deci număr până la trei şi facem aşa, bine?

Bătrâna a dat aprobator din cap şi a mormăit ceva care suna a „deşteapto!”.

I-am trecut cu vederea comentariul.

— Bun!Trei... doi... unu... împinge!

Dar canapeaua nu s-a clintit, fiindcă Adele trăsese de ea, în loc să împingă.

— Nu-i nimic, am spus, încercând să-mi ascund frustrarea. Mai încercăm o dată. Asigură-te că *împingi*, da? împinge-o înăuntru.

Adele mi-a aruncat o privire urâtă.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, domnişoară! Ştiu ce fac.

Of, Doamne! Chiar nu aveam timp pentru aşa ceva.

I-am zâmbit larg, cu toţi dinţii.

— încerc să te ajut, Adele.

— Bine zis că încerci! Ai braţe ca două spaghete, a bombănit vecina Linei.

M-am strâmbat şi mi-am privit braţele. O bănuială mi-a încolţit în minte.

— Adele, trebuie să ducem canapeaua înăuntru sau...

— Hai să mai încercăm o dată! a spus femeia, ignorându-mi întrebarea.

Nu ştiam dacă era cazul să-i mai pun alte întrebări. Am apucat din nou marginea canapelei. M-am uitat la Adele, aşteptând instrucţiuni, dar expresia ei se schimbase. Pălise şi avea o privire absentă.

Am atins-o pe umăr.

— Adele, te simţi bine? Vrei să stai jos?

Femeia s-a holbat în gol cam un minut, fără să reacţioneze la încercarea mea de-a o scoate din transă.

M-a cuprins neliniştea.

Nu puteam s-o conduc înapoi în apartamentul ei, pentru că uşa era blocată de canapeaua cu două locuri. Să strig după ajutor nu prea avea sens, fiindcă nu era rănită. Pur şi simplu era... absentă. Ca şi cum mintea îi fugise în altă parte.

Simţeam pe ceafa picături de sudoare.

Am strigat-o din nou pe nume. Niciun răspuns.

Mi-am scos telefonul, ca să sun după ajutor. Adele şi-a pironit privirea asupra mea şi s-a încruntat, confuză. S-a uitat la canapea, apoi la mâna mea, care-i strângea umărul. A căpătat o

expresie panicată.

— Adele, te simţi bine?

Mi-am retras mâna.

Femeia din faţa mea era o cu totul altă persoană faţă de doamna vioaie de mai devreme. Femeia asta era dezorientată, ca şi cum tocmai se trezise dintr-un vis.

La naiba! Acum începeam să mă panichez şi eu.

Pe hol a răsunat o voce de bărbat.

— Roşie?

Lucas se întorsese.

Senzaţia de uşurare pe care am simţit-o era neaşteptată, copleşitoare. Simţeam nevoia să închid ochii şi să inspir adânc.

I-am auzit paşii apropiindu-se.

— Ce se întâmplă? a întrebat Lucas. Ce-i cu canapeaua asta?

— încercăm să o scoatem din apartament.

Ne-am intersectat privirile. Când s-a uitat cu atenţie la mine, zâmbetul lui larg şi strălucitor a dispărut.

Am adăugat:

— Sau s-o împingem în apartament. Sinceră să fiu, nu prea ştiu.

Lucas tăcea. Ochii lui îmi scrutau chipul.

— Mateo? a zis Adele.

A pronunţat numele atât cu neîncredere, cât şi cu bucurie.

Mă uitam când la vecina Linei, când la Lucas, a cărui expresie era la fel de calmă ca suprafaţa unui lac liniştit.

— Adele, el e Lucas, i-am spus pe un ton cât mai blând cu putinţă. Ţi-am pomenit despre el adineauri. Ţii minte? Lucas al meu…

Am pălit când mi-am dat seama ce-mi ieşise pe gură.

— El e vărul Cătălinei.

Adele m-a privit cu nedumerire.

— Dar n-are cum să fie Lucas al tău. El e Mateo al meu.

Am zâmbit forţat. Nu-mi dădeam seama cum naiba ajunsesem în situaţia asta şi nici cum să schimb subiectul mai repede.

Secundele se târau chinuitor de încet.

Lucas a propus:

— Ce-ar fi să mut chestia aia din drum şi să te conduc înăuntru, Adele?

în sfârşit, am îndrăznit să mă uit la el.

A pus o mână pe spatele lui Adele şi a împins-o cu blândeţe din drum, după care a venit lângă mine. încet, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit, ca să aud numai eu:

— *Lucas al tău* îţi sare în ajutor.

Din gâtlejul meu a izbucnit un sunet ciudat.

Lucas s-a pus pe treabă şi, câteva minute mai târziu, canapeaua era înapoi în apartamentul lui Adele, în timp ce colegul meu de apartament o călăuzea pe bătrână înăuntru.

— Ţi-e foame? l-a întrebat Adele. Cred că mi-a mai rămas nişte lasagna, iar tu pari un pic cam slăbănog.

— Crezi că sunt slăbănog? a răspuns Lucas

nonşalant, de parcă se cunoşteau de multă vreme. As zice că sunt într-o formă foarte bună, a adăugat, după care a ridicat un braţ şi şi-a flexat bicepsul. Vezi ce mari sunt muşchii ăştia?

Adele a chicotit şi l-a plesnit uşor peste braţ.

— Of, ştrengarule!

Rămăsesem pe loc, captivată de scena asta ciudată şi vrăjită de atitudinea lui Lucas – liniştitoare si totodată autoritară.

Lucas s-a uitat peste umăr şi mi-a întâlnit privirea.

„Vii?” a mimat din buze.

Văzând că nu mă clinteam, Lucas a adăugat ferm, dar blând:

— Vino, Roşie!

Mi-am urnit picioarele şi i-am urmat.

După ce a pregătit ceai şi a vorbit puţin cu noi, Adele ne-a asigurat că fiica ei urma să o viziteze în seara asta. În cele din urmă, după ce a adormit, ne-am întors în apartamentul Linei.

Am închis uşa de la intrare şi ne-am sprijinit de ea.

— A fost... intens, am şoptit. Şi cam trist.

— Mda.

M-am uitat la el. Ţinea ochii închişi.

— Dar asa e viata, a continuat Lucas. Intensă si sfâşietoare.

Umbra care îi străbătea chipul uneori a revenit. M-am pomenit că zic:

— Ţi-a frânt cineva inima, Lucas? De-asta eşti aici, departe de Spania?

A deschis ochii şi m-a privit pătrunzător.

— Şi da, şi nu, a recunoscut cu glas stins. De fapt, nimeni nu mi-a frânt inima, Roşie. Nu cred c-a avut cineva ocazia s-o facă.

Adică nu fusese niciodată îndrăgostit? Deci fugea sau nu de o suferinţă din dragoste? Dacă nimeni nu îi frânsese inima, atunci *ce* provocase suferinţa asta?

Lucas a destrămat tăcerea:

— Bunicul a suferit de Alzheimer. Mă confunda cu fratele lui mai mic. La un moment dat, nu l-am mai corectat şi m-am prefăcut că totul e în regulă. Nu ştiu dacă Adele are aceeaşi boală, dar...

— Ai procedat la fel şi în cazul ei. îmi pare rău, Lucas! Sigur n-a fost uşor să treci prin aşa ceva.

Cuvintele lui atinseseră un punct sensibil din sufletul meu. M-am pomenit că întind mâna şi îl ating pe braţ.

— Cred că azi ai făcut-o fericită pe Adele, chiar dacă pentru scurt timp.

Lucas s-a uitat la degetele mele. Mă concentram la căldura care emana de sub puloverul lui. Deodată, s-a apropiat şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare.

Simţeam un amestec straniu de plăcere şi uluire.

— Chiar sper că nu te deranjează, a murmurat aproape de tâmpla mea. E în regulă că te îmbrăţişez, Roşie?

— Eu... ăăă... Da, am bâiguit, pe urmă am închis ochii. Da, e mai mult decât OK.

— Bun.

După ce m-a strâns mai tare pentru două secunde, mi-a dat drumul. S-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre bucătărie, de parcă nu se întâmplase nimic.

A tras un sertar şi a scos o tigaie.

— Mă gândeam să fac o *frittata*, colega. Am găsit o reţetă pentru cheesecake cu ciocolată albă. Abia aştept s-o încerc.

Mintea şi pieptul meu încă încercau să-şi revină, după asaltul îmbrăţişării.

— Sună bine, Lucas.

A scos din frigider ouă şi câteva legume, după care s-a răsucit spre mine şi m-a fixat cu o privire severă.

— Rosalyn Graham, lipsa ta de entuziasm e scandaloasă. Te îndoieşti de *frittata* mea. Ba mai rău, te îndoieşti de cheesecake-ul meu cu ciocolată albă, a declarat el, gesticulând cu un tel. Accept provocarea! O să vezi c-o să-ţi placă la nebunie mâncarea mea.

Constatam că era foarte puţin probabil să nu-mi placă ceva la Lucas Martin.

Tocmai ne pregăteam să ne uităm la al treilea episod consecutiv din serialul *nostru* – aşa cum îl numise Lucas –, când Netflix s-a hotărât să ne întrerupă maratonul de vizionare cu o întrebare: ÎNCĂ TE MAI UIŢI?

)

Colegul meu de apartament a pufnit indignat.

— Bineînţeles că încă ne uităm! Tocmai au omorât unul dintre personajele principale, iar fără leacul magic, pe care l-au pierdut din cauza unei întorsături idioate, tipa aia n-o să învie prea curând!

Am chicotit. Frustrarea lui mă amuza.

— Te-am avertizat c-o să-nceapă să-ţi placă, i-am zis.

Nu-mi venea să cred cât de mult îl acaparase serialul ăsta pentru adolescenţi.

— Ţi-am zis să nu te ataşezi prea tare de personaje, am adăugat, încercând să-mi înăbuş un căscat.

M-am uitat la el şi am descoperit că mă privea.

— Eşti obosită?

Aş fi vrut să neg, dar, incapabilă să mă abţin, am căscat şi mai larg.

Lucas a râs.

— *OK, Bella Durmiente.*

Bella Durmiente.

în urechile mele, cuvintele astea sunau ca o vrajă ademenitoare. Ştiam că impresia mea se datora faptului că le pronunţase Lucas.

— Ce înseamnă asta?

— „Frumoasa Adormită.”

Cât ai clipi, Lucas s-a întins spre mine.

Stătea acolo, în colţul lui, la un metru de mine. în secunda următoare, venise foarte aproape, iar pieptul lui se lipise de mine.

Primul lucru pe care l-am observat a fost cât de cald era trupul lui. Apoi m-a luat prin surprindere mirosul lui: uşor sărat, săpu- nos, proaspăt. îl caracteriza. Cum de nu-l simţisem mai devreme, când mă strânsese în braţe? Acum, numai la el mă gândeam. în nări îmi stăruia doar mirosul lui.

încercam să-mi ţin respiraţia, ca să nu-mi pierd capul şi mai mult. Fir-ar să fie! Cum se face că băiatul ăsta mirosea *al naibii* de bine?

— Aăă... Lucas, ce faci?

S-a întins peste picioarele mele, ca şi cum căuta ceva.

— Lucas? am repetat, cu voce pierită.

— Unde ai ascuns-o?

— Ce să ascund?

Nu puteam gândi clar când faţa lui era atât de aproape de a mea.

Am simţit că mâna lui pipăie perna pe care stăteam aşezată.

— Dă-mi telecomanda. Mai ai puţin şi adormi, aşa că o să te duc la culcare, *Bella Durmiente.*

Tonul lui era glumeţ, prietenos. îmi dădeam seama cât de inofensive erau gesturile lui. Deci nu făcea altceva decât să caute telecomanda, iar

eu eram, din întâmplare, în drum. Nu mă puteam gândi decât la el, la cât de bine mirosea şi la cât de aproape de mine stătea. Dacă m-aş fi mişcat cu un centimetru mai la stânga, bărbia lui ar fi atins-o pe a mea şi i-aş fi simţit ţepii din barbă.

Mintea îmi stătea numai la poreclele pe care mi le dădea în spaniolă şi la cât de drăguţ era, pentru că voia să mă ducă la culcare.

Of! Mai bine găseam telecomanda, îmi dădeam una în cap cu ea şi terminam cu povestea asta.

— Aha! Aici e!

A scos telecomanda de sub perna de lângă mine şi a ridicat-o triumfător în aer, de parcă tocmai găsise Sfântul Graal.

— Am găsit-o!

— Slavă Domnului! am îngăimat.

Lucas a râs. înainte să se îndepărteze, mi-a atins uşor nasul cu un deget.

— Data viitoare, ascunde-o mai bine!

— Crede-mă, n-o să ascund niciodată ceva de tine.

După ce s-a întors la locul lui, am inspirat adânc şi m-am forţat să-mi vin în fire. Dacă tot urma să locuim în acelaşi apartament, nu puteam să mă port aşa de fiecare dată când Lucas ajungea la jumătate de metru de mine.

— Perfect, colega! a aprobat Lucas, după care s-a ridicat şi şi-a întins un braţ. Ştii, nu cred că ăştia vor găsi leacul la timp. S-ar putea să…

Tivul tricoului pe care îl purta s-a ridicat,

dând la iveală o porţiune de piele bronzată. Asta mi-a distras atenţia de la ce zicea. Şi astfel, cei doi sau trei centimetri de abdomen plat, bine lucrat, mi-au spulberat eforturile de a-mi veni în fire.

Am înjurat în barbă şi am închis ochii.

— Roşie?

— Da? am răspuns, cu ochii încă închişi.

— Ai adormit în timp ce vorbeam?

— Nu. îmi odihnesc ochii. E ca o rutină de seară. Fac asta zilnic.

Am aşteptat câteva clipe, după care m-am ridicat brusc de pe canapea.

— Gata!

Bineînţeles, era musai s-o dau în bară când venea vorba să mă port normal în preajma lui: am calculat greşit distanţa până la măsuţa de cafea şi mi-am izbit genunchiul de ea.

— *Por Dios*, a murmurat Lucas.

A venit iute lângă mine.

S-a aplecat să verifice dacă mă rănisem.

— Lasă-mă să văd!

Am făcut un pas în spate.

— N-am păţit nimic. Totu-i în regulă.

Lucas şi-a îndreptat spatele şi s-a ridicat. S-a uitat la mine ca şi cum întorcea un gând pe toate părţile. Apoi a înclinat capul într-o parte şi, spre marea mea uimire, a chicotit.

— Bun, deci nu eşti *Bella Durmiente.* Eşti o prinţesă mai dură decât ea.

Din cine ştie ce motiv, observaţia asta

neaşteptată mi-a făcut inima să tresară.

Poate că îmi doream să fiu dură. Sau poate că voiam pur şi simplu să mi se spună că sunt o prinţesă. Dar era important ca acest comentariu să nu vină din partea oricui, ci a lui Lucas. Dar nu trebuia să mă gândesc la chestii de-astea. Aşa că i-am mulţumit, după care mi-am luat hainele de culcare şi am intrat în baie.

Când am ieşit, reuşisem să dau la o parte toate gândurile alea foarte periculoase.

L-am găsit pe Lucas sprijinindu-se de un dulap din bucătărie. Tasta ceva pe telefon.

— Poţi să te duci la baie, i-am zis. O să scot nişte pături şi aşternuturi pentru canapea. Ştiu unde le ţine Lina.

Lucas a ridicat ochii spre mine. A încuviinţat din cap şi a dat să zică ceva, dar a amuţit. Privirea lui a coborât de-a lungul corpului meu. Eram îmbrăcată într-un tricou de dormit şi în pantaloni scurţi şi aveam părul ciufulit. M-a măsurat de sus în jos, nonşalant, apoi de jos până sus.

Apoi m-a privit drept în ochi şi a spus cu o voce care mi-a stârnit fiori:

— Mulţumesc, Graham!

A scos nişte haine din rucsac si a intrat în baie. Când a închis >>

uşa, m-am gândit la privirea pe care mi-o aruncase. Se zgâise la picioarele mele.

Am întins un cearşaf pe canapea şi mi-am zis că n-o să stărui asupra acestui gând. Aveam

picioare frumoase şi era limpede că lui Lucas îi plăceau. Şi ce dacă?

Dacă el ar fi ieşit din baie cu picioarele dezgolite, şi eu m-aş fi uitat. La naiba! Deja mă holbasem la el azi-dimineaţă, când purtase doar un prosop.

— Nu era nevoie să-mi faci patul, Roşie.

Vocea a răsunat din spatele meu. Mă pregăteam să declar că n-o să-l las să doarmă din nou pe canapea şi să-i zic că pregătisem canapeaua pentru mine, dar cuvintele mi-au rămas pe vârful limbii când m-am răsucit si l-am văzut.

Lucas purta pantaloni gri de trening şi un tricou subţire.

Pantalonii îi atârnau pe şolduri, iar materialul i se mula pe gambe, pe coapsele musculoase. Şi pe celelalte zone, mult mai... interesante.

Iar eu... *Isuse!* Ce naiba făceam?

Probabil încălcasem vreo sută de reguli de bună-cuviinţă fiindcă mă uitam la şliţul lui. Chiar şi prin materialul pantalonilor, corpul lui era destul de vizibil. Iar eu vedeam destule...

— Roşie?

Am simţit că mi se înroşesc obrajii. Am ridicat privirea.

Lucas zâmbea larg.

Roşeaţa din obraji mi s-a răspândit pe gât şi pe urmă tot mai jos.

— Scuze! Ai... Aăă... Ai zis ceva?

Şi-a încrucişat braţele la piept, iar tricoul i s-a

întins peste pectorali.

Fir-ar să fie!

— Am zis multe.

— Aha... Bine, am îngăimat, înghiţind în sec. Ceva important? Ceva despre care ar trebui să discutăm?

A gesticulat spre canapea.

— Da. Ziceam că n-o să dormi aici. Nici nu se pune problema!

Am protestat:

— De ce? Doar făcea parte din înţelegere.

Lucas s-a apropiat relaxat de mine. S-a oprit când a ajuns în faţa mea.

— Roşie, a spus încet, pe un ton de avertisment. Du-te în pat!

Mi-a zâmbit, dar nu jucăuş şi nonşalant, ca de obicei.

— Nu mă obliga să mă lupt cu tine din cauza asta! Să ştii că sunt în stare să mă lupt.

Poftim?

Aş fi vrut să-l întreb: Şi cum anume te-ai lupta cu mine?

Am mormăit „bine” şi am fugit în pat, în celălalt capăt al apartamentului. M-am strecurat sub pături.

L-am prevenit:

— Vedem noi mâine-seară cine o să doarmă pe canapea!

— Da, *colega*, o să vedem, a aprobat el, după care a stins lumina.

Am închis ochii, ca să nu fiu tentată să-i caut silueta în întuneric. Nu trebuia să fac mare tam-

tam pentru că Lucas Martin se pregătea să doarmă la numai câţiva metri distanţă de mine, îmbrăcat cu pantalonii lui scandaloşi.

După un minut, m-a întrebat:

— Roşie, mai eşti trează?

Am deschis ochii.

— Da.

— Şi eu.

Am izbucnit în râs.

— N-au trecut decât vreo şaizeci de secunde de când ai stins lumina, aşa că m-ar mira dacă ai fi dormit buştean.

— Poate că sunt narcoleptic şi nu ştii tu, isteaţo!

— Păi, eşti narcoleptic?

— Nu, a răspuns, iar eu am zâmbit în întuneric. Hei, Roşie... M-am răsucit pe o parte şi m-am uitat spre canapea. Abia dacă îi distingeam corpul prin întuneric.

— Da, Lucas.

— Câte pagini mai ai de scris până o să-ţi împlineşti visul? M-am gândit la faptul că nu scrisesem mai nimic şi că trebuia să-mi recalculez iar norma zilnică de cuvinte.

I-am zis:

— Scriitorii numără în cuvinte, nu în pagini.

— Atunci, câte cuvinte mai ai de scris până o să-ţi împlineşti visul?

— Destul de multe.

Însă a scrie un anumit număr de cuvinte nu pare complicat, nu-i aşa? De fapt, e vorba de mai mult decât atât. E vorba despre stil narativ,

despre inspiraţie. Iar mie îmi lipseau amândouă.

Am tăcut amândoi pentru o vreme. Apoi, din senin, Lucas a spus:

— *Buenas noches, Roşie!*

CAPITOLUL OPT

Lucas

New York. Big Apple[I]. Oraşul care nu doarme niciodată.

Oriunde priveam, vedeam oameni care se grăbeau să ajungă undeva, maşini care treceau în viteză, clădiri ca nişte furnicare şi...

Zgomot. Foarte mult zgomot.

New Yorkul era diferit de oricare alt oraş american pe care îl vizitasem în prima jumătate a călătoriei mele. Şi era cu totul altceva faţă de ţara mea natală.

Acasă. Spania.

Dar tocmai asta îmi dorisem, nu? O schimbare de peisaj.

De bunăvoie, dădusem la schimb trezirea pe malul mării, în sunetul valurilor care se lovesc de ţărm, cu zgârie-norii şi vânzătorii de hotdog. Lăsasem în urmă libertatea de a merge oriunde şi oricând doream. Respectasem un anumit itinerar. În loc de Taco şi de conaţionalii mei, preferasem să am de-a face cu mulţimi de străini.

O făcusem pentru că liniştea, libertatea şi peisajul pe care le ştiam ca pe propriul buzunar, oamenii care ţineau la mine – sau, mai bine zis, la vechiul Lucas – nu-mi mai aduceau

I Poreclă a oraşului New York

mângâiere. Iubeau pe cineva care acum mi se părea străin.

New Yorkul era ultima mea şansă de a scăpa, de a amâna inevitabilul. Cu toţii aveau să afle adevăratul motiv pentru care pornisem în această călătorie şi aveau să se străduiască să rezolve problema, să mă „repare". Aşa se procedează în familia Martin.

După cum spusese bunica: Ay, Lucas, no vas a arreglar nada tumbado ahi como un monigote.

N-o să rezolvi nimic dacă zaci ca o scândură.

Dar nu era nimic de rezolvat. Nu aveam nevoie să fiu „reparat". Asta ar fi însemnat că exista posibilitatea să recuperez ceea ce pierdusem. Însă nu era cu putinţă. Nu mai puteam urca pe placa de surfing. Nu mai puteam face singurul lucru la care mă pricepeam, activitatea la care ţineam enorm. Fusesem norocos că îmi putusem câştiga existenţa practicând-o. *înflorisem* făcând surfing. Apa, valurile, senzaţiei plăcii sub tălpi, nisipul care mi se lipea de piele – toate astea fuseseră viaţa mea. Adrenalina, călătoriile continue... De curând, ajunsesem la performanţe de vârf. Chiar şi la treizeci şi ceva de ani, tot mai aveam în faţă câţiva ani buni de surfing.

Am răsuflat prelung. Ajunsesem pe partea dinspre Manhattan a Podului Brooklyn. Mă uitam de ceva timp la apa de dedesubt.

Am verificat ora pe telefon. Era destul de

devreme. Mai aveam timp să bifez ceva de pe lista cu locuri de vizitat: fie să merg în jurul City Hali Park, fie să văd sculptura *Charging Bull*, de pe Wall Street. Ambele atracţii erau gratuite. Nu-mi permiteam să cheltui bani pe muzee, de vreme ce încă aşteptam să primesc cârdul nou. Roşie îmi împrumutase alţi bani, strecurându-i în geaca mea când nu eram atent, dar îi păstram pentru transportul în comun.

— *Como un monigote*, am mormăit în barbă, repetând cuvintele bunicii.

Poate că avea dreptate. Eram lipsit de scop. Ca o sticlă de plastic care plutea pe râu, în derivă, purtat de colo-colo. Existam. Atâta tot.

Eram obosit. Ba chiar de-a dreptul epuizat. Iar acum, simpla idee de a mai vizita alt obiectiv şi de a mă strecura prin mulţimea de străini mă descuraja.

Pe neaşteptate, chipul lui Roşie mi-a răsărit în minte. Îi promisesem că nu o să-i stau în cale în timpul zilei, ca să poată lucra, şi aveam de gând să-mi ţin promisiunea. Dar azi era o excepţie. Azi, corpul mă durea mai tare decât de obicei. M-aş fi mirat să nu mă pomenesc în seara asta cu şchiopătatul de care cu greu reuşisem să scap.

Pe deasupra, mă simţeam extrem de singur.

Iar Roşie era o companie plăcută. Dulce, isteaţă şi… cea mai bună prietenă a Linei.

Nu trebuia să uit asta. Nu pentru că aveam intenţia de a fi altceva decât colegul ei de

cameră ori amicul ei apropiat, ci pentru că… *Pentru că ce, Lucas?*

Am clătinat din cap şi am accesat Google Maps. Am căutat cea mai bună rută ca să mă întorc la apartamentul Linei. M-am îndreptat spre cea mai apropiată gură de metrou. După patruzeci de minute, când şchiopătatul deja începea să-şi facă apariţia, am ajuns, în sfârşit, la clădirea în care locuia Lina.

M-am aşezat pe treptele înguste de la intrare şi am scos cheile din buzunar. Deodată, o persoană cu o claie de bucle întunecate s-a izbit de mine.

— Rahat! a exclamat o voce de fată.

Cuvântul a răsunat înfundat, fiindcă necunoscuta stătea cu nasul în puloverul meu.

încă lipită de pieptul meu, s-a mişcat, iar eu am recunoscut imediat acel parfum de piersici. Am izbucnit în râs.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, colega.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am cuprins umerii cu un braţ, am săltat-o şi am mutat-o de pe trepte pe trotuar.

— Uf! a spus ea, cu răsuflarea întretăiată. Aăă… mulţumesc…

încercam să trec cu vederea cât de moale era corpul ei. I-am
dat drumul şi am tachinat-o:

— Dacă ştiam c-o să mă întâmpini aşa, m-aş fi întors acasă mai devreme.

A râs, puţin jenată, şi a roşit.

— Ce amuzant! Evident, nu te-am văzut. Altfel, n-aş fi intrat în tine.

— Nu mă deranjează să intri în mine, Roşie, i-am răspuns cu un zâmbet. Unde te duci? Am impresia că eşti grăbită.

— Chiar sunt!

A făcut ochii mari, ca şi cum îşi amintea de ce ieşise valvârtej din clădire.

— M-a sunat proprietarul. în mai puţin de o oră, ne întâlnim cu un reprezentant al firmei de construcţii, la apartamentul meu. Mai ştii că e o crăpătură în tavanul din apartament?

— Da. Micul incident care n-a fost aşa de mic, am comentat. Dar asta-i o veste bună. înseamnă că reparaţiile avansează, nu?

— Da, a răspuns Roşie, ferindu-şi privirea. Scuze că te-am lovit! Trebuie să plec. Proprietarul cam are... toane.

M-am încruntat.

— Cum adică?

— Adică nu e tocmai plăcut să fii în preajma lui.

A zâmbit cu toţi dinţii, însă îmi dădeam seama că era un surâs fortat.

— Dar mă descurc eu, a adăugat colega mea de apartament.

— Eu am terminat cu plimbatul pe ziua de azi. Aş putea să te însoţesc.

— Vrei să vii?

— De ce nu? Sunt curios din fire. Ai

cunoscut-o pe soră-mea, Charo? În familia noastră, curiozitatea e genetică.

O expresie de uşurare i-a străbătut chipul.

— N-o să fie palpitant şi nici distractiv, m-a avertizat. O să stăm mult în picioare, cât timp reprezentantul evaluează daunele.

Genunchiul meu drept pulsa.

— Perfect! Deci o să am suficient timp să-mi bag nasul prin apartamentul tău, am zis, reţinându-mi o grimasă de durere.

După cum mă aşteptam, proprietarul apartamentului lui Roşie – un bărbat care se prezentase drept „domnul Allen” – nu era doar cu toane. Era, de asemenea, un nesimţit în toată regula. A avut grijă să ne spună imediat că deţine întreaga clădire.

Un bărbat brunet, de-o seamă cu mine, şi-a făcut apariţia la ţanc, îmbrăcat în pantaloni negri şi în hanorac.

— îmi cer scuze pentru întârziere, ne-a spus când ne-am întâlnit în hol. Programarea mea de dinainte s-a prelungit puţin. Am ajuns aici cât de repede am putut.

— S-a prelungit *puţini* a pufnit sarcastic domnul Allen. Ai întârziat zece minute. Ţi-am zis foarte clar că ne întâlnim la şapte fără un sfert.

Era un comentariu cam grosolan, având în vedere că şi proprietarul tocmai sosise.

Celălalt bărbat a ignorat remarca şi s-a îndreptat spre Roşie.

— Bună! Sunt Aiden Castillo.

— Mă numesc Rosalyn Graham, a răspuns ea, cu un zâmbet mic, după care a descuiat uşa. Mulţumesc că aţi venit, domnule Castillo!

— Pentru puţin.

Privirea lui Aiden a rămas aţintită asupra lui Roşie. Nu s-a mişcat de lângă ea, deşi uşa era deschisă.

M-am apropiat de Roşie şi i-am întins bărbatului o mână.

— Sunt Lucas Martin, am spus, privindu-l în ochi. Un prieten apropiat de-al lui Roşie.

Aiden mi-a luat mâna într-a lui fără ezitare. M-a fixat cu o privire plină de subînţeles, care m-a făcut să mă simt ca un idiot pentru gestul meu. Oare ce încercam să demonstrez?

¿Pero que cono haces, Lucas?[1]

În timp ce mă mustram în sinea mea, am scuturat mâna lui Aiden. După câteva momente, am intrat în apartament, iar el s-a pus în mişcare. A scos un carnet şi un pix.

Domnul Allen, care făcea ture în spatele nostru, a oftat şi i-a zis:

— Trebuie să ne întâlnim si cu chiriaşul care locuieşte deasupra, aşa că rezolvă rapid aici! Bine?

Aiden l-a ignorat.

Roşie i-a aruncat o privire nerăbdătorului domn Allen.

I Ce naiba faci, Lucas? (în lb. spaniolă)

I-am zis:

— Roşie, ai un apartament drăguţ.

Chiar aşa era. Se afla tot în Brooklyn, dar în altă zonă. Avea mai multe camere decât apartamentul Linei şi era mai primitor. Locuinţa lui Roşie emana o senzaţie de confort, de tihnă. În jur, totul – de la fotoliul confortabil până la lumina caldă a lămpii, la cărţi şi mărunţişuri – era aranjat în aşa fel încât să ofere mângâiere. Era un cămin.

Şi i se potrivea perfect.

Am făcut un semn din cap şi am spus:

— Mai ales poza asta e drăguţă.

Roşie şi Lina apăreau în fotografia înrămată şi şocant de mare. Se deghizaseră în minionii din filmul *Sunt un mic ticălos.* Aveau feţele vopsite în galben şi două suluri de hârtie igienică potrivite în dreptul ochilor. Costumele erau caraghioase, iar faptul că spre cameră priveau două femei adulte era... mi se părea foarte nostim.

— Şi drăgălaş, am zis în barbă, apoi i-am aruncat o privire. Nu crezi c-ar trebui să luăm fotografia asta cu noi, acasă la Lina? Poate că ţi-e dor s-o ai în preajmă. Mie mi-ar fi, în locul tău.

Roşie s-a bosumflat.

— Ce amuzant esti! Poza asta a fost un cadou de la Lina. Dar o să supravieţuiesc fără ea, a adăugat colega mea de apartament.

Am chicotit. În mod inexplicabil, eram mulţumit că părea să
fi uitat de ceilalţi bărbaţi din cameră.

— Domnişoară Graham! a strigat-o Aiden, din cealaltă parte a sufrageriei.

Eu şi Roşie ne-am uitat la el. Cu capul înclinat într-o parte, studia tavanul.

— Asta-i toată stricăciunea? Nu s-au mai prăbuşit şi alte bucăţi din tavan?

Să se prăbuşească?

Roşie pomenise că era vorba doar despre o crăpătură. Am ridicat privirea şi... mi-a scăpat o înjurătură.

— *¡Pero qué cojones!*

Domnul Alien a exclamat ceva, pe un ton dispreţuitor.

— Da, asta-i tot, i-a răspuns Roşie.

— **„Asta-i** tot”? am izbucnit. Roşie, chestia aia ar fi putut să rănească pe cineva. **Ai** spus că e o *crăpătură.*

— Aşa-i, a confirmat Aiden. Situaţia ar fi putut fi gravă, dacă cineva ar fi stat chiar sub bucata asta de tavan atunci când s-a prăbuşit.

— *Isuse...*, am murmurat.

— Dar nu era nimeni dedesubt, a zis Roşie încet. Pur şi simplu mi-a căzut la picioare.

Am scos un sunet gâtuit.

Aiden mi-a luat-o înainte:

— Domnişoară Graham, mai sunt şi alte daune în apartament? În dormitor, baie, bucătărie?

Roşie a clătinat din cap.

— Doar aici. Sau, cel puţin, doar aici am observat aşa ceva.

Aiden şi-a pus sub braţ carnetul în care îşi luase notiţe.

— Bun. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să arunc o privire în toate camerele. E în regulă?

— Da, desigur, a oftat Roşie. Vă rog, staţi cât timp aveţi nevoie. îmi cer scuze pentru dezordine. Am plecat în grabă când s-a întâmplat totul.

Aiden a încuviinţat din cap, s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din cameră.

Am trecut peste şocul şi frustrarea provocate de faptul că nu-mi spusese adevăratul – că ar fi putut fi rănită – şi m-am apropiat de ea, înghiontind-o uşor în umăr.

— Hei! îmi pare rău că m-am cam înfuriat.

S-a uitat la mine cu o expresie aparent neutră şi a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să-ţi ceri scuze, Lucas. Şi nici să te superi dintr-un fleac.

Simţeam nevoia irezistibilă de-a o face să zâmbească.

— Nu pot să cred că n-am observat fotografia aia când am intrat. Cine-ar fi crezut că-mi plac fetele în galben? am adăugat, cât de degajat puteam. Şi când zic „fete”, nu mă refer la vară-mea.

Roşie a chicotit.

— Te crezi amuzant azi, nu?

— Credeam că sunt amuzant tot timpul.

I-am făcut cu ochiul, mulţumit că reuşisem să-i mut puţin gândul de la stricăciunile din apartament.

— Acum, serios vorbind, te simţi bine, Roşie?

— Mda.

— Ar fi de înţeles dacă nu te-ai simţi OK, să ştii. Treaba cu tavanul e serioasă.

— Nu-i grav, Lucas. Doar un fleac. O să se repare cât ai clipi.

Nu era nici pe departe un *mic* inconvenient.

Domnul Allen, până acum surprinzător de tăcut, a pufnit, amintindu-ne că e prezent.

— Chestia asta nu-i un fleac, domnişoară Graham.

S-a postat în faţa noastră, cu un zâmbet nesuferit. Şi-a aranjat nodul cravatei. Părea să fie scumpă. Tipul ăsta îmi aducea aminte de personajul psihopat dintr-o comedie neagră, de la începutul anilor 2000.

Agasat de tonul lui, am păşit spre el.

Domnul Allen s-a uitat la mine, apoi şi-a fixat privirea asupra ei.

— Presupun că nu deţii nicio proprietate imobiliară, domnişoară Graham.

— Nu, nu deţin. încercam să fac haz de necaz...

— Exact! a întrerupt-o Proprietarul Psihopat, iar eu m-am încordat. Faci haz de

necaz numai pentru că nu eşti conştientă de preţul pe care îl presupune *repararea* acestui „fleac”. Dar, bineînţeles...

A făcut o pauză, punctată de un rânjet.

— E vorba de timpul meu, domnişoară Graham. Şi de banii mei. Ştii câţi bani pierd stând aici, ca să mă ocup de situaţia asta?

— înţeleg perfect, a răspuns repede Roşie. Nici eu nu sunt aici de plăcere. Nu eu am provocat...

Nesuferitul a întrerupt-o din nou:

— Ba nu cred că înţelegi.

M-am apropiat mai tare de Roşie. Umerii ni se atingeau. Proprietarul Psihopat a continuat, zâmbind arogant:

— Dacă ai impresia că stricăciunile astea vor fi reparate *imediat*, atunci chiar nu pricepi. De fapt, cred că va fi tocmai opusul.

Roşie a încremenit. îl privea încruntată, strângând din dinţi. La prima vedere, ai fi crezut că nu e afectată, dar apoi a răsuflat tremurător şi a clipit de câteva ori. Mi-am dat seama că era expresia ei voit curajoasă. Etala o faţadă, deşi nu ştiam în folosul cui. Am întins un braţ şi am atins-o pe spate, chiar între omoplaţi. Voiam să ştie că eram alături de ea dacă avea nevoie de mine, că eram de partea ei.

— N-am observat nimic îngrijorător în celelalte camere, a anunţat Aiden, intrând în sufragerie. Cu excepţia câtorva pete din baie, pe

peretele din rigips. Aş vrea să le verific cu băieţii mei.

Aiden s-a uitat la Roşie cu o expresie precaută.

— Totuşi, va trebui să verific şi la etaj, să văd cât de grave sunt stricăciunile, a adăugat.

Roşie a răspuns cu voce nesigură:

— Mulţumesc, domnule Castillo.

Aiden a strecurat pixul în buzunarul pantalonilor şi s-a răsucit spre Proprietarul Psihopat.

— După ce verific şi deasupra, o să-mi chem echipa.

Domnul Allen a plescăit.

— Cum rămâne cu preţul estimativ pentru reparaţii? Aiden, nu aduci aici nicio echipă dacă nu îmi spui mai întâi cât o să mă coste!

— Un preţ estimativ, a repetat Aiden. înainte, nu mă întrebai despre…

— De data asta vreau să ştiu, l-a întrerupt Proprietarul Psihopat.

în privirea lui am văzut ceva care nu-mi plăcea deloc.

— N-ai decât să verifici cât vrei, dar echipa ta n-o să calce aici dacă nu ştiu un preţ.

— Domnule Allen – a intervenit Roşie –, am o rugăminte. Eu…

— Stai să ghicesc! Ai vrea ca apartamentul tău să fie prioritatea noastră, nu cel al domnului Brown. Aşa-i? Sau poate c-ai vrea să grăbim

toată treaba, domnişoară Graham?

A rostit cuvintele cu atâta dispreţ, încât am păşit în faţa lui Roşie, pentru a o apăra.

Proprietarul Psihopat a adăugat:

— Dacă nu-ţi convine cum fac reparaţiile pe proprietatea *mea*, eşti liberă să anulezi contractul de închiriere. O să găsesc alt chiriaş în doi timpi şi trei mişcări. După cum ştii, apartamentele de genul ăsta apar şi dispar de pe piaţă într-o clipă.

Roşie a tras adânc aer în piept.

— Nu-i nevoie să fiţi nerezonabil şi...

— Nerezonabil? s-a zbârlit el.

Aveam impresia că tipul se distra de minune.

Îi plăcea să scoată în evidenţă că el deţine puterea. Voia s-o intimideze pe Roşie. Am simţit că mi se urcă sângele la cap. Iritarea – o chestie care nu-mi stătea în fire – ieşea acum la suprafaţă.

Proprietarul a continuat pe un ton care m-a scos din sărite:

— Domnişoară Graham, nu fi o...

— Nu! l-am întrerupt şi am păşit în faţa lui. Te sfătuiesc să nu închei propoziţia!

Tipul s-a holbat la mine, fără să răspundă. A înghiţit în sec.

— De fapt, ar fi mai bine să-ţi ţii gura, l-am avertizat.

încet, un zâmbet i s-a lăţit pe faţă. Psihopatul ăsta afurisit
zâmbea!

Am mai făcut un pas spre el, deşi nu prea

ştiam ce voiam să fac.

Deodată, degete delicate m-au apucat de antebraţ. Nu m-am clintit. Degetele m-au tras în spate. Parcă voiau să-mi transmită: *Stop! Nu sari calul! Fă un pas în spate!* Dar nu voiam s-o las baltă. Nu mi-au plăcut niciodată oamenii agresivi.

însă Roşie m-a tras din nou spre ea. Am cedat şi am făcut câţiva paşi în spate.

— Ce prieteni necivilizaţi ai, domnişoară Graham! a rostit tipul, vizibil uşurat că scăpase de mine.

Roşie şi-a mutat degetele mai jos şi m-a apucat de încheietură. Şi-a strecurat degetul mare în mâneca mea şi mi-a mângâiat încet pielea. Ca şi cum încerca să-mi spună că e în regulă, că nu se supărase.

Am cuprins mâna lui Roşie într-a mea.

— Lucas nu e deloc necivilizat, a murmurat Roşie.

Proprietarul Psihopat a zis:

— Aiden, să mergem! Domnul Brown ne aşteaptă.

Ne-a întors spatele şi s-a îndreptat spre uşă.

După ce s-a făcut nevăzut, Aiden ne-a spus:

— E un dobitoc. O să-ncerc să-i dau un preţ estimativ cât de repede pot.

Ne-a salutat cu un gest al capului şi l-a urmat pe proprietar.

Roşie mi-a dat drumul la mână. Se uita la tavan.

— Ce aiurea a fost! Mă întreb cât spaţiu o să ocupe echipa şi sculele lor...

Nu înţelegeam încotro bătea.

— Dacă mă gândesc mai bine... – a continuat ea –, bucătăria, baia şi dormitorul sunt... goale.

Nu-mi plăcea direcţia în care se îndrepta discuţia.

Roşie şi-a încreţit fruntea. Inspecta tavanul, dusă pe gânduri.

Am scos un sunet ciudat. Roşie s-a întors spre mine.

— Te simţi bine, Lucas?

— Te rog, spune-mi că nu iei în calcul să stai aici!

Şi-a muşcat buza de jos, fără să-mi răspundă.

— Nu poţi locui aici, Roşie.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru mine. Şi nici să mă dădăceşti.

— Roşie, nu te dădăcesc.

— Sunt cea mai bună prietenă a verişoarei tale. Atât. Ai făcut destule. M-ai lăsat să locuiesc cu tine. M-ai ascultat debitând prostii. Ba chiar mi-ai ţinut partea în discuţia cu domnul Allen, deşi nu erai obligat s-o faci.

— Dar suntem prieteni.

— Oare?

N-am apucat să răspund, fiindcă ne-a întrerupt o voce de deasupra noastră:

— Ce-i cu ţipetele astea?

Am ridicat iute capul spre tavan şi am văzut

un bărbat îmbrăcat într-un halat în carouri. Se uita în jos, la noi. Am ridicat din sprâncene.

— încercăm să purtăm o discuţie aici, a continuat tipul, cu reproş.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am făcut un pas în faţă, uluit.

— *¡Por el amor de Dios!* am exclamat, scuturat de un fior de scârbă. Nu poartă nimic pe sub halat! Roşie, îi atârnă boaşele…

— Bună ziua, domnule Brown! l-a salutat Roşie, după care m-a înghiontit. Sper că totul e bine!

— *Roşie*, de ce… Isuse!

Eram prea uluit ca să mai vorbesc coerent.

— Nu-i mare scofală, a spus Roşie, dând ochii peste cap. Nu-i prima oară când văd priveliştea asta.

Nici nu ştiam cum să comentez. îmi venea să fug de-aici, luând-o pe Roşie pe sus, ca s-o ştergem cât mai repede.

— Roşie, hai acasă!

— Dar toate lucrurile mele sunt aici.

— O să gătesc ceva pentru cină şi după aia ne ducem la culcare. Mâine vei fi *fresh*, pregătită să scrii la romanul tău.

Părea descurajată, epuizată, plină de frustrare.

— Sigur! a pufnit. De parcă pot să scriu!

— Cum adică?

A clătinat din cap.

— De ce spui asta? am iscodit-o, pe un ton ceva mai blând. Bănuiam că îmi ascunde

ceva. Eram din ce în ce mai îngrijorat.

— Poţi să ai încredere în mine. Roşie, ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns. Nici măcar nu se uita la mine.

— Hei, Ro…

— Nimic! a izbucnit ea, făcându-mă să tresar. Nu s-a întâmpla nimic!

Vocea i se piţigăiase, iar buza de jos îi tremura.

— Totul e perfect!

— Roşie, am şoptit, apropiindu-mă de ea. Hei, *cariho*, ce se întâmplă?

Umerii i s-au lăsat în jos şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

— În tavanul apartamentului meu e ditamai gaura. Reparaţiile astea tâmpite o să dureze mai mult decât am crezut. Stau pe capul tău, în apartamentul Linei, pentru că de luni întregi îl mint pe taică-miu, deci nu pot să locuiesc cu el. Sunt sigură că fra- te-miu s-a băgat într-o afacere dubioasă. Pe deasupra, am la dispoziţie mai puţin de opt săptămâni până la predarea manuscrisului, şi n-am progresat aproape deloc, pentru că m-am blocat. Nu pot
să scriu, Lucas! Iar tu esti aici, martor la viata mea dezastruoasă.

Cireaşa de pe tort: mi-e poftă de gogoşi de azi-dimineaţă, de când mi-a venit ciclul, dar când o să plecăm de aici o să fie prea târziu să cumpărăm gogoşi, pentru că patiseria Holy Cronut o să fie închisă!

O priveam înmărmurit.

— Deci totu-i bine! E grozav! S-ar putea să fie câteva chestii care nu-s în regulă. Dar eu sunt Roşie. Toţi se aşteaptă să-mi ţin firea şi să stăpânesc mereu situaţia, a spus Roşie, cu un suspin. Fiindcă la asta mă pricep. Şi acum, pur şi simplu...

O lacrimă i-a apărut în colţul ochiului. M-am grăbit s-o alin. Cât ai clipi, am cuprins-o cu braţele şi am tras-o la pieptul meu.

— E-n regulă.

— N-o iau razna, a mormăit, cu buzele lipite de bluza mea. Eu sunt Roşie şi *nu-mi permit* s-o iau *razna.*

Tremura în braţele mele. Am strâns-o mai tare şi mi-am sprijinit bărbia pe creştetul ei.

— Poţi s-o iei razna, Graham. Ai dreptul s-o iei razna din când în când.

— Dar nu-mi place când se întâmplă asta. Nu vreau să mă vadă nimeni aşa. Cu atât mai puţin tu, a declarat Roşie, printre sughiţuri. Ce urâtă sunt când plâng!

— Tu, urâtă? Imposibil!

I-a scăpat un sunet gâtuit. Lacrimile ei îmi udau tricoul.

— Nu te mai purta aşa de amabil cu mine!

— Sunt pur şi simplu sincer, i-am spus.

Nu mi-a scăpat că Roşie spusese „cu atât mai puţin tu”, dar nu era momentul potrivit să despic firul în patru.

— E sănătos să te descarci, i-am spus, plimbându-mi palma pe spatele ei. Mai ales când

se pune atât de multă presiune pe tine.

— Poate că ai dreptate. Dar tot nu-mi place.

Mi-a venit o idee. Poate că aşa n-o să mai plângă.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea, nu? A fost şi ea la nuntă.

Roşie a încuviinţat din cap.

— Ultima oară când m-am prefăcut că nu se întâmplă nimic aiurea, că toate sunt bune şi frumoase, bunica a aruncat cu o lingură de lemn după mine. M-a lovit fix în frunte.

— O ador pe bunica ta.

— E greu să n-o iubeşti. Ca s-o zicem pe-aia dreaptă, am meritat să încasez lingura aia în frezã.

I-a scăpat hohot de râs chinuit. *Perfect!* Atâta timp cât nu mai plângea, nu mă deranja să mă mai fac de ruşine un pic.

— Lingura era plină cu sos *bolognese*, aşa că arătam de parcă mă luasem la trântă cu o conservă de sos de roşii. Iar după ce m-a lovit, a ţipat la mine: *Tontos son los que hacen tonterías.* Adică „oamenii proşti sunt ăia care fac prostii”.

Am început să-mi trec degetele prin buclele ei. Cum nu s-a ferit, nu mi-am îndepărtat mâna.

— Bunica avea dreptate. Nu-i înţelept să te prefaci că totul e bine, atunci când nu e. Când ţii totul în tine cu atâta înverşunare, la un moment dat izbucneşti.

Ultima mea replică mi-a lăsat un gust amar.

Când Roşie a vorbit, vocea nu-i mai tremura.

— Lucas?

Ştiam că nu mai aveam niciun pretext s-o ţin braţe, dar nu m-am desprins de ea. I-am răspuns cu un mormăit.

— Tu ce anume ţineai în tine atunci când bunică-ta a aruncat lingura?

întrebarea ei n-ar fi trebuit să mă ia pe nepregătite. Cu toate astea, m-a descumpănit.

— Eu...

în mod evident, nu-mi urmam propriul sfat; ba dimpotrivă, ascundeam şi mai mult sub preş toate emoţiile pe care mă străduiam de atâta timp să le înăbuş.

— îţi răspund dacă nu-mi mai refuzi ajutorul şi dacă vii cu mine la apartamentul Linei. Nu poţi să rămâi aici, Roşie.

— Nu vrei să-mi răspunzi acum?

— Mai întâi demonstrează-mi că ai încredere în mine!

Roşie s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a uitat la mine.

— Aşa funcţionează prietenia, Graham. E o stradă cu două sensuri.

A stat pe gânduri câteva clipe, apoi a zis cu jumătate de gură:

— Dacă ăsta e felul tău de-a mă întreba dacă putem fi prieteni, fie! O să fim prieteni.

Simţeam o emoţie stranie.

I-am dat drumul, lăsând-o să se desprindă din

îmbrăţişare. Prietenii se consolează între ei, dar ştiu şi când e cazul să se oprească.

— Da. Vom fi prieteni. Hai să plecăm de-aici! Nu vreau să văd iar testiculele domnului Brown.

— Bine, a încuviinţat Roşie, de data asta vorbind cu mai multă convingere. Să mergem acasă!

CAPITOLUL NOUĂ

Roşie

Am închis laptopul. Nu mai suportam să mă uit la manuscrisul meu nici măcar o clipă.

Din norma mea de două mii cinci sute de cuvinte, nu scrisesem nici măcar unul.

— Doamne, ce naşpa! am zis cu voce tare.

Vorbele mele au răsunat în apartamentul tăcut şi gol.

Mi-am amintit iar de izbucnirea mea de ieri. Mă descărcasem pe Lucas şi mă smiorcăisem, cu nasul în tricoul lui. Mă gândeam la calmul şi la grija de care dăduse dovadă. Intervenise între mine şi proprietarul nesuferit, fără să-mi ceară voie. Nu mă aşteptasem s-o facă.

Şi mă mai gândeam cum mă ţinuse în braţe. Corpurile noastre se contopiseră. îmbrăţişarea aceea mă alinase, mă vindecase. Uneori, o simplă îmbrăţişare e de-ajuns ca să schimbe totul.

Toată viaţa mea, fusesem persoana pe care se bazează alţii, împărţisem cu tatăl meu povara, după ce mama ne părăsise. Pe atunci, Olly avea doar zece luni, iar eu aveam zece ani. A trebuit să mă maturizez repede. Pentru prietenii mei, eram cineva pe care se puteau bizui, pe umărul căreia puteau să plângă şi căreia îi cereau un sfat sincer. M-am asigurat că sunt mereu disponibilă pentru alţii, că deţin controlul asupra oricărei situaţii. întotdeauna calmă, întotdeauna stăpână pe toate. Probabil aşa se explică de ce meseria de consultant în inginerie mi se potrivise aşa de bine. Fusesem plătită ca să alcătuiesc proiecte, să ofer expertiză şi consiliere
în caz de nevoie. Tot din acelaşi motiv, fusese eliberator să renunţ
la postul meu, ca să fac ceva ce-mi plăcea la nebunie, o muncă ce poate fi dictată de emoţii, chiar dacă din cauza acestei munci cedasem nervos.

Iar Lucas reacţionase imediat şi îmi oferise sprijin. El fusese cel stăpân pe situaţie.

Am oftat.

Avea un zâmbet orbitor, umeri laţi, talent extraordinar de bucătar, superputerea de-a oferi cele mai bune îmbrăţişări din lume şi, pe deasupra, un suflet mare.

Am bombănit:

— Ia te uită cum stau şi mă gândesc la un tip, în loc să scriu!

Dar, chiar dacă nu m-aş fi gândit la el, asta n-ar fi schimbat
situaţia: nu puteam să scriu.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră şi am deschis-o. M-am bucurat de adierea răcoroasă de octombrie. Oare să mai încerc s-o sun pe Lina? Poate că...

Exact în clipa asta, mi-a sunat telefonul.

— Ciudat!

M-am întors în bucătărie, am luat telefonul de pe bufet şi am zâmbit când am văzut numele afişat pe ecran.

— Scumpo! a strigat o voce foarte cunoscută. De ce am un milion de apeluri pierdute de la tine? Ţi-e aşa de dor de mine? Sau voiai să-mi zici că l-ai văzut, în sfârşit, pe Sebastian Stan? V-aţi împrietenit? E la fel de drăguţ şi în realitate? Dacă e nesuferit, nu-mi spune! Nu-mi strica impresia despre Seb!

— Bună, Lina! am salutat-o, pe jumătate râzând, pe jumătate oftând. Chiar mă gândeam la tine. N-au fost un milion de apeluri; numai două.

— Hmm... Deci înţeleg că nu l-ai întâlnit. Sărmanul Seb! El are de pierdut.

— Of! Mi-a fost tare dor de tine!

M-am trântit pe canapea, am pus telefonul pe speaker şi l-am aşezat pe măsuţa de cafea.

— Ce mai faci, doamnă Martin-Blackford? Cum e în Peru? Luna de miere e aşa cum ai

plănuit?

— Roşie, m-aş putea obişnui cu stilul ăsta de viaţă! Crezi că ăia de la InTech o să ne ducă dorul la muncă, dacă eu şi Aaron mai rămânem un pic pe-aici?

— Păi, având în vedere că soţul tău este şeful unui departament dintr-o companie de inginerie cu sediul în marele New York, iar tu eşti lider de echipă în departamentul respectiv, mai mult ca sigur c-o să vă ducă lipsa.

— Of! Ar fi trebuit să rămân consultant, a spus ea. Sau ar fi trebuit să mă mărit cu cineva care nu are atâtea responsabilităţi.

Ştiam că nu vorbea serios. Am deschis gura, gata s-o acuz că spune prostii, dar, până să rostesc vreun cuvânt, am auzit în fundal vocea lui Aaron. Lina i-a răspuns:

— Nu te agita atâta, *amor*| Am glumit. M-aş mărita cu tine de o sută de ori.

S-au auzit alte cuvinte nedesluşite, iar prietena mea a chicotit – genul de râset care de obicei era urmat de un sărut sau de o atingere între cei doi însurăţei.

Am simţit un ghimpe de invidie. Mă întrebam dacă voi avea vreodată o relaţie ca a lor. În mod ironic, tocmai invidia asta mă împinsese să cochetez cu ideea de a scrie. îmi doream să aduc la viaţă – chiar dacă numai pe hârtie – acea dragoste pe care eu nu o cunoscusem.

Dar iată-mă acum, după o carte publicată: nu doar că izvorul inspiraţiei mele părea să fi secat, dar nici nu reuşisem să găsesc marea iubire.

Vocea Linei m-a trezit din visare:

— Roşie! Îţi povesteam despre maratonul de meu de sex din luna de miere, dar văd că nu mai zici nimic.

— Scuze, scumpo!

— E totul în regulă? m-a întrebat, lăsând deoparte tonul glumeţ. Am glumit când am zis că m-ai sunat de un milion de ori. Poţi să mă suni oricând şi ori de câte ori ai nevoie.

— Ştiu, dar..

— Nu-ţi face griji c-o să-mi strici bula de fericire!

Vorbele astea mi-au amintit de ce Lina era atât de importantă pentru mine.

Mă cunoştea foarte bine. Ştia cum să mă liniştească.

— N-am fost niciodată aşa de fericită ca acum. Să ştii că n-o să mă afecteze dacă vorbim despre ce ţi se întâmplă.

De data asta n-am mai simţit invidie, ci bucurie pură. Mă bucuram mult pentru ei. Aaron şi Lina meritau să fie fericiţi.

— Dacă ţi se pare că nu poţi conta pe mine, să ştii că-mi frângi inima. Eu...

— Bine, Lina! încetează cu şantajul emoţional! Nu-i vorba că nu vreau să-ţi povestesc. Doar că...

— Nu vrei să mă deranjezi cât sunt în luna de miere, cu soţul meu foarte chipeş. Ştiu. Dar am stabilit că nu se pune problema de aşa ceva. Dă-i drumul! Povesteşte!

Aveam foarte multe lucruri să-i spun:

apartamentul meu era indisponibil momentan; acum, locuiam în apartamentul Linei, împreună cu vărul ei; şi mi se cam pusese pata pe respectivul văr, pe care-l pândisem online. Prin urmare, faptul că petreceam atâta timp cu el mă punea într-o situaţie dificilă.

I-am zis doar atât:

— Cred că am făcut o greşeală îngrozitoare.

— Aha..., a spus prietena mea, pe un ton precaut. E o greşeală de genul „am pus în aluat sare, în loc de zahăr" sau de genul: „Dragă, îţi aminteşti fosfura de zinc pe care am luat-o pentru problema cu şobolanii? Dacă aş fi în locul tău, n-aş mai mânca chestia aia"?

— Cred că-i din a doua categorie. Ei, poate nu chiar a doua, dar ceva asemănător. Să zicem că eu sunt cea otrăvită. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Roşie, începem să exagerăm cu metafora asta. Habar n-am despre ce vorbim.

Am răsuflat prelung.

— Mi-am dat demisia de la InTech. Asta a fost greşeala, Lina.

— *Ce?* a izbucnit Lina, şocată. De ce crezi aşa ceva? Trăieşti cea mai tare viaţă. Eşti scriitoare, nu te mai distrage nimic de la scris şi, în plus, ai semnat un contract pentru încă un roman.

M-am uitat în tavan şi mi-am dus degetele la tâmple.

— Nu trăiesc cea mai tare viaţă, am contrazis-o eu. N-am mai scris nimic. Au rămas

opt săptămâni până la termenul-limită, dar n-am avansat deloc. Sunt în pană de inspiraţie de ceva timp. Nu cred c-o să reuşesc.

S-a lăsat tăcerea.

După câteva secunde, prietena mea cea mai bună a exclamat:

— Of, Roşie!

Buza de jos a început să-mi tremure, iar emoţiile care se dezlăn- ţuiseră în mine cu mai puţin de o zi în urmă dădeau să iasă din nou la iveală.

Am izbucnit:

— Deci asta-i realitatea! Sunt o ratată. Abia mi-am văzut visul cu ochii, şi deja am dat-o în bară. Crezi că Aaron o să fie de acord să mă angajeze iar, dacă îl rog?

— Nu.

— OK. Atunci, poate că altcineva…

— Nu, a repetat ea. N-o să-i ceri lui Aaron să-ţi dea iar postul.

— Lina…

— Taci si ascultă-mă cu atentie!

Deşi tonul celei mai bune prietene de-ale mele nu era aspru, ochii mei lăcrimau.

— Tu, Rosalyn Graham, eşti cea mai *bazată* tipă. Ai o diplomă de inginer. Ai fost promovată ca şef de echipă, într-o companie de inginerie de top din New York. Ai scris o carte în timpul tău liber. O carte al naibii de bună, Roşie. O poveste frumoasă de dragoste despre un veteran de război care călătoreşte în timp şi se zbate să-şi găsească locul, un loc alături de femeia de care

s-a îndrăgostit. Ştii că Charo încă îl numeşte „ofiţerul meu”? Zice că bărbatul ăsta imaginar e al ei. E de-ajuns ca oamenii să-i menţioneze numele, că Charo îşi iese din pepeni.

Ştiam asta. Lina îmi trimisese capturi de ecran cu câteva mesaje teribil de entuziaste, scrise de Charo.

— În ziua când o să afle că *tu* eşti Rosalyn Sage, Charo o să-şi iasă din minţi şi o să te sâcâie pentru tot restul vieţii, a spus Lina. Ai dat lovitura. Ai reuşit cu brio.

— Nu-i chiar aşa, Lina. Eu…

— Editura aia nu ţi-a oferit un contract doar pe ochi frumoşi.

— Aşa-i, am căzut eu de acord, fără tragere de inimă. Da, prima mea carte a fost *bunicică.*

Ofensată, Lina a pufnit.

— N-a fost doar bunicică, Roise. A fost foarte bună, crede-mă! Cei din familia mea care vorbesc engleza sunt *înnebuniţi* după romanul tău.

În fundal s-a auzit un foşnet, ca şi cum desfăcea ambalajul unei ciocolate sau o pungă de snacksuri. Dat fiind că era vorba despre Lina, ambele opţiuni erau posibile.

Şi-a continuat discursul de încurajare:

— Şi, pe deasupra, ai avut curajul să renunţi la o slujbă care nu te mai făcea fericită şi să urmezi altă carieră. Te pricepi să scrii, Roşie.

Cuvintele ei mi-au amintit de Lucas, care îmi spusese că sunt curajoasă. *Eu, curajoasa!*

Inima mi-a tresărit, ca de fiecare dată când

mă gândeam la el.

— Oare sunt curajoasă? m-am trezit că întreb cu glas tare.

— Da! mi-a confirmat Lina imediat. Faptul că eşti în pană de inspiraţie vine din frică. Ţi-e teamă c-o să dai greş, Roşie. Te ştiu. Dar trebuie să te dezbari de gândurile astea, să nu te mai plângi că nu poţi rezolva problema şi să începi să crezi în tine!

— Au! Ce dură eşti!

— Ţi-o spun pentru că te iubesc.

Parcă o vedeam cum gesticulează cu arătătorul.

— Nu te lăsa paralizată de presiunea pe care o pui asupra ta! Tu eşti singura care-ţi pui limite, Roşie.

Cuvintele ei au avut un ecou dureros. Nu partea despre faptul că mă plângeam, ci gândul că *eu* eram problema. începeam să cred că Lina are dreptate.

— Blocajul scriitorului e ceva obişnuit, a adăugat Lina. O să te deblocăm.

— Cum adică?

— O să te eliberăm.

— Nu ştiu, Lina. Nici măcar nu-mi dau seama ce e în neregulă cu mine. Pur şi simplu... E ca şi cum un milion de chestii mă împiedică să scriu. Mă blochez. Am încercat de toate; până şi acu- punctură, pentru c-am citit pe un blog că acupunctura stimulează eliberarea de endorfine, care ajută la inspiraţie. N-a funcţionat.

— Ai putea încerca altceva.

— Ce?

Lina nu mi-a răspuns imediat. Bănuiam ce urma să aud.

— Acţiunea din a doua ta carte se petrece în acelaşi univers, nu? Mi-ai zis că vrei ca şi cel mai bun prieten al ofiţerului să aibă o poveste cu final fericit.

— Exact.

— Ai zis că de data asta povestea va fi un pic mai... optimistă. Că personajul se va lupta cu problemele lumii moderne şi va încerca să se adapteze la nebunia întâlnirilor romantice din prezent.

— Da, aşa am zis.

— Deci ai putea să ieşi chiar tu la întâlniri. Stai ascunsă în casă de prea mult timp, a declarat Lina. Poate că asta e problema. Scrii cărţi romantice. încerci să scrii despre un bărbat de la începutul secolului XX, care iese la întâlniri cu femei în secolul XXI. Cred că asta ar trebui să faci. Dacă te gândeşti bine, nu eşti foarte diferită de personajul tău. De cel puţin doi ani, n-ai mai ieşit cu niciun tip.

Aş fi vrut să-i explic că ideea ei s-ar putea să fie foarte neinspirată, dar m-am oprit. Dacă Lina avea dreptate?

— S-ar putea să funcţioneze, a zis Lina, de parcă îmi citise gândurile. La început, am vrut să-ţi propun să faci sex. Să ai orgasme. Când ai pomenit de endorfine, a fost cât pe ce să-ţi sugerez să-ţi cumperi un vibrator nou. Dar de

data asta ai nevoie să faci sex cu o persoană în carne şi oase.

Am rămas cu gura căscată, cântărind ideea Linei.

— Ştii că nu mă pricep la aventuri de-o noapte, i-am răspuns.

— Exact! Simţi nevoia să fii sedusă înainte să treci la „acţiune”. Roşie, cred c-ar trebui să-ţi instalezi din nou Tinder pe telefon. Sau Bumble. Sau orice altă aplicaţie de *dating.*

— O aplicaţie de *dating,* am comentat, sceptică. Cum rămâne cu întâlnirile faţă-n faţă? îmi plac mai mult. în cazul meu, n-a ieşit nimic bun când am folosit aplicaţii de *dating.*

Lina şi-a dres glasul.

— Ascultă! Ştiu că ai jurat să renunţi la aplicaţii – şi la tipi – dintr-un motiv foarte bun. Ultimul bărbat cu care ai ieşit, Idiotul Numărul Cinci... Să ştii c-a avut noroc că n-am luat maşina lui Aaron şi n-am dat peste el, din greşeală!

— Lina, termină cu prostiile! Am mai vorbit despre chestia asta!

— Doar cât să-l ating uşurel, cu botul maşinii. Atât.

Am clătinat din cap.

— Tu vrei să dai cu maşina peste toţi tipii cu care am ieşit.

Lina a hohotit malefic.

— Normal! Fiindcă toti erau idioţi.

Am închis ochii. Mă simţeam obosită şi neputincioasă. În mare parte, Lina avea dreptate.

— Ideea e – a continuat ea – că numărul mare de idioţi cu care ai ieşit în oraş te-a ajutat cumva să scrii cartea aia fenomenală de debut. Dar nu poţi să te bazezi pe o plimbare până în Central Park, unde să-ţi scapi eşarfa şi să speri că bărbatul visurilor tale o găseşte şi începe să te caute prin oraş...

— Da, am întrerupt-o eu. N-am timp pentru asta. M-am prins.

— Aşa e. Să descarci o aplicaţie de *dating* şi să ieşi iar la întâlniri ar putea schimba situaţia. Poate c-o să găseşti inspiraţie şi imboldul de a scrie. Sau, dacă nu, măcar îţi limpezeşti mintea şi te distrezi. N-are cum să-ţi strice.

Chiar dacă nu-mi convenea, propunerea ei avea noimă.

Prietena mea a continuat cu entuziasm:

— Ai putea să consideri că treaba asta e... documentare! Muncă de teren. Ca şi cum ai face un experiment. Alegi un bărbat şi faci orice e nevoie ca să capeţi inspiraţie. Nici măcar nu-i nevoie să-i spui respectivului că participă la un experiment.

Un experiment.

Nu-mi plăcea ultima parte a propunerii. Nu credeam că am tupeul să păcălesc pe cineva pentru... un experiment de genul ăsta. Niciodată

nu-mi stătuse în fire să mint.

Dar, pe de altă parte, îl minţeam pe tata de luni întregi. Şi acum o minţeam, prin omisiune, pe Lina, pentru că nu îi spuneam că stau în apartamentul ei, în timp ce ea e plecată, şi că locuiesc cu vărul ei.

— Merită să încerci, m-a încurajat ea.

— S-ar putea să ai dreptate, am recunoscut, fără tragere de inimă. Am ajuns în punctul în care aş încerca orice, dacă aşa aş avea o şansă să ies din blocajul ăsta ciudat.

îmi venea să plâng.

— Cine ştie? Poate c-o să reuşesc să găsesc, în sfârşit, dragostea. Sau, dacă nu mi-e dat s-o întâlnesc, o să mă mulţumesc să visez cu ochii deschişi la ea pentru tot restul vieţii. Măcar să pot scrie cărţi despre ea.

— Nu spune asta, Roşie! m-a dojenit Lina cu atâta blândeţe, încât am simţit că mă gâtuie emoţiile.

O mulţime de emoţii amestecate, intense. Doamnei În ultima vreme, mă port ca un copil.

— Bineînţeles că o să întâlneşti dragostea. Cine ştie? Poate că regizorii de la Hallmark o să se inspire din viaţa ta şi-o să toarne unul dintre filmele alea siropoase care îţi plac la nebunie, a spus Lina, după care şi-a îngroşat vocea şi a imitat tonul unui crainic: *O scriitoare de poveşti romantice caută inspiraţia şi se îndrăgosteşte. Atenţiei Acest film e o ecranizare după un*

bestseller.

Lina a chicotit.

— Iar dacă nu iese treaba şi tipul cu care te întâlneşti e un nemernic, atunci o să împrumutăm maşina lui Aaron şi-o să ne asigurăm că tipul ăla nu va mai traversa niciodată pe roşu.

Doamne, cât o iubeam pe prietena mea cea mai bună! O iubeam chiar dacă firea ei bine intenţionată, dar violentă avea să ne bage la închisoare, într-o bună zi.

încă o dată, m-am simţit vinovată la gândul că aveam secrete faţă de ea.

Brusc, un scârţâit dinspre uşa de la intrare mi-a distras atenţia.

M-am răsucit iute şi am dat cu ochii de o siluetă masivă. Am recunoscut-o imediat.

Lucas se întorsese acasă. Stătea în prag, cu ochii mari. Ai fi putut crede că fusese prins făcând ceva rău. Ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

O, Doamne! *Nu!*

Mi-am dat seama trăsese cu urechea. Probabil auzise toată conversaţia.

— Roşie? m-a strigat Lina, iar vocea ei s-a auzit limpede din difuzor. Mai eşti acolo?

— Scuze! am îngăimat, fără să-mi iau ochii de la Lucas. Trebuie să închid.

De ce, Doamne? De ce? De ce trăsese cu urechea?

Lucas s-a apropiat. Nu m-am putut stăpâni să admir felul în care hanoracul verde i se mula pe

pieptul vânjos. M-a vrăjit o şuviţă de păr castaniu, care îi cădea în ochi.

Spion sexy şi ciufulit ce eşti! Măcar de-ar fi avut bunul-simţ să nu mă zăpăcească în halul ăsta!

S-a aşezat pe măsuţa de cafea, chiar în faţa mea, şi a pus o cutie albastru cu roz lângă telefonul meu. Am înghiţit în sec. Genunchii lui aproape că-i atingeau pe-ai mei.

— Bine, Roşie, a zis Lina. O s-o rog pe *Abuela* să aprindă o lumânare şi să se roage să apară un tip de treabă, care să-ţi ofere câteva orgasme, pentru că...

— Mulţumesc, Lina! am întrerupt-o, repezindu-mă la telefon.

Am dezactivat funcţia speaker şi am dus mobilul la ureche.

— Te sun mai târziu, bine? Chiar trebuie să închid.

— OK. Te las să scapi de data asta, însă doar pentru că te iubesc şi numai dacă îmi promiţi să ţii minte că eşti în stare să faci orice.

Simţeam cum privirea lui Lucas mă pârjolea. Nu am ridicat ochii din podea.

— Şi eu te iubesc, Lina! Imbrăţişează-l pe Aaron din partea mea şi bucură-te de restul lunii de miere!

Cu inima cât un purice, am încheiat apelul. Prin minte îmi alergau o mie de întrebări: Lucas a auzit partea cu orgasmele, dar oare a auzit şi restul? Doamne! De cât timp sta acolo, în prag?

— Bună! m-a salutat el.

În capul meu s-au declanşat o sută de alarme.

Ieri, mă consolase în timp ce cedasem nervos, iar acum... mi se-ntâmpla chestia asta!

— N-ai de gând să mă saluţi, Roşie?

— Bună! am răspuns, cu privirea în pământ.

Dacă m-aş fi uitat la el şi aş fi descoperit cea mai mică urmă de milă pe chipul lui, aş fi fost devastată.

— Vorbeam cu Lina la telefon.

— Mi-am dat seama.

Am strâns din buze.

— N-am apucat să-i spun că locuim aici până... până o să mă pot muta înapoi la mine.

În continuare, mă holbam la un colţ al măsuţei. Dacă îmi doream ca totul să pară în regulă, trebuia să mă port ca atare.

Am decis să schimb subiectul:

— Deci cum a fost ziua ta? Ai mers la expoziţia gratuită de la bibliotecă, aia despre care ţi-am spus? Ţi-a plăcut? Era la fel de cool cum părea pe site-ul lor?

— Da, a spus Lucas. Ţi-am adus ceva.

A împins cutia colorată spre mine. Când am observat logoul de pe capac, am simţit cum inima mea se umflă ca un balon.

— Ţi-ai amintit! Mi-ai adus gogoşi Cronuts. Ai fost la Holy Cronut.

Nu pomenisem doar în treacăt despre gogoşeria aia. Îi pronunţasem numele printre suspine, imediat după ce îl anunţasem pe Lucas

că sunt la ciclu. Chiar înainte să-i umplu tricoul de lacrimi.

— Mi-am amintit, a recunoscut el, iar balonul din pieptul meu s-a mai mărit puţin. Azi-dimineaţă am primit cârdul de la bancă şi m-am gândit să sărbătorim, a adăugat, împingând cutia spre mine. Dacă vrei, le împărţim. Aşa cum ziceam, le-am cumpărat pentru tine.

— *Daca* vreau să le împărţim?

Tipul ăsta era real? Chiar exista? încă nu îndrăzneam să-mi ridic ochii spre faţa lui, aşa că îi priveam genunchii.

— Bineînţeles că vreau să le împărţim. Văd că ai luat cutia mare.

— Era cea mai mare pe care o aveau.

Şi-a sprijinit o mână pe coapsa stângă, iar eu m-am gândit la pielea bronzată care se întrezărea prin jeanşii lui rupţi. M-a copleşit nevoia de a întinde degetele şi de-a afla cum e să-i ating pielea.

— Ce zici? Să le mâncăm acum sau să le păstrăm pentru mai târziu? Poate după cină?

Bătea darabana pe picior. Ca şi cum ştia că îmi concentram privirea asupra acelui punct şi voia să-mi atragă atenţia.

Mi-a scăpat un sunet de protest.

— Atunci, le mâncăm acum, a râs Lucas.

— Dacă mi-ai cumpărat Cronuts, atunci criza mea de plâns a fost spectaculoasă, am mormăit. Sau poate că acum ţi-e teamă de mine şi vrei să potoleşti monstrul urât şi plângăcios.

— Nu e nimic urât la tine.

Am rămas gură-cască.

Nonşalant, ca şi cum nu spusese vorbe ce aveau să-mi rămână întipărite în minte pentru totdeauna, a deschis cutia şi a dat la iveală cele şase gogoşi.

— În plus, îmi place la nebunie când cineva îmi udă tricoul cu lacrimi.

Am scos din cutie o minunată gogoaşă cu crustă crocantă, plină de zahăr şi de scorţişoară.

— Mulţumesc, Lucas! Chiar nu era nevoie să te deranjezi.

A luat şi el una, apoi a atins-o de a mea, ca într-un fel de toast.

— Prietenii adevăraţi nu fac chestii pentru prietenii lor fiindcă aşteaptă să li se mulţumească, Roşie.

I-am adresat un zâmbet mic.

— Aşa e. Atunci, va trebui să găsim ceva de spus, în loc de *mulţumesc.*

Ochii i-au sclipit. M-am bucurat că eu îi stârnisem reacţia asta.

— Adică să născocim un cuvânt secret, doar al nostru? a propus Lucas.

Ideea lui mă încânta.

— Sigur!

Lucas s-a gândit câteva clipe, apoi a fluturat din mâna în care ţinea gogoaşa şi a declarat:

— De-acum încolo, o să zicem „îţi *cronuţesc*| Ce părere ai?

Zâmbetul lui era larg şi orbitor.

Era un om minunat. îmi venea din ce în ce mai greu să nu îl plac. Trebuia să mă stăpânesc din răsputeri să-i spun că e cel mai dulce tip pe care-l întâlnisem vreodată. Mai dulce decât orice gogoaşă pe care mi-ar fi oferit-o.

— îţi *cronuţesc,* Lucas!

Am început să mâncăm, scoţând gemete de plăcere. Cutia s-a golit în timp record. Ne-am lins pe degete. Aproape că reuşisem să uit de orice problemă.

Lucas m-a fixat cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Roşie, povesteşte-mi despre blocajul tău şi despre toţi idioţii cu care ti-ai dat întâlnire!

CAPITOLUL ZECE

Roşie

— Să-nţeleg că ai auzit discuţia mea cu Lina, aşa-i?

Ştiam că ne auzise. Am aruncat o privire spre genunchii noştri, foarte apropiaţi unii de ceilalţi.

— Cred că tot cartierul a auzit. Discutai cu telefonul pe spea- ker şi cu ferestrele larg deschise.

— Minunat! am exclamat.

De ruşine, mi-am acoperit faţa cu mâinile.

Degetele lui mi-au apucat cu blândeţe încheietura dreaptă. M-am înfiorat când am simţit atingerea neaşteptată. M-a tras uşor, stârnindu-mi fiori pe braţ. L-am lăsat să-mi dea palma la o parte.

M-am uitat la el cu un ochi.

— Roşie, n-o să te mint. Adineauri, când eram în stradă, am auzit din întâmplare mare parte din discuţia voastră. Dar când am urcat şi m-am oprit la uşă, am făcut-o fiindcă voiam să trag cu urechea.

— OK. Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

Ce altceva era să zic? Dintr-un motiv inexplicabil, nu eram supărată pe el. Simţeam alte emoţii, dar nu supărare.

— îmi placi, Roşie, a zis Lucas, iar mie mi-a sărit inima din piept. Cred că e evident.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Dar nu mi-a plăcut deloc când te-am auzit zicând că eşti o ratată, doar pentru că ai un blocaj. În calitate de prieten, o să-ţi spun ceva, cum ţi-a spus şi vară-mea.

În calitate de prieten.

Mă plăcea, dar numai ca *prieten.* Bineînţeles. Nu era o informaţie nouă.

Lucas a adăugat:

— Şi, tot în calitate de prieten, vreau să te ajut. Vară-mea nu e aici, aşa c-o să-i ţin locul. O să fiu prietenul tău cel mai bun. OK?

Cel mai bun prieten al meu. Suna şi minunat, şi chinuitor.

Am oftat.

— Bine, Lucas.

— Lina zicea că ai renunţat la tipi şi la aplicaţiile de *dating.* De ce?

Vârfurile urechilor mi s-au înfierbântat.

— Nu vreau să depăn amintiri despre întâlnirile mele nereuşite, am mormăit.

— încerc să înţeleg. îmi dau seama că sunt dezavantajat, fiindcă îmi lipsesc informaţiile pe care le are Lina despre tine.

Lucas s-a mutat pe marginea măsuţei. Acum, genunchii noştri se atingeau.

— Am ieşit la o grămadă de întâlniri cu fete. Nu mă sperii uşor.

Acel „o grămadă”, rostit cu atâta relaxare, mi-a trezit curiozitatea. De fapt, a iscat şi un pic de gelozie.

— Deci eşti un fel de expert în întâlniri

romantice?

Şi-a înclinat capul într-o parte, întorcându-şi răspunsul pe toate părţile.

— N-aş zice că sunt expert, dar pot să zic că nicio tipă care a ieşit cu mine nu s-a plâns.

Vasăzică îşi dăduse întâlnire cu nenumărate tipe? Mi-am amintit ce-mi spusese cu câteva zile în urmă. Gelozia m-a împuns din nou.

I-am zis:

— Parc-ai spus că nu mai ieşi la întâlniri.

Lucas spusese, de asemenea, că nimeni nu-i frânsese inima vreodată.

— Ai memorie bună, Rosalyn Graham. Ai dreptate. Nu mai ies la întâlniri. Nu sunt disponibil.

Voiam să aflu mai multe.

— Deci eşti un expert în întâlniri, dar care nu se mai ocupă cu asa ceva.

— Dacă asta vrei să auzi, atunci da.

Am oftat şi mi-am strâns picioarele sub mine.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep, Lucas.

Şi-a mişcat un picior şi l-a întins pe canapea, chiar lângă coapsa mea.

— Poţi să începi cu Idiotul Numărul Cinci, mi-a zis el, cu o expresie serioasă. Care e numele lui complet? Dar adresa? Vreau să ştiu şi data naşterii. Doar aşa, ca fapt divers.

— Ha! II cheamă Ted. Nu-ti zic numele de familie. Data si

locul naşterii, necunoscute. Ce altceva vrei să ştii? Ce n-a mers între mine si el?

Lucas a încuviinţat din cap.

— Dacă te pasionează chestiile astea plictisitoare..., am glumit eu.

Lucas n-a schiţat nici măcar un zâmbet.

— Bine. Eu şi Ted am fost împreună pentru câteva săptămâni. Îi spusesem de la bun început că nu vreau să ne vedem şi cu alte persoane în paralel, pentru că pur şi simplu... aşa sunt eu. El a fost de acord, mi-a zis că nu vrea să mă împartă cu nimeni. Apoi, într-o zi, din întâmplare, l-am văzut sărutând o altă tipă. Când i-am cerut socoteală, s-a prefăcut că nu mă cunoaşte.

Iar asta mă duruse enorm.

— Idiotul a făcut o asemenea scenă, încât, pentru o clipă, m-am îndoit de mine. Mi-am zis că îl confundasem cu altcineva. Dar nu era adevărat. Şi am aflat că ieşea cu tipa respectivă de mai mult timp decât se întâlnea cu mine.

Lucas se uita lung la mine, suspect de tăcut.

— Deci ăsta a fost Ted. Idiotul Numărul Cinci.

M-am lăsat pe spătarul canapelei. Aşteptam un răspuns din partea lui, un semn, ceva. N-a zis nimic.

— Dar nu-i mare lucru. Mi-a luat doar câteva zile să uit de el. Nici măcar n-a fost cel mai nasol.

Lucas a ridicat din sprâncene.

— Vrei să spui că au fost unii şi mai nesuferiţi?

— Da. De exemplu, Nathan. Vară-ta îi zice Regele Cretinilor.

Mi-am schimbat poziţia pe canapea şi mi-am ridicat genunchii la piept.

— Era scenarist. Amuzant, isteţ, fermecător. Prima noastră întâlnire a fost cea mai reuşită primă întâlnire la care am fost vreodată, iar asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, fiindcă a venit beat.

Lucas a tresărit şi a strâns din buze.

— S-a scuzat zicând că a avut o zi groaznică la muncă şi că a băut câteva beri înainte să ne vedem. Mi-a spus că nu a vrut să anuleze întâlnirea, pentru că-i plăcea *foarte mult* de mine.

Nathan păruse convingător.

— Toate întâlnirile care au urmat au fost... ca şi cum aş fi ieşit cu mai mulţi tipi în acelaşi timp. Într-o secundă era fermecător şi perfect, în următoarea se transforma într-un om complet diferit. Habar n-aveam dacă urma să discut cu cineva ciudat, cu toane sau cu unul... nebun.

Un muşchi din maxilarul lui Lucas a zvâcnit.

— Te-a lovit vreodată?

— Nu. Problema era ceea ce spunea. Şi comportamentul lui.

Fusese o experienţă absolut bizară.

— Dar întotdeauna îşi cerea scuze, îmi spunea că se poartă ciudat pentru că e emoţionat şi nebun după mine.

Iar eu, ca o fraieră, îl crezusem de fiecare dată.

— În orice caz – am adăugat râzând, aşa încât experienţa mea urâtă să nu sune atât de rău –, se pare că testa nişte scene pe mine. Pentru scenariul la care lucra.

Lucas a încremenit. Abia dacă mai respira. Nici nu cred c-a mai clipit vreo două minute. Mi-am ferit privirea şi m-am uitat în podea.

— Ţi-am zis că au fost întâlniri deprimante, Lucas.

— Cât ţi-a luat până i-ai dat papucii?

— Păi... nu se poate spune că i-am dat papucii.

Mi-am înghiţit jena pe cât de demn am putut. Chiar ar fi trebuit să închei relaţia aia încă de la prima întâlnire.

— El a fost cel care a rupt-o cu mine.

Lucas nu scotea nicio vorbă. Doamne! Ce naiba faceam? De ce îi povesteam toate astea? Puteam fi prieteni şi fără să-i mărturisesc nişte lucruri care nu mă puneau într-o lumină bună.

Am declarat:

— Gata cu poveştile pe ziua de azi, *prietene*|

În sfârşit, i-am întâlnit privirea şi am dat de o expresie ciudată.

— De-asta am renunţat la tipi şi la aplicaţiile de *dating.*

După şirul de pseudorelaţii ratate, hotărâsem să iau o pauză de
la dragostea din viaţa reală şi să mă concentrez asupra celei fictive.

— S-ar putea ca Lina să aibă dreptate. Poate că tot ce-mi trebuie este să ies cu alţi tipi şi să intru din nou în joc. Adică ar fi cazul să-mi reinstalez Tinder pe telefon. Nu-i o soluţie ideală, dar nu-mi vine altă idee.

Nu ştiam ce să mai fac cu mâinile. Eram foarte stânjenită.

— Aş putea pregăti o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le învăţ din munca asta de cercetare, după cum a numit-o Lina. O să fie un experiment. O să aleg un tip şi o să trec prin toate etapele întâlnirilor romantice. Evoluţia firească atunci când cunoşti un om, la nivel emoţional: de la lucruri distractive, simple, cum ar fi să primesc un buchet de flori sau să simt fluturi în stomac la prima întâlnire, până la chestii... avansate. De exemplu, prima oară când tipul îmi atinge mâna sau când se apleacă spre mine, iar eu ştiu că el va...

M-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că aberam.

— Mă rog...

Lucas tăcea.

— Hmmm..., am mormăit, întrebându-mă dacă era cazul să-l împung cu un deget, ca să verific dacă mai respiră. Cred că am mâncat prea multe gogoşi Cronut. Simţi cumva furnicături în vârfurile degetelor? Te trec transpiraţiile? Poate-ar trebui să-ţi aduc un pahar cu apă.

Am dat să mă ridic, dar Lucas a întins o mână

şi mi-a atins genunchiul.

— Nu.

— Nu vrei apă?

Mă holbam la palma caldă şi grea care îmi încălzea pielea, prin materialul jeanşilor. Simţeam că mi se taie răsuflarea.

— Ai vrea un pahar cu lapte?

— Nu, Roşie, a repetat el, neaşteptat de hotărât.

Degetele lui mi-au strâns genunchiul.

— O s-o fac eu.

Oare despre ce vorbea?

— O să... îmi cumperi flori? Nu cred c-am primit vreodată flori de la tipii cu care am ieşit, dar...

A clătinat din cap şi a adăugat, aproape râzând:

— Nu. O să fiu partenerul tău de experiment.

Am rămas fără suflare. Mica mea pasiune prostească, pe care încercasem din răsputeri s-o înăbuş, ieşea din nou la iveală.

A zis că suntem doar prieteni. O spusese de multe ori. Am încercat să afişez un zâmbet, dar nu mi-a ieşit.

— Deci vrei să fii partenerul meu de experiment?

A încuviinţat din cap. Deodată, era din nou tipul relaxat din- totdeauna.

— Dacă ne gândim bine, e perfect, a declarat Lucas.

Tâmplele îmi zvâcneau atât de tare, încât îmi era greu să-mi
adun gândurile.

— N-o să fii nevoită să descarci nici Tinder, nici vreo altă aplicaţie – buzele lui s-au strâmbat dispreţuitor – de unde au apărut bărbaţii *ăia.* Aşa, o să simplificăm totul.

— Ce anume? am spus eu, dintr-o suflare.

— Eu, tu, experimentul ăsta.

Oare Lucas Martin chiar sugera să ieşim la întâlniri, în chip de experiment, ca să găsesc inspiraţie pentru romanul meu?

— Ai zis c-o să alegi un tip şi o să parcurgi toate etapele împreună cu el. Plănuiai să-i spui respectivului despre experiment? Despre evoluţia firească de apropiere emoţională?

— Chiar m-ai ascultat!

A zâmbit. Nu mi-a scăpat cât de mulţumit de el însuşi părea.

— Nu eşti singura care are memorie bună, Rosalyn Graham. Apropo, nu mi-ai zis care e pseudonimul tău literar.

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Rosalyn Sage.

Lucas a mijit ochii.

— Stai puţin! *Tu* eşti Rosalyn Sage?

De uimire, buzele i s-au rotunjit. Deşi nu era un moment potrivit, nu m-am putut abţine să mă gândesc cât de mult îmi plăcea gura lui.

— Tu eşti Rosalyn Sage, autoarea cărţii pentru care soră-mea se agită de luni de zile? Cartea care stă mereu pe măsuţa de cafea a lui

Charo?

— Da. Eu sunt.

A zâmbit cu toată gura.

Am încercat să-i explic:

— În orice caz, încă n-am pus la punct toate detaliile experimentului, aşa că nu ştiam dacă ar trebui să fiu complet sinceră sau doar să mă las purtată de val şi să sper că totul va fi bine.

M-am încruntat. Ce spusesem suna foarte aiurea. Ca o mare minciună.

— Totuşi, n-aş vrea ca respectivul tip să fie rănit, aflând că m-am folosit de el.

— Şi uite că în scenă apare Lucas, a glumit colegul meu de apartament.

Am ridicat privirea. Zâmbetul nu îl părăsise. Surâdea încrezător, liniştitor.

— Lucas...

Faptul că luam în calcul să-i accept propunerea mă făcea să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdeam minţile.

— Ai zis că nu mai ieşi cu fete. Că nu eşti disponibil.

— Păi, aici nu-i vorba despre întâlniri pe bune. O să fie un experiment.

Ce nebunie!

Ba nu! m-a contrazis o voce lăuntrică, egoistă şi nesăbuită. E o şansa de-a te apropia de el fiară sa ai nevoie de pretexte. înainte ca Lucas să plece definitiv.

Nu!

Trebuia să fiu raţională.

— O să stai în New York doar câteva săptămâni, i-am atras atenţia.

— Da. Şase săptămâni.

— N-aş vrea să-ţi petreci timpul cu experimentul meu în loc să faci ce ţi-ai planificat.

Lucas şi-a privit mâinile câteva secunde, apoi s-a uitat iar la mine.

— N-o să fie o problemă, Roşie.

O umbră i-a străbătut chipul.

— Nu vrei să explorezi oraşul?

— Nu. O să fiu sincer cu tine, Roşie.

Şi-a coborât vocea, iar eu mi-am ţinut respiraţia, de teamă să nu-mi scape vreun cuvânt.

— Călătoresc singur de şase săptămâni. A fost alegerea mea, fiindcă am crezut că am nevoie de asta. Dar... călătoria a avut un efect contrar neaşteptat. Nu te-am minţit când ţi-am spus că mă simt singur.

A ridicat dintr-un umăr, ca şi cum nu era mare lucru. îmi venea să mă întind şi să-l iau de mână.

— Ai putea spune că am prea mult timp liber, iar un pic de companie ar fi binevenită. Ştiu c-ai observat – şi-a bătut uşor coapsa dreaptă – că nu sunt chiar în cea mai bună formă pentru plimbări prin oraş.

Voiam să-l întreb: Ce ţi s-a întâmplat, Lucas?

Dar n-am făcut-o. îmi dădeam seama că tocmai îmi mărturisise ceva destul de important. Ieşit din comun. Mai presus de toate, voiam să-i arăt că putem înainta în ritmul lui, în condiţiile

lui şi că nu aveam să-l iscodesc doar pentru că eram curioasă.

— Adică vrei să zici că si eu ti-as face o favoare dacă am fi parteneri în experimentul meu?

S-a uitat în ochii mei.

— Da, Roşie. Mi-ai face o mare favoare.

Ideea îmi surâdea foarte mult. Un val de căldură mi s-a răspândit în piept.

Am făcut o precizare:

— Dar întâlnirile astea experimentale trebuie să pară reale. Nu mă refer la ţinutul de mână sau la giugiuleală, ci la tot restul: a fi curtat, cucerit; a stabili o legătură cu celălalt; a împărtăşi lucruri pe care le-ai împărtăşi într-o întâlnire romantică reală.

A chicotit si m-a întrebat:

— Ce înseamnă „giugiuleală”?

— Ştii tu, să te apropii... fizic de cineva. Aşa ceva ne-ar putea strica *prietenia.*

Amuzamentul din privirea lui s-a risipit. A adăugat fără să şovăie:

— Dacă se întâmplă, o să fim sinceri unul cu celălalt.

Adică unul dintre noi să-i mărturisească celuilalt că nutreşte anumite... sentimente?

Lucas s-a aplecat spre mine. Am simţit o adiere de săpun. Am înghiţit în sec, fiindcă stătea extrem de aproape de mine: chiar pe marginea măsuţei de cafea.

— Uite ce-i, Roşie. Îţi promit că n-o să las experimentul ăsta să ne afecteze prietenia. Tu o să-mi spui ce etape ale întâlnirilor romantice vrei să experimentezi, apoi ieşim la întâlniri, ne comportăm precum cei mai buni parteneri de experiment şi, la finalul zilei, când ne întoarcem acasă, o să redevenim Roşie şi Lucas. Prieteni. În curând, cei mai buni prieteni.

— Cei mai buni prieteni? am rostit gâtuit.

— Da, a încuviinţat cu vocea lui baritonală, melodioasă.

Ameţită de mirosul lui, de cuvintele lui, de felul în care îi sclipeau ochii, n-am scos nicio vorbă.

Lucas a simţit nevoia să adauge:

— Şi dacă încă ai reţineri, îţi promit ceva: n-o să mă îndrăgostesc de tine şi nici nu voi strica prietenia noastră, *Rosalyn Sage.*

Am înghiţit anevoie. Nu aveam absolut niciun motiv să simt că mi se frânge inima din cauza acestei promisiuni.

De fapt, nu aveam niciun motiv să mă simt altfel decât entuziasmată. La urma urmei, Lucas se oferea să mă ajute. În plus, fie că faceam experimentul cu el, fie că nu, peste cinci săptămâni oricum avea să poposească pe alt continent. La două săptămâni după plecarea lui, trebuia să predau manuscrisul. Deci ce aveam de pierdut?

— Bine. Hai s-o facem! O să avem patru întâlniri. Unele experimentale, m-am grăbit să adaug. Cinci ar fi prea multe, dacă mai ai de stat

aici numai cinci săptămâni. Iar trei n-ar fi suficiente. Deci vor fi patru.

— Patru să fie, a căzut el de acord şi s-a ridicat. Deci acum suntem parteneri de cercetare. Amici de experiment. Muncitori pe... teren. Tu eşti creierul din spatele planului.

Am lăsat să-mi scape un hohot de râs chinuit, plin de neputinţă şi de agitaţie.

— În ultima vreme, am încheiat tot felul de înţelegeri dubioase cu tine.

Lucas a pufnit teatral şi mi-a întins o mână.

— *Dubioase?* Mă jigneşti, Roşie. Eu am doar idei fantastice.

— Va trebui să stabilim limite şi condiţii, am spus, mai mult pentru mine. Aşa cum ziceam mai devreme, indiferent ce se întâmplă, între noi nu se va schimba nimic. N-o să fie stânjenitor. Şi să nu cheltuieşti bani aiurea pentru mine! Nu sunt pretenţioasă. O să împărţim mereu nota de plată.

— Pot să accept câteva dintre regulile tale. Dar va trebui să ai încredere în mine privind restul.

În Lucas aveam încredere deplină. În mine, nu prea.

— Bine, dar...

Lucas m-a apucat de încheietură şi m-a ridicat de pe canapea. M-a tras la pieptul lui, într-o îmbrăţişare în stilul Lucas Martin.

— O să pecetluim pactul cu o îmbrăţişare, Graham, a zis, petrecându-şi braţele în jurul umerilor mei şi lipindu-mă de el.

Doamne! îmi doream să se găsească o cale de a îmbutelia îmbrăţişările astea în sticluţe! Le-aş fi cumpărat pe toate. Mi-aş fi umplut dulapurile cu ele, păstrându-le pentru zile negre.

— îţi plac caperele? s-a interesat Lucas.

Luată pe nepregătite, am pufnit în râs.

— Capere?

Mi-a dat drumul şi a făcut un pas în spate, lăsându-mă ameţită după îmbrăţişarea lui.

— După atâtea planuri, mi s-a făcut foame, mi-a explicat Lucas. Mi se părea ridicol; tocmai mâncase jumătate de cutie de gogoşi. S-a dus în zona bucătăriei. A scotocit prin frigider. Apoi s-a dus în cămară şi la sertarul cu tigăi. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ajută-mă să pregătesc cina!

M-am dus spre insula de bucătărie şi m-am trântit pe un scaun.

— Pot să te ajut uitându-mă cum găteşti?

— O da! îmi place să am public.

— Ce găteşti?

S-a întins după un tocător. Privirea mea s-a lipit imediat de muşchii spatelui său.

— Lasagna cu vinete, a zis, răsucindu-se şi adresându-mi un zâmbet strălucitor. Şi vreau să frământ aluat pentru o ciabatta rustică. Pentru mâine.

O, Doamne! Urma să-l văd pe Lucas frământând aluat!

— Deci ce părere ai despre capere?

— Le ador.

— Bravo! Aşa te vreau! a exclamat, cu ochii sclipind.

Aşa te vreau.

Fir-ar al naibii de treabă!

CAPITOLUL UNSPREZECE

Roşie

Trecuseră şapte zile de când căzuserăm de acord să fim parteneri în experimentul întâlnirilor romantice. În afară de golul pe care-l simţeam în stomac de fiecare dată când mă gândeam la înţelegerea noastră, nu se întâmplase nimic. Nu avusese loc nicio întâlnire-experiment, muza nu fusese regăsită şi nici numărul de cuvinte scrise nu crescuse. Ce-i drept, avusesem nevoie de două zile ca să stabilesc etapele întâlnirilor, aşa cum îi promisesem lui Lucas. Plus că pregătisem câteva pagini cu idei care consideram că i-ar putea fi de ajutor.

Când îi înmânasem, în sfârşit, paginile, Lucas afişase zâmbetul lui orbitor, pusese notiţele deoparte şi mă asigurase că avea să „studieze materialul”.

Ce naiba faceam? Tipul la care visasem în secret, mai bine de un an, urma să mă scoată la întâlniri „experimentale” pe care le concepusem eu. Apoi avea să-şi facă bagajele şi să plece de pe continentul ăsta.

Acum, când locuiam împreună, inima mea abia dacă rezista până la sfârşitul zilei. Mă apucau palpitaţiile de fiecare dată când Lucas ieşea din baie doar în prosop, cu stropi de apă

pe piele. Mă topeam când îşi ridica rucsacul, purtând afurisitul de prosop, iar muşchii gâtului, ai umerilor şi ai spatelui i se încordau. Sărmana mea inimă era cât pe ce să cedeze când Lucas se întorcea seara acasă, cu o sacoşă cu cumpărături şi cu un zâmbet fermecător, întrebându-mă câte cuvinte scrisesem în ziua aceea, după care începea să pregătească cina.

îmi era deosebit de greu să mă controlez atunci gătea.

Să-l văd în faţa aragazului era un spectacol la care aveam loc în primul rând şi care îmi împlinea fantezii sexuale pe care nici măcar nu ştiusem că le am. Lucas era precum stripperul din filmul *Mike Meseriaşu*, dar în varianta cu aluat şi tigăi. Lucas frământa aluat pentru pâine. Părţile mele intime, triste şi neglijate, se revoltau când vedeam cum degetele lui apasă şi mângâie coca. Mă făcea să asud şi să mă zvârcolesc pe scaun. Oftam şi tânjeam când bicepşii lui se încordau.

în plus, mâncarea lui Lucas era genială, incredibilă.

Eu şi inima mea eram puse la grea încercare.

Telefonul meu a bâzâit, anunţând o notificare. M-a smuls din transa provocată de gândul la Lucas. M-am întins spre insula de bucătărie, unde mă instalam zilnic ca să lucrez, şi am deblocat ecranul.

Număr necunoscut: întâlnire diseară, la 6?

Am încercat să las la o parte fiorii provocaţi de cuvintele *întâlnire diseară* şi am recitit mesajul de câteva ori. Sigur era Lucas. Nimeni altcineva nu mi-ar fi trimis un mesaj despre o întâlnire. Pe de altă parte, n-ar fi fost prima oară când primeam un mesaj din greşeală.

Roşie: Cu cine vorbesc?

Număr necunoscut: Lucas.
Număr necunoscut: Te aşteptai să te scoată altcineva în oraş?

Număr necunoscut: Credeam că pentru tine sunt singurul tip care contează. ©

— Dac-ai şti..., am mormăit.

I-am înregistrat numărul de telefon în agendă şi am încercat să-i scriu un răspuns care să nu-mi dea de gol tulburarea.

Roşie: Bine. Experimental vorbind, n-o să ieşim la întâlniri cu nimeni altcineva. ©

Am hotărât să n-o mai lungesc şi să-i răspund

la prima întrebare. **Roşie:** La **6** e bine. Mulţumesc!

Aveam de gând să-l întreb de unde are numărul meu de telefon – sincer, era puţin ciudat că nu mi-l ceruse până acum, având în vedere că locuiam împreună de o săptămână şi ceva –, dar explicaţia a apărut de la sine, într-un

şir de mesaje de la cea mai bună prietenă a mea, înainte să apăs pe butonul *Send.*

Lina: Bună, scumpo! Tocmai am ajuns în Trujillo. Ce mai e prin New York?

Lina: Scuze că n-am mai dat niciun semn de viaţă! Am făcut drumeţii şi n-am avut semnal.

Lina: Apropo, am uitat să-ţi spun că văru-miu o să vină în vizită pentru câteva săptămâni. 0 să stea la mine.
Lina: Ei, de fapt, n-am uitat. Am încurcat datele. Am crezut că ajunge azi. Ştiu, sunt naşpa. încă sunt zăpăcită după nuntă.

Lina: Să ştii că i-am dat numărul tău. Dar DOAR pentru urgenţe, bine? Nu te simţi obligată să-ţi pierzi vremea cu el! Se descurcă şi singur. E bărbat în toată firea.

Lina: Dacă îţi trimite mesaje cu întrebări, zi-i să caute pe Google.

Mă simţeam vinovată. Lina nu ştia de aranjamentul de cazare pe care-l făcusem eu şi Lucas. În apartamentul *ei.* Şi habar n-avea de experimentul nostru.

Dumnezeule! Chiar trebuia să încetez cu minciunile.

Pe ecran a apărut încă un mesaj.

Lina: la uită-te la asta!

Am deschis mesajul şi pe ecran a apărut o poză. Un selfie cu Lucas, care purta o şapcă albastră pe care scria *I ţf NYC.* Avea un zâmbet strâmb, uşor arogant, iar în spatele lui se vedea Empire State Building. Mi s-a strâns inima.

Roşie: Văd că ia în serios faza cu turismul.

Roşie: îmi place la nebunie şapca!

Nu doar că-mi plăcea. O adoram de-a binelea. Am înregistrat fotografia în telefonul meu.

Roşie: Lina mi-a trimis mesaj. A zis că a confundat datele şi credea că ajungi azi la NY.
Roşie: A mai zis şi că ţi-a dat numărul meu.

Roşie: Pentru urgenţe.

încercam să-i scriu lui Lucas că ar trebui să-i zicem Linei despre situaţia reală, dar următorul lui mesaj mi-a întrerupt şirul gândurilor, ştergând cu buretele orice intenţie de-a mărturisi. A trimis alt selfie, dintr-un unghi care-i surprindea pieptul lat, puternic, la care mă holbasem de atâtea ori. în imagine, Lucas privea în jos, spre cameră. Zâmbetul lui pieziş devenise un rânjet până la urechi, iar fluturii din stomacul au pornit o adevărată revoltă.

Lucas: Arătam aşa de bine, dar n-aveam cui să-i arăt. Era o urgenţă, Graham.

Nu se înşela. Chiar arăta bine. Al naibii de bine.

Şi flirtează farâ ruşine. Îţi aminteşti ce ţi-a spus? Cică nicio fată cu care a ieşit nu s-a plâns.

Mi-am dat ochii peste cap, enervată pe mine însămi. Nu aveam niciun motiv să mă simt ranchiunoasă sau geloasă.

Roşie: Transmite-i salutări orgoliului tău! Mă bucur să-l cunosc.

Lucas: Şi el se bucură să te cunoască.

Cele trei puncte care arătau că îmi scria au dansat pe ecran câteva secunde, iar eu mi-am muşcat buzele de nerăbdare. A mai venit un mesaj.

Lucas: Te las să te întorci la treabă. Să fii gata la 6! Ne vedem mai
încolo, colega.

Aveam să-i zic Linei despre chestia asta. Da. Imediat ce ea şi Aaron aterizau pe pământ american, aveam să-i povestesc totul.

La şase fără un sfert, tocmai îmi trăgeam pe mine blugii mei preferaţi, când am auzit un ciocănit.

— O secundă! Vin imediat!

Mi-am tras fermoarul pantalonilor şi am zbughit-o prin apartament, în picioarele goale.

Am deschis uşa. Nu mă aşteptam să-l găsesc pe Lucas în prag, aşteptând nonşalant.

— Lucas! Ţi-ai uitat cheile când ai plecat,

azi-dimineaţă?

S-a îndreptat de spate. Părea mai masiv decât de obicei. Parcă
şi mai înalt. Până să-mi vin în fire, a făcut un pas în faţă şi m-a măsurat din ochi.

Uau! Ce naiba se petrece?

Pe faţă i s-a întins un zâmbet.

— Nu mi-am uitat cheile. Arăţi foarte bine, Roşie. Eşti frumoasă.

Mi s-a părut că buzele mi se mişcă ciudat, ca ale unui peşte.

— Mersi! am îngăimat într-un final, după care am simţit nevoia să precizez: Ăştia sunt blugii mei preferaţi.

Amândoi ne-am uitat în jos în acelaşi timp.

Apoi, când privirea lui Lucas s-a ridicat iar spre faţa mea, zâmbetul lui a devenit şi mai larg.

— S-ar putea să fie şi blugii mei preferaţi. Deci..., a zis Lucas, cu o expresie mai serioasă. Nu mă inviţi înăuntru, Roşie?

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Locuieşti aici.

Avea o privire amuzată.

— Invită-mă să intru, Roşie!

Ceva mi s-a zvârcolit în piept.

— Vrei să intri, Lucas?

— Mi-ar face mare plăcere.

Abia acum a trecut pragul.

M-am aşezat pe marginea patului şi m-am încălţat cu pantofii pe care-i alesesem pentru această seară. Erau din catifea albastră, cu

tocuri înalte.

Le-am strâns rapid baretele şi m-am ridicat. Lucas îmi studia picioarele.

— Crezi că pantofii ăştia sunt în regulă? N-ai spus unde mergem, iar eu nu te-am întrebat, aşa că...

A răspuns fără să ezite:

— Sunt perfecţi.

Dar oare aşa era? Nu mă puteam decide dacă privirea pătrunzătoare a lui Lucas era de bine sau nu. Era real sau... experimental?

În minte mi se învălmăşeau tot felul de gânduri, întrebări şi speculaţii, iar în pieptul meu se zbătea ceva.

— Lucas?

Probabil mi-a ghicit neliniştea în voce.

— Da?

— Am impresia c-o dau în bară, i-am mărturisit. Din cauza mea, prietenia noastră începe să fie stânjenitoare. Am zis că nu vreau aşa ceva între noi, dar uite că...

Şi-a sprijinit o palmă pe umărul meu, iar atingerea m-a redus la tăcere. Îi simţeam degetele puternice, calde, liniştitoare şi tulburătoare totodată.

— Ai încredere în mine, Roşie?

Am dat aprobator din cap, iar el a zâmbit.

— Relaxează-te! Nu e nimic stânjenitor în relaţia noastră. E vorba doar de o întâlnire romantică. Prima etapă a experimentului. Aşa cum am căzut de acord.

— Crezi că putem lua o pauză pentru o secundă? înainte să plecăm, aş vrea să fim... doar noi. Roşie şi Lucas, ca în orice altă zi, timp de câteva minute.

— Ştii, m-am gândit că ar fi o idee bună să intrăm imediat în rol, a zis Lucas, trecându-şi degetul mare pe clavicula mea şi stâr- nindu-mi fiori. Să bat la uşă, tu să mă inviţi înăuntru. Dar poate că mi-am ieşit din mână mai mult decât credeam. Deci sper să nu mă „concediezi" încă, Ro.

1lo.

Era un nume de alint nou.

îmi plăcea foarte mult.

Am clătinat din cap, încercând să mă concentrez, pregătită să-i spun că nu îşi ieşise deloc din mână, având în vedere efectul pe care-l avea asupra mea.

Şi-a strecurat o mână în buzunarul hainei de piele.

— Ţi-am cumpărat ceva. E un fleac, dar...

A scos obiectul şi mi l-a potrivit pe cap.

— Ai zis că-ţi place la nebunie.

Şi-a pus din nou palma pe umărul meu şi m-a răsucit spre oglinda mare de pe peretele din spatele nostru.

Mă uitam la şepcile noastre asortate – una albastră, cealaltă roz, inscripţionate cu mesajul / ^ *NYC* – şi m-am gândit cât de mult se înşela crezând că îmi cumpărase un fleac. Totodată, mi-am dat seama că făcusem o greşeală colosală.

— Ia te uită! a exclamat. Repede, sunaţi la Urgenţe! Mă sufoc de atâta frumuseţe!

Mi-a sărit inima din piept. Când am deschis gura, în loc de cuvinte mi-a scăpat un râset. Chicotul meu de bucurie a risipit toată

încordarea şi stânjeneala pe care le simţisem cu câteva minute în urmă. în locul lor a apărut o senzaţie de încântare pură.

Asta fusese greşeala mea: nu calculasem corect ce puteam şi ce nu puteam să suport; îmi supraestimasem capacitatea de autocontrol şi cea de a distinge clar experimentul de realitate. Ce aveam de pierdut dacă mergeam înainte cu acest experiment? După cum se dovedea, mai mult decât crezusem. Şi nici măcar nu începuse.

— îţi *cronţunesc*, i-am zis, folosind expresia prin care stabiliserăm să înlocuim cuvintele de mulţumire.

Prietenii adevăraţi nu fac chestii pentru prietenii lor fiindcă aşteaptă să li se mulţumească – aşa declarase. Trebuia să ţin minte următoarele lucruri: Noi suntem prieteni. Lucas nu iese la întâlniri cu fete. Pur şi simplu facem muncă de cercetare. Atât.

Pe neaşteptate, Lucas şi-a scos şapca, a scos-o şi pe a mea, pe urmă le-a aruncat pe pat.

Am protestat:

— Hei!

S-a răsucit pe călcâie şi a deschis uşa de la intrare.

— Gata cu pauza! Suntem pregătiţi de plecare, Roşie?

Agitaţia şi nerăbdarea de mai devreme au revenit. Mi-am pus
geaca de piele şi i-am zis:

— Mai gata de-atât nu se poate.

După câteva străzi, Lucas a destrămat

tăcerea:

— Prima etapă: cei doi fac cunoştinţă. întâia întâlnire e ca prima impresie: ai o singură şansă să-ţi iasă aşa cum trebuie.

Nu eram mândră de mine că analizam romantismul din perspectiva unui inginer sau a unui manager de proiect – fostul meu job de la InTech –, de parcă optimizam un proces. Stabilisem patru puncte cruciale ale unei relaţii şi trebuia să le bifez, în speranţa că astfel o să găsesc inspiraţia. Dar, pe de altă parte, ceea ce faceam eu şi Lucas era o parte dintr-un experiment. Aveam nevoie să existe o structură clară. Aveam nevoie de eficienţă. De un plan.

Iar Lucas cu siguranţă studiase notiţele mele, aşa cum promisese.

— Cred că am bifat „momentul drăguţ", a zis. Ţii minte că, atunci când noi doi am făcut cunoştinţă, credeai că vreau să intru prin efracţie şi ai sunat la Urgenţe?

Cum aş fi putut uita?

— Prin urmare, m-am concentrat pe restul primei etape.

Lucas a verificat un indicator stradal, apoi a cotit.

— Din experienţa mea – a început Lucas –, ştiu că primele întâlniri sunt haioase. Vesele. Un pic caraghioase. Esenţial e să-ţi dai seama dacă vă potriviţi, dacă râdeţi la aceleaşi glume, dacă îţi doreşti să-l faci pe celălalt să zâmbească iar şi iar, dacă există atracţie între voi. O atracţie care ar putea duce la... ceva mai mult.

— Niciodată n-am trecut prin chestiile astea la o primă întâlnire, i-am zis.

— Iar eu o să îndrept situaţia.

— Poate că tu eşti cel care ar trebui să scrie un roman de dragoste, nu eu, am comentat, încercând să fac o glumă. Ţi-am putea găsi şi ţie un pseudonim.

Lucas a izbucnit în râs.

— Nu prea mă pricep la cuvinte, Roşie.

S-a oprit. Braţul lui îmi atingea uşor cotul. Când m-am răsucit şi m-am uitat la el, a adăugat:

— Dar compensez prin ce ştiu să fac cu mâinile.

Cred că mi-a picat faţa. În mintea mea au năvălit tot felul de imagini implicând mâinile lui Lucas. Niciuna dintre ele nu avea legătură cu frământatul aluatului.

Lucas a gesticulat spre magazinul din spatele lui şi a anunţat:

— Am ajuns.

Am citit ce scria pe firma de deasupra uşii. Era un magazin de discuri.

A deschis uşa de la intrare, cu o plecăciune largă.

Când am păşit înăuntru, mirosul de vinii şi de carton mi-a stârnit amintiri.

Până să se nască Olly, înainte ca mama să ne părăsească, tata mă ducea în astfel de magazine. Unul nou în fiecare sâmbătă d imineaţă. Scotoceam printre discuri ore întregi. Fiecare îşi alegea coperta preferată, cea care ni se părea

cea mai ciudată sau cea pe care o consideram cea mai urâtă. Chiar dacă nu cumpăram niciodată vreun disc, vizita la magazin fusese un ritual pe care-l aşteptasem cu nerăbdare.

Când am intrat în magazin, pierdută printre amintiri, nu mi-am dat seama că Lucas era în spate, foarte aproape de mine. Deodată, şi-a sprijinit palmele pe umerii mei.

M-a împins cu blândeţe, îndemnându-mă să înaintăm. Îi simţeam respiraţia pe tâmplă.

— Te simţi bine?

— M-ai luat pe nepregătite, i-am răspuns sincer.

— Într-un sens bun sau rău?

— În sensul bun, cu siguranţă.

— Atunci, mă bucur. Am venit aici cu o misiune.

Mi-am lăsat degetele să alunece peste un teanc de discuri.

— Ce fel de misiune?

Lucas m-a fixat cu o privire foarte serioasă.

— Roşie, vei alege un disc, iar eu o să ţi-l cumpăr.

M-am încruntat, pregătită să protestez, însă nu m-a lăsat să vorbesc. A fluturat un arătător spre mine.

— Eu am organizat întâlnirea, deci eu impun regulile, a spus ferm, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Să alegi cu înţelepciune, pentru că discul ăla o să fie coloana noastră sonoră.

Brusc, mi s-a uscat gâtlejul.

— Coloana noastră sonoră?

— Da. Coloana sonoră a lui Lucas şi a lui Roşie, a încuviinţat el.

Uau! În mintea mea au izbucnit urale asurzitoare.

Am scos la întâmplare un disc dintr-o cutie, ca să trag de timp; trebuia să mă calmez si să nu arăt cât de mult mă încânta ideea lui.

— E un pic cam siropos.

— *Siropos?* a repetat Lucas, uşor iritat.

Am trecut la următoarea cutie si am atins uşor muchia unui

disc. Dintr-odată, simţeam pornirea irezistibilă de a-l tachina.

— Da. Dar şi drăguţ. După ce mi-ai zis că am căzut din rai, n-ar trebui să mă mir, am declarat, pe urmă i-am aruncat o privire peste umăr. Poate că pur şi simplu eşti un tip *siropos.*

Lucas a mijit ochii la mine.

— Bineînţeles că ţi-ai adus aminte de replica aia, a mormăit.

— E greu să uiţi aşa ceva.

Din senin, mi-a cuprins umerii cu un braţ şi m-a lipit de corpul lui. Primul lucru pe care l-am simţit a fost respiraţia lui mentolată pe obrazul meu, apoi felul cum corpurile noastre s-au contopit. Al lui era ferm şi cald. M-am înmuiat cu totul când l-am atins. Apoi a început să mă gâdile.

Lucas Martin mă gâdila!

M-a ciupit într-o parte, iar eu am ţipat.

— Vasăzică te distrezi pe seama mea, Roşie? m-a întrebat cu voce joasă şi atât de aproape de urechea mea, încât m-am înfiorat.

M-a gâdilat iar. Am început să chicotesc.

Atacul lui nu a durat decât câteva secunde, însă pe urmă Lucas nu mi-a dat drumul. Mă ţinea la pieptul lui. Când am încetat să râd, şi-a sprijinit bărbia pe umărul meu, iar feţele ni s-au apropiat atât de mult, încât i-am simţit răsuflarea pe obraz.

— îmi pare rău că am râs de tine.

— Ba nu-ţi pare, m-a contrazis Lucas.

Şi-a mutat bărbia un pic mai aproape, iar inima mea a luat-o la goană.

— Ţi-a plăcut să mă tachinezi. Iar mie îmi place la nebunie că ai făcut-o.

— Ăă..., am îngăimat. Mă bucur că suntem de aceeaşi părere.

Şi-a slăbit puţin strânsoarea, iar eu am profitat de ocazie şi
m-am desprins repede de el, ca să nu-mi pierd capul cu totul.

— Treci la treabă, Roşie! Găseşte coloana noastră sonoră!

Cuvintele lui au sunat atât de autoritar, încât m-am conformat imediat.

După o vreme, am scos al nu ştiu câtelea vinii şi l-am cercetat. M-am uitat la Lucas.

— E mai greu decât am crezut.

S-a aplecat spre mine, ca să vadă discul din mâna mea.

— Te complici prea mult. De ce nu-i bun discul ăsta? Spune-mi care-i raţionamentul tău, Roşie.

— E un album al celor de la Coldplay, deci, teoretic, nu e nimic în neregulă cu el.

— Presimt că urmează un „dar”, a zis Lucas.

— Dar primul meu sărut a avut loc pe o melodie Coldplay, i-am mărturisit, cu o grimasă pe care n-am putut să mi-o reţin.

— Ce naiba a făcut tipul ăla?

— De unde ştii că n-am fost eu cea care a dat-o în bară?

— Pur şi simplu ştiu, a declarat Lucas, foarte încrezător, şi a rânjit. Deci ce s-a întâmplat?

— Jake Jagielski, partenerul meu la bal, n-a ştiut că cineva turnase alcool în punci.

— Aoleu!

Am oftat.

— Da, s-a întâmplat la balul de absolvire. Jake încercase de câteva ori să mă sărute în seara aia, iar eu abia aşteptam să reuşească.

Am chicotit amintindu-mi cum dansaserăm menţinând între

noi o distanţă de aproape un metru.

— Avea emoţii foarte mari. A uitat să-mi aducă floarea pentru corsaj, cravata îi stătea strâmb şi palmele îi transpirau încontinuu.

— II înţeleg. Bietul de el! l-a căinat Lucas.

— Şi ţie îţi transpiră palmele?

Lucas s-a uitat în ochii mei şi a răspuns:

— Mi-ar transpira, dac-aş încerca să-mi fac curaj să sărut o fată ca tine.

M-am holbat la el. Mi se învârtea capul când mă gândeam la posibilitatea de a fi sărutată de el. Oare chiar ar avea emoţii dacă ar încerca să mă sărute?

E doar un flirt experimental, mi-am zis în sinea mea.

Mi-am dres glasul.

— Deci, revenind la subiect... Eu şi Jake dansam împreună de ceva timp. Se termină melodia *Speed of Sound,* iar Jake se apleacă spre mine, foarte încet. îmi zic: „O, Doamne, o s-o facă! Urmează primul meu sărut". închid ochii şi aştept. Apoi – pac! – mă sărută, dar cu buzele strânse. A fost doar un pupic. Eram atât de şocată, că am deschis ochii. Exact la timp ca să...

Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am amintit ce urmase.

— Jake a vomitat pe rochia mea.

Lucas a căscat ochii de uimire.

— Nu se poate!

— O, ba da!

Mi-a luat din mâini discul şi l-a pus la loc în cutie.

— OK, în cazul ăsta, fără Coldplay! Nu vreau să te gândeşti la dezastrul de la balul tău.

A scos un alt disc.

— Ce zici de The Smiths?

— Prea trist. îmi aminteşte de filmul *500 de zile cu Summer.*

Lucas s-a încruntat.

— Păi, şi asta nu-i de bine? E o comedie romantică, nu?

Am exclamat de indignare.

— Prima replică din filmul ăla este un avertisment că nu urmează o poveste de dragoste.

Lucas a chicotit şi a luat alt disc.

— Ce zici de Elton John?

— Nu cred că e o alegere bună.

— De ce? Altă coloană sonoră tristă?

— Poţi să te gândeşti la Elton John fără să-ţi vină în minte melodia *Your Song*, din *Moulin Rougeî*

Lucas s-a încruntat.

— Filmul ăla nu cumva e...

M-am uitat la el.

— Cel mai frumos si mai sfâşietor film făcut vreodată.

A pus în cutie albumul lui Elton John, pufnind nemulţumit şi mormăind nişte cuvinte în spaniolă, pe care nu le-am înţeles. Am continuat să căutăm printre viniluri.

Mi-a venit o idee.

— Eu ţi-am povestit despre primul meu sărut. Ar fi corect să-mi povesteşti şi tu despre al tău.

A zâmbit pieziş.

— Primul meu sărut n-a fost deloc memorabil. Nici în sens bun, nici în sens rău.

— Dar alte prime dăţi? îmi eşti dator să-mi povesteşti despre un moment jenant din viaţa ta.

A stat puţin pe gânduri.

— S-ar putea să am unul. Dar nu e nici pe departe la fel de amuzant ca al tău.

— Să aud!

Lucas a tăcut atât de mult, încât am crezut că n-o să-mi spună. Dar apoi a început să povestească:

— E povestea serii în care *nu* mi-am pierdut virginitatea.

Am încremenit, cu o mână în aer.

Adică încă era virgin?

Imposibil!

Lucas a râs.

— Ar trebui să vezi ce fată ai făcut! Tare-as vrea să-ti fac o poză acum.

— Ce fată? N-am făcut nicio fată.

— Ba da. Ştiu că te întrebi dacă mai sunt virgin.

M-am uitat în jur, să văd dacă îl auzise cineva. Dar lui nu părea să-i pese.

S-a tras mai aproape de mine şi mi-a spus cu voce scăzută:

— Roşie, mi-am pierdut virginitatea cu multă vreme în urmă. Sunt foarte, foarte departe de-a fi virgin.

Frate! Mi se părea sau chiar se făcuse cald

aici? Poate că era el de vină, fiindcă încingea atmosfera cu mărturisirile lui.

Am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Bravo ţie!

M-am concentrat din nou asupra sarcinii mele şi am trecut pe lângă alt rând de cutii cu discuri.

— Care-i povestea ta? M-ai făcut curioasă.

— În liceu, Lorena Navarro a fost fata cu care ba eram împreună, ba nu eram. Prima şi singura relaţie pe care am avut-o.

Am ciulit urechile. Am pus informaţia asta la păstrare, într-un colţ al minţii mele, pentru mai târziu. Lucas a continuat povestea:

— Părinţii mei erau în vizită la nişte rude de-ale noastre, în Portugalia, iar Charo, care e cu cinci ani mai mare decât mine, îşi vedea de treburile ei. Eram singur acasă.

Deşi Lorena nu mai făcea parte din viaţa lui Lucas, încercam să mă conving că nu eram deloc geloasă pe ea.

— I-ai adus un buchet frumos de flori? Ai pus peste tot lumânări aprinse? Te-ai uns cu ulei de corp?

Lucas era surprins.

— Cum adică?

— Unor tipi le place, am zis, ridicând din umeri. În cazul meu, Idiotul Numărul Trei avea această plăcere.

— Lasă! a mârâit Lucas. Nu vreau să mai

aud despre idioţii ăia.

II înţelegeam perfect. Acea amintire îmi stârnea repulsie şi mie.

S-a scărpinat în barbă.

— în adolescenţă, nu eram galant. Pentru mine, o seară romantică presupunea s-o conving pe bunica să-mi coacă o prăjitură şi să-i dau fetei jeleurile ei preferate.

— Ce norocoasă era Lorena Navarro!

— Am închiriat un film, am pus prăjitura şi jeleurile pe măsuţa de cafea şi m-am aşezat foarte, foarte aproape de Lorena. Genericul de început nici nu se terminase, dar câteva haine deja aterizaseră pe jos, iar eu trecusem la treabă.

Lucas a chicotit.

— Sau, mă rog, ceea ce consideram eu, la şaptesprezece ani, că e treaba mea.

Mi-am ţinut respiraţia. Aşteptam să vizualizez scena pe care o descria. Eram convinsă că avea să mi se întipărească în memorie pentru totdeauna. Rânjetul lui Lucas era larg, nestingherit.

— îngenuncheasem pe podea, între picioarele Lorenei, încercând din răsputeri să... ştii tu. Să mă asigur că se simte bine.

Lucas şi-a aplecat uşor capul, iar eu mi-am dat seama încotro bătea.

— în secunda următoare, mă pomenesc înşfăcat de urechi şi tras afară din casă. Mama şi bunica se întorseseră acasă. Şi erau furioase.

Mi-am dus mâinile la gură. Am încercat să mă abţin, dar tot mi-a scăpat un râset.

— Râzi tu, dar, de atunci, bunica a refuzat să-mi mai coacă prăjituri, a adăugat Lucas, clătinând din cap. în ziua următoare, mi-a pus un şorţ în braţe, s-a aşezat pe scaun şi mi-a dat instrucţiuni în bucătărie, până când am copt prima mea prăjitură.

După ce mi-am revenit din accesul de râs, am zis:

— Păi, se poate spune că în săptămâna aia ai fost dezvirginat măcar într-o privinţă.

Lucas a izbucnit în râs.

— Sunt sigură că Lorena a fost fericită să primească o prăjitură de la tine.

A fluturat o mână prin aer.

— Nu-mi amintesc să fi copt vreodată ceva pentru Lorena.

— De ce nu? Nu te-a primit înapoi după fiascoul ăla?

— Ba da. Să ştii că nu-mi pun şorţul de bucătărie pentru oricine. A micşorat distanţa dintre noi, până când feţele noastre erau foarte apropiate. Am privit în ochii aceia de culoarea ciocolatei. Un val de căldură mi s-a răspândit în piept, umplând absolut fiecare colţişor.

— Serios? l-am întrebat.

Respiraţia mea era iute, superficială. *Dar pentru mine îţi pui şorţul*, aş fi vrut să adaug.

— Nu mă mai distrage şi treci înapoi la

treabă, Roşie! După două poveşti jenante, tot nu avem coloană sonoră.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Lucas

— Asta nu-i tot coloana sonoră a unui film? am întrebat-o, în drum spre acasă.

Roşie a pufnit, privind discul pe care-l ţinea în mâini.

— E altceva.

I l-am luat din mână şi l-am inspectat îndeaproape. A citit cu voce tare:

— *Dancing Queen*, de *ABBA.* Nu e un pic cam nepotrivit pentru o întâlnire romantică?

— Asta-i o întâlnire experimentală, a răspuns Roşie. Aveam de ales între discul ăsta şi *Ice Ice Baby*, de Vanilia Ice. Un clasic al hip-hopului.

Proprietarul ne dăduse afară din magazin la ora închiderii. Şi, ca să fiu sincer, eram puţin uşurat că Roşie nu alesese Vanilia Ice. Nu la hip-hop mă gândisem când o rugasem să ne aleagă o coloană sonoră.

— N-ai văzut filmul *Mamma Mia?,* m-a iscodit Roşie, arun- cându-mi o privire bănuitoare. Cântecul ăsta reprezintă momentul când Meryl Streep îşi dezvăluie identitatea. E esenţa filmului. Am citit un articol în care se

spunea că, de fapt, e o melodie tristă.

Nu ştiu ce să zic. Pe mine, melodia asta mă face fericită de fiecare dată când o ascult. E mai mult decât un cântec pe care poţi dansa.

Mă bucura să ştiu că alesese un cântec care însemna ceva pentru ea.

— Deci eşti genul ăla de om.

A mijit ochii, iar eu nu m-am putut abţine să zâmbesc.

— Ce gen?

— Ala obsedat de *Mamma Mia.*

Roşie s-a scandalizat.

— Este un music-hall *şi* o capodoperă romantică în acelaşi timp! a declarat, smulgându-mi discul din mână. De ce e aiurea să-ţi placă la nebunie mai multe poveşti de dragoste puse laolaltă într-un music-hall perfect? E imposibil să nu-l adori.

Am ridicat mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Bine, bine! Nu e tocmai ideal pentru ce urmează, dar ne descurcăm noi.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Intreabă-mă, Roşie!

Am zâmbit, bucuros că începeam să mă familiarizez cu micile ei gesturi, ceea ce mă ajuta s-o desluşesc mai bine.

— Când eşti cu mine, poţi să spui mereu ce gândeşti.

A ridicat discul.

— Ce anume urmează să facem şi de ce nu ţi se pare potrivit acest music-hall minunat, spectaculos şi avangardist?

Pentru a doua sau a treia oară pe ziua de azi, m-am prăpădit de
râs. Roşie si-a încretit fruntea.

— Ce ţi se pare aşa de nostim?

îmi plăcea la nebunie că mă făcea să râd din toată inima.

Am zărit în depărtare clădirea unde locuia Lina.

— O să afli curând ce-o să facem, Roşie.

Am iuţit pasul. Am observat că a rămas în urmă, aşa că m-am uitat în spate.

Roşie stătea pe trotuar, uitându-se în direcţia mea cu o sprânceană arcuită. I-am admirat picioarele lungi, încălţate cu pantofii ăia formidabili, şi ochii ei de un verde intens.

— Nu prea-mi plac surprizele, Lucas.

Însă expresia ei transmitea cu totul altceva. Roşie era curioasă, îmi dădeam seama că se entuziasmase.

— Nu vrei să-mi spui acum ce urmează să facem?

— Nu. îţi repet: eu am organizat întâlnirea asta, deci eu stabilesc regulile.

— Deci eşti un tip siropos *şi* autoritar, a bombănit ea. Nu credeam că e posibil aşa ceva.

Când am ajuns acasă, m-am dus la uşa lui Adele. Am ciocănit. Bătrânica şi-a iţit capul în prag.

— A, te-ai întors!

Adele mi-a adresat un zâmbet pieziş, după

care m-a poftit înăuntru.

— Chiar mă întrebam când o să vii să iei chestia aia. E exact acolo unde ai lăsat-o.

— Mulţumesc, *hermosa*[I] | i-am zis lui Adele.

Am luat cutia pe care o lăsasem la ea, cu câteva ore mai devreme.

După ce aflasem că Mateo al ei – cu care mă confunda uneori – fusese de origine latino-americană, mă asiguram că îi adresez câteva cuvinte în spaniolă de fiecare dată când ne întâlneam sau treceam pe la ea, ca să văd ce mai face.

— *Eres la mejor.*

Chiar era cea mai tare.

— Distracţie plăcută cu fiica ta, Adele!

— Mulţumesc!

Adele s-a luminat la faţă, apoi a văzut-o pe Roşie şi a adăugat:

— Distracţie plăcută şi ţie, ştrengăriţo!

Râzând pe înfundate, m-am întors la Roşie, care nu ştia ce să creadă.

— Poţi să-mi deschizi uşa?

Roşie a reacţionat cu întârziere.

— Da! Sigur că da! Uşa.

Am urmat-o în apartament şi am închis uşa cu piciorul stâng. O idee proastă, fiindcă genunchiul meu drept a cedat şi-a fost cât pe ce să mă prăvălesc la podea.

— Lucas! a strigat Roşie, sărindu-mi în

I Frumoaso (în lb. spaniolă)

ajutor. Doamne!

Am tresărit de durere, dar mi-am revenit repede şi am încercat
să mă prefac că nu e nimic grav. Roşie apucase cutia de o margine.

N-avea sens să neg, aşa că am repetat cuvintele din prima seară:

— Bravo, Roşie! Ai prins-o zdravăn. Hai s-o aşezăm aici, lângă suportul pentru televizor. Cred că e o priză liberă acolo.

Am pus cutia pe podea. Roşie a făcut un pas în spate.

Am deschis cutia sub ochii ei curioşi şi am scos obiectul pe care îl lăsasem acasă la Adele, ca Roşie să nu prindă de veste despre plan.

Roşie a scos un mic sunet de uimire.

— Arată un pic ponosit, dar doamna care mi l-a vândut a jurat că funcţionează.

— L-ai cumpărat pentru experiment?

— Bineînţeles.

Am băgat în priză pick-upul vechi, m-am ridicat şi am făcut un pas în spate, ca să-mi admir achiziţia.

— L-am găsit din întâmplare. Mergeam pe stradă, când am dat de o femeie care vindea câteva chestii din subsolul ei, chiar acolo în prag. L-am cumpărat cu câţiva dolari şi o favoare.

— Ce fel de favoare?

Am luat discul de pe măsuţa de cafea.

— Femeia avea nevoie de ajutor ca să mute un dulap.

Un dulap despre care nu menţionase că era al dracului de greu.

Roşie părea oripilată.

— Ai intrat în casa unei străine, doar pentru că ţi-a cerut o favoare?

Am îngenuncheat în faţa pick-upului.

— De fapt, am intrat în subsolul ei.

— Lucas! Nu poţi... Nu se poate să faci chestii de-astea!

Am potrivit discul în pick-up.

— De ce nu? M-a rugat s-o ajut. Unde mai pui că am primit un pick-up în schimb.

— Dar dacă voia să te ademenească înăuntru ca să te omoare cu toporul? Sau să-ţi vândă organele pe piaţa neagră? Suntem în New York, Lucas. Aici, numărul de persoane ţăcănite pe metru pătrat e prea mare ca să faci aşa ceva. Mai ales când ţi se cere să cobori într-un subsol.

Mi se părea drăguţ că-şi făcea griji pentru mine.

Am făcut un pas spre ea. Roşie şi-a dat uşor capul pe spate şi s-a uitat la mine.

— OK, Rosalyn Graham. Scoate-ţi pantofii!

— Poftim? *De ce?*

— Pentru că nu putem dansa dacă porţi tocurile astea sexy. O să-i deranjăm pe vecinii de dedesubt.

A căscat ochii, de parcă spusesem ceva nebunesc.

— Dans... Dansăm?

Mi-am scos pantofii.

— Bineînţeles.

Am îngenuncheat şi am butonat pick-upul.

— Ţi-am zis c-o să alegi coloana noastră sonoră. Asta-i scopul unei coloane sonore: să dansezi pe ea.

Roşie a rămas fără grai.

— Să te ajut cu pantofii? m-am oferit. Pot să te descalţ, dacă vrei.

Aş fi făcut-o. Pantofii ăia mă înnebuniseră încă de când îi văzusem prima dată.

în câteva secunde, pantofii albaştri era alături de ea, lăsându-i la vedere degetele de la picioare pe sub tivul jeanşilor. Şi ce jeanşi! Nu minţisem când îi zisesem că erau şi preferaţii mei. I se mulau pe...

M-am mustrat: Lucas! Concentrează-te!

Am apăsat pe butonul Play. Primele acorduri din *Dancing Queen* au răsunat în apartament.

Am început să dansez.

Cântecul ăsta nu era tocmai pe placul meu, dar cel puţin eram capabil să ţin ritmul. în copilăria mea, *Abuela* mă învăţase să dansez. Am început să-mi legăn braţele, apoi şoldurile, după care, ca să obţin o reacţie din partea ei, am schiţat o piruetă perfectă.

A făcut ochii mari.

— Pari şocată, Roşie. E aşa de surprinzător să mă vezi dansând?

S-a înroşit şi mai tare, dar colţurile gurii i s-au ridicat într-un
început de surâs. M-am îndreptat încet spre ea, potrivindu-mi fiecare pas pe melodie.

— Haide, Roşie! Ştiu că poţi să dansezi.

Când am ajuns foarte aproape de ea, cântam din tot sufletul odată cu soliştii.

Roşie a pufnit uşor.

Piciorul drept nu mă mai deranja atât de tare. Am făcut un pas în faţă.

— Nu sunt o „regină dansatoare" suficient de reuşită? am întrebat-o, apropiindu-mă şi mai mult. N-am şaptesprezece ani, dar sunt tânăr şi drăgălaş, nu crezi?[I]

A zâmbit puţin. Voiam o reacţie adevărată din partea ei.

— Vino încoace!

Am luat-o de mână şi am învârtit-o în loc.

Roşie a scos un sunet ascutit si a izbucnit în râs.

Iată după ce tânjeam. Am mai învârtit-o o dată. Corpul ei începea să se mişte pe ritmul melodiei. Când a revenit cu faţa la mine, zâmbea cu gura până la urechi.

Refrenul a început, iar noi am cântat versurile împreună.

Şi astfel, Roşie s-a relaxat, a închis ochii, iar corpul ei s-a lăsat în voia hitului din anii '70. O ţineam de mână. Cânta nestingherită şi atât de tare, încât aproape că acoperea melodia. Trebuie să recunosc că nu prea avea voce.

Ne-am tot răsucit, cântând şi râzând. La ultima piruetă, Roşie şi-a pierdut echilibrul şi s-a

---

I *Aluzie la versurile melodiei Dancing Queen – You are the dancing queen, / Young and sweet, /Only seventeen.*

izbit de pieptul meu.

Mi-am petrecut un braţ pe după mijlocul ei. Ne priveam în ochi, răsuflând greoi. M-a învăluit o aromă de piersici. Nările mi-au fremătat.

Am înghiţit în sec când am observat cum sânii ei, care se lipiseră de pieptul meu, se ridicau şi coborau cu fiecare respiraţie. Dintr-o pornire irezistibilă, am tras-o şi mai aproape. Şoldurile ni s-au atins.

Şi-a ţinut respiraţia, iar atunci când a dat aerul afară, nesigur şi tremurător, i-am simţit răsuflarea pe bărbie. Eram răscolit.

Mi-am răsfirat degetele pe talia ei şi…

Acul pick-upului a zgâriat discul, iar muzica s-a oprit.

Şi apoi s-a auzit un sunet ciudat.

Roşie a aruncat o privire peste umărul meu, în direcţia sunetului.

— Ce-i asta? s-a mirat.

Am vrut să zic ceva, dar sunetul creştea în intensitate, împie- dicându-mă să vorbesc.

— Ce naiba?! a întrebat Roşie.

Se auzeau zgârieturi. Sunetul acela ciudat nu contenea, ba chiar se auzea din ce în ce mai tare.

Am înaintat puţin.

— *Pero que cojones…*

— Aoleu! s-a speriat Roşie. Lina înjură aşa de fiecare dată când ceva nasol urmează să se întâmple.

Am păşit amândoi în faţă.

— Lucas, nu-mi place treaba asta. Ce fa…

— Ssst! Cred că e ceva în spatele pick-upului.

Un chiţăit ascuţit a răsunat de lângă cutie. M-am uitat în jos şi… *¡Ah, mierdal*

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai liniştit:

— Ascultă-mă! Vreau să rămâi calmă, Ro.

Dacă lui Roşie îi era frică de…

A izbucnit un ţipăt asurzitor.

— Lucas! a zbierat Roşie, sărind în braţele mele. Un şobolan! Ala-i un şobolan?

Un genunchi de-al ei mi-a ajuns la subsuoară.

— Nu, nu, nu! Te rog, spune-mi că nu e un şobolan!

I-am înconjurat talia cu braţele şi i-am schimbat poziţia, astfel încât să-şi încolăcească picioarele în jurul şoldurilor mele. Chicotind, mi-am potrivit palmele sub coapsele ei şi m-am răsucit, astfel încât Roşie să stea cu spatele la cutie.

— În apartament e un ditamai şobolanul, Ro.

Roşie a ţipat din nou.

Am încercat s-o duc în capătul opus al apartamentului. Fiindcă se foia în braţele mele, n-am avut de ales – am pus o mână pe fundul ei rotund şi apetisant, la care îmi promisesem că n-o să mă gândesc.

S-a foit din nou, de data asta apăsându-se pe vintrele mele. Mi-am stăpânit un geamăt.

— Ro, o să te pun într-un loc sigur, dar mi-ar

fi mai uşor dacă nu te-ai mai mişca. *Te rog!*

— Of, Doamne! îmi cer scuze, Lucas. Sunt prea grea? Dă-mi voie să...

A încercat să se desprindă din braţele mele, dar nu i-am dat drumul.

— Nu te mişca!

Am mai am cărat-o câţiva paşi, şchiopătând uşor, şi am aşe- zat-o cu grijă pe blatul bufetului.

— Gata. E în regulă.

— Ba nu e, m-a contrazis, cu o expresie plină de remuşcări. N-ar fi trebuit să sar aşa pe tine. Ai dureri.

Şi totuşi, nu mă deranja. Nu-mi păsa că muşchii mei slăbiţi protestau şi nici de faptul că, peste câteva ore, urma să am febră musculară, după ce dansaserăm. Sincer să fiu, mă săturasem până peste cap să-mi fac griji. Mă săturasem să nu pot face ceea ce voiam să fac, din cauza afurisitei de accidentări.

— Nu-ţi face griji, Roşie!

A dat aprobator din cap. M-a surprins faptul că nu insista, că nu mă presa să vorbesc despre acest subiect. În schimb, mi-a mărturisit cu voce scăzută:

— Rozătoarele mă îngrozesc.

Şi-a ridicat tălpile goale şi le-a sprijinit pe tăblia bufetului.

— Iar acum nu mă pot împiedica să-mi închipui că... – Roşie s-a cutremurat – fiinţa aia îmi roade degetele de la picioare.

Expresia ei era una de dezgust total. Am surâs.

— N-o să-ţi mănânce degetele de la picioare.

— Dar ar putea, a şuierat ea.

— Teoretic, ar putea. Dar acum stai la înălţime. N-are cum să ajungă la tine.

— Nu mă ajuţi deloc, a gemut ea. O să am coşmaruri, Lucas. Va trebui să dormim cu luminile aprinse şi s-ar putea să te trezesc ca să-mi aduci apă, fiindcă o să-mi fie teamă că o să mă muşte ceva de picioare, dacă calc pe podea.

Am oftat teatral.

— O să-ţi aduc apă, dacă o să fie nevoie. Aşa sunt eu: un bun coleg de apartament şi un prieten încă şi mai bun. Stai aici! OK?

Roşie ia mormăit ceva în barbă.

M-am apropiat de pick-up, am găsit şobolanul şi, fără mare efort, am reuşit să-l încolţesc şi să-l oblig să intre iar în cutie. Am luat cutia şi m-am apropiat de Roşie. M-a ţinut la distanţă, ridicând o palmă în aer.

— Nu veni aici cu chestia aia, amice!

— *Amice?* Pe bune? am exclamat eu, chipurile revoltat. De ce nu-mi spui: „O, Lucas, cavalerul meu sexy şi îndemânatic”? E un apelativ care mi se potriveşte.

Mi-a aruncat o privire ameninţătoare.

Din senin, cineva a bătut la uşă.

Ţinând cutia sub braţ, m-am dus să deschid. M-a întâmpinat o faţă cu trăsături care mi se păreau cunoscute.

— Bună! m-a salutat o femeie cu o coafură avangardistă. Sunt Alexia, fiica lui Adele.

A aruncat o privire în spatele meu.

— Sper că nu vă întrerup.

— Nu ne-ai întrerupt. Nu-ţi face griji! i-am zis Alexiei, zâmbind. Lui Roşie îi place să stea cocoţată acolo. Nu-i aşa, Ro?

— Exact! a strigat ea. îmi place să mă caţăr pe mobilă. E un hobby de-al meu.

M-am răsucit spre Alexia.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Lucas, iar domnişoara drăguţă, de pe blatul de bucătărie, e Roşie.

— Mă bucur să vă cunosc, a zis ea, strângându-mi mâna. Voiam să trec pe aici ca să mă prezint şi să vă mulţumesc că aveţi grijă de mama. Eu şi soţia mea facem cu schimbul şi trecem pe la ea în fiecare seară. Am tot căutat un îngrijitor cu normă întreagă pentru mama, dar se pare că…

A lăsat fraza în aer.

— în orice caz, sunteţi foarte amabili cu ea, deşi nu sunteţi obligaţi să-i purtaţi de grijă. Apreciez gestul, chiar mai mult decât vă închipuiţi.

— Pentru puţin, i-am răspuns.

— Nu e puţin, a continuat Alexia. Ultima oară când mama a vorbit aşa despre tata, a fost imediat după ce a murit.

Tata.

Deci, după cum bănuisem, Mateo fusese soţul

lui Adele.

Alexia s-a uitat lung la mine, cu o emoţie apăsătoare în privire.

— Doamne! Semeni foarte mult cu tata, aşa cum era în tinereţe! *Mi papa* era argentinian.

Nu aveam ce să spun ca să uşurez situaţia, aşa că am tăcut.

Şi-a dres glasul.

— Ei, nu vă mai reţin din...

Un zâmbet a înlocuit tristeţea de pe chipul Alexiei.

— ... ce făceaţi voi doi. Pare distractiv.

Am încuviinţat din cap, uşurat că nu întrebase despre cutia pe care o ţineam la subsuoară.

— La revedere, Alexia! Ne mai vedem.

— La revedere, Lucas! Pa, Roşie!

— Pa! Si eu mă bucur că te-am cunoscut!

După ce a plecat Alexia, am privit în spatele meu. Roşie stătea exact unde o lăsasem, dar expresia ei se schimbase.

— Ai vizitat-o pe Adele în fiecare zi?

— Da.

— Tu..., a început ea, cercetându-mi chipul. Of! Rahat!

Micul nostru prieten din cutie s-a mişcat, distrăgându-ne atenţia.

— Deci se pare că în New York nu e recomandat să iei acasă chestii care zac în stradă, am comentat.

Lui Roşie i-a mijit un surâs în colţul gurii.

— Exact! Pe deasupra, e bine să te ţii

departe de subsoluri.

— Ai dreptate. O să-l duc afară pe amicul nostru blănos. îl las în stradă sau, poate, într-un parc. Ştii ce? O să caut pe Google ce să fac cu el. Poţi să cobori de acolo după ce închid uşa. Eşti în siguranţă.

Asta îi promisesem lui Roşie.

Şi nu aveam să-mi uit promisiunea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Roşie

Olly ne-a tras clapa. Din nou.

Ne promisese că avea să vină ca să zugrăvească pereţii apartamentului în care locuia tata. Ne rugase să-l ajutăm.

Însă partea cea mai neplăcută era că-mi dădusem seama că tata nu avea deloc nevoie de ajutor. Faptul că aşteptam în spatele lui, ţinând sticla de detergent multifuncţional, în timp ce el făcea toată treaba, era o dovadă suficientă. Ne ceruse ajutorul doar ca să venim în vizită. Doar ca să aibă o scuză să-şi vadă copiii. Să-l vadă pe Olly.

Doamne! îmi venea să-l zgâlţâi pe frate-miu! Care era problema lui?

— Eşti sigur că poţi să zugrăveşti? l-am întrebat. Nu te supără şoldul? Hai să luăm o pauză şi să mâncăm ceva!

— Mă simt bine, Bean, a răspuns iute.

Of! Aceeaşi placă: *Mă simt bine.*

I-am smuls buretele din mână şi am rămas neclintită. Când m-a privit în sfârşit, fără tragere de inimă, expresia lui mi-a confirmat că, de fapt, nu se simţea bine.

— Mare mincinos mai eşti!

Tata a chicotit, iar eu l-am sărutat pe frunte.

— Doar puţin îngrijorat, atâta tot, a recunoscut cu un oftat. Ai mai vorbit cu fratele tău? Vine şi el, nu?

Mi-am făcut de lucru cu buretele, sperând ca tata să nu-mi vadă expresia.

— Păi... da. Stai să verific dacă nu am vreun apel pierdut de la el. Probabil că întârzie.

Tata mi-a luat buretele din mână.

— Termin eu aici.

Mi-am scos telefonul din geană.

Niciun mesaj, niciun apel, nimic.

I-am scris din nou.

Unde eşti, Olly? Sunt la tata. E 6 seara. Ai zis că vii.

Apoi am inventat o scuză pentru el în faţa tatei, bărbatul care luptase din răsputeri ca să ne crească aşa cum trebuie, făcându-ne să ne simţim iubiţi în fiecare zi, chiar şi atunci când slujba nu îi permisese să petreacă mult timp acasă.

— S-ar putea ca Olly să fie în tren. Poate că n-are are semnal, am explicat, sperând ca tata să creadă minciuna. O să mai încerc.

A oftat. Cunoşteam bine sunetul ăsta. Tata se

învinovăţea pentru orice se întâmpla cu fratele meu.

Si eu mă învinovăţeam, într-o oarecare măsură.

Eram pe punctul de a-i spune ceva, ca să-l liniştesc, când în cameră a răsunat o voce de femeie.

— Ce mai face vecinul meu preferat?

Când m-am răsucit, am văzut o femeie cu părul cărunt, strâns în coc. Ochii ei îi sclipeau afectuos.

— Nora, ai venit! a exclamat tata, iar faţa i s-a luminat. Sper că nu te-am deranjat cu mutatul mobilei. S-a terminat întâlnirea clubului tău de lectură? Mi-ai adus o bucată din deliciosul tău tort *red velvetî*

Ce naiba se petrecea aici?

Tata a continuat:

— M-am gândit toată ziua la tortul ăla.

Nora a ridicat o sacoşă pe care o ţinuse ascunsă la spate.

— Mă bucur să aud asta.

Musafira a zâmbit şi s-a răsucit spre mine.

— Nu ştiam că ai vizitatori, Joseph. Ea e fiica ta?

— Ţi-am mai zis să-mi spui „Joe”, a corectat-o el, făcându-i cu ochiul.

Gestul lui m-a luat prin surprindere.

— Da, ea e fiica mea. Roşie e inginer. Lucrează într-o companie de top din Manhattan.

Ţii minte că ieri ţi-am povestit despre ea?

Am simţit o străfulgerare de vinovăţie.

— Da, eu sunt Roşie. Bună, Nora! Mă bucur să te cunosc.

Femeia mi-a zâmbit.

— Tatăl tău e foarte mândru de tine, scumpo. Mi-a povestit totul despre promovarea aia pe care ai meritat-o din plin.

Am simţit că mi se scurge tot sângele din obraji, dar am schiţat un gest de aprobare. Nora s-a uitat la tata.

— Joseph, Roşie a moştenit ochii tăi verzi superbi, a chicotit ea. Sper totuşi că nu e la fel de încăpăţânată ca tine. Genul ăsta de gene n-ar trebui transmise mai departe.

— Spune-mi „Joe”! a corectat-o tata din nou.

Şi, fără să se întoarcă spre mine, a adăugat:

— Ai auzit, Roşie? Avem ochi frumoşi.

Am cercetat faţa tatei, apoi pe a Norei. Amândoi zâmbeau larg.

Telefonul mi-a bâzâit în mână, distrăgându-mi atenţia de la flirtul care se desfăşură sub ochii mei.

Lucas: Cum merge treaba? Tatăl tău mai are probleme cu şoldul?

Mi-am muşcat buza de jos, ca să nu zâmbesc de bucurie că-i vedeam numele pe ecranul telefonului şi că-i citeam cuvintele.

Amintiri despre prima – şi, deocamdată, singura – noastră întâlnire romantică

experimentală mi-au năvălit în minte, tăin- du-mi răsuflarea.

Fusese haioasă, distractivă, drăguţă şi siropoasă în cel mai bun sens al cuvântului. Indiferent cât de mult îl tachinasem pe Lucas, adevărul e că *adoram* chestiile siropoase, iar el îmi depăşise toate aşteptările. De la cap la coadă, întâlnirea aceea – precum şi Lucas – transformase în realitate visul oricărui scriitor de cărţi romantice, visul oricărei femei. Nici măcar gândul la rozătoarea care alergase prin apartament nu-mi mai stârnea fiori de groază. În schimb, mi-am adus aminte cum picioarele mele se încolăciseră în jurul şoldurilor lui Lucas, în timp ce el mă ducea în braţe. Mă gândeam la corpul lui cald, lipit de al meu. La ochii lui căprui şi arzători, care mă priviseră pătrunzător cât timp dansaserăm.

Totul fusese făcut în numele cercetării. Un flirt experimental. Un dans experimental.

Dar mesajul ăsta nu era experimental. Acum se interesa de tata în calitate de coleg de cameră şi de prieten, nu de partener experimental de întâlniri. Totul era real. Şi greu de ignorat.

Roşie: Tata se simte bine. E ocupat să flirteze cu vecina lui. De

faţă cu mine.

Lucas: © Bravo, domnu' Graham!

Roşie: Nu încuraja genul ăsta de comportament!

Lucas: De ce nu? Flirtul face bine la suflet.

Roşie: E vorba de taică-miu. © Ăştia doi se mănâncă din ochi.

Lucas: Tatăl tău încă merită să „mănânce" ceva, să ştii.

Roşie: Ce scârbos! Lucas, NU spune aşa ceva!

Lucas: Bine. © Dar eşti autoare de cărţi romantice, deci ar trebui să încurajezi aşa ceva. Poate chiar să-i dai tatălui tău nişte ponturi.

Lucas: Cât de departe crezi că au mers cu flirtul? Oare au avut parte de o mică distracţie de genul hâţa-hâţa?

Hâţa-hâţa? Doamne, Dumnezeule!

Roşie: Bine, Gossip Girl! Ajunge!

Roşie: Ar trebui să fii de partea mea.

Lucas: O să fiu mereu de partea ta.

M-am holbat pentru câteva secunde la acele cuvinte.

Au apărut din nou punctele care dădeau de înţeles că Lucas tastează.

Lucas: Te las. Voiam doar să văd cum se mai simte tatăl

tău. Şi ce mai faci tu.

Lucas: #TeamRosie

Lucas: XOXO. Ştii bine că mă adori.

Lucas: în caz că te întrebi... Am o soră mai mare, Ro. Aşa că ştiu despre *Gossip Girl.*

Fir-ar sa fie de treabă!

De ce era băiatul ăsta aşa de amabil şi de amuzant?

Roşie: Eşti foarte drăguţ, Lucas. Nu trebuia să te deranjezi.

Au mai trecut câteva secunde şi, exact când credeam că n-o să mai primesc vreun mesaj de la el, pe ecran a mai apărut o bulă.

Lucas: încă ceva. Mănânci cu tatăl tău sau să-ţi las cina în cuptor?

Senzaţia care îmi umfla pieptul, pe care o aveam de multe ori în preajma lui, a apărut iar. Era mai vie, mai intensă. Lucas era incredibil de drăguţ şi probabil că nici măcar nu-şi dădea seama de asta.

Era atât un blestem, cât şi o binecuvântare. Pentru că...

— Roşie?

Am ridicat ochii din telefon şi am surprins privirea curioasă a tatei.

— Cui îi scrii?

întrebarea lui m-a proiectat în trecut, când

aveam şaisprezece ani şi tata mă întrebase dacă îmi place vreun băiat. Ţine minte, Bean! Să alegi băiatul care o să planteze o grădină întreagă pentru tine, nu pe cel care doar îţi aduce un buchet de flori!

— Ei, am spus cât mai nonşalant cu putinţă. Doar un prieten.

— Te hlizeai cam tare. Nu cred că e doar „un prieten".

— Mă hlizeam de ceva ce mi-a scris, i-am explicat, apoi am pus telefonul în poşetă. Aşa e el, amuzant.

— A, da? a spus tata, cu un zâmbet atotcunoscător. Care era gluma?

Cu colţul ochiului, am văzut că Nora a ieşit din cameră. M-am folosit de plecarea ei ca să schimb subiectul.

— Să ştii că nu era la fel de amuzantă cum e să te văd pe tine cu Nora. Văd că ai fost ocupat.

Tata a râs din toată inima. Sunetul ăsta îmi plăcea la nebunie.

S-a uitat la ceasul de mână.

— Am senzaţia că fratele tău nu mai vine, a spus cu un oftat.

Aş fi vrut să inventez o altă scuză pentru Olly, dar ajunsesem
în punctul în care nu prea mai era nimic de zis.

— Nu cred că vine, tată.

— OK. Bean, hai să terminăm aici, ca să poţi ajunge mai devreme acasă!

Câteva ore mai târziu, am coborât din tren, în Penn Station. Pentru că mă simţeam stoarsă de vlagă şi pentru că era întuneric, am ales să dau câţiva dolari în plus pe un Uber decât să mă întorc acasă cu metroul.

Aşteptam sosirea Uberului, când, peste stradă, mi-a atras atenţia silueta unui bărbat care se tot plimba de colo-colo, prin intersecţia de vizavi. Ţinea capul în jos, frecându-şi mâinile într-un fel care mi se părea foarte cunoscut.

M-am holbat la el câteva clipe, apoi picioarele m-au purtat înainte.

Olly?

După vreo trei metri, m-am convins că acel bărbat era fratele meu mai mic. Doamne! Cât de mult se schimbase de când nu-l mai văzusem! Avea umerii mai laţi şi părea mai înalt, dar tot l-am recunoscut. Ce căuta aici? Oare ce se întâmplase?

M-am grăbit să ajung la el.

— Olly!

A ridicat imediat capul.

Când am ajuns în faţa lui, am înmărmurit.

Fratele meu stătea în fata mea, cu un ochi învineţit si cu buza de jos spartă.

— Doamne! Olly!

I-am cuprins obrajii în palme, iar el a tresărit.

— Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a făcut asta?

A închis ochii. Am ştiut, fără urmă de îndoială, că băiatul ăsta de nouăsprezece ani avea nevoie

de alinare. Chiar dacă era cu cel puţin doisprezece centimetri mai înalt decât mine şi nu mai era băieţelul căruia îi dădeam ciocolată pe furiş, tot voiam să-l iau în braţe şi să-l protejez de omul care îl adusese în halul ăsta.

— Mă simt bine, a mormăit el.

Ceva întunecat şi ostil a cedat în mine.

— Jur pe Dumnezeu! am mârâit, cu vocea tremurând de frustrare. Dacă voi, bărbaţii din familia Graham, nu încetaţi cu replica asta de rahat, o s-o iau razna!

Olly a tresărit. Probabil că înjurătura mea îl luase prin surprindere.

Dar cel puţin mă mai calmasem puţin.

— Cred că deja ai luat-o razna, Bean.

M-am uitat atent la ochiul lui învineţit.

— Cum, Olly? Cum s-a întâmplat asta?

— E doar o vânătaie. Se mai întâmplă.

Am inspirat profund şi încet. M-am forţat să păstrez un ton ferm.

— De-asta eşti aici, lângă gară? De ce nu ai venit şi tu acasă la tata?

— Mi-ai scris că te întorci la New York cu trenul. Voiam să-mi cer scuze că nu te-am însoţit.

Mi-am trecut degetul mare peste buza lui umflată.

— Te doare?

A ridicat din umeri.

— Olly, ce naiba se întâmplă?

— Sunt tânăr. O să se vindece repede.

Evita să dea un răspuns clar.

— *Tocmai* pentru că eşti tânăr n-ar trebui să te bagi în situaţii care te lasă cu buza spartă. Nimeni n-ar trebui s-o facă, indiferent de vârstă.

Degetele au început să-mi tremure. Eram uluită de situaţie. Copleşită şi neputincioasă, fiindcă nu ştiam cum să-l conving să asculte, să aibă încredere în mine.

— Ar trebui să te bucuri de viaţă, să te distrezi. Să faci ce fac de obicei tinerii de nouăsprezece ani.

Mi-a venit o idee.

— Ce-ai păţit are legătură cu slujba ta misterioasă de la clubul de noapte?

A făcut câţiva paşi în spate.

— Ai şi tu puţină încredere în mine! Câştig bani frumoşi. A fost doar o neînţelegere care a degenerat într-o încăierare.

M-am întins spre el, dar a păşit iar în spate. Abia acum am observat că purta haine frumoase, scumpe. Branduri pe care eu cu greu mi le permiteam.

îmi venea să urlu.

— E vorba de droguri? l-am întrebat.

Olly a ridicat iute capul şi a făcut ochii mari.

— *Ce?* a exclamat surprins, de parcă îl întrebasem cine ştie ce grozăvie.

— Faci trafic de droguri, Olly? Despre asta e vorba?

— Isuse! Roşie, nu fac niciun fel de trafic.

Pur şi simplu nu înţelegi. Eu...

A scuturat din cap.

— Ce vrei să spui?

— Eu... dansez.

Eram si mai confuză, si mai bănuitoare.

— Adică vrei să zici că dansezi în clubul de noapte, am spus încet. Şi câştigi suficienţi bani ca să-ţi permiţi haine care costă cât chiria mea pe o lună.

Olly a ridicat din umeri.

Uau! Fratele meu dansa pentru bani? Olly făcea striptease?

Inima îmi bubuia în piept.

Nu cu mult timp în urmă, îl comparasem pe Lucas cu un Mike Meseriaşu al aluaturilor şi al tigăilor, iar acum se dovedea că fratele meu mai mic chiar era un fel de Mike Meseriasu.

Nu avea încredere suficientă în mine ca să-mi spună adevărul?

Tristeţea m-a copleşit. Mă simţeam ameţită.

Brusc, o maşină a parcat în dreptul nostru, iar un geam s-a lăsat în jos.

— Bună, frumuselule! Urcă! i-a cerut şoferul.

Era un bărbat mai în vârstă decât Olly.

— Olly, nu pleca!

Dar fratele meu s-a îndreptat spre maşină.

— Trebuie să vorbim despre multe...

Olly m-a întrerupt:

— Roşie, e în regulă. Eu l-am chemat. Îţi jur că mă simt bine.

Bărbatul din maşină a rânjit. Expresia lui a declanşat semnale
de alarmă în mintea mea.

— Hai să mergem! i-a zis lui Olly. Intri în tură peste jumătate de oră. Va trebui să folosim o grămadă de machiaj ca să ascundem chestia aia de pe faţă, dar Lexie o să se descurce.

Cine naiba e Lexie?

— Să sperăm că tipa a meritat toată bătaia de cap, a comentat tipul din maşină.

Olly strângea din dinţi.

Adică se alesese cu un ochi învineţit din cauza unei fete?

— Pa, Roşie! a zis frate-miu.

Cu o mişcare iute, m-a sărutat pe obraz şi a deschis portiera.

Am rămas singură şi derutată pe trotuar, în timp ce farurile maşinii se pierdeau în depărtare.

În clipa următoare, a ajuns şi Uberul meu.

Mai târziu, când am intrat în apartamentul Linei, întâlnirea cu Olly mă apăsa atât de tare, încât nici măcar să-l văd pe Lucas dormind cu gura deschisă, în timp ce serialul nostru cu vampiri rula în fundal, nu m-a făcut să zâmbesc. După ce l-am învelit cu o pătură, m-am dus pe vârfuri la bucătărie, să-mi iau un pahar cu apă. Am găsit un bileţel pe bufet: *Cina e în cuptor, dacă ţi-e foame.* Şi nici măcar asta nu mi-a adus un zâmbet pe buze. Eu nici măcar nu îi răspunsesem la mesaj, şi totuşi se ostenise să gătească pentru amândoi. Nu scrisese *ce a*

rămas de la cină, ci cuvântul *cină.* Şi se asigurase că bileţelul e la vedere.

Ar fi trebuit să zâmbesc extaziată, aşa cum făcusem mai devreme. Dar totul a avut efectul opus.

Viaţa mea era un haos: situaţia cu manuscrisul, situaţia cu Lucas, ce i se întâmplase lui frate-miu, faptul că-l minţeam pe tata. Cât de ipocrită eram să cer să mi se spună adevărul, când eu păstram secrete de cei mai dragi oameni! Era copleşitor.

Stăteam nemişcată, cu bileţelul în mână, când m-am auzit strigată pe nume.

Lucas stătea la trei metri de mine, cu pătura în mână şi cu părul ciufulit.

— îmi cer scuze că te-am trezit! i-am spus, forţându-mă să afişez cel mai sincer zâmbet de care eram în stare.

— Nu dormeam; doar îmi odihneam ochii. Ce s-a întâmplat? Tatăl tău…

— Tata e bine.

Am ridicat din umeri şi am făcut ceea ce membrii familiei Graham ştiau să facă atât de bine: să ascundă ce era aiurea. Să suporte.

— Nu s-a întâmplat nimic, Lucas.

Probabil că era îngrijorat şi se întreba cum să facă aşa încât să-mi fie mai bine. Probabil se întreba dacă o să izbucnesc iar în lacrimi.

Chestia asta mă înfuria. Lucas făcea atât de multe pentru mine, dar eu nu-i ofeream nimic, în afară de compania unei persoane care îşi plânge

de milă şi stă bosumflată în mare parte din timp.

Mi-am jurat c-o să fac ceva pentru Lucas Martin. Ceva care să-l facă fericit.

Mi-a aruncat o pătrunzătoare, dar blândă.

— Hei, Roşie! Vrei o îmbrăţişare?

Era un tip foarte de treabă, însă refuzam să mai cedez nervos în faţa lui, după ce făcuse atât de multe pentru mine.

— Nu-i nevoie. Mă simt bine, am şoptit.

— Dar îmi poţi da tu o îmbrăţişare? Poate că eu sunt cel care are nevoie de una.

Mi s-a pus un nod în gât. Ştiam ce încerca să facă. Pusese întrebarea de dragul meu, nu al lui.

Dar apoi a zis ceva care m-a dezarmat:

— Azi chiar mi-a lipsit Taco. O îmbrăţişare ar fi de ajutor. Pot să primesc o îmbrăţişare, Roşie?

Deşi ştiam că îmbrăţişarea asta era pentru mine – fiindcă
sigur arătam de parcă urma să pic din picioare
–, tot a reuşit să
dea impresia că eu îi ofeream ceva preţios dacă acceptam. Ca şi
cum i-as fi frânt inima dacă l-as fi refuzat.

>>

În secunda aceea, am fost sigură că nu aveam să mă uit niciodată la chipul lui Lucas fără să-i ofer orice mi-ar fi cerut.

— OK, Lucas. Dacă ai atâta nevoie să fii îmbrăţişat…

S-a apropiat repede şi m-a luat în braţe.

Mi-am lipit încă o dată faţa de pieptul lui. Însă de data aceasta mi-am permis să mă sprijin cu totul de el. Am tras în piept mirosul lui şi m-am delectat cu senzaţia corpului cald, vânjos şi ferm. Am împrumutat din puterea lui şi mi-am imaginat că această
îmbrăţişare, corpul lui erau adăpostul meu. Normalitatea mea. Pentru zile bune şi pentru zile negre. Viaţa mea de zi cu zi.

— Mulţumesc, Roşie! Mă simt mult mai bine.

L-am strâns mai tare braţele. Simţeam fiecare muşchi, fiecare
centimetru de piele caldă sub tricoul lui. Până şi bătăile inimii.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Roşie

— La *Alessandrot* am întrebat, când Lucas s-a oprit în faţa pizzeriei.

Lucas mă anunţase din senin că urma a doua noastră întâlnire, îmi trimisese un mesaj ceva mai devreme, rugându-mă să fiu gata înainte de nouă seara. „Cină cu specific spaniol” – asta îmi scrisese. Mă aşteptam să mă scoată la restaurant, aşa că mă dichisisem. Purtam o fustă-creion, un pulover subţire şi botinele mele negre.

Iar acum, iată-ne aici. La Alessandro.

Traversaserăm strada, iar acum stăteam în faţa singurului local din New York al cărui meniu îl puteam spune pe de rost.

Dar era închis. Până şi obloanele metalice erau trase. M-am încruntat.

— Eşti sigur că aici trebuie să ajungem?

Lucas mi-a aruncat o privire peste umăr şi a scos o cheie din buzunarul gecii.

— Da. Dar, înainte să intrăm, vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Fireşte că nu era nevoie să verifice, fiindcă făcuse totul ca la carte.

— A doua întâlnire, a spus el, citând din planul pe care-l con- cepusem. Deşi de obicei subestimată, a doua întâlnire e prilejul când

curiozitatea celor doi se transformă în interes. În etapa asta, aprofundezi scânteia pe care ai simţit-o la prima întâlnire.

Scânteia…

Mi-am ferit privirea. Am simţit că mi se înroşea pielea de pe gât. Ce tupeu din partea mea să pomenesc despre curiozitate, interes şi scântei, când, de fapt, începeam să simt mai mult decât atât! Dacă eu şi Lucas am fi fost personajele dintr-o carte romantică, aş fi trecut de mult de „etapa a doua”. Acest aspect începuse să se oglindească în munca mea la manuscris. Mintea nu-mi fusese la fel de goală, nu mă mai simţeam la fel de sufocată de presiunea termenului-limită. În loc să mă îngrijorez că intru în criză de timp şi că e posibil să devin o ratată, mă pomeneam că visez cu ochii deschişi la Lucas, apoi transpuneam acele gânduri în cuvinte. Însă adevărul era că timpul se scurgea, Lucas urma să plece peste trei săptămâni, eu mai aveam cinci săptămâni până la termenul meu limită, şi totuşi încă eram departe de-a avea o variantă de manuscris pe care s-o pot trimite editorului meu.

Lucas mi-a apucat bărbia între degete. M-a privit în ochi, cu o expresie foarte serioasă.

— N-ai voie să dai înapoi, Roşie. Îţi doreşti să mergem mai departe cu experimentul, nu-i aşa?

Nu aveam motiv să mă răzgândesc, mai ales când el mă privea aşa, cu atâta hotărâre.

— Da, vreau.

A zâmbit larg, iar genunchii mi s-au înmuiat. Inevitabil, i-am zâmbit la rândul meu.

— Uite-l! a zis el, coborându-şi privirea asupra buzelor mele. *Deslumbrante. Como el mismo sol}*

[1] Orbitor. Exact ca soarele. (în lb. spaniolă)

Inima a început să-mi bată cu putere.

Nu conta că nu înţelegeam cuvintele alea.

Nu conta că, până să-l întâlnesc pe el, nu considerasem atrăgătoare accentele străine.

— Ce înseamnă ce-ai zis adineauri? l-am întrebat.

— înseamnă că sper că ţi-e foame.

îl suspectam că nu tradusese corect.

Lucas a început să-şi facă de lucru cu grilajul de fier. A îngenuncheat. Imediat, vederea spatelui său – şi mai ales a fundului – m-a făcut să uit ceea voiam să zic.

Viaţa e foarte nedreaptă. Pe lângă zâmbet, Lucas avea şi un fund fenomenal. Aş fi pus pariu pe toată colecţia mea de romane Jane Austen în ediţie specială că fundul lui era la fel de ferm precum...

— Roşie!

Am ridicat privirea spre faţa lui. Se uita la mine peste umăr. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Când termini cu admiratul, putem intra.

— Poftim? am strigat piţigăiat. Nu te admiram!

Lucas a chicotit si s-a ridicat. A deschis usa si

mi-a făcut semn
să intru.

— Nu mă deranjează. Ador să fiu în centrul atenţiei, a declarat Lucas. Şi e bine de ştiut că eşti genul de fată căreia îi plac fundurile.

Am oftat resemnată şi am încercat să mă adun.

— Nu-ţi admiram fundul, Lucas. Doar mă asiguram că...

Când am intrat în pizzerie şi am văzut ce mă aştepta, am rămas fără cuvinte.

Zeci de lumânărele formau o cărare ce ducea spre bucătărie.

Bărbia a început să-mi tremure.

Am reuşit să îngaim:

— Lucas, nu ştiu ce să zic.

S-a apropiat de mine.

— Nu există metodă mai bună de-a aprofunda scânteia şi a-i dovedi celuilalt că merită efortul, a explicat el. Roşie, meriţi zeci de lumânărele.

— Cum ai reuşit să faci asta? am şoptit.

— Astăzi, Sandro a închis devreme. Are un eveniment în familie. M-am gândit că putem avea pizzeria numai pentru noi.

— Te-ai gândit că putem... Cum naiba l-ai convins pe Sandro să-ţi dea cheile? Pizzeria asta e ca...

— ... a treia lui fiică, m-a completat Lucas, râzând. Mi-a povestit totul despre arborele lui genealogic. Mi-a explicat că el consideră pizzeria

moştenirea lui cea mai de preţ. Casa lui din afara casei. Construită cu sudoare şi…

— … cu truda propriilor mâini, am intervenit eu.

Eu si Lina auziserăm discursul ăsta de multe ori.

— Exact, Roşie. Cred că i-am lăsat o primă impresie favorabilă.

— Adică a fost pur şi simplu de acord să-ţi lase cheile? m-am mirat.

Sandro era un bărbat minunat, dar nu-l puteai convinge uşor.

— I-am făcut nişte promisiuni pe care nu ştiu dacă le voi putea respecta, dar mă descurc eu.

Mi-a făcut cu ochiul, ca şi cum era un fleac că pregătise toate astea.

— Mai bine să nu-i zicem nimic despre faptul c-am aprins lumânări aici, a sugerat Lucas. E pericol de incendiu. Ar putea fi primul nostru secret.

Secret, exact ca obsesia mea faţă de el. Şi ca multe alte secrete pe care le tăinuiam.

Mă bucuram de ceea ce vedeam aici. Eram impresionată că Lucas se dăduse peste cap ca să organizeze aşa ceva pentru mine.

Pentru experiment.

— Urmează cărarea, te rog, mi-a şoptit Lucas la ureche.

Asta m-a readus cu picioarele pe pământ, stârnindu-mi un fior plăcut pe şira spinării.

— O să-ţi arăt ce avem de făcut.

Eram puţin surprinsă.

— Adică n-o să mâncăm înconjuraţi de lumânările?

Lucas mergea în urma mea, foarte aproape. Ne-am oprit în bucătărie.

— încă nu. O să mâncăm, dar mai întâi trebuie să gătim. Îţi place foarte tare pizzeria asta, nu?

— Sunt newyorkeză, deci e imposibil să nu-mi placă pizza. În plus, ador pizza pregătită de Sandro.

A scos o caserolă mare, pătrată, pe care a pus-o pe tejghea.

— Ei bine, eu nu sunt Sandro. Nici măcar nu sunt italian, dar cred că îţi place la nebunie să mă priveşti cum gătesc.

— Posibil, l-am tachinat.

îmi plăcea mult să-l privesc gătind. Mai mult decât îmi plăcea să savurez prima gură de cafea, dimineaţa. Mai mult decât o înghiţitură dintr-o prăjitură cu miez de ciocolată lichidă. Mai mult decât senzaţia pe care o ai când ştii că citeşti o carte care va deveni preferata ta. îmi plăcea chiar mai mult decât dimineaţa de Crăciun.

Lucas a scos din frigider sos de roşii, legume şi o bucată mare de parmezan.

— Sandro mi-a dat câteva ponturi, mi-a spus unde ţine ingredientele şi m-a obligat să-i promit că o să fac cinste acestei bucătării.

Lucas *chiar* îl cucerise pe Sandro.

Colegul meu de apartament a pus un pachet

de fainã pe blatul de lucru.

La gândul c-o sã-l vãd pe Lucas acoperit de fainã, aproape cã m-am bâlbâit.

— O sã gãteşti pentru noi? Şi mã laşi sã mã uit?

— Nu.

S-a apropiat de mine. într-o mânã ţinea un şorţ.

— O sã gãtim împreunã. Merit sã te privesc şi eu în acţiune, nu?

Cât ai clipi, a trecut în spatele meu, cu braţele de o parte şi de
alta a corpului meu.

— Scânteia – a explicat el, referindu-se la a doua fazã a experimentului nostru – poate fi explorată în multe feluri.

Îi simţeam cãldura corpului. Mi s-a tãiat rãsuflarea.

— Scânteia asta poate însemna mai mult decât sã aprinzi lumânãri, a continuat Lucas şi s-a apropiat atât de mult de mine, încât pieptul lui aproape cã-mi atingea spatele. Poate însemna sã-i împãrtãşeşti celuilalt ceva important pentru tine.

Şi-a apropiat bãrbia de umãrul meu. Dacã mi-aş fi rãsucit puţin capul, am fi stat nas în nas.

Lucas mi-a murmurat la ureche:

— La a doua întâlnire ar trebui sã te asiguri cã acele crâmpeie din sufletul tãu pe care i le-ai dezvãluit celuilalt i-au stârnit interesul. Sã vezi dacã persoana respectivã îţi întoarce favoarea şi îţi dezvãluie ceva intim despre sine. Hai sã te

pregătim!

Am dat aprobator din cap. Bătăile inimii mele se înteţeau.

Lucas mi-a legat şorţul în jurul taliei. Şireturile erau prea lungi, aşa că le-a petrecut de două ori în jurul meu. I-a luat ceva timp să termine.

Şi-a aplecat capul peste umărul meu, ca să vadă mai bine ce făcea, iar bărbia lui mi-a atins puţin obrazul.

O atingere delicată, rapidă, care mi-a dat pulsul peste cap.

Fără să-mi dau seama, m-am lăsat pe spate. Omoplaţii mi se odihneau pe pieptul lui, iar ceafa mea i se sprijinea de gât. M-a învăluit o senzaţie de căldură care m-a adus la viată si m-a înmuiat totodată.

A rămas neclintit, parcă bucuros să mă atingă. Mi-am adus aminte de îmbrăţişarea noastră de ieri, numai că de data asta era altfel. Acum nu ne atingeam fiindcă aveam nevoie de alinare şi de sprijin. Fiecare nerv din corpul meu zbârnâia.

— Doar verific că l-am înnodat bine, s-a justificat Lucas.

Am rămas ţintuită în loc, urmărindu-i degetele. După ce a
terminat, palmele lui au rămas nemişcate pe mijlocul meu. Ca şi cum nu se îndura să-mi dea drumul.

Când am simţit că mâinile acelea mă trag uşor spre el, am închis ochii.

Apoi a rostit răguşit la urechea mea:

— Eşti gata.

Am deschis ochii. Simţeam pornirea de a-mi întrepătrunde degetele cu ale lui şi de a-l trage spre mine, ca să simt că mă înconjoară cu totul.

— Mulţumesc! Ai fost foarte meticulos.

Lucas m-a atins din nou cu bărbia pe obraz, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

— Sunt un tip meticulos. Nu fac lucrurile cu jumătate de măsură.

Şi-a dres glasul şi s-a apropiat de blatul de lucru.

— Nu-ţi pui şi tu şorţ?

— Nu cred că eu o să am nevoie. Vino aici, Roşie! N-o să poţi găti de acolo.

M-am supus şi am păşit spre el.

— OK. Dar să nu crezi că mi-a scăpat aluzia cum că sunt dezordonată.

A râs şi a mormăit ceva în spaniolă. M-am sprijinit de blat, încruntată.

— Ce-ai zis? E cam nedrept că nu pot să înţeleg când vorbeşti în spaniolă.

— Am zis *Dios, dame paciencia*, a recunoscut el. Adică „Doamne, dă-mi răbdare!”.

Am mijit ochii la el.

— Pentru ce îţi trebuie răbdare? Nu sunt o bucătăreasă îngrozitoare.

Lucas s-a făcut că nu mă aude. A împins caserola spre mine.

— Primul pas: întindem aluatul.

A luat capacul de pe caserolă. înăuntru erau două bile de aluat. A apăsat delicat cu degetul arătător pe una dintre ele.

— Le-am verificat deja. Vezi cum revine aluatul la forma iniţială?

— Da, observ. Aluatul meu nu arată niciodată aşa când îl pregătesc acasă.

— O să-ţi arăt în altă zi cum se face coca. Hai să presărăm făină pe tejghea, ca să nu se lipească aluatul.

S-a întors şi a împins faina spre mine.

— O întâlnire experimentală *si* o lecţie predată de un specialist. Ce norocoasă sunt!

Am luat puţină făină şi am presărat-o pe blat.

— Sandro ne-a lăsat ingredientele astea? înseamnă că te place foarte, foarte mult.

— Nu glumeam când am zis că l-am cucerit cu totul, a spus Lucas, presărând şi el făină. Vrea să mi-o prezinte pe una dintre fiicele lui.

Gelozia m-a împuns drept în inimă. Lucas a continuat:

— Nu mi le-a lăsat. Eu am pregătit totul. Am venit aici ceva mai devreme şi am pus ingredientele la îndemână. Am adus lumânările când Sandro nu era prin preajmă.

Orice urmă de gelozie a dispărut cu totul. Şi-a petrecut ziua în pizzerie? În timp ce eu lucram acasă şi credeam că Lucas cutreieră prin oraş?

Lucas a luat o bucată de aluat şi mi-a pus-o în faţă.

— Eram foarte curios să aflu câtă apă foloseşte Sandro când pregăteşte aluatul. Singurul mod prin care-l puteam convinge să vorbească despre asta era să mă strecor în bucătăria lui.

A luat cealaltă bilă de aluat din caserolă şi a pus-o pe blatul de bucătărie.

— La început, nu prea a vrut să-mi spună, dar când i-am zis...

A tăcut şi a clătinat din cap.

— Până la urmă, mi-a împărtăşit secretul.

— Ce i-ai zis? l-am întrebat nerăbdătoare. C-o să te însori cu fiica lui?

Mi-a aruncat iute o privire amuzată.

— Ştii ce? Chiar mi-a dat voie să ies cu fiică-sa în oraş.

— Fabulos!

M-am concentrat iar asupra aluatului.

Lucas m-a împuns uşor cu şoldul.

— I-am zis că nu sunt disponibil pentru întâlniri romantice.

Cumva, replica lui nu mi-a îmbunătăţit dispoziţia.

— Indiferent cât de drăgălaşă eşti când devii geloasă, nu vreau să te văd încruntată, Roşie.

— Nu sunt încruntată, am mormăit. Şi nici geloasă.

A pufnit în râs.

— Bine, cum zici tu. Apasă uşor în mijlocul bilei, cu degetul arătător şi cel mijlociu. Aşa cum fac eu.

I-am urmat exemplul. Mi-am folosit încheieturile degetelor şi am încercat din greu să nu mă las vrăjită de mişcarea meticuloasă şi încrezătoare a mâinilor sale. Acest lucru s-a dovedit rapid a fi o corvoadă, căci să-i văd

mâinile în acţiune îmi scădea drastic productivitatea.

— Deci, Roşie – a zis Lucas, ridicând aluatul cu o rotire lentă –, câte cuvinte ai scris de la prima noastră întâlnire? Ai avut inspiraţie?

L-am imitat şi am ridicat aluatul în aer, însă acesta s-a lăsat moale în jos.

— Cred că fac ceva greşit, Lucas.

Şi-a pus mâinile peste ale mele. Am simţit fiori pe braţe.

I-am răspuns la întrebare, ca să nu fiu nevoită să mă gândesc la palmele lui calde care le apăsau pe ale mele, călăuzindu-mi mişcările.

— Am scris destule. Nu foarte multe, fiindcă m-a distras situaţia cu Olly, dar chiar am avut spor. Şi…

Pentru o clipă, degetele lui puternice s-au întrepătruns cu ale mele.

— Şi mai ce, Roşie?

Frământam împreună aluatul, cu mişcări circulare.

Mi-am dres glasul.

— încep să am mai multă inspiraţie.

Lucas şi-a sprijinit palmele de-o parte şi de alta a aluatului întins şi a declarat:

— Să ştii că mor de curiozitate să aflu mai multe despre cel mai bun prieten al ofiţerului Burns.

Stai asa! Adică Lucas…

— Mi-ai citit prima carte? am izbucnit.

— După cum am zis, sunt un tip meticulos.

N-o să te întreb despre a doua ta carte decât după ce o termini. Nu vreau să atrag ghinionul.

Mi-am încreţit nasul. M-am străduit să nu mi-l imaginez pe
Lucas citind scenele fierbinţi din romanul meu. În schimb, m-am
> 7
concentrat asupra sentimentului de fericire pe care mi-l provoca vestea că Lucas era foarte implicat în procesul meu creativ. Fusesem atât de preocupată să mă protejez de gura lumii şi să scriu în secret, ascunzându-mă în spatele unui pseudonim, încât nu împărtăşisem decât cu Lina bucuria de a compune un roman.

— Să atragi ghinionul? Eşti superstiţios?

— Aş vrea să spun că nu, dar adevărul e că mai degrabă mi-aş rupe un braţ decât să trec pe sub o scară.

Am pufnit în râs.

Lucas s-a îndepărtat de mine.

— Deci ce punem peste aluat?

— Câte puţin din toate. Foloseşte-ţi creativitatea, Roşie.

— în ultima vreme, creativitatea nu prea a fost punctul meu forte.

— Roşie, eu cred în tine. Sunt de partea ta.

Am zâmbit în sinea mea, delectându-mă cu senzaţia plăcută, încrezătoare pe care mi-o stârneau vorbele lui.

Am luat câteva felii de salam şi le-am pus pe blat.

— Ştiu că nu e tocmai un subiect potrivit pentru o întâlnire romantică – una *experimentală* – , dar am tot vrut să-ţi zic că domnul Allen a sunat azi-dimineaţă.

— Proprietarul Psihopat? a mârâit Lucas.

— A zis că muncitorilor le va lua ceva timp să termine reparaţiile.

Lucas a oftat.

— Ai dreptate, nu e un subiect potrivit pentru o întâlnire.

Am mai luat câteva felii de salam.

— Vreau să ştii cât de recunoscătoare îţi sunt că m-ai lăsat să locuiesc în apartamentul Linei, împreună cu tine. Dacă e prea mare înghesuială, aş putea căuta altă locuinţă de închiriat. Nu trebuie decât să-mi zici.

— Ţi-e bine locuind cu mine, nu?

Am rămas cu o mână în aer, mirată de întrebare.

— Sigur că da.

— Să ştii că acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Roşie: dacă te deranjează ceva, să-mi spui, a continuat Lucas, arătându-mi o bucată de mozzarella. Asta o să meargă de minune cu *finocchiona* pe care l-ai ales, a zis şi a presărat brânza. Iar dacă se-ntâmplă să sforăi, vreau să mă anunţi! a adăugat.

— Tu nu sforăi, Lucas.

— Sau dacă las dezordine în bucătărie. Ori dacă muzica pe care o ascult când gătesc e aiurea. O să-mi zici dacă te deranjează ceva ce fac, da?

Era absurd.

— Lucas, tu eşti cel care doarme pe canapea, deşi ţi s-a promis un apartament. Cât despre mine, un tip arătos îmi găteşte mese delicioase, de cinci stele, în fiecare seară. De ce m-aş simţi aiurea?

— Hmm... Bine, a zis Lucas, aparent satisfăcut. Mă bucur să aflu că mă consideri arătos şi irezistibil.

La naiba! îmi scăpase porumbelul.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am contrazis:

— N-am zis că eşti irezistibil.

— Ba pardon! s-a zbârlit Lucas, în glumă.

— Nu mă îndoiesc că ştii deja că eşti arătos.

Si irezistibil.

Lucas se sprijinea de blatul de lucru, cu braţele încrucişate la piept. Se uita la mine. Terminase de mult cu pregătirile pentru pizza lui.

— Ai ieşit la o mulţime de întâlniri. Sunt convinsă că fetele alea ţi-au spus că arăţi bine.

A ridicat din umeri.

— Tu eşti prima fată cu care am o întâlnire, după multă vreme, deci poate că simt nevoia să mi se spună iar că sunt arătos.

— Nu mi-ai zis de ce nu mai ieşi la întâlniri.

— Nu e o perioadă în care mă pot concentra la aşa ceva.

— Din cauza carierei tale de surfer?

Lucas a ezitat. O umbră i-a străbătut chipul.

— Ceva de genul ăsta.

— Eşti nerăbdător să faci din nou surfing, după ce îţi revii în urma... incidentului?

Bănuitor, Lucas s-a uitat la mine cu ochii mijiţi. Am simţit nevoia să adaug:

— Lina a zis că la fiecare competiţie câştigai fără probleme. Că aveai sponsori, postai mult pe reţelele de socializare... Erai pe cai mari.

în realitate, Lina nu-mi spusese multe despre Lucas. Aflasem majoritatea informaţiilor căutând pe reţelele de socializare. Lucas împărtăşise online multe din viaţa lui, înainte să dispară complet, cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei.

Lucas a rămas tăcut atât de mult timp, încât credeam că nu avea să spună nimic.

Când a vorbit, în cele din urmă, am simţit cât de apăsătoare îi erau cuvintele.

— Roşie, n-o să mai pot practica surfingül niciodată. Cel puţin nu la nivelul de dinainte.

Şi-a lăsat privirea să coboare spre piciorul vătămat. Ştiam că-l supăra mai mult decât lăsa să se vadă.

— Prin urmare, cariera mea de profesionist nu mă împiedică să ies la întâlniri. Oricum, ce-aş avea eu să-i ofer unei fete?

Dumnezeule! De fapt, Lucas nu era în vacanţă. Nu-şi luase timp liber ca să se recupereze după accidentare.

Voiam să-l iau în braţe şi să-mi dau o palmă pentru că-i pusesem întrebările alea. Cu siguranţă, îi era foarte greu să răspundă.

Aş fi vrut să-mi povestească tot: cum se simţea

acum şi cum se întâmplase. Scopul meu era să aflu tot ce se putea în legătură cu Lucas Martin, şi nu doar din curiozitate, ci şi pentru că îmi păsa de el.

Dar Lucas se uita la mine de parcă fusese dat în vileag, de parcă nu mai avea vlagă să continue conversaţia noastră, aşa că nu l-am mai iscodit. Era suficient. Azi îmi dezvăluise o parte importantă din viaţa lui.

— Nu cariera te defineşte, Lucas.

I-am atins mâna, luptând cu pornirea de a-mi întrepătrunde degetele cu ale lui.

— Eşti mai mult decât un surfer. Ai atât de multe de oferit!

Un muşchi din maxilar i-a zvâcnit. în privirea lui citeam
mirare, dar si admiraţie.

Pe urmă a părut să se dezmeticească. S-a îndepărtat şi a revenit cu o spatulă mare de lemn.

S-a uitat cu un ochi critic la pizza mea.

— Bună treabă, Roşie! Văd că te pricepi.

A strecurat spatula sub blatul de pizza şi s-a dus s-o pună în cuptor. Am profitat de ocazie ca să arunc o privire pe pizza lui.

— Uau! Ai picurat miere pe a ta?

S-a întors şi a repetat mişcarea cu pizza lui.

— Da. Am pus pere, alune, puţin *prosciutto* – pentru că n-am găsit un *jamón* bun – şi un pic de gorgonzola.

S-a răsucit spre cuptor. Mă fascina cum i se

mişca spatele când a introdus şi apoi a scos spatula din cuptor. Muşchii i se încordau şi se vălureau, făcându-mă să mă gândesc la cum ar arăta Lucas în apă, pe o placă de surfing. Însă apoi mi-am adus aminte că nu mai putea să practice sportul pe care-l iubea.

— ... sau, cu alte cuvinte – a zis Lucas –, avem aici coşmarul oricărui italian.

A revenit lângă mine. Am dat energic din cap, foarte conştientă că nu fusesem atentă la replica lui.

— Da, un coşmar absolut.

— Roşie, n-ai ascultat niciun cuvânt din ce-am zis.

— Ce? Bineînţeles că am ascultat.

A chicotit.

— Rosalyn Graham, şi mai îndrăzneşti să negi că sunt irezistibil!

Acum stătea mai aproape de mine, la mai puţin de un metru
distanţă. Am observat că avea fainăpe vârful nasului. I-am spus:

— Eşti aşa de îngâmfat, încât ar trebui să te las să te fâţâi aşa toată seara, dar... n-o s-o fac. Te-ai murdărit pe faţă.

Mi-am ridicat degetul arătător spre nasul lui, indicând locul.

— Chiar aici.

Şi-a trecut dosul palmei peste nas şi peste obraz, însă n-a reuşit decât să întindă faina şi mai mult.

— Gata? S-a şters?

— Da, am minţit zâmbind. E mult mai bine.

S-a uitat bănuitor la mine.

— Nu s-a şters, nu-i aşa?

Am clătinat din cap, pufnind în râs.

Şi-a dus din nou palma la faţă. Probabil că avea mâinile pline de făină, după ce pusese cele două pizze în cuptor. S-a murdărit şi pe bărbie.

— Dar acum?

Am hohotit.

— Fie-ţi milă şi ajută-mă, femeie! mi-a cerut Lucas, apoi şi-a privit palmele. Şterge-mă, înainte să mă murdăresc cu totul!

— Dar arăţi atât de *drâguuuţ*...

Mi-a aruncat o privire severă, care m-a pus imediat în mişcare. M-am apropiat de el şi am ridicat o mână spre faţa lui Lucas. Jur că niciodată n-o să înţeleg ce mi-a venit în clipa aia, de i-am spus următoarele cuvinte:

— Poate că-mi placi aşa, plin de făină.

Ochii i-au strălucit – o sclipire fierbinte şi senzuală.

Zâmbetul meu a dispărut încet. Am întins mâna stângă spre faina care rămăsese împrăştiată pe blatul de lucru şi am atins-o cu toată palma.

— Roşie! Să nu-ndrăznesti!

Însă replica lui m-a încurajat mai mult. Cu ochii pironiţi într-ai lui, l-am mânjit cu făină pe obrazul stâng.

Expresia lui Lucas s-a schimbat; acum avea aceeaşi intensitate ca la prima noastră întâlnire

experimentală.

Când am vrut să-mi retrag mâna, m-a apucat de încheietură.

— Mă vrei murdar sau drăguţ, Roşie?

Am simţit un gol în pântec şi am înghiţit în sec.

— Ambele.

Fără să-şi desprindă privirea de a mea, Lucas s-a aplecat spre mine, obligându-mă să-mi las capul pe spate.

— Nu se poate ambele. Alege! Ce te inspiră în seara asta, Roşie?

Am şoptit:

— Te vreau murdar.

Cu colţul ochiului, am văzut că îşi înmoaie degetul mare în sosul de roşii. Apoi a înaintat până când spatele meu s-a lipit de blat. încă mă ţinea de încheietură.

Şi-a trecut degetul mare peste nasul meu, mânjindu-mă cu sosul lipicios.

— Atunci, o să te murdăresc şi eu pe tine, Roşie.

I-am simţit respiraţia atingându-mi buzele. S-a tras şi mai aproape.

— încă de când ţi-am pus şorţul am vrut să fac chestia asta.

Mărturisirea lui a agitat iar roiul de fluturi din stomacul meu.

Fix când eram pe cale să-i răspund, să-l rog să-mi smulgă şorţul, dacă era nevoie, degetul lui mânjit de sos a ajuns în colţul gurii mele. Şi mi-a

întins sosul pe buze.

— Te-ai mai simţit aşa la o întâlnire, Roşie?

Vocea lui era joasă, ca un murmur. Mă răscolea până în străfunduri.

Pulsul mi s-a înteţit, iar sângele îmi năvălea în anumite zone de mult neglijate, care acum se trezeau la viaţă.

— Scânteia asta e suficient de puternică pentru tine?

Şi-a lăsat privirea în jos, spre buzele mele mânjite cu sos de roşii. L-am văzut înghiţind în sec.

— Să ştii că pot să mă străduiesc mai mult. Pentru tine, o s-o
fac.

M-a trecut un fior pe şira spinării când mâna lui mi-a cuprins ceafa. Lucas s-a aplecat spre mine, împingându-mă în tejghea. Căldura care emana din el mă învăluia ca o pătură. Am întredeschis buzele, iar el s-a uitat din nou la gura mea.

Ochii lui căprui au sclipit ca o flacără ciocolatie.

Dar apoi s-a încruntat.

De ce naiba s-a încruntat?

Brusc, ne-a izbit mirosul.

Mi-a dat drumul şi a sărit cât colo, înjurând în spaniolă. M-am sprijinit de tejghea, ca să-mi recapăt echilibrul. În timp ce mă adunam, mă gândeam la bubuitul din pieptul meu, la sosul de roşii care mi se scurgea pe bărbie, la mirosul de fum din bucătăria lui Alessandro.

Mirosul de fum!

— Rahat!

M-am alăturat lui Lucas, la cuptor, şi am privit cu jale la resturile arse ale celor două pizze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lucas

Sandro urma să mă scalpeze. Să-mi dea una în cap cu o spa- tulă şi să-mi arunce corpul inconştient în East River.

Poate că Roşie avea să-l ajute. Se pare că, atunci când vine vorba de a strica o întâlnire romantică, am mult talent.

Si ce alt talent mai aveam? Să mă las distras. Dădeam raţiunea
la o parte şi nu mai vedeam lucrurile în ansamblu. De exemplu, în seara asta uitasem de limitele personale. Sau poate că mă înşelam. La urma urmei, acesta era scopul experimentului: să-i dau lui Roşie un impuls care să-i stârnească inspiraţia. S-o ajut să uite de tot ce o apăsa şi s-o fac să simtă altceva. Doar asta îmi doream.

Nu, nu doar atât. Prin mintea mea a trecut fulgerător imaginea lui Roşie în braţele mele, lipită de mine, gata să mă lase să-i ling sosul de roşii de pe buze.

Până azi, reuşisem cumva să ignor atracţia dintre noi, s-o ascund sub pretextul că mă bucuram sincer de compania ei, ca prietenă, că îmi doream sincer să fim prieteni şi mai buni. Dar după seara asta, după ce situaţia devenise suficient de ambiguă încât mă pierdusem în acea

scânteie devoratoare, oare ce-mi doream?

Fusesem suficient de distras încât lăsasem pizzele să se ardă.

Por Dios. Acum nu mai puteam să mă prefac că Roşie nu avea niciun efect asupra mea.

— Ne-am descurcat binişor cu curăţenia, a zis ea, în timp ce ne întorceam la apartament. Sandro nici măcar n-o să observe.

— Să sperăm că n-o să observe, am răspuns, dus pe gânduri.

Aşteptaserăm să se răcească cuptorul, ca să nu ne frigem degetele, apoi frecaserăm interiorul cuptorului o oră întreagă. Speram că îndepărtaserăm până şi ultima urmă de aluat ars.

— Oricum, am făcut o treabă aşa de bună nu fiindcă suntem nişte genii ale curăţeniei. Cred că pur şi simplu alcătuim o echipă reuşită, Ro.

Buzele lui Roşie au zvâcnit. Mi-a zâmbit.

— Ai dreptate.

I-am tinut deschisă usa clădirii în care locuiam.

— E trecut de miezul nopţii, dar încă nu ţi-am dat de mâncare. Cât de foame îti e?

— Nu cine ştie ce. Dar nu m-ar deranja dacă am comanda ceva de mâncare. Sau eşti prea obosit ca să aştepţi comanda?

Roşie urca scările, în faţa mea. Mi-am lăsat privirea să coboare de-a lungul spatelui ei şi ochii mi s-au oprit asupra fundului. Şoldurile i se

legănau la fiecare treaptă urcată. M-am pomenit fascinat de mişcarea asta, de formele ei frumoase.

Am iuţit pasul. Am clătinat din cap şi mi-am impus să mă calmez. Mi-am zis că nu se poate să-mi lase gura apă după ea, de parcă aş fi fost un adolescent în călduri. Eram prietenul ei. Colegul ei de apartament.

Pur şi simplu uită-te în altă parte, Lucas!

Roşie s-a oprit în faţa apartamentului, aruncându-mi o privire ciudată.

— Deci ce zici?

— Despre ce?

— Vrei să comandăm ceva de mâncare? Nu cred că vreau pizza, mai ales după ce am râcâit aluat ars. Ai chef de mâncare japoneză?

— Nu ştiu ce să zic.

Am scos cheile şi am descuiat.

— Lasă-mă să te surprind! a insistat Roşie. Tu găteşti mereu pentru mine. Şi nu prea pot să-ţi întorc favoarea, aşa că lasă-mă să fac măcar atât. E rândul meu să-ţi dau de mâncare.

îmi surâdea ideea.

S-a dus la măsuţa de cafea, s-a descălţat de botine, si-a luat > 7 > 7 > laptopul şi s-a instalat pe canapea.

— O să-ţi placă la nebunie. Promit!

M-am dus lângă ea şi m-am trântit pe canapea, oftând.

— Nu ştiu...

Mi-a aruncat o căutătură pe deasupra laptopului.

— N-ai încredere în mine?

— Nu e vorba de asta.

— Şi atunci?

M-a împins uşor în coapsă cu piciorul.

— Ce s-a întâmplat? Zi-mi!

— Mi-e foame, am bombănit. Sunt lihnit. Abia aşteptam să mănânc pizza. Dar acum nu mai am poftă de pizza. Parcă nu pot să scap de mirosul de aluat ars.

— **Şi?**

M-a împins încă o dată cu talpa. Nu m-am putut abţine. I-am luat talpa între degete şi am început s-o mângâi cu degetul mare.

— în plus, tu vrei mâncare japoneză, dar de fiecare dată când mănânc sushi, rămân... nesatisfacut.

înfometat. Iritat.

Roşie nu mai spunea nimic, aşa că m-am uitat la ea. Se holba la mâna cu care îi masam piciorul.

— Nu comandăm sushi. O să-ţi placă la nebunie, o să vezi, a zis ea, apoi şi-a întors privirea spre laptop. Sunt puţin jignită că nu ai încredere în gusturile mele culinare. Aşa că, dacă vrei să mă împaci, ar fi bine să continui cu masajul ăla.

Mi-am ascuns surprinderea şi m-am supus. Eram bucuros că, pentru a doua oară în seara asta, primeam undă verde.

Însă apoi Roşie a mormăit:

— Siropos, autoritar şi morocănos. Cine-ar fi crezut?

Atunci am încetat cu masajul şi am început s-o gâdil.

În aceeaşi seară, ne-am uitat la doar două episoade din serialul nostru, după care am hotărât că era de ajuns şi ne-am dus la culcare.

— Lucas? a şoptit Roşie, lungită în pat.

Stăteam pe canapea. Am zâmbit.

— Da, Roşie.

— Ţi-a plăcut Chicken Karaage?

— A fost bunicel.

Nu fusese doar *bunicel.* Deja mă gândeam

cum să gătesc şi eu puiul acela în pesmet şi, poate, să-i adaug şi alte ingrediente: biscuiţi pisaţi sau chiar nuci tocate, marinate în sos de soia. Aş putea să...

— Mincinosule! Am văzut că lingeai capacele când ai dus caserolele la bucătărie.

Am ridicat un braţ şi mi-am sprijinit ceafa în palmă.

— Recunosc: a fost al naibii de bun. Ai avut dreptate. Aş linge capacele alea din nou, dacă ar mai fi rămas ceva pe ele.

A râs. Era un sunet frumos, care se auzea mult prea rar.

— De ce încerci să faci pe durul şi spui că a fost doar bunicel?

I-am zis adevărul:

— Pentru că plănuisem să mănânci pizza făcută de mine. Şi faptul că am ars-o mi-a rănit orgoliul.

Am rămas tăcuţi câteva minute, iar mintea mea s-a concentrat imediat asupra scenelor fierbinţi din seara asta. Mă gândeam la ea, la buzele ei întredeschise, la cât de mult îmi dorisem să mă aplec şi să-i ling buza de jos...

Boxerii începeau să mă strângă. M-am înjurat în gând.

— Lucas, seara asta a fost minunată, chiar dacă n-am avut parte de pizza.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor, Roşie.

— Sigur că m-a ajutat, chiar mai mult decât îţi închipui. Mi-a plăcut la nebunie întâlnirea noastră. A fost cea mai frumoasă a doua întâlnire

de care am avut parte vreodată. Nu merit să te dai peste cap pentru mine... Adică pentru asta, s-a corectat ea. Pentru experiment.

— Standardele tale sunt foarte joase, Roşie. Treaba asta mă deranjează.

Linişte.

— De ce zici asta? a întrebat într-un final. Mi se pare că am standarde normale.

Faptul că ea credea aşa ceva înrăutăţea şi mai mult situaţia.

— N-ar trebui să te mulţumeşti cu o întâlnire la sfârşitul

> > >

căreia eşti nevoită să freci un cuptor, i-am zis, cu frustrare în voce. Şi nici să te cocoţi pe un blat de bucătărie, îngrozită.

Am închis ochii pentru câteva secunde. Aveam nevoie de puţin timp ca să-mi stăpânesc impulsul de a spune mai multe decât era cazul.

— Meriţi ceva mult mai bun decât atât. Indiferent dacă e sau nu un experiment, meriţi mai mult.

Niciun răspuns din partea ei.

Când credeam că adormise, a vorbit:

— îmi doresc să fi venit şi tu la nunta Linei şi a lui Aaron, Lucas. Eu... Chiar îmi doresc să te fi cunoscut atunci.

Mi s-a strâns inima în piept.

Pentru prima oară, m-am gândit la o realitate alternativă în

care noi – Roşie, domnişoara de onoare, si Lucas, verişorul mai

7 > 7 > 7 >

în vârstă al miresei – ne-am fi întâlnit şi am fi băut împreună un pahar de vin. Poate că am fi dansat. Şi, cu puţin noroc, poate că am fi făcut mai mult decât atât. Dumnezeu ştie că, dac-aş fi fost la nuntă, aş fi încercat.

Dar nu mai eram vechiul Lucas. Nu puteam spera să am o relaţie, când viaţa mea era un haos. Iar noi doi eram prieteni, colegi de apartament. Şi-mi plăcea foarte mult. Cu sau fără „scânteie", îmi plăcea la nebunie s-o am pe Roşie în viaţa mea.

Doar momentan, mi-am amintit. Peste trei săptămâni urma să plec.

Nu trebuia să uit lucrul ăsta.

Indiferent care era relaţia dintre noi, realitatea rămânea aceeaşi.

Şi vorbisem serios când îi spusesem că merită mai mult.

Piciorul mi-a făcut probleme în timpul nopţii.

Iar asta însemna că aveam nevoie un duş mai lung decât ar fi fost necesar.

După săptămâni de călătorit şi de stat în picioare aproape tot timpul, o zi lungă, precum cea de ieri, îmi punea piciorul la grea încercare.

Iată preţul pe care îl plăteam pentru că nu luasem fizioterapia în serios şi sărisem peste mai mult de o treime dintre şedinţe. Dar ce rost ar fi avut? încă de când mă trezisem în acel pat de spital din Franţa, mi se spusese că nu aveam să

mai fiu un surfer la fel de bun ca înainte. Deci nu am depus cine ştie ce eforturi. I-am lăsat să-şi facă treaba, iar în clipa când am putut să păşesc fără să şchiopătez vizibil, m-am dus acasă. *Acasă.*

Mi-am adus aminte de Taco.

în afară de cel mai bun prieten al meu şi de familia mea, oare mai puteam să numesc Spania „acasă”? Sentimentul de apartenenţă se estompase după accident. Era ca şi cum lipsea ceva. Nu mai simţeam chemarea spre casă. Nu aveam o familie a mea, nici vreo iubită la care să tânjesc să mă întorc. Din cauza călătoriilor şi a solicitărilor carierei, nu putusem avea o relaţie adevărată.

Am scuturat din cap, am închis robinetul şi mi-am petrecut un prosop în jurul mijlocului. Mă simţeam straniu de obosit. M-am hotărât s-o întreb pe Roşie dacă ar deranja-o să rămân azi în apartament. Deşi plănuia să scrie la cartea ei, puteam să păstrez liniştea şi să-mi văd de treabă.

Am ieşit din baie. Imediat, mi-am aţintit privirea asupra colegei mele de apartament. Purta pantalonii ei de pijama şi un tricou. *Dios*, pantalonii ăia aveau să mă termine!

— ’Neaţa, Ro...

— *Te voy a matar}*

Ameninţarea la adresa vieţii mele mi-a curmat vorbele. O pronunţase o voce familiară. Persoana cu pricina n-ar fi trebuit să se afle aici. Dar dacă...

— *Lucas, ¿qué está pasando aquí?*

Abia acum am observat faţa lui Roşie. Avertismentul din privirea ei. Expresia ei chinuită.

M-am răsucit încet si am dat de fata schimonosită a Linei.

— *¡Hola, prima!*

Lângă ea stătea un bărbat. Se uita fix la mine şi, deşi nu aveau o expresie ucigătoare, ca ochii vară-mii, totuşi ochii lui erau ameninţători.

— Mă bucur să te cunosc, Aaron! am continuat. Felicitări că te-ai căsătorit cu această comoară mică!

Aaron nici măcar nu m-a salutat din cap, ca între băieţi. A arcuit o sprânceană şi m-a întâmpinat cu un „mda" plin de răceală.

Din câte se părea, probabil că azi aveam să mă aleg cu o să- puneală dublă.

[1] O să te omor.

[2] Lucas, ce se întâmplă aici?

Vară-mea a scos un sunet ciudat.

— Lucas, de ce umbli pe-aici pe jumătate *dezbrăcaţi*

Ultimul cuvânt a fost pronunţat puţin piţigăiat. Am privit în
jos, la pieptul meu dezgolit şi la prosopul din jurul mijlocului. Am dat să spun ceva, dar Lina a scos alt sunet gâtuit.

— Ce caută aici prietena mea cea mai bună, în pijamale, atât de dimineaţă, când tu eşti p*z jumătate dezbrăcaţi*

— Lina, a intervenit Roşie, venind iute lângă mine. Nu e ceea ce crezi.

Pe fruntea Linei pulsa o venă.

— Nu e ceea ce cred? a întrebat Lina, după care a îndreptat un deget spre mine. Cumva văru-miu poartă un pulover invizibil, iar eu nu-mi dau seama?

Am pufnit în râs, iar Roşie m-a înghiontit. Din reflex, fără să mă gândesc la ce faceam, – fiindcă nici măcar nu mâncasem micul-de- jun, iar în ultima vreme nu prea mai gândeam limpede –, am apucat-o de braţ şi am zis:

— Nu-i frumos, Roşie!

În mod clar, a fost o greşeală; vară-mea a încremenit şi s-a înroşit.

— înainte să tragi concluzii aiurea…

Lina s-a repezit la mine – o dovadă că deja trăgea concluzii pripite. Din fericire, soţul ei i-a aţinut calea, petrecându-i un braţ pe după talie.

— Scumpo, nu! i-a zis Aaron.

— Ce naiba faci, Lina?! a exclamat Roşie.

Vară-mea a mârâit şi m-a ameninţat cu pumnul.

— E prietena mea cea mai bună, găgăuţă! a spus şi a fluturat din braţ. N-ai rezistat să nu-ţi foloseşti *vrâjealai* N-ai putut să-ţi ţii scula în pantalonii tăi de găgăuţă?

în mod normal, m-aş fi simţit jignit că Lina pretindea că *prăjeala* mea tocmai îi pângărise cea mai bună prietenă, dar nu mă simţeam aşa. Eram atent doar la expresia neliniştită a lui Roşie şi la felul cum îi tremura buza de jos, ca de fiecare dată când era supărată. Ştiam cauza. începeam să o cunosc destul de bine pe Roşie şi

îmi dădeam seama că se simţea responsabilă pentru situaţia asta. Se simţea vinovată pentru că nu-i spusese Linei că noi doi locuiam aici, împreună.

Am întrebat-o şoptit:

— Ce înseamnă „găgăuţă”?

Roşie s-a răsucit spre mine. M-a privit mirată şi amuzată deopotrivă.

— Lucas, fii serios! m-a mustrat ea.

Cel puţin acum nu-i mai tremura buza.

— Aaron, *amor mio*, a zis Lina, aducându-mă iar cu picioarele pe pământ. Poţi să mă laşi jos, ca să-i dau una vărului meu în boaşe? I se pare că e o glumă.

Puţin agasat, Aaron şi-a dat ochii peste cap, după care m-a fixat cu o privire serioasă. Ce tip intimidant! Era înalt şi încruntat. Nu că m-ar fi intimidat pe mine. Singura persoană din camera asta de care îmi era puţin teamă avea un metru şi şaizeci şi patru înălţime, plus o venă care-i pulsa pe frunte, pe punctul de a exploda.

Am oftat.

— OK. Te rog, calmează-te! Eu şi Roşie am petrecut noaptea aici, în apartamentul tău. Dar nu e ce crezi.

Lina a mijit ochii la mine. Pe faţa ei se citea scepticismul.

— Lucas, în apartamentul ăsta e un singur pat. Chiar trebuie să repet că eşti aproape dezbrăcat?

O cunoşteam pe Lina, deci ştiam că nu avea să se dea bătută. Era foarte încăpăţânată. Prin

urmare, i-am zis-o cât mai clar cu putinţă:

— Roşie şi cu mine nu ne-am tras-o.

Surprinsă, colega mea de apartament a inspirat scurt. Trebuia să mă concentrez. Eram doar în prosop şi încercam s-o înduplec pe vară-mea.

După câteva secunde, Roşie a făcut un pas în faţă.

— Lina, mai ţii minte apelurile alea pierdute, la scurt timp după ce aţi plecat în luna de miere?

Lina a aprobat din cap. Ochii ei ameninţători s-au mai îmblânzit puţin.

— Ei, în seara aia a avut loc un mic incident în apartamentul meu.

Am corectat-o:

— Tavanul din sufrageria ei s-a prăbuşit. N-a fost deloc un accident *mic*.

— Mă rog, a zis Roşie. Mic sau nu, nu puteam să stau acolo. De fapt, apartamentul meu e indisponibil până când vor fi gata reparaţiile. De-asta sunt aici. Te-am sunat în seara aia ca să te întreb dacă e în regulă să dorm la tine pentru câteva nopţi. Dar voi eraţi într-un loc fără semnal, aşa că mi-am făcut bagajele şi am luat cheia ta de rezervă. În seara aia, Lucas a ajuns în New York.

S-a lăsat o tăcere lungă. Aaron şi-a descreţit fruntea, iar vena de pe frunte a Linei a dispărut treptat, *gracias a Dios.* Într-un final, vară-mea a spus:

— Deci voi doi – a fluturat o mână în direcţia

noastră – locuiţi aici? împreună?

Amândoi am încuviinţat în tăcere.

— Adică nu v-aţi cuplat şi nu v-am surprins făcându-vă de cap după sex?

— *Poftim?* a întrebat Roşie cu voce spartă, îmbujorându-se.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am răspuns scurt:

— Nu.

Lina a cugetat câteva secunde. Expresia i s-a înmuiat.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat-o pe Roşie.

— Mă simt îngrozitor şi…

Am intervenit:

— E vina mea. Am convins-o pe Roşie că n-ar trebui să te deranjăm, că nu are rost să te anunţăm.

Roşie mi-a aruncat o privire, după care s-a uitat iar la prietena ei.

— îmi pare foarte rău, Lina. Ar fi trebuit să te anunţăm, dar nu am vrut să-ţi faci griji dintr-un fleac. Am uitat că azi te întorci în New York, aşa că n-am avut cum să te anunţ din timp.

Lina dădea încet din cap. Prea mai degrabă tristă decât furioasă.

Am simţit asupra mea privirea lui Aaron. Mijea ochii, dar nu am văzut dezaprobare în ei.

— Lucas s-a purtat minunat cu mine, a declarat Roşie, făcând câţiva paşi în faţă, apoi a

adăugat cu voce mai sigură: De fapt, a fost de milioane. Nu ştiu de ce te-ai luat aşa de el. E un tip generos si atent. Si si-a dat silinţa să mă simt în siguranţă. Deci nimeni n-ar trebui să fie lovit în boaşe. Cu atât mai puţin el.

îmi doream să nu fi stat înfăşurat doar în prosop, în faţa verişoarei mele iscoditoare şi a soţului ei. Voiam s-o iau pe Roşie în braţe şi s-o trag la pieptul meu.

Fiindcă îmi sărise în apărare.

Eu nu mă gândisem să mă apăr. Fusesem pregătit să iau toată vina asupra mea. Am înghiţit anevoie, încercând să trec peste ceea ce simţeam.

Lina a rămas cu gura căscată. Aaron zâmbea în colţul gurii.

într-un final, vară-mea a destrămat tăcerea. Vocea ei revenise la normal.

— Deci voi doi sigur nu v-aţi cuplat?

— *Lina!* a protestat Roşie. Vrei să încetezi cu întrebarea asta? Eu şi Lucas nu ne-o tragem.

— Şi nici nu flirtaţi? a insistat vară-mea. Nu tu priviri lungi, nu tu atingeri fierbinţi, nu tu dezmierdări? Dar sărutat?

Era clar că vară-mea intuise ceva.

— *Déjalo ya*[I], Lina! i-am zis.

Nu m-ar fi deranjat câtuşi de puţin să

I Las-o moartă!

recunosc faţă de ea că eu şi Roşie ieşeam la întâlniri romantice, în chip de experiment pentru cartea ei, dar nu aş fi făcut-o fără să cer mai întâi acordul lui Roşie. Faptul că eram *parteneri* de cercetare însemna ceva. Alcătu- iam o echipă.

— Eu şi Roşie suntem amici.

Era adevărul gol-goluţ.

Vară-mea a privit-o în ochi pe prietena ei cea mai bună, apoi s-a uitat la mine şi a zis:

— *Ella es mi mejor amiga. Como una hermana para mí.*

„E prietena mea cea mai bună. E ca o soră pentru mine."

— *Es demasiado buena.*

„E prea bună."

Lina voia să-mi transmită că Roşie e prea bună *pentru mine.*

Nu o spusese direct, dar ştiam că la asta se referea.

Eram de acord cu ea.

În mod clar, Roşie nu era de nasul meu. Fetele ca ea nu îşi dau întâlnire cu tipi care au pierdut atât de multe şi care nu mai au ce să ofere. Şi nici cu tipi care nici măcar nu rămân în aceeaşi ţară mai mult de câteva săptămâni.

Lina m-a pironit cu privirea, apoi a arătat cu degetul spre Roşie şi i-a zis:

— Roşie, vreau să vorbim între patru ochi.

Aaron i-a dat drumul, dar nu înainte de-a o săruta pe tâmplă şi a-i şopti:

— Fii înţelegătoare cu ea!

I-am făcut lui Roşie cu ochiul. A urmat-o pe Lina, iar eu am rămas în compania lui Aaron.

— Deci..., am oftat eu. Crezi că boaşele mele sunt în siguranţă?

— Da, dacă îţi joci cărţile corect.

— Şi ce anume înseamnă „să joc corect”? l-am întrebat, arcu- indu-mi o sprânceană.

— Lina e ca un câine care mai degrabă latră, în loc să muşte, a spus el. Te iubeşte, Lucas. Era atât de nerăbdătoare să te vadă, încât am venit aici direct de la aeroport.

Cuvintele lui mi-au încălzit inima. Şi eu o iubeam pe Lina.

— Dar, dacă o s-o faci pe Roşie să sufere, nu cred c-o să pot – şi nici n-o să vreau – s-o domolesc pe nevastă-mea.

îmi dădeam seama că vorbea serios. îmi plăcea să ştiu că oameni ca Aaron şi Lina o protejau pe Roşie.

L-am privit direct în ochi şi i-am spus:

— N-o s-o fac niciodată să sufere. N-aş fi în stare de aşa ceva. Buzele lui Aaron s-au arcuit într-un zâmbet surprinzător de luminos.

— Ştiu.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

/

Roşie

Lina a clătinat din cap.

— Ce e? am şoptit. Ce-i cu mutra asta exasperată?

Stăteam în cafeneaua noastră preferată din Manhattan. Trecuseră câteva ore de când Lina apăruse în apartamentul ei şi aflase despre aranjamentul locativ pe care-l pusesem la punct cu Lucas. Prietena mea cea mai bună mă rugase să ne vedem din nou, mai pe seară, ca să vorbim.

Nu să discutăm despre nimicuri, ci să vorbim la modul foarte serios, departe de urechile celor doi bărbaţi.

— Nu mă lua cu „ce e”! s-a rătoit Lina. Stii foarte bine ce s-a

” > >

întâmplat. Plec în luna de miere pentru câteva săptămâni, iar când mă întorc, te găsesc bine-mersi, locuind cu văru-miu.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ţi spunem din prima zi. Mă simt îngrozitor că ţi-am ocupat apartamentul, fără ştirea ta.

— Nu de asta sunt supărată, Roşie.

Am avut din nou impulsul de a-i lua apărarea lui Lucas, dar m-am abţinut. II cunoşteam abia de vreo trei săptămâni, deci nu se cădea să-i ţin partea.

— Atunci, de ce te deranjează atât de tare că eu şi Lucas suntem prieteni?

— Ţin la el, pricepi? a explicat Lina. Dintre toţi verii mei, de Lucas sunt cel mai apropiată. Deci când spun că ţin la el, nu e vorba că îl suport pentru că avem acelaşi sânge. E ca un frate mai mare pentru mine. Poate aici e

problema. Gândul că Lucas o să intervină între noi două şi că e posibil să te rănească mă face să vreau să-i tai...

— Am înţeles! În primul rând, nimeni nu intervine între noi două. Vorbesc serios. De ce presupui c-o să mă rănească? Are vreo legătură cu „vrăjeala" lui Lucas, aşa cum ai zis azi-dimineaţă?

— Poate că da, a răspuns Lina, ridicând din umeri.

— Vrei să-mi explici?

Lina a cuprins în palme cana de cafea şi a ridicat-o la buze.

— OK. O să-ţi explic. Superputerea lui Lucas e să-i facă pe oameni să-l iubească. Indiferent cât de enervant era când eram mici, Lucas *chiar* e adorabil... uneori. Crede-mă, ştiu că are un zâmbet cuceritor şi că arată bine. Şi poate fi amuzant.

Lucas chiar avea toate aceste calităţi, pe lângă multe altele care mă făcuseră să-l simpatizez atât de mult.

Lina a bătut darabana în cană.

— Cu toate că are atâtea atuuri, niciodată n-a venit însoţit de vreo fată la reuniunile noastre de familie. N-a avut relaţii serioase. Ultima lui relaţie pe bune a fost... nu mai ştiu. Cred că în liceu.

M-a luat gura pe dinainte:

— Da. Cu Lorena Navarro.

— De unde naiba...

— Eu şi Lucas am stat de vorbă, am spus

iute. A menţionat numele ei.

M-am uitat în spatele Linei, prefacându-mă că studiez florile aşezate în vaze, la fereastră. Deveneam foarte pricepută la jocul de-a minciuna prin omisiune. Noua mea „abilitate” nu mă făcea să mă simt mândră de mine. Mă uram din cauza asta. Însă cum să-i spun Linei că temerile ei erau, de fapt, un dezastru iminent? Cum să-i spun că *vrâjeala* lui Lucas funcţiona, ba chiar atât de bine, încât vrăjeala cu pricina mă ajuta să scriu un roman? Azi, după ce Lina şi Aaron plecaseră, fusesem în sfârşit capabilă să scriu. În mintea mea parcă se aprinsese un bec. Din mine începuse să se reverse un şuvoi de emoţii, de idei şi de inspiraţie.

Lina s-a încruntat, dar a părut să-mi creadă explicaţia.

— Lucas nu a trăit suficient de mult într-un singur loc pentru ca o relaţie de-a lui să poată dura. Şi, având multe competiţii de surfing pe tot globul, şase luni e mai mult plecat, apoi alte şase luni stă acasă. Sau doar trei. Deci e de înţeles de ce nu s-a aşezat încă la casa lui.

Şi totuşi, indiferent că trăise mai mult pe drum, mi se părea uimitor că nicio fată nu pusese mâna pe el.

— Faptul că e aici, în vacanţă, nu schimbă situaţia, a continuat Lina.

Mi-am amintit de aseară, când Lucas îmi dezvăluise mai multe despre incidentul care îi curmase cariera. Nimeni în afară de mine nu ştia că pauza pe care o luase era, în realitate,

permanentă. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Cum adică nu schimbă cu nimic situaţia?

— Cine poate garanta că Lucas n-o să bage vrăjeală şi cu tine? O să vă faceţi de cap, pe urmă o să plece. Şi apoi – bum!

Am înghiţit în sec. Gândul că Lucas urma să plece îmi provoca ameţeală.

— Adică o să sufăr?

— Exact. Şi atunci, n-o să am de ales şi va trebui să-l omor. Chiar n-aş vrea să se-ntâmple asta. După cum am spus, el e vărul meu preferat. Of! îmi fac griji pentru el.

Tăceam, aşteptând să continue. Lina s-a posomorât.

— Cred că e ceva în neregulă. Bunica mi-a spus că l-a surprins în timp ce avea un atac de panică, înainte să plece în călătorie.

Mă durea inima la gândul că un tip atât de puternic, de robust trecea prin aşa ceva.

Pe chipul prietenei mele s-a aşternut tristeţea.

— Taco s-a dus s-o caute pe bunica şi a condus-o la Lucas. Slavă Domnului că Taco a fost antrenat să ofere sprijin emoţional!

— Serios? N-am ştiut. Lucas nu postează…

Mi-am surprins la timp scăparea. Am încercat să dreg busuiocul:

— Lucas nu a vorbeşte niciodată pe tema asta, Lina. Nici tu.

— Când Taco era căţeluş, a fost adoptat de un vecin de-al bunicii. Un poliţist pensionat, care

suferea de sindrom de stres posttraumatic. Bărbatul a murit la scurt timp după aceea. A suferit un atac de cord. Familia lui era devastată. Nu se simţeau în

stare să îngrijească un căţel. Bunica s-a oferit să aibă grijă de Taco pentru câteva săptămâni. Într-o vizită de-a lui Lucas, el şi Taco au făcut cunoştinţă şi au prins drag unul de celălalt. Când săptămânile s-au transformat în luni, iar familia respectivă nu a mai dat vreun semn că ar vrea să aibă grijă de Taco, Lucas l-a adoptat.

Povestea îmi stârnea sentimente noi faţă de Lucas.

Lina a continuat:

— Bunica l-a sfătuit pe văru-miu să plece într-o călătorie. Să schimbe peisajul, ca să-şi limpezească mintea.

— Şi Lucas a venit în State, am încheiat eu.

Lina a încuviinţat.

Mi s-a pus un nod în gât. Speram ca emoţiile pe care le simţeam să nu mi se oglindească în glas.

Am încercat s-o consolez:

— Sunt sigură că, până la urmă, Lucas o să-ţi spună ce se petrece cu el. Vă iubeşte. O să vă povestească atunci când va fi pregătit. Uneori, când suferim, trebuie să ne dăm singuri seama că avem nevoie de ajutor, înainte de a-l cere şi de a-l accepta.

Lina a întins o mână peste masă şi a strâns-o

pe a mea.

— Of! Chiar eşti înţeleaptă, scumpo.

Nu eram deloc înţeleaptă. I-am adresat un zâmbet. Speram că prietena mea încă o să ţină la mine când o să-i dezvălui tot ce-i ascundeam în legătură cu Lucas.

— Mă rog..., a zis Lina, fluturând din mână. Eşti sigură că nu vrei să vii să locuieşti cu mine şi cu Aaron? Avem o cameră în plus. E suficient loc în apartamentul nostru.

— Sunt sigură, i-am zis, încrezătoare.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să deranjez doi oameni proaspăt căsătoriţi.

Lina a verificat ceasul afişat pe ecranul telefonului.

— Se face târziu. I-am spus lui Aaron că îl ajut cu cina.

— Hai să mergem!

Mi-am tras scaunul în spate.

— Şi eu ar trebui să mă întorc acasă. Cred că Lucas a început deja să pregătească cina.

— De-asta nu vrei să stai cu noi! a exclamat ea.

Ştiam bine la ce se referă, dar m-am făcut că nu înţeleg.

— Poftim?

— Nu te învinovăţesc, Roşie. Lucas e un bucătar grozav. A reuşit să ducă retetele bunicii la un nivel nemaivăzut. Mătuşa Carmen tot încearcă să-l convingă să dea o

probă pentru una dintre emisiunile alea de gătit.

Am zâmbit la gândul că Lucas ar putea să apară la televizor. Doamne! Ar câştiga într-o clipită emisiunea şi inimile tuturor.

— Ai vreun plan pentru Halloween?

Mi-am luat geaca de pe spătarul scaunului.

— Lina, ştii bine că n-am.

S-a apropiat de mine, iar buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet diavolesc.

— Ei, acum ai. Aaron a fost invitat la – ţine-te bine! – un Bal Mascat. Are loc sâmbăta viitoare.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce sofisticat!

— De fapt, e o petrecere cu costume, dar voi, newyorkezii, aveţi câte o denumire sexy pentru orice chestie. E unul dintre evenimentele caritabile la care Aaron e invitat an de an, dar la care nu participă aproape niciodată. Ştii cum e Aaron.

— Da, îmi închipui că nu-i prea place să se deghizeze.

Lui Aaron nici să socializeze nu-i plăcea.

— Dar probabil c-o să accepte invitaţia de data asta, nu? De dragul tău.

— Şi nici n-a fost nevoie să-l conving, s-a lăudat Lina, cu ochii sclipind. Soţul meu e cel mai tare.

S-a luminat la faţă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea despre el.

Am simţit din nou o împunsătură de invidie.

Lina a continuat:

— Comitetul organizatoric a fost aşa de mulţumit că Aaron o să vină la petrecere, încât i-a trimis două invitaţii în plus.

— Nu ştiu ce să zic, Lina. Eu...

— Da, ştiu, eşti presată de termenul-limită. Ai descărcat din nou Tinder, aşa cum ţi-am sugerat?

Mi s-au înfierbântat vârfurile urechilor.

— Nu. Am... găsit o metodă... diferită. E o poveste lungă. Ţi-o zic mâine, pentru că acum... ăăă... ne grăbim.

Prietena mea nu părea convinsă.

— Si funcţionează?

Am dat din cap, în semn de încuviinţare

Metoda mea funcţiona din plin.

— Atunci, a subliniat ea zâmbind, ai putea să-ţi iei o seară liberă şi să te distrezi şi tu puţin, de Halloween. Distracţia e benefică pentru creier.

În timp ce ne îndreptam spre ieşirea din cafenea, m-am pomenit că zic:

— Ai două bilete, nu?

— Adică vrei să-l iei la petrecere pe Lucas? a oftat Lina. Voi doi sigur nu vă. *..faceţi de cap*? Poţi să-mi spui dacă s-a întâmplat, chiar dacă el e văru-miu, iar asta ar însemna să purtăm o conversaţie scârboasă.

Am negat pe loc:

— Nu ne facem de cap! De unde ai învăţat toate eufemismele astea?

— Am eu metodele mele. Deci tu şi Lucas nu sunteţi împreună?

— Nu suntem, i-am zis, cât mai nonşalant cu putinţă. Nici nu s-a pus problema vreodată, Lina.

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat în apartament au fost cele două femei care se foiau în jurul lui Lucas, aproape de aragaz.

I-am salutat.

— Bună tuturor!

Trei capete s-au răsucit în direcţia mea: al lui Lucas, al vecinei noastre, Adele, şi al fiicei acesteia – Alexia. Ce surpriză plăcută!

— În sfârşit, te-ai întors! a zis Lucas.

Of! Acel *în sfârşit* îmi stârnea atât de multe speranţe.

Lucas s-a apropiat încrezător de mine. Când a ajuns în faţa mea, s-a aplecat puţin şi a zis încet, aşa încât să aud doar eu:

— Avem musafiri, după cum vezi. Sper că nu te deranjează.

— Bineînţeles că nu. Stii că Adele e mereu bine-venită aici.

— Vară-mea te-a bătut la cap? s-a interesat el, încruntat.

— Nu. Pur şi simplu îşi face griji pentru noi doi. Are intenţii bune, dar aranjamentul nostru a luat-o prin surprindere. Am lămurit-o, dar nu i-am zis despre experiment.

N-am putut să pronunţ cuvântul „întâlniri”. Lucas părea că mi-a observat ezitarea. O expresie gânditoare a apărut pe chipul lui. M-a măsurat cu privirea, puţin absent.

A luat sacoşa de cumpărături pe care uitasem c-o ţineam în mână.

— Bine, Roşie. Ai venit la ţanc. Trebuie să pun astea în tigaie chiar acum.

Aha! Deci de-asta spusese *în sfârşit.*

îmi trimisese un mesaj, cerându-mi să cumpăr pătrunjel şi ardei iuţi proaspeţi. De fapt, aşteptase să primească ingredientele. Nu mă aşteptase pe mine.

Dar era în regulă. Nu aveam niciun motiv să mă simt dezamăgită.

Lucas m-a pupat scurt pe obraji, ceea ce mi-a cam înmuiat genunchii.

— Mersi că ai făcut cumpărături, Roşie! Vino la masă! Cina o să fie gata imediat.

Cu o clipă în urmă, buzele lui îmi atinseseră pielea, la un centimetru distanţă de gura mea, iar în secunda următoare Lucas se îndepărtase de mine şi mă lăsase cu gura căscată.

Mă sărutase pe obraz!

însă apoi mi-am amintit că în Spania e ceva obişnuit ca prietenii să se sărute aşa. Iar colegii de apartament procedează la fel, când sunt prieteni.

încercând din răsputeri să ignor furnicăturile pe care buzele lui mi le stârniseră pe obraz, l-am

urmat spre insula de bucătărie, ca să vorbesc cu cele două femei.

— Bună! Ce mai faceţi?

— Bună, Roşie! m-a întâmpinat Alexia. Suntem bine.

— Tânărul ăsta ne pregăteşte cina, a spus Adele şi s-a uitat la Lucas, care revenise la aragaz. A zis că se pricepe şi m-a obligat să-i promit c-o să mă aşez şi n-o să-l sâcâi.

— Păi, nu prea i-ai respectat rugămintea, a mormăit fiica ei, punându-şi mâinile pe umerii lui Adele şi călăuzind-o spre un scaun. Ce-ar fi să nu ne mai dai târcoale, ca o muscă sâcâitoare, şi să stai jos?

Adele a bombănit, dar s-a aşezat, iar Alexia a revenit lângă Lucas, captivată de îndemânarea colegului meu de apartament.

Când facuserăm cunoştinţă, nu apucasem să mă uit cu atenţie la ea. În mare, pentru că stătusem cocoţată pe blatul de bucătărie, îngrozită de prezenţa şobolanului. Şi pentru că fusesem distrasă de faptul că tocmai dansasem cu Lucas, că stătusem în braţele lui. Acum am observat că avea în jur de cincizeci de ani. Adele era ceva mai în vârstă decât crezusem.

Lucas mi-a aruncat o privire peste umăr şi a zis:

— Ia un loc, Ro!

Ro. Numele ăsta de alint îmi stârnea tot felul de senzaţii cara-

ghioase.

— Nu-i nevoie. Mi-e bine aşa, am răspuns.

— Sunt sigur că ţi-e bine, Roşie, dar o să-ţi prindă bine să te aşezi. Am văzut cât de încordaţi îţi sunt umerii, fiindcă scrii toată ziua.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am capitulat. Am luat singurul scaun rămas neocupat şi m-am aşezat lângă Adele.

— Atenţie, doamnelor! a rostit el, apoi s-a răsucit iar spre tigaia de pe aragaz. Peste câteva minute, mâncarea o să fie gata.

Toate trei am scos un oftat de mulţumire.

Am văzut că Alexia se uita la mine, retinându-si un zâmbet.

— Eşti o fată norocoasă, Roşie.

Probabil că aveam o expresie derutată, aşa că mi-a explicat:

— E greu să găseşti bărbaţi ca Lucas.

Am început să dau din cap, dar pe urmă am priceput ce voia să spună.

— A, nu! Eu şi Lucas suntem doar prieteni. Simpli colegi de apartament. *Prieteni.*

Alexia a ridicat din sprâncene şi s-a uitat imediat la Lucas, care a zis, cu voce încrezătoare:

— În curând, vom fi cei mai buni prieteni.

— În orice caz, faptul că locuim împreună e temporar. Eu o să mă întorc la mine acasă şi el o să...

îmi era greu să-mi termin fraza.

— O să se întoarcă acasă. în Spania.

Preţ de o clipă, mâna lui Lucas – care tocmai toca nişte pătrunjel – şi-a curmat mişcarea, după care a continuat.

— Ce păcat! Ne-ar prinde bine să avem prin preajmă un bărbat ca el, a zis Alexia, cu un oftat. Lucas e un erou. A venit într-un suflet, ca s-o salveze pe mama.

— S-o salveze? m-am mirat. S-a întâmplat ceva?

— N-a fost mare lucru, dragă, a zis bătrâna, strângând din buze. Nu-i nevoie să faci atâta caz.

— Mama a lăsat o oală sub presiune pe aragaz şi s-a dus să facă baie, a explicat Alexia.

Adele a protestat pe loc:

— Oala aia nu mai funcţiona bine. Iar băile lungi îmi fac bine la oase.

— Lucas a auzit când oala a explodat, a continuat Alexia, igno- rându-şi mama. Când am ajuns la ea, ca să-i aduc medicamentele, i-am găsit pe Lucas şi pe mama ştergând tocana împroşcată pe pereţi.

— A fost o explozie mică, a zis Lucas. Şi n-a fost nicio problemă.

— Vezi? E de acord cu mine, a râs Alexia. Ce modest e! Cre- de-mă, a fost mult de curăţat. Mâncarea era împrăştiată peste tot. Bărbaţii ca el...

— Sunt rar de găsit, am completat. Deci de aceea luaţi cina aici?

Lucas nu doar o ajutase cu curăţenia, ci, pe deasupra, se oferise să gătească pentru cele două doamne.

Alexia zâmbea larg.

— Amândouă eram un pic zdruncinate după incident. Soţia mea vine aici peste o oră, ca să ne ia cu maşina, a adăugat Alexia. Mama o să stea cu noi câteva zile. Nu-i aşa, mamă?

Adele a oftat.

— Nu-i ca si cum as avea de ales.

Alexia s-a întors spre Lucas.

— Trebuie să recunosc: De fiecare dată când am venit s-o vizitez pe mama, m-am chinuit să-mi dau seama din ce apartament ies aromele astea minunate. Majoritatea locatarilor de aici îşi comandă de mâncare.

Lucas a închis aragazul, a înfăşurat mânerul tigăii într-un prosop de bucătărie şi a ridicat-o.

— Lucas e responsabil pentru aromele alea, am intervenit.

S-a apropiat de insula de bucătărie şi a aşezat tigaia între noi.

Friptura prăjită în sos *chimichurri* arăta minunat. Stomacul mi-a ghiorăit.

Alexia ni s-a alăturat la masă. În bucătăria Linei existau numai două scaune. Am sărit de pe al meu şi i l-am oferit.

— Te rog, aşază-te! Eşti musafir.

— O, n-aş vrea să…

— Roşie o să stea cu mine, a anunţat Lucas.

M-am răsucit spre el. Ţinea în mână un scaun

pliant.

— De unde l-ai luat?

— L-am găsit în spatele unui dulap. Avem doar unul, aşa că o să-l împărţim.

— Nu ştiu ce să zic…

Doar nu puteam să stau în poala lui, nu? Suferise un accident.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Lucas s-a bătut pe coapsa stângă şi a zis:

— Piciorul ăsta e teafar. Vino-încoace, Ro! Hai să mâncăm! Sunt lihnit.

Am şovăit, dar în cele din urmă, m-am aşezat în poala lui. Într-o clipită, Lucas şi-a trecut un braţ în jurul taliei mele şi m-a strâns uşor.

— Îţi cronuţesc, a zis cu voce atât de joasă, că abia i-am desluşit cuvintele.

Să aud cuvântul acesta secret, numai al nostru, mi-a stârnit o emoţie intensă, neaşteptată.

Am încercat să mă concentrez asupra bunătăţilor din faţa noastră, nu asupra tipului în a cărui poală stăteam.

— Mâncarea arată incredibil, Lucas.

Am auzit un oftat de uşurare chiar lângă urechea mea. Când i-am simţit respiraţia pe piele, corpul meu a reacţionat imediat. Probabil că Lucas si-a dat seama de tulburarea mea.

M-a îndemnat:

— Mănâncă!

— O, Doamne! a gemut Alexia. Cartofii dulci sunt mortali! Ce-ai pus în sos? Iaurt cu…

— Usturoi rumenit, lămâie şi *tahini*, a răspuns Lucas, în timp ce presăra peste cartofii mei sosul pe care-l lăuda Alexia.

Fiica lui Adele a mai luat o înghiţitură, după care a cerut detalii:

— Ai rumenit căpăţâna de usturoi cu cartofii şi apoi ai folo- sit-o pentru sos?

Lucas a dat aprobator din cap.

— Ce ingenios! l-a lăudat ea.

Şi astfel, Alexia a acaparat conversaţia. II întreba pe Lucas despre absolut fiecare pas legat de prăjirea cărnii, despre sosul *chimichurri* şi despre desert: *milhojas* cu rubarbă şi pere – o reinterpretare delicioasă a unui desert spaniol.

După ce am terminat cu toţii de mâncat, Alexia a spus:

— Lucas, bănuiam că ai talent la gătit, dar habar n-aveam că eşti atât de priceput.

Lucas a răspuns cu un mormăit şi s-a mişcat, trăgându-mă şi mai mult în poala lui. Am încercat să mă îndepărtez, dar un braţ vânjos m-a lipit de pieptul lui. Simţeam cum fiecare bucăţică din corpul meu se trezea la viaţă.

— Deci care-i faza cu tine, Lucas? a insistat Alexia. Lucrezi într-un restaurant din Spania? Urmezi vreun curs de gătit?

Lucas a izbucnit în râs.

— Nici vorbă! Niciodată nu mi-a trecut prin cap să urmez cursuri de gătit. N-am avut destul timp pentru aşa ceva.

— Dacă vrei, ai putea să te înscrii acum la un curs, i-am zis. Eşti un bucătar uimitor, Lucas.

Mâna lui mi-a strâns talia. Căldura corpului său era imposibil de ignorat.

— Mulţumesc, Ro, dar... nu ştiu. Sunt cam bătrân să mă duc la scoală.

— Nu eşti prea bătrân! a intervenit Alexia. Unde ai învăţat să găteşti aşa? Aluatul cu unt, pentru *milhojas*, a fost divin. Pun pariu că l-ai făcut cu mâna ta. Şi pun pariu că nu e prima oară când ai gătit muşchi de vită. Am văzut oameni care au făcut cursuri culinare, dar tot au dat-o în bară cu muşchiul.

Lucas şi-a pus o palmă pe coapsa mea. Mi s-a tăiat respiraţia.

— Am învăţat de la *Abuela,* de la mama... De peste tot. Sunt autodidact. îmi place să încerc lucruri noi. Pe internet găseşti o mulţime de informaţii, aşa că am învăţat din mers. Nu gătesc feluri sofisticate. Nu merit să fiu comparat cu cineva care are pregătire în domeniu sau cu o persoană cu adevărat talentată. Chemarea mea e... – sau *era* – alta.

Nu eram de acord. Pe Lucas nu-l definea doar faptul că făcuse surfing. Dar am rămas tăcută şi mi-am pus mâna peste a lui. Degetele lui s-au întrepătruns cu ale mele. Puteam să jur că toate sinapsele mi-au luat foc.

Alexia i-a spus:

— Sunt bucătar-şef la Zarato, deci ştiu despre ce vorbesc. Lucas, ai talent. Cursurile de gătit nu sunt, dar tu te-ai descurca.

— Oho! Uau! am izbucnit.

I-am aruncat lui Lucas o privire peste umăr şi

i-am explicat:

— Zarato e cel mai căutat restaurant din West Village. Oamenii aşteaptă chiar şi luni de zile ca să prindă o rezervare acolo. E în top trei cele mai bune restaurante din New York.

Alexia a chicotit şi a precizat:

— Suntem în top cinci. Dar între restaurantele din Manhattan e o competiţie acerbă, aşa că nu ştii niciodată pe ce loc o să ajungi în următorul an.

Alexia pur şi simplu era modestă. Dacă până şi eu – o persoană care nu se pricepea la gătit şi care mânca în oraş doar ocazional – auzisem despre restaurantul ăsta şi îmi doream să ajung acolo, era o dovadă că vâlva creată în jurul acelui loc era justificată.

— E absolut uimitor! a spus Lucas, după care s-a răsucit spre Adele: Mai mult ca sigur, eşti foarte mândră de fiica ta.

— N-aş putea fi mai mândră de-atât, a răspuns Adele, cu ochii înlăcrimaţi. Dar deja ştii asta, Mateo. Nu-i aşa?

S-a aşternut tăcerea. Ne-am amintit de boala bătrânei doamne, iar atmosfera a devenit apăsătoare.

— Da, a răspuns Lucas, într-un târziu. Bineînţeles că ştiu.

Alexia şi-a cuprins mama cu un braţ şi i-a şoptit un „mulţumesc” lui Lucas, apoi a adăugat cu hotărâre:

— Lucas, vorbesc serios. Recunosc talentul atunci când îl văd. Aşa mi-am cunoscut soţia. A

început să lucreze în bucătărie, la munca de jos. Am descoperit că avea potenţial, iar acum e *sous-chef* la Zarato. Asa că nu se stie niciodată. Tu si Roşie ar trebui să veniţi la restaurantul nostru. Mâncarea o să fie din partea restaurantului, drept mulţumire pentru tot ce aţi făcut pentru mama.

Uau!

— Nu-i nevoie, Alexia, a răspuns Lucas, deşi ghiceam curiozitate în tonul lui. Chiar nu eşti obligată să ne inviţi.

— Insist! a răspuns Alexia cu fermitate, după care a scos o carte de vizită din poşeta ei şi a pus-o pe masă. Lui Roşie o să-i placă la nebunie.

Mâna lui Lucas s-a desprins de a mea şi s-a întins spre cartea de vizită.

Târziu, în noapte, m-a trezit un zgomot. Părea un scâncet, dar mai profund. Gutural.

Am crezut că visez, însă apoi sunetul s-a auzit din nou. De data asta, mai tare. Mai apăsător.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jur. Privirea mea a poposit asupra canapelei, unde dormea Lucas. Se foia neliniştit.

A scâncit din nou, respirând sacadat, iar eu am încremenit. Părea că încearcă să tragă aer în plămâni. Ca şi cum nu putea să respire.

Un fior de spaimă m-a catapultat din pat.

Am îngenuncheat lângă canapea.

I-am şoptit numele.

Lucas se zbuciuma fără încetare. L-am apucat de umeri şi i-am vorbit pe un ton blând, însă ferm:

— Lucas, trezeşte-te!

A bâiguit ceva nedesluşit.

I-am cuprins obrajii în palme, cu toată blândeţea de care eram în stare.

— Lucas, te rog! Trebuie să te trezeşti. Ai un coşmar.

Zbaterea lui s-a curmat. A deschis ochii, dezvăluind două
izvoare de frică.

Mi s-a strâns inima în piept. îmi era greu să mă prefac calmă. Şi mai greu îmi era să nu mă gândesc la cât de mult ţineam la el şi la cât uram să-l văd suferind.

— Ai avut un coşmar. Acum eşti în siguranţă.

Privirea i s-a limpezit treptat. Totuşi, frica şi disperarea încă nu au dispărut de pe chipul lui.

— N-ai păţit nimic. A fost doar un coşmar.

Lucas şi-a pus o palmă peste mâna mea. Avea pielea rece, umedă.

— Roşie, eşti aici!

Nicio explicaţie, niciun zâmbet, nicio încercare de-a trece peste situaţie printr-o glumă.

— Dă-te mai încolo! i-am spus.

Voiam să mă întind pe canapea, lângă el.

Lucas s-a mişcat atât cât i-a permis spaţiul. M-am întins cu faţa spre el şi m-am ghemuit lângă

corpul lui. Mi-am petrecut un braţ de-a curmezişul pieptului său. Tricoul i se lipise de piept.

— Sunt transpirat, Roşie. Eu…

Am început să desenez cu degetele cercuri pe pieptul lui.

— Nu-i nimic. îmi plac tipii transpiraţi şi obosiţi. Culcă-te la loc! Sunt aici, lângă tine.

Lucas n-a scos o vorbă. Nici măcar n-a încercat să mă tragă mai aproape, aşa cum făcea de multe ori. Acum, el era cel care avea nevoie de mine. Stăteam pe marginea canapelei şi-i încălzeam corpul cu al meu. Atingerea şi vocea mea l-au liniştit. într-un târziu, a adormit din nou.

Abia când respiraţia lui a devenit lentă şi rară m-am relaxat şi eu. Dar am rămas trează multă vreme. Cugetam şi îl vegheam. Mi-am amintit de conversaţia mea cu Lina: Lucas fusese mereu pe cont propriu, însă acum se izola şi nu se mai deschidea faţă de nimeni. M-am gândit cum Lucas împărţea mereu zâmbete în stânga şi-n dreapta. Cât de multe îmi oferise în scurta perioadă de când ne cunoşteam! Acum, când îl ţineam în braţe, mă întrebam dacă îi dăruise cineva si lui la fel de multe.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Rosie

Tocmai când îmi retuşam machiajul, cineva a sunat la uşă.

Am pus peria pentru pudră pe măsuţa de toaletă şi am aruncat o privire în oglindă.

Buclele mele erau aranjate în sfârşit, după ce mă chinuisem o oră întreagă şi urmărisem cinci tutoriale pe YouTube. Purtam un ruj într-o nuanţă de roz-palid şi-mi machiasem ochii în nuanţe naturale, ca să obţin un look *no-make-up.* Eram conştientă că arătam bine. Nu eram nicidecum vreun *influencer* de modă sau de lifestyle, dar de obicei aveam grijă cum mă îmbrăcam şi cum arătam.

Cu excepţia părului. II neglijam şi îl lăsam liber, în onduleuri dezordonate.

Dar nu şi în această seară. Urma să merg la un bal mascat, de Halloween. Iar fluturii care se agitau în stomacul meu dovedeau că eram pe cât de nerăbdătoare, pe atât de neliniştită.

O mulţime de emoţii se învălmăşeau în mine.

Nu ştiam la ce să mă aştept. Aveam senzaţia că ieşeam la o întâlnire dublă, numai că nu era vorba de aşa ceva. Când îi spusesem lui Lucas despre balul mascat, îmi confirmase c-o să mă însoţească, după care discutaserăm despre costume. Idei de costume asortate, deşi mergeam acolo în calitate

de prieteni, nu de cuplu.

Mi-am amintit că Lina şi Aaron aveau să treacă pe aici în curând, ca să ne ia cu maşina, iar Lucas încă nu sosise acasă. Cu două ore în urmă, când îmi scosesem costumul din dulap, mă anunţase că trebuie să mai facă rost de o chestie, pe ultima sută de metri, şi dispăruse.

Soneria s-a auzit iar, smulgându-mă din gândurile mele.

Am dat fuga prin apartament. Materialul rochiei mele de seară, în stil victorian, foşnea la fiecare pas.

Grăbită, am deschis larg uşa şi... Uau!

Am căscat ochii. Simţeam un amestec de uimire, admiraţie si...

dorinţă.

Da, cu siguranţă, dorinţă.

— Lucas!

L-am cântărit cu privirea din creştet până-n tălpi. M-a cuprins un val de fierbinţeală. Chinuindu-mă să rostesc ceva coerent, am reuşit să îngaim:

— Uau! Arăţi foarte, foarte, foarte, foarte bine.

Stătea în prag, îmbrăcat într-un frac din catifea, cu o vestă vişinie. Nu părea tulburat nici de faptul că-l sorbeam din ochi, nici de replica mea. Avea părul pieptănat pe spate, ceea ce îi lăsa la vedere tenul bronzat şi atrăgea atenţia, mai mult ca niciodată, asupra trăsăturilor lui frumoase.

— Îţi place? s-a interesat Lucas.

— Da.

Foarte, foarte, foarte mult, am adăugat în sinea

mea, pentru că un singur „foarte” nu ar fi fost suficient.

— Arăţi sută la sută uimitor. Ba nu! O sută douăzeci la sută, pentru că... ai dat peste cap sistemul de măsurare.

A râs. Am fost nevoită să-mi pun lacăt la gură, ca să nu-mi dau de gol tulburarea.

Eram obosită fiindcă lucrasem toată ziua la manuscris. Azi inspiraţia mă vizitase aşa cum nu o mai făcuse... La naiba! Nici nu ştiam când mai fusesem atât de inspirată. Nu-mi aminteam să fi scris vreodată simţindu-mă purtată de val. Era o experienţă eliberatoare şi neprevăzută. Ca atunci când eram în preajma lui Lucas.

— Rochia e frumoasă, a zis Lucas. Se potriveşte cu nuanţa ochilor tăi.

M-a măsurat din cap până-n picioare, aşa cum îl măsurasem şi eu adineauri. Mă admira. Şi... îmi plăcea că mă admira. îmi plăcea la nebunie. Simţeam că zbor. Vederea acelei admiraţii profunde pe chipul lui îmi provoca tot felul de senzaţii calde, răscolitoare, pe care trebuia să le controlez, pentru binele meu.

M-am adunat şi mi-am fluturat poalele rochiei.

— îţi place?

A întredeschis buzele, afişând un zâmbet larg, poznaş şi lăsând la vedere vârful unei perechi de colţi falşi. Era imposibil să nu-i răspund tot cu un zâmbet.

— Dacă-mi place? Arăţi incredibil, Roşie.

A zâmbit timid, iar pe chip i s-a aşternut o expresie intensă, la care nu ştiam cum să

reacţionez.

— *Estâs preciosa.*

Preciosa.

Nu aveam nevoie de traducere, mai ales când el mă privea aşa. Senzaţia ciudată din stomacul meu a apărut din nou. Tot ce-mi doream era să mă arunc în braţele lui.

— Arăţi foarte bine în chip de vampir din epoca victoriană, l-am lăudat. îi faci concurenţă serioasă protagonistului din serialul nostru.

îmi venea să adaug: Şi te-as alege pe tine în locul lui într-o clipită.

Lucas n-a mai zâmbit ca înainte. A îngânat ceva în chip de răspuns, privindu-mă pătrunzător.

încercând să par neafectată de faptul că ochii lui ciocolatii mă sfredeleau, mi-am îndreptat privirea spre pieptul lui. Am observat că un nasture de pe vesta lui se slăbise. Am întins mâna spre el şi l-am aranjat la loc. Pieptul lui Lucas emana căldură chiar şi pe sub straturile de material care-l acopereau. Asta mă făcea să-mi tremure mâinile şi-mi tăia respiraţia.

— De unde ai făcut rost de costum? l-am întrebat. Arată exact precum cel din serial.

Mergeam la bal deghizaţi în cuplul de vampiri din serialul nostru preferat. Lucas s-a uitat la degetele mele, care rămăseseră agăţate de nasturele vestei. A făcut un pas în faţă, micşorând şi mai mult distanţa dintre noi.

Îi simţeam răsuflarea pe piele.

— Am avut un mic ajutor, a răspuns Lucas. Adică verişoara mea arţăgoasă şi pitică.

Mă jucam cu nasturele, căutând un pretext să nu-mi îndepărtez mâna.

— Nu e chiar aşa de arţăgoasă. Şi nici pitică nu e, am adăugat, din loialitate faţă de prietena mea cea mai bună. E chiar drăgălaşă.

— Mie mi se pare că tu eşti drăgălaşă, a spus Lucas.

Degetele mele au încremenit.

A expirat prelung şi a adăugat:

— Nu. Nu eşti drăgălaşă. Eşti de-a dreptul frumoasă.

Am înghiţit în sec. îmi doream să-l implor să-şi retragă cuvintele, dar totodată aveam mare nevoie să le repete, ca să nu le uit niciodată.

în schimb, am spus atât:

— Acum eşti gata.

Mi-am propus să-mi trec o ultimă oară vârfurile degetelor peste materialul vestei.

înainte să mă depărtez, Lucas a mai făcut un pas în faţă, apro- piindu-se şi mai mult de mine. Ne-am lipit unul de celălalt. Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui.

— Nu cred că sunt gata încă, a zis cu vocea lui profundă, bari- tonală, care îmi lua minţile. S-ar putea ca şi ceilalţi nasturi să aibă nevoie de verificare. Ai făcut o treabă aşa de bună cu nasturele ăsta, încât vreau să-i verifici şi pe ceilalţi, să fiu sigur că sunt în regulă.

Am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe a lui. În clipa asta, îl aveam în faţa mea pe acel Lucas care mă mânjise cu sos de roşii pe gură. Mi-a tresărit inima. Corpul meu era foarte conştient de

mişcările şi de privirea lui pătrunzătoare. Când mă privea astfel, trăsăturile lui deveneau serioase şi pline de hotărâre. Nu mai era deloc jucăuş şi nonşalant.

A rămas pe loc, în aşteptare. Nu ştiam ce să fac. Să-l rog să-şi desfacă toţi nasturii, ca să am un pretext să-i sorb din ochi corpul puternic şi superb?

Da, mă încuraja o voce din mintea mea. *Ar fi un început bun.*

— Nu cred... nu cred că-i nevoie să-i verific pe toţi.

Să-i dau orice altă replică ar fi fost o nebunie, o nesăbuinţă.

Şi-a trecut vârful limbii peste buza de jos, după care a adăugat:

— Bine.

A ieşit în hol, apoi a revenit ţinând ceva la spate.

— Roşie, asta e pentru tine.

A dat la iveală ce ascundea, iar eu am rămas cu gura căscată. Inima mi-a tresărit iar în piept.

— Pentru... pentru mine? m-am bâlbâit.

Ţinea în mână un uimitor bucheţel pentru corsaj, din magnolii roz.

La balul meu de absolvire a liceului, nu primisem aşa ceva de la Jake. Îi povestisem acest lucru lui Lucas, iar el îşi amintise.

— Lucas, nu trebuia să te deranjezi! Doar nu e una dintre întâlnirile noastre.

În seara asta, n-ar fi trebuit să facem „cercetare”.

— Roşie, n-a fost ideea mea să mergem la bal,

aşa că seara asta nu se pune la socoteală ca întâlnire experimentală. Însă, având în vedere cum s-a încheiat cea mai recentă întâlnire, când am ars pizzele, m-am gândit să profit de ocazia asta ca să mă revanşez.

Poţi s-o consideri o parte din a doua etapă a întâlnirilor – explorarea „scânteii”.

Vasăzică, până la urmă, era vorba doar despre cercetare. Nimic mai mult.

— De-asta ai fost plecat atât de mult timp astăzi? l-am întrebat, luând micul aranjament floral şi strângându-l la piept. Te-ai dus să cumperi bucheţelul ăsta?

— Da.

Mi-a adresat un zâmbet timid. îmi era al naibii de greu să nu mă îndrăgostesc puţin de tipul ăsta. Doamne! Asta mi se întâmpla, nu-i aşa? Mă îndrăgosteam de el.

— Am vrut să te surprind. Ştiam c-o să te îmbraci pentru bal şi voiam să mă asigur că nu dau peste tine îmbrăcată doar în *lenjerie intimă*, Lady Rosalyn. Anumite limite nu trebuie să fie încălcate.

Am dat aprobator din cap, deşi, într-un fel, mă simţeam puţin dezamăgită.

— Mda. Probabil că n-ai vrea să mă vezi în lenjerie intimă.

— Cum adică?

Mă privea întrebător.

Am zâmbit slab, scuturând din cap.

Cât ai clipi, Lucas m-a lipit de canatul uşii. Mi-a ridicat bărbia. A trebuit să-l privesc în ochi. în

privirea lui am văzut ceva ce nu înţelegeam.

Mi-a mângâiat bărbia, cu un gest uşor.

— Ce-ai vrut să spui, Roşie?

— Vreau să spun că, în calitate de prieten şi de coleg de apartament, n-ai vrea să mă vezi în chiloţi.

întâlnirile noastre erau doar pentru cercetare, iar Lucas pur şi simplu încerca să mă ajute, înainte să plece în Spania.

Privirea lui mă răscolea. într-un târziu, a zis:

— Diseară...

Doar atât a apucat să spună, pentru că vocea Linei l-a întrerupt:

— De ce durează atâta?

Vorbise de undeva de jos. Nici măcar nu ajunsese la etajul nostru.

— Vă aud! Grăbiţi-vă! A trebuit să parcăm în stradă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, a murmurat Lucas. S-a desprins de mine fără tragere de inimă, de parcă nu prea avea chef să dea ochii cu verişoara lui.

Lina a apărut în faţa noastră.

— *¡Hola, prima*!Tocmai ne pregăteam să coborâm.

Lina s-a uitat la noi.

— Arăţi uimitor, Roşie! Alea-s magnolii? Ce frumoase sunt! De unde ai făcut rost de ele?

Lucas i-a spus ceva în spaniolă, pronunţând vorbele prea repede. Nici măcar n-am încercat să le înţeleg.

Lina a mijit ochii la el.

Lucas a apucat între degete o buclă de-a mea. M-a privit cu un zâmbet larg, însă zâmbetul nu i se oglindea în ochi.

— Ro, hai să-ţi luăm colţii şi să mergem!

Lucas a intrat în baie, ca să ia colţii mei falşi. Mi-am pus la încheietură aranjamentul din magnolii roz, pe care mi-l cumpărase doar de dragul cercetării, bineînţeles. Nu din alt motiv. Pentru că era hotărât să mă ajute.

Ar fi trebuit să fiu fericită şi recunoscătoare, nu să mă întristez.

— Să fiu al naibii! a exclamat Lucas.

— Să fiu a naibii! m-am minunat si eu. îmi picase faţa.

Lina stătea în faţa noastră în sala de bal impresionantă unde avea loc balul mascat. Vopseaua albastră care-i acoperea părul, faţa, gâtul şi braţele crea un efect cu totul neobişnuit.

Lina si Aaron se costumaseră în Mireasa Moartă si mirele ei – o treabă pe care prietena mea o luase în serios. Nu mai văzusem costume care să semene atât de mult cu originalul. Până şi Aaron purta machiaj. Fardul negru îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii albaştri. Privirea, înălţimea lui neobişnuită, costumul elegant şi Mireasa Moartă de la braţul lui alcătuiau o imagine de neuitat. Ai fi putut crede că erau cel mai de succes cuplu din Lumea de Apoi. Spre deosebire de ei şi în ciuda costumelor asortate, eu şi Lucas *nu* alcătuiam un cuplu.

Dar amândoi arătam uluitor. O singură privire aruncată în oglinda din liftul hotelului aproape că mă făcuse să cad din picioare. Mai ales după ce ne puseserăm măştile – o surpriză din partea Linei.

— Sunt doar aşa, de fiţe, ne explicase ea, făcându-ne cu ochiul.

Evident, nu avea de unde să ştie că, atunci când Lucas îşi punea masca, îmi distrăgea şi mai mult atenţia.

— Aşa-i că totul e minunat? a întrebat Lina, după care s-a răsucit spre sală. Credeţi c-o să dăm peste celebrităţi pe-aici?

— E posibil, a răspuns Aaron. La balul ăsta sunt invitate tot felul de personalităţi.

Entuziasmată, Lina a bătut din palme.

— încă sper să-l întâlnim pe Sebastian Stan.

Aaron a mormăit în barbă.

— O, nu m-ar deranja să-l văd pe Seb, am chicotit.

Lucas s-a foit lângă mine. Când m-am uitat la el, am văzut să se încruntase.

— Cine-i ăsta? a cerut să ştie. Ai zis că-l cheamă Sebastian *Spân?.*

Lina a fluturat din mână şi l-a corectat:

— Sebastian *Stan*. E cel mai amuzant, cel mai drăguţ şi fermecător actor de la Hollywood. Industria filmelor îl subestimează.

Am dat aprobator din cap şi am adăugat:

— E văzut destul de des prin New York. Lina crede că, într-o zi, o să ne întâlnim cu el din întâmplare.

— Sper că pe Sebastian *Stong* nu-l deranjează să aibă fane obsedate, care-l urmăresc prin oraş, a comentat Lucas, ridicând din umeri.

Aaron a pufnit dispreţuitor, iar Lina i-a aruncat o căutătură urâtă.

— Nu-i mai poci numele, Lucas! a zis ea, apoi l-a bătut uşor pe Aaron pe piept. Iar tu nu ai niciun motiv să fii gelos, *amor.* Vreau să-l întâlnim pe Seb, dar numai ca Roşie să-l păstreze pentru ea.

Aaron şi-a trecut un braţ pe după umerii nevesti-sii, lipind-o de el.

Am observat că Lucas era cu ochii pe mine. Credeam c-o să adauge altceva sau o să pocească din nou numele lui Seb. Mi-a făcut cu ochiul, plin de aroganţă, ca şi cum ştia cât de bine arată în costum si cu masca aceea. Să fiu a naibii! Gândul de a-l întâlni pe Seb sau orice altă celebritate mi-a dispărut instantaneu din minte.

Lina s-a desprins de soţul ei, după ce l-a sărutat pe obraz. Am intrat amândouă, braţ la braţ, în sala de bal. După ce am traversat ringul de dans, am ajuns în celălalt capăt al sălii şi ne-am aşezat la bar. Ni s-au alăturat şi partenerii noştri.

— Cred c-am ajuns cam devreme, a zis Lina, uitându-se în jur şi arătând spre câteva grupuri răzleţe. La ce oră scria în invitaţie că trebuie să ajungem, Aaron?

— La opt. O să mai vină oameni. Stai liniştită! E unul dintre cele mai populare evenimente ale anului. Numai licitaţia de burlaci îl întrece.

— A, da! Sigur că-mi amintesc licitaţia, a râs Lina.

— Şi eu, a răspuns Aaron, apoi a sărutat-o pe umăr.

Gestul lui a făcut-o pe prietena mea cea mai bună să se topească, transformând-o într-o baltă albastră.

Probabil că pe faţa mea se vedea limpede că-i invidiam.

Lucas m-a tras uşor de o buclă. M-am răsucit pe călcâie şi am constatat că se apropiase iar de mine.

— Mi-ar plăcea să beau ceva. Ce zici, Lady Rosalyn, vrei ceva de băut? m-a întrebat si si-a dezvelit colţii falşi. Poate nişte sânge din grupa zero-negativ?

Nu m-am putut abţine să râd.

— Cu plăcere, bunul meu domn! Dar nu vreau sânge, am zis, strâmbând din nas. Doar cât mă gândesc la sânge, mă ia cu ameţeală.

Am comandat ceva de băut şi am stat toţi patru de vorbă. În timp ce discutam cu însufleţire, sala de bal se umplea de oameni.

Cu fiecare minut şi cu fiecare nou-venit la petrecere, corpul meu se apropia din ce în ce mai mult de al lui Lucas. La un moment dat, m-am trezit că-mi sprijineam umărul de al lui. Şi mă simţeam bine aşa. Discuţia lejeră, senzaţia braţului său lipit de al meu, glumele noastre, momentele în care privirea lui cobora spre mine sau când mă întreba dacă mă distrez..., toate astea mă făceau să mă simt foarte bine.

Mă simţeam ca şi cum eram la o întâlnire dublă, împreună cu cea mai bună prietenă a mea şi cu

soţul ei.

Era plăcut. Captivant. *Real.*

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lucas

Aaron avea dreptate: balul ăsta *era* un eveniment popular.

Era greu să faci un pas fără să te loveşti de cineva. Locul gemea de oameni care probabil făceau parte din cercuri sociale selecte, despre care nu ştiam nimic. Oameni care participau la baluri mascate, în holurile unor hoteluri de cinci stele, unde nu mă gândisem niciodată să-mi rezerv o cameră. Nu fiindcă nu-mi permiteam, ci fiindcă nu era stilul meu.

Nu eram obişnuit să mă aflu în astfel de mulţimi – fără să-i pun la socoteală pe participanţii la concursuri de surfing. Chiar şi aşa, trebuie să recunosc că nu mă simţeam atât de aiurea cum mă aşteptasem. Sigur, se explica prin faptul că era seara de Halloween. Pe de altă parte, buna mea dispoziţie avea mult de-a face şi cu fata care-şi apăsa umărul de braţul meu. Eram aici de dragul ei.

Şi, dacă ar fi fost după mine, aş fi stat lipit de ea, aşa făcea Aaron cu Lina. Nu fiindcă voiam – nu mă înţelegeţi greşit; chiar îmi doream s-o simt lângă mine –, ci pentru că sala se aglomera tot mai mult. Invitaţii începeau să se ameţească şi să devină neglijenţi.

Mă enervasem adineauri, când ne îmbrânciseră

un zombie, apoi un tip costumat într-un supererou al cărui nume nu-l ştiam.
în ritmul ăsta, riscam să ne vărsăm băuturile, Roşie putea fi rănită, iar eu aş fi fost nevoit să-i dau câţiva pumni unui idiot cu mască.

M-am uitat la paharul lui Roşie, să văd dacă e gol. Privirea mea a început să cutreiere, iremediabil atrasă de chipul, de gâtul şi apoi de decolteul ei.

Nu era prima oară când mă holbam la ea în seara asta şi, mai mult ca sigur, nu avea să fie ultima. Păream incapabil să mă abţin, mai ales că în zona decolteului rochia îi strângea sânii, împingându-i uşor în sus. Imaginea asta îmi făcea sângele să fiarbă în vine, iar în anumite zone ale corpului hainele începeau să mă strângă. Eram un simplu bărbat. Aveam şi eu o limită. Pielea ei fină, aflată la vedere, îmi stârnea gânduri necuviincioase.

— Te simţi bine? m-a întrebat Lina, făcându-mă să-mi desprind privirea de Roşie. Arăţi ciudat. Ţi-a foame?

Mi-am silit trăsăturile să se destindă într-un zâmbet degajat.

— întotdeauna mi-e foame.

Cu colţul ochiului, am văzut că Roşie se amuza pe seama mea.

Am adăugat:

— în afară de asta, sunt bine.

Brusc, cineva aflat în spatele nostru ne-a înghiontit pe mine şi pe Roşie. Din nou! Probabil un alt invitat care încerca să-şi comande ceva de

băut, la barul ultraaglomerat.

Am înjurat şi m-am mutat în spatele lui Roşie. Apoi mi-am trecut un braţ pe lângă ea şi mi-am sprijinit cotul de tejgheaua barului, ca să creez un zid de apărare.

Roşie şi-a mişcat capul, iar părul ei şi-a răspândit parfumul.

La naiba! Aroma asta de piersici mă înnebunea.

îmi doream să-mi apropii nasul de ceafa ei. Să o adulmec îndelung, ca un animal. Ca un bărbat nesofisticat – fiindcă exact asta eram.

Aaron mi-a întâlnit privirea şi a dat aprobator din cap.

— Mulţumesc, Lucas! a zis Roşie.

Ochii ei verzi erau plini de căldură.

— Să ştii că nu-i nevoie să mă protejezi. Oricum, îţi apreciez gestul.

Nu-i nevoie?

IDios!

Îi spusesem odată cât de mult mă deranja că are nişte standarde atât de joase. Vorbisem cât se poate de serios. Mă înfuria faptul că un om care dădea viaţă unor eroi romantici, unor poveşti de dragoste după care lumea tânjea nu se aştepta să se bucure de aceste lucruri în realitate. Aparent, n-o deranja că niciun tip din viaţa reală nu se ridica la nivelul eroilor pe care îi crea ea. Şi se resemnase cu acest gând.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, i-am zis.

M-am mai apropiat puţin de ea, fiindcă pur şi simplu nu mă puteam abţine. Privirea mi-a alunecat în jos. Roşie a înghiţit. Mişcarea lentă a

gâtului ei şi felul cum sânii i se ridicau când trăgea aer în piept mi-au făcut penisul să zvâcnească. Isuse! Halal prieten eram!

— Sunt fericit să te protejez, Lady Rosalyn.

— Ce-ar fi să dansăm? a sugerat Lina foarte entuziast, rupând vraja. Am stat destul pe loc.

Aaron tăcea, Roşie ezita, iar eu am ridicat din umeri. Genunchiul drept mă durea după ce stătusem atât de mult în picioare, dar i-aş fi urmat pe ringul de dans, dacă asta voiau.

— Haideţi! a insistat Lina.

În secunda următoare, cineva m-a împins, ceea ce m-a făcut să mă lipesc cu totul de spatele lui Roşie. Fără să stau pe gânduri, i-am înconjurat mijlocul cu un braţ, iar fundul ei mi s-a lipit de vintre. Corpul meu a devenit conştient de această apropiere, pro- vocându-mi pe loc o erecţie.

— Da! a exclamat Roşie. Hai să dansăm!

Fetele s-au luat de braţ şi şi-au croit drum prin mulţimea agitată.

Aaron se uitat la mine. A chicotit.

— Am zis ceva amuzant? l-am întrebat, încercând să par relaxat.

— Nu-i nevoie să zici ceva anume, a explicat Aaron. Ştii, nu devine mai uşor. Dar o să fie mai bine.

Am râs forţat şi m-am prefăcut că înţeleg despre ce vorbeşte.

Chiar ştii despre ce vorbeşte, m-a contrazis o voce lăuntrică. Însă n-o să fie niciodată mai bine. Pentru că Roşie nu e a ta. Şi oricum o să pleci în

curând.

Ne-am aventurat pe ringul de dans.

Roşie şi Lina dansau, bucurându-se de melodie. Mi-am amintit de ziua când o văzusem pe Roşie făcând piruete pe *Dancing Queen.* Sunt convins că îi sorbeam din ochi fiecare mişcare şi o priveam cu veneraţie, de parcă soarele răsărea pentru prima oară în fata mea.

O imagine nouă a răsărit în mintea mea: Roşie pe placa mea de surfing, plutind pe ocean. Cu părul ud lipit de piele, zâmbind. Mi-ar fi plăcut să mergem pe malul oceanului, s-o învăţ să facă surfing, să prindă primul ei val, să-i aud râsul dincolo de sunetul apei. O mulţime de lucruri pe care nu puteam să le fac.

Privirea lui Roşie a întâlnit-o pe a mea. Expresia ei a devenit serioasă. îngrijorată. A venit imediat la mine. Deşi nu voiam să-i stric distracţia, mă bucuram să văd că se apropie.

Acum stătea suficient de aproape încât simţeam din nou aroma de piersici. Aroma ei.

S-a ridicat pe vârfuri, ca s-o aud.

— Văd că nu dansezi. Te supără piciorul?

Lina şi Aaron erau la câţiva metri distanţă, lipiţi unul de celălalt, pierduţi în mulţimea pestriţă.

Poate de aceea m-am simţit liber să spun adevărul:

— Eram prea distras ca să dansez. Mă uitam la tine.

Ochii verzi ai lui Roşie au devenit mai profunzi.

— Te uitai la mine?

Simţeam nevoia să mă aplec. Să mă apropii de urechea ei. Să-mi apăsa buzele pe pielea ei delicată şi să simt cum se înfioară sub atingerea mea.

— Mi-e greu să nu mă uit la tine, Roşie.

A deschis gura, dar nu a apucat să rostească niciun cuvânt. Cineva a îmbrâncit-o în faţă, iar Roşie s-a izbit de mine.

A tresărit. Am cuprins-o cu braţele, ţinând-o la pieptul meu. Imediat, am simţit că spatele rochiei era ud.

Am scrâşnit din dinţi.

— Chestia asta trebuie să înceteze! *¿Que cojones le pasa a esta gente?*

„Ce naiba e în neregulă cu oamenii ăştia?”

Când am ridicat privirea, am dat de un tip costumat în… Chewbacca. Şi-a scos masca lăţoasă şi a pus-o la subsuoară.

— îmi pare rău, scumpo! Nu te-am văzut.

Am încercat să trec cu vederea felul în care se uita la Roşie si faptul că i se adresase cu „scumpo”, de parcă nu observase că un bărbat – adică eu – o ţinea în braţe.

— Te simţi bine, Ro? am întrebat-o.

Roşie nu s-a clintit din îmbrăţişarea mea.

— Da, dar sunt fleaşcă.

După cum simţeam materialul rochiei sub degete, îmi dădeam seama că toată băutura tipului

se vărsase pe Roşie.

Chewbacca s-a apropiat de noi şi i s-a adresat lui Roşie:

— Te rog, dă-mi voie să plătesc factura de curăţătorie.

I-a întins o carte de vizită şi a adăugat:

— Găseşti aici numărul meu de telefon. Mi-ar plăcea să-ţi ofer ceva de băut, ca să mă revanş...

Roşie l-a întrerupt:

— Nu-i nevoie! Vorbesc serios, chiar nu e cazul.

Aş fi vrut să-i trântesc în nas: *Şi acum şterge-o!*

— Eşti sigură? a insistat tipul. Nici măcar nu vrei să bem ceva împreună?

— Sunt sigură, a răspuns ea, cu un zâmbet politicos. Mulţumesc.

Insul s-a holbat la ea, de parcă aştepta ca Roşie să se răzgândească.

M-am încruntat. Abia mă abţineam să mă răstesc la individ. În primul rând, nu aveam dreptul s-o fac. Şi, în al doilea rând, Roşie se descurcase fără să intervin.

I-am cuprins umerii cu un braţ, aşa cum îmi dorisem să fac încă de la începutul serii.

— Baia trebuie să fie pe-aproape. O să te ajut să te usuci.

Ne-am croit drum prin mulţimea de creaturi dansatoare, de
supereroi şi de personaje din cultura pop, ale căror nume nu le ştiam. Într-un final, am găsit baia.

Roşie a luat-o înainte.

Am decis să încalc bine-cunoscuta regulă care exclude prezenţa masculină din acest loc şi m-am ţinut după ea. Roşie mi-a surprins imaginea în oglindă şi s-a oprit brusc.

— Lucas, ce faci?

— După cum ziceam, te ajut.

— E toaleta doamnelor. N-ar trebui să fii aici.

M-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu mai era nimeni prin preajmă.

— Dintotdeauna am vrut să ştiu cum arată locul ăsta, am spus în glumă. Mă întrebam de ce petrec fetele atât de mult timp aici.

De fapt, voiam să fiu în locul ăsta doar de dragul ei.

Roşie a luat câteva prosoape de hârtie.

Când am văzut într-un colţ un mic fotoliu tapiţat, am zâmbit.

— Uite de ce stau femeile atât de mult la toaletă: aici poţi să te aşezi şi să te destinzi puţin. Se servesc şi sucuri?

Roşie a încetat să-şi tamponeze umerii cu prosoapele şi s-a uitat la mine.

— Eşti ridicol, a zis, cu un hohot de râs. Credeam că eşti aici ca să mă ajuţi.

— Aşa e.

— Atunci, vino-ncoa şi ajută-mă!

— îmi place la nebunie când eşti autoritară, Graham.

A întins un braţ peste umăr, încercând să ajungă la un anumit punct de pe spatele ei.

— Stai! Lasă-mă pe mine.

— Mersi, Lucas!

Am luat câteva prosoape de hârtie şi am şters cu blândeţe umezeala de pe pielea ei.

— Chewbacca ăla bea dintr-o găleată?

Roşie a râs. Şi-a strâns părul şi l-a petrecut peste un umăr, dezvăluindu-şi ceafa. Avea un gât lung, delicat, iar vederea lui m-a făcut să-mi umezesc buzele cu limba.

Nu te purta ca un animali m-am dojenit în sinea mea.

însă tot mă întrebam cum ar fi să-i simt ceafa sub degetele mele. Oare s-ar înfiora sub atingerea mea? Ce s-ar întâmpla dacă m-aş apleca şi...

Isuse! Opreşte-te, Lucas!

Am continuat s-o şterg. Mi-am trecut mâna pe după umărul ei, ajungând în apropierea decolteului. Degetele mele s-au oprit deasupra acelei zone care îmi distrăsese atenţia toată seara.

Ispita irezistibilă de-a o atinge a revenit. De aceea, atunci când am văzut că o picătură i se scurgea pe piept, trecând peste clavicula ei şi ajungând periculos de aproape de decolteu, nici măcar n-am stat pe gânduri.

Cu prosopul de hârtie, am urmărit lent traseul picăturii, cu blândeţe. Simţeam cum pulsul lui Roşie se înteţea sub atingerea mea. A tresărit.

Voiam să-i văd faţa. Ochii noştri s-au întâlnit în oglindă.

În privirea ei era o întrebare. O foame. O curiozitate.

— încerc să şterg cât de bine pot, m-am

justificat eu. N-aş vrea să ieşi cu rochia udă în sala de bal şi să răceşti.

— Aha... OK.

Îi simţeam zvâcnetul inimii sub vârfurile degetelor mele.

— îmi place foarte mult să fiu de ajutor.

Mâna mea a încremenit, iar Roşie a înghiţit în sec.

— Am impresia că cea mai mare parte din băutura aia a pătruns pe sub rochie. Cred că lenjeria mea e... ştii tu... udă.

Simţeam că iau foc.

— Aşa crezi? Nu eşti sigură?

A scuturat din cap.

Prin minte mi se derulau tot felul de imagini: rochia căzându-i de pe trup; Roşie în lenjerie intimă; picături care i se preling pe spate şi ajung la marginea chiloţilor, apoi se scurg mai jos, pe coapse, şi...

— Trebuie s-o scot, a anunţat Roşie.

— Să-ţi scoţi rochia? am îngăimat. *Acum?*

— Da, acum.

Am strâns în pumn prosopul de hârtie.

A întins o mână spre spate, spre fermoarul rochiei, dar nu reuşea să ajungă la el.

— O s-o scot şi o s-o pun sub uscătorul de mâini, mi-a explicat.

îşi ţinea braţul îndoit într-un unghi ciudat.

— Poţi să pleci, Lucas.

Dacă urma să se dezbrace de rochie, nu trebuia să rămân aici, fiindcă aş fi luat-o razna. Având în

vedere cât de mult mă chinuiam să mă stăpânesc în seara asta, sigur aş fi sărit pe ea. îmi doream să-i fac tot felul de lucruri. De exemplu...

Nu-ţi pierde capul, Lucas!

Am înghiţit în sec.

— Roşie, ce-ar fi să intri într-o cabină de toaletă? O să te ajut să deschizi fermoarul, iar tu te dezbraci acolo. Ce zici?

S-a îndreptat de spate şi şi-a lăsat braţele să coboare.

— OK. Sună bine.

Mă simţeam ceva mai uşurat.

— Vezi? Ţi-am zis că sunt aici ca să te ajut.

Ne-am dus la cea mai apropiată cabină de toaletă. Am deschis uşa, apoi am răsucit-o pe Roşie cu spatele la mine.

Şi apoi... toată nonşalanţa mea prefăcută s-a dus pe apa sâmbetei.

— Eşti gata?

Nu voiam să o sperii cu atingerea mea. În plus, trăgeam de timp ca să mă pregătesc sufleteşte.

— Da. Dă-i drumul!

— O să încep cu nasturele mic de sus. Apoi o să trag fermoarul.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti ce faci, Lucas. Fă-o odată!

Nerăbdarea ei mi-a stârnit un surâs. Dar când degetele mele
au descheiat primul nasture, mi-a dispărut
zâmbetul.

Strângeam din dinţi. Am tras fermoarul în jos,

cu blândeţe. îmi spuneam că de vină e materialul prea gros al rochiei, dar adevărul era că nu prea puteam să-mi controlez degetele. Am inspirat adânc şi am continuat să trag de fermoar, dezvăluind pielea ei roz, catifelată. Pulsul meu a luat-o razna.

Eram aşa de ispitit să-i dau rochia la o parte şi s-o ating! Să-i mângâi spatele cu dosul mâinii, ca să văd dacă Roşie ar tremura.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Singurul sunet din spaţiul închis era şuieratul slab al fermoarului. Mâna mea dreaptă cobora tot mai mult.

Brusc, am văzut ceva pentru care nu eram pregătit.

Tivul lenjeriei intime a lui Roşie.

Era din dantelă neagră.

Inima mi-a luat-o la galop. Sângele mi s-a învolburat şi mi-a năvălit în vintre. Dacă cineva ar fi dat peste noi acum, ar fi fost foarte stânjenitor de explicat ce se petrecea aici.

— Lucas, a început ea, pe un ton încordat. Cred că mă descurc şi singură.

Cât ai clipi, a intrat în cabină şi a închis uşa în urma ei.

Mi-am apăsat fruntea de uşa închisă. *Of, la dracul*

Nu aveam să uit prea curând vederea chiloţilor negri, din dantelă.

Roşie s-a văitat:

— O, Doamne! Nu se poate! Sunt atât de... udă!

Dumnezeule!

Mi-a scăpat un geamăt.

— Vrei să-mi dai câteva prosoape de hârtie? m-a întrebat. Strecoară-le pe sub uşă!

— Bine, colega.

E colega ta de apartament, Lucas. Sper că n-ai uitat.

Am înşfăcat câteva prosoape de hârtie şi am făcut cum mi-a
zis.

— Poftim.

— Mersi!

Două secunde mai târziu, rochia ei atârna de partea de sus a uşii.

Am închis ochii şi mi-am invocat toată stăpânirea de sine, ca să nu mă gândesc la cum arăta colega mea de apartament în această clipă. Aproape dezbrăcată. În lenjeria ei neagră, din dantelă. *Udă.*

— Lucas?

Mi-am dres glasul.

— Da, Roşie.

— Te rog, pune-mi rochia sub uscătorul de mâini. Doar pentru câteva minute, cât timp mă curăţ.

M-am conformat. Măcar acum aveam o ocupaţie care-mi dis- trăgea atenţia de la gândurile mele extrem de necuviincioase.

— Se usucă? m-a întrebat Roşie, după câteva minute.

Se usca, dar prea încet. Materialul era greu şi gros.

— Tot e puţin umedă.

— Oricum ar fi, o s-o îmbrac la loc. Nu cred c-o să se usuce mai mult de-atât.

M-am întors la cabină. Am ridicat rochia în mâini. Exact în clipa asta, cineva a intrat în baie. încă un costum de supererou pe care nu-l recunoşteam. Ce naiba purta femeia asta pe frunte?

— Bună! i-am zis. Te rog, prefă-te că nu sunt aici! Eu...

înainte să mă dezmeticesc, Roşie m-a înşfăcat şi m-a tras în
cabină. Uşa s-a trântit în spatele meu. Am închis ochii.

— De ce vorbeai cu ea?

M-am întors cu faţa spre uşă şi cu spatele la Roşie, ca să nu se jeneze de mine.

— Din politeţe, Ro. Bunica m-a învăţat că manierele contează mult. N-ai de ce să fii geloasă.

— Nu sunt geloasă! a pufnit Roşie. Unde-i rochia?

Stând tot cu spatele la ea – evident, nu uitasem că era aproape goală –, i-am întins rochia peste umăr.

— Uite-o! Dar nu cred că-i o idee bună s-o îmbraci.

— Fir-ar să fie de treabă! a izbucnit Roşie.

îmi venea să mă răsucesc spre ea şi să-i spun că

totul o să fie bine, dar nu trebuia să fac asta, când ea era aproape dezbrăcată, iar eu mă chinuiam să-mi tin mâinile acasă.

— Poţi să iei cămaşa şi sacoul meu, Roşie. Cred că sunt suficient de lungi pentru tine.

— Adică să port numai... atât?

Imaginea provocatoare – Roşie în hainele mele, în picioarele goale, udă – a prins atât de repede şi de clar contur în mintea mea, încât m-a luat gura pe dinainte:

— Da.

După ce mi-am dres glasul, am adăugat:

— Nu mă deranjează să nu port cămaşă. În plus, o să-mi rămână vesta.

Tăcere.

— Imbracă-le! am insistat. O să te scot de aici şi o să te duc acasă.

A oftat. Probabil că stătea foarte aproape de mine, fiindcă i-am simţit respiraţia pe spate. Apoi şi-a sprijinit fruntea între omoplaţii mei.

— Acasă, a zis Roşie. Seara s-a terminat. Am dat-o în bară, aşa-i?

Dezamăgirea din vocea ei m-a întristat.

Nu m-am mai gândit la ce se cuvenea şi ce nu. M-am răsucit şi i-am luat în braţe trupul dezgolit. Am strâns-o la piept.

Pielea ei era caldă şi lipicioasă din cauza băuturii vărsate. Nu m-am putut abţine să inspir mirosul ei. Am strâns şi mai tare din pleoape şi mi-am proptit bărbia pe creştetul ei.

— îmi pare rău, Ro. O să-ţi fac popcorn. Din

ăla cu caramel şi sare, care-ţi place. Şi o să ne uităm la un film de groază. Seara nu s-a terminat.

Roşie şi-a sprijinit palmele pe pieptul meu. îmi doream să-i apuc încheieturile şi s-o îndemn să-mi cuprindă gâtul cu braţele.

A scos un sunet gâtuit şi s-a agăţat de vesta mea.

— Lucas, eşti...

A răsuflat tremurător. îmi doream să deschid ochii şi să-i văd chipul.

— Eşti incredibil, Lucas! Şi cred că habar n-ai.

Mi-am lăsat mâna dreaptă să coboare câţiva centimetri, până la şalele ei. I-am mângâiat pielea caldă.

— De ce spui asta?

— Pentru că eşti aici şi mă ajuţi, în loc să fii în sala de bal, să te distrezi şi... Nu ştiu... Să trăieşti din plin, fără să fii nevoit să-ţi faci griji pentru mine.

M-am încruntat.

Nevoit să-mi fac griji pentru ea?

Credea că mă simt obligat să am grijă de ea? Nu-şi dădea seama că era o reacţie firească?

— Eşti atât de drăguţ şi de amabil, încât ai închis ochii, ca să nu mă vezi doar în lenjerie. Şi nici măcar nu ţi-am cerut s-o faci.

Vocea ei suna ciudat. M-a cuprins neliniştea.

— Nu-i nevoie să mi-o ceri, Roşie.

Corpul ei a început să tremure. Am încercat s-o trag mai mult spre mine şi s-o încălzesc, dar s-a împotrivit.

— Tremuri, Roşie.

Pentru o clipă, nici nu mi-am recunoscut propria voce. Niciodată nu sunase atât de... disperată. Cu toate acestea, nu-mi era ruşine de emoţiile mele.

M-am bătut uşor cu palma în piept.

— Vino aici! Lasă-mă să te încălzesc.

Roşie nu s-a clintit.

— Deschide ochii, Lucas!

— Nu.

Cu mâinile încă agăţate de vesta mea, m-a tras în jos, adu- cându-mă mai aproape de ea. Pulsul mi s-a înteţit.

— La asta mă refeream când ai zis că ai plecat din apartament ca să mă laşi să mă pregătesc pentru bal. Şi ca să nu mă vezi în lenjerie intimă. Ar fi atât de neplăcut să te uiţi la mine? a adăugat.

Vocea ei avea un ton care nu-mi plăcea – ca şi cum aş fi jignit-o.

M-a tras din nou mai aproape. îi simţeam rotunjimile lipite de mine. Colega mea de apartament îmi punea autocontrolul la grea încercare.

— Deschide ochii, Lucas! Am nevoie să-i deschizi.

Am nevoie să-i deschizi.

Replica asta m-a îngenuncheat. Mă topeam la gândul că avea nevoie de mine, că voia să fac ceva pentru ea. Voinţa mea era praf şi pulbere. Trecusem de punctul în care eram capabil să joc rolul prietenului amabil.

Am deschis ochii.

M-am delectat cu imaginea din faţa mea:

Roşie doar în lenjerie intimă, cu buclele care îi încadrau chipul frumos, cu rotunjimi moi, care mă ademeneau s-o ating. Nu pe fugă – aşa cum o atinsesem în trecut –, ci să-i învăţ trupul pe de rost. Să-mi las mâinile să cutreiere nestingherite pe corpul ei, până când îmi întipăream în minte fiecare centimetru de piele.

Era superbă. Uimitoare. Visul oricărui bărbat. Şi se uita la mine de parcă se aştepta să mă vadă dând bir cu fugiţii, când eu aş fi dat orice ca să mai rămân puţin aici, cu ea.

— Roşie, am îngăimat, după ce mi-am recăpătat suflarea. Dacă ai impresia că nu vreau să văd aşa ceva, atunci m-ai înţeles complet greşit.

Buzele ei s-au întredeschis a uimire.

Fiindcă stăpânirea mea de sine dispăruse cu totul, mi-am îngăduit s-o admir în voie. M-am uitat la gâtul fin, la forma delicată a umerilor, apoi la sânii ei plini, care abia dacă încăpeau în sutienul din dantelă neagră.

în sfârşit, mi-am permis s-o ating. I-am cuprins talia în palme, îi simţeam corpul cald şi suplu.

Roşie a suspinat şi şi-a sprijinit palmele pe umerii mei.

Mi-am mutat mâinile mai sus. Degetele mele au ajuns sub sânii ei.

Am atins-o uşor, pe deasupra dantelei sutienului. Simţeam că mă pierd.

— Crezi că nu vreau să văd aşa ceva? Crezi că nu vreau să te ating?

Drept răspuns, Roşie şi-a arcuit spatele şi s-a lipit iar de mine. Scula mea a zvâcnit.

— Vreau să văd fiecare bucăţică din tine.

I-am cuprins încheieturile în palme. Am apropiat o încheietură de gura mea şi i-am spus:

— Eşti o apariţie de vis, Roşie. Ca un miraj. O iluzie. Care tip în toate minţile nu şi-ar dori să te vadă aşa?

Roşie a scâncit, stârnindu-mi pornirile primitive pe care toată seara încercasem să le stăpânesc.

Mi-am pierdut capul. Am făcut un pas spre ea şi, dintr-o mişcare iute, am lipit-o cu spatele de uşa închisă a cabinei.

M-am aplecat spre ea şi i-am şoptit la ureche:

— Eşti reală?

— Sunt, a răspuns Roşie, abia auzit. Atinge-mă, dacă nu mă crezi!

Am gemut. Cât de mult îmi doream nu doar să-mi trec uşor degetele peste pielea ei, ci s-o ating cu adevărat, peste tot!

I-am pironit braţele deasupra capului.

— Nu spune asta doar în joacă! Roşie, nu face invitaţii pe care o să le retragi!

Şi-a arcuit iar spatele, apăsându-şi sânii pe pieptul meu.

— N-o să retrag nimic, Lucas.

Am strâns-o mai tare de încheieturi. Buzele mele i-au atins pielea, foarte uşor.

— Vreau să mă port ca un gentleman, Roşie.

Mi-am afundat nasul în părul ei şi i-am adulmecat cu nesaţ parfumul.

— Dar mi-e foarte greu, fiindcă vreau să-ţi fac numai chestii deocheate.

Roşie a inspirat brusc. Am simţit cum i se ridică pieptul.

— Poţi să fii şi gentleman, şi să faci lucruri deocheate, Lucas. Fă-le pe amândouă!

Nu!

— Mai ţii minte atunci, în pizzeria lui Sandro, când ţi-am zis că nu pot fi drăguţ şi murdar în acelaşi timp? am întrebat-o răguşit.

Am înaintat puţin, înghesuind-o şi mai mult în uşa cabinei.

Roşie a dat aprobator din cap.

— Şi acum e la fel. Dacă vreau să mă port ca un gentleman, trebuie să mă îndepărtez de tine, să-ţi dau sacoul meu ca să-l îmbraci şi să te duc acasă.

Roşie s-a foit, încercând să scape din strânsoare. Văzând că nu îi dau drumul, m-a privit în ochi şi a spus:

— Nu. Nu vreau să te îndepărtezi.

Dorinţa din privirea ei şi felul în care s-a înfiorat au rupt ultimul zăgaz şi au stârnit în mine ceva sălbatic.

— Ţine-ţi mâinile acolo! am mârâit, apăsându-i încheieturile. Deci vrei să fiu păcătos. Ar fi atât de uşor, Roşie…

Mi-am trecut degetele peste sânii ei şi m-am jucat cu sfârcurile care împungeau dantela sutienului, după care am coborât mai mult şi am ajuns la tivul chiloţilor. Am tras uşor de materialul

subţire, iar gândurile care-mi zburau prin minte mi-au accelerat ameţitor pulsul.

— Aş putea să dau bucăţica asta de dantelă la o parte şi să te fac să te simţi bine. Aş putea să ţi-o trag cu degetele.

A scos un scâncet de dorinţă. Sunetul ăsta şi imaginea buzelor lui Roşie întredeschise într-un geamăt de plăcere mi-au provocat o erecţie atât de puternică, încât am reacţionat automat; m-am împins în ea. Mi-am apăsat şoldurile pe ale ei dintr-o singură opintire rapidă, sălbatică.

Strângeam tivul chiloţilor ei între degete, agăţându-mă cu disperare de ultimul meu dram de raţiune.

— Ah, Roşie! am murmurat. Ce caută un înger ca tine cu un om ca mine?

Roşie a scos un sunet aspru, gâtuit, după care mi-a şoptit numele.

— Roşie? a strigat o voce familiară, destrămând instantaneu vraja momentului. Roşie, eşti aici?

Am înjurat în barbă şi am încremenit, lipit de corpul ei. A închis ochii. Am încercat să mă adun, să domolesc ce se întâmpla în mintea mea, în pieptul meu, în pantalonii mei.

— Bună, Roşie! a zis Lina, pe un ton neliniştit. Doamne! Te-am căutat peste tot.

Roşie a deschis ochii.

— Da, Lina. Sunt aici. Bună!

S-a uitat la mine. M-am forţat să-i zâmbesc relaxat, apoi am sărutat-o pe frunte.

— În sfârşit! a exclamat vară-mea. Ce s-a întâmplat? Ai dispărut. Te-am căutat, dar nu te găseam.

Roşie a deschis gura, dar nu a scos niciun cuvânt.

— L-ai văzut cuva pe Lucas? Nici pe el nu-l găsim.

Roşie se chinuia să găsească un răspuns, să ofere o justificare pentru faptul că noi doi eram împreună într-o cabină de toaletă. Să explice de ce era pe jumătate dezbrăcată şi de ce eu aveam o expresie de om nebun şi ditamai erecţia.

— Aaron e la toaleta bărbaţilor. II caută pe Lucas, a adăugat Lina.

Buzele lui Roşie fremătau. Am înţeles care era dilema ei şi ce trebuia să fac.

Am clătinat din cap şi am mimat din buze: „Nu sunt aici”. Roşie s-a încruntat.

— Hei! a strigat Lina. Te simţi bine?

Din nou, i-am făcut semn să se prefacă. Să se poarte ca şi cum eu nu eram aici.

— Da, a răspuns Roşie, ferindu-şi privirea. Un tip şi-a vărsat băutura pe mine. Am venit aici să mă usuc.

— Aoleu! Ce naşpa! Te descurci singură sau vrei să intru, să te ajut...

— Nu! a strigat Roşie imediat. Mă descurc.

Se înroşise foarte tare în obraji. Cel mai probabil, fiindcă acum treizeci de secunde o pipăiam ca un nemernic excitat.

— Deci Lucas e în sala de bal? a chicotit Lina. Sper că nu se ascunde acolo, cu tine.

Comentariul a descumpănit-o pe Roşie. O înţelegeam. Lina se exprimase foarte clar: nu era deloc de acord cu posibilitatea ca eu şi Roşie să alcătuim un cuplu.

— Sigur că nu, a zis Roşie, cu un hohot de râs forţat. Eu şi Lucas într-o cabină de toaletă! Ce nebunie!

Am ridicat rochia de pe podea – aterizase acolo când sărisem ca un animal pe Roşie – şi, cât mai tăcut cu putinţă, am ajutat-o să se îmbrace. Abia când era complet îmbrăcată s-a uitat în ochii mei.

I-am şoptit:

— Ieşi tu prima. O să aştept.

Roşie i s-a alăturat verişoarei mele. Au ieşit din baie, lăsându-mă singur cu gândurile mele. Aşteptam să se îndepărteze suficient încât să pot ieşi fără să fiu surprins în fapt.

Până acum, niciodată nu permisesem cuiva să-mi influenţeze purtarea. Nu îngăduisem ca oamenii sau opiniile lor să dicteze felul în care-mi trăiesc viaţa: cu cine mă împrietenesc, cu cine ies la întâlniri sau cu cine fac sex. Nu-mi păsase niciodată. Nu dădeam doi bani pe ce credea Lina despre posibilitatea ca eu şi Roşie să fim un cuplu.

îmi păsa numai de Roşie. De încrederea pe care o aveam în mine, de prietenia noastră. Voiam să mă port corect cu ea. Voiam să aibă parte de tot ce-şi dorea. Pentru că merita *totul.*

Şi pentru că o să pleci, mi-am zis.

Mda. Si de asta.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Roşie

La o săptămână după balul mascat, am priceput două lucruri.

Primul: ceea ce se petrecuse între mine şi Lucas în cabina de toaletă nu schimbase absolut deloc relaţia dintre noi, deşi crezusem contrariul. Zâmbetele lui nu au devenit mai reţinute şi nici mai rare. Rutina noastră era aceeaşi: Lucas gătea în fiecare seară, în timp ce eu îl urmăream de la locul meu, aşezată la insula de bucătărie. După cină, ne uitam la câteva episoade din serialul nostru. Când ne duceam la culcare, mă întreba câte cuvinte scrisesem în ziua respectivă, iar eu îl rugam să-mi spună cum îşi petrecuse ziua.

În sfârşit, scriam!

Deşi încă nu se încheiaseră, experimentul şi documentarea noastră funcţionau deja. Lucas putea fi numit, cu adevărat, *muza* mea. Descoperirea asta era atât palpitantă, cât şi înspăimântătoare.

Eram prieteni. Locuiam împreună. Ieşeam la întâlniri care nu erau reale şi nici menite să ajute la progresul unei relaţii adevărate. Trăiam împreună momente fierbinţi, în cabine de toaletă, şi apoi ne vedeam de viaţă de parcă n-ar fi fost decât un vis.

A doua revelaţie: jocul nostru era periculos.

Indiferent cât de mult mă ajuta aranjamentul ăsta, faptul că şederea lui Lucas în
New York şi existenţa lui în viaţa mea aveau o dată de expirare mă frământa din ce în ce mai tare. îmi doream să mă bucur de prezenţa lui cât de mult puteam, înainte să plece.

Şi, după cum se dovedise, eram dispusă să nu ţin seama de consecinţe.

De parcă aş fi putut ignora că-i simţeam mereu atingerea mâinilor pe pielea mea! De parcă aş fi fost capabilă să mă prefac că nu-mi amintesc ce cuvinte îmi şoptise la ureche! încheiaserăm un pact. Declaraserăm că nu vom permite acestui experiment să schimbe relaţia dintre noi, să ne afecteze prietenia. îmi promisese că nu se va îndrăgosti de mine. Poate de aceea atitudinea lui nu se schimbase deloc, după cele întâmplate la balul mascat.

— Ţi-ai terminat cafeaua, Roşie? a întrebat Sally, *harista* din cafeneaua mea preferată din Manhattan, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Pot să iau cana?

— Da. Mulţumesc! Apropo, noile rulouri cu scorţişoară sunt grozave. Vreau să iau câteva la pachet.

Lui Lucas i-ar fi plăcut la nebunie.

— Să-ţi mai aduc unul acum? Am impresia că lucrezi, a zis Sally, după care a făcut semn spre laptopul meu. Ţi-ar prinde bine puţină energie în plus.

— Mersi de sugestie, dar nu-i nevoie. Cred c-o să închei munca pe ziua de azi şi o să mă duc

acasă în curând.

A dat aprobator din cap şi a pus pe o tavă cana mea goală.

Deodată, mi-a atras atenţia un bărbat aşezat la tejghea. Purta un smoching negru, elegant şi bătea din picior. în atmosfera relaxată a cafenelei, omul ăsta ieşea în evidentă.

[7] > >

Am început să-mi imaginez posibilele motive care îl purtaseră în cafeneaua asta. Poate că se ducea la o gală – o chestie destul de obişnuită aici, în Manhattan. Sau poate că se *întorcea* de la vreo gală şi avea mare nevoie de cofeină. Sau – cine ştie? – plecase pe furiş de la un eveniment. Ori poate că era... un mire fugar!

Uite un subiect bun pentru un roman: mirele fugar o părăseşte pe mireasă la altar şi se îndrăgosteşte la prima vedere de o chelneriţă. Sau de un patiser. Sau de o tipă pe ale cărei haine îşi varsă cafeaua, în graba lui de a fugi.

Zâmbeam în sinea mea, gândindu-mă că mi-ar plăcea la nebunie să citesc un asemenea roman de dragoste.

Brusc, bărbatul s-a răsucit spre mine.

A făcut ochii mari imediat ce m-a recunoscut.

Mirele Fugar era Aiden Castillo, tipul care se ocupa de reparaţiile din apartamentul meu.

Mi-a făcut şovăitor cu mâna, iar eu l-am salutat cu un gest al capului. Şi-a luat cafeaua şi s-a apropiat de mine. Am constatat că în ziua când ne cunoscuserăm trecusem cu vederea cât de chipeş

era Aiden Castillo.

M-a luat gura pe dinainte:

— Arătaţi minunat, domnule Castillo.

A ridicat din sprâncene, aşa că am încercat să explic.

— Mda... E un mod bizar de a spune: „Salut, ce faci?”.

Domnul Castillo a râs.

— Mulţumesc pentru compliment! a răspuns, apoi a coborât glasul, în chip conspirativ: Deşi, sincer vorbind, urăsc smochingul ăsta. După ziua pe care am avut-o, abia aştept să-l dau jos.

Deşi eram curioasă, nu era politicos să-l rog să-mi dea detalii. M-am mulţumit să comentez:

— Ce păcat!

De la masa cea mai apropiată de fereastră au izbucnit chicote zgomotoase. Privind în direcţia aceea, am văzut un grup de adolescenţi.

— Ştiţi ce? S-ar putea să aveţi un mic fan-club acolo. Pun pariu că ar fi foarte dezamăgiţi să audă că sunteţi nerăbdător să vă descotorosiţi de smoching.

Chipul lui a căpătat o expresie amuzată.

— N-aş vrea să-i dezamăgesc, aşa că rămâne între noi ce-am zis adineauri.

Era un tip de treabă.

Brusc, mi-am amintit de clipele când bocisem la pieptul lui Lucas.

— Vă datorez scuze. Bănuiesc că vizita dumneavoastră în apartamentul meu a fost cam stânjenitoare. Vreau să vă spun că-mi pare rău.

A fluturat din mână.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze. N-are rost să ne prefacem că cumnatul meu nu-i un nesimtit.

— Deci sunteţi rudă cu domnul Allen?

— Mda, a încuviinţat cu un oftat. Apropo: nu ştiu dacă v-a sunat să vă dea vestea.

M-am încruntat.

Vestea? Ce veste?

— Aha..., a zis domnul Castillo. Deci nu v-a sunat. De regulă, nu vorbesc despre muncă în ziua mea liberă, dar în cazul ăsta o să fac o excepţie. Apartamentul dumneavoastră o să fie gata în curând. Vineri, cel mai probabil, vă puteţi muta înapoi.

Vineri.

Adică peste cinci zile. În mai puţin de-o săptămână.

A zâmbit, iar eu m-am gândit la rânjetul lui Lucas. Am descoperit că zâmbetul domnului Castillo nu stârnea nimic în mine.

M-a cuprins dezamăgirea că nu aveam să mai locuiesc cu Lucas. În scurt timp, cele patru întâlniri experimentale urmau să se epuizeze. Eram la a treia întâlnire, dacă o puneam la socoteală şi seara balului mascat de Halloween.

După ce munca noastră de cercetare urma să se încheie, nu mai aveam motiv să petrec timp cu Lucas. Mai ales dacă n-am mai fi locuit împreună.

Pe deasupra, trebuia să plece din New York.

Am tras adânc aer în piept şi m-am silit să par entuziasmată:

— Grozav! E chiar foarte bine. Minunat!

Mulţumesc!

Nu prea eram convingătoare.

Mă blestemam în sinea mea pentru că mă purtam aşa de prostesc. Ar fi trebuit să fiu fericită. Primisem o veste bună.

— Scuze! Sunt pur şi simplu…

De ce mi se uscase gâtul?

— Sunt obosită. De-asta nu se vede pe faţa mea că mă bucur.

Dar sunt încântată. Mulţumesc că m-ati anuntat, domnule Castillo!

Replica a părut să-l mulţumească. Mi s-a adresat, cu un zâmbet:

— Te rog, spune-mi „Aiden”!

— Aăă… sigur! Iar tu poţi să-mi spui „Roşie”.

— Perfect! Ştii, chiar sunt bucuros că ne-am întâlnit. Mă întrebam: acum, că noi…

S-a deschis uşa cafenelei. Când l-am observat pe tipul care tocmai intrase, vocea lui Aiden parcă s-a estompat.

Deşi îi spusesem lui Lucas că o să lucrez aici, tot mi-a sărit inima din piept când l-am văzut. Simţeam o bucurie dulce, copleşitoare.

M-a văzut imediat. Purta şapca albastră, inscripţionată cu mesajul / V *NYC.* Pe faţă i se întindea acel zâmbet luminos pe care îl doream numai pentru mine. Pentru *mine*, nu pentru colega lui de apartament; nu pentru amica lui.

S-a apropiat de masa mea, cu ochii pironiţi într-ai mei. Păşea foarte hotărât.

S-a oprit lângă Aiden şi m-a salutat:

— *Bună, preciosa).*

— Bună!

Căutasem cuvântul *preciosa* în dicţionar. Ştiam ce înseamnă. Devenise cuvântul meu preferat, mai ales fiindcă Lucas îl folosea de fiecare dată când mi se adresa.

Preciosa. Frumoasă. Preţioasă. Minunată.

Aiden şi-a dres glasul, ceea ce mi-a amintit că încă era aici. Judecând după expresia lui, aştepta ceva. Oare ce anume?

— Deci ce părere ai, Roşie? a întrebat Aiden, puţin încruntat. Ştiu un loc drăguţ. Nu e departe.

Rahat! Habar n-aveam ce mă întrebase. Fusesem distrasă, ameţită de sosirea lui Lucas. De acel *preciosa* rostit de buzele ei. De el, cu totul.

Zâmbetul lui Aiden s-a sters.

— Îţi spuneam că, dacă ai terminat aici, am putea ieşi să mâncăm ceva împreună, a adăugat.

De uimire, sprâncenele mele s-au arcuit. *Mă invita să ieşim împreună,?*

Stânjenit, s-a scărpinat la ceafa.

— Ziceam că, dacă nu te deranjează smochingul sau fan-clu- bul meu, am putea merge cu maşina până acolo. Speram ca tu...

Lui Aiden i-a scăpat un hohot jenat. A roşit şi a adăugat:

— Dar probabil am înţeles total aiurea.

Obrajii mi-au luat foc.

Lucas stătea pe loc, fără o vorbă. Pur şi simplu

ne privea în linişte. Probabil se simţea stânjenit şi se gândea că facă o glumă, ca să mai risipească tensiunea.

Mă străduiam să găsesc un răspuns.

— Păi... De fapt, aţi înţeles bine, domnule Castillo. Smochingul e minunat. Sunteţi foarte chipeş.

Mi-am concentrat atenţia asupra lui Lucas. Nu mi-a scăpat că era încordat. S-a uitat rapid în jos, la propriile haine.

Am observat o sacoşă în mâna lui. Am recunoscut imediat logoul restaurantului de unde luam uneori mâncare la pachet.

M-am uitat iar la domnul Castillo.

— Nu mă deranjează să-mi zici,Aiden".

Cu colţul ochiului, am văzut că Lucas avea o expresie voit neutră şi un zâmbet cam rigid. Nu-mi plăcea deloc zâmbetul ăsta silit.

— Lucas, îl ţii minte pe Aiden? El se ocupă de reparaţii în apartamentul meu.

— Da, îmi amintesc.

— Mă bucur să te revăd, Lucas, a zis Aiden, întorcându-i zâmbetul. Tu si Roşie sunteti...

Mi-a stat inima în loc. După cele mai lungi cinci secunde din viaţa mea, Lucas a zis:

— Suntem prieteni.

Aş minţi să spun că răspunsul lui nu m-a durut un pic, deşi era adevărat.

Am bătut din palme.

— OK, perfect! Toată lumea îşi aminteşte de

toată lumea. Ce bine! Excelent!

M-am uitat rapid de la unul la celălalt. În sfârşit, privirea mea s-a oprit asupra lui Aiden, căruia încă îi datoram un răspuns.

Prieteni.

Lucas şi cu mine eram prieteni.

Prin urmare, aş fi putut accepta invitaţia lui Aiden. Avea să fie doar o cină. Poate că era bine să mă duc. Însă bănuiam că în sacoşa lui Lucas erau două porţii de mâncare. Deja plănuise să luăm cina împreună, aşa cum faceam zilnic. Şi, deşi probabil că pentru el nu însemna nimic mai mult decât că lua masa cu colega lui de apartament, cu amica lui, pentru mine era important. Atât de important, încât acum îmi dădeam seama cât de mult îmi doream ca Lucas să fie cel care mă invitase în oraş, la o întâlnire. Una adevărată.

Dar Lucas nu mai ieşea la întâlniri pe bune. Se exprimase clar în privinţa asta.

— Mulţumesc pentru invitaţie, Aiden! i-am zis, adresându-i un zâmbet politicos. Dar cred că o să mă duc acasă.

Eram ocupată să evaluez reacţia lui Aiden, pentru că mă neliniştea gândul de a-i dezamăgi pe ceilalţi şi pentru că îl simpatizam şi îmi era teamă că îl făcusem să se simtă jenat.

Lucas a intervenit:

— Roşie merge acasă, cu mine.

Tonul lui nu a fost nici răstit, nici aspru. Ba chiar vorbise lipsit de emoţie – o chestie foarte rară pentru el. Şi totuşi, cuvintele „cu mine”

fuseseră pronunţate atât de pătrunzător şi aveau atâta importanţă pentru mine, încât ştiam că aveau să-mi rămână întipărite în minte pentru multă vreme.

Pentru că Lucas vorbise ca si cum eram a lui.

Am simţit nevoia să-i dau o explicaţie lui Aiden.

— Mda. Momentan locuim împreună, cât timp se fac reparaţii în apartamentul meu.

Luându-mă după expresia lui, Aiden pricepuse.

— Aha! înţeleg, a spus Aiden. OK. Atunci, Ed – adică domnul Allen – o să te sune săptămâna asta, ca să discutaţi detalii despre mutarea ta înapoi, a zis: Să ai o seară frumoasă, Roşie! La revedere, Lucas!

Şi astfel, Aiden a ieşit pe uşa cafenelei.

Lucas mă fixa cu privirea.

— Te muţi la tine acasă?

Am început să-mi strâng lucrurile şi să le pun în geanta de laptop.

M-am prefăcut entuziasmată:

— Da. Aiden mi-a zis că vinerea asta o să mă pot muta înapoi. Ura!

Lucas a ezitat preţ de o clipă, dar apoi un zâmbet autentic – nu cel pe care-l afişase până acum – i-a apărut pe faţă.

— E grozav, Ro!

M-a tras la pieptul lui. M-am lipit imediat de el, pentru că eram nesăbuită şi neajutorată când venea vorba despre Lucas.

— E o veste minunată, a adăugat colegul meu de apartament.

Bine că măcar unul dintre noi o considera minunată.

Mi-a dat drumul, iar eu m-am clătinat pe picioare. Mi-am făcut de lucru cu fermoarul gecii, încercând să-mi ascund buimăceala.

— Ar trebui să sărbătorim, a sugerat Lucas, iar eu am încuviinţat cu şi mai mult entuziasm prefăcut. Ce bine că am cumpărat Chicken Karaage pentru două persoane!

Mi s-a strâns inima. Nu mă înşelasem: îmi cumpărase şi mie cina.

— Poate c-o să desfacem o sticlă cu vin.

— Sună grozav, am zis, reuşind să-mi compun un zâmbet ezitant.

Lucas s-a întins după geanta mea de laptop şi şi-a petrecut-o de-a curmezişul umerilor.

— Atunci, hai acasă! Ia-o înainte, *preciosai*

Picioarele mi-au şovăit când am auzit iar acel cuvânt.

Hai acasă!

Acasă. Cu Lucas.

Dar situatia asta nu avea să mai dureze mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Lucas

Gelozie. Era un sentiment nou.

Nu se asemăna cu acele reacţii instinctive rapide, nechibzuite pe care le avusesem în trecut. Această emoţie era mai degrabă intensă decât trecătoare şi, cu siguranţă, nu nechibzuită. Era gelozie în adevăratul sens al cuvântului: când sângele îţi fierbe în vene, stomacul ţi se strânge ghem şi simţi nevoia să mârâi ca o fiară.

Dorisem să zic ceva atunci, în cafenea. Dorisem să-mi marchez teritoriul şi să o revendic pe Roşie. Să-i zic lui Aiden: „E *a mecK*| Să mă port ca un animal. Exact cum mă purtasem la petrecerea de Halloween.

Dar n-ar fi trebuit să mă gândesc la ce se petrecuse în seara aceea, încercasem din răsputeri să-mi abat mintea în altă parte, dar în zadar. încercasem să mă prefac că nu mă gândeam doar la momentele acelea din cabina de toaletă, când Roşie îşi muşcase buza de jos, sau când se apropiase de mine şi-i simţisem parfumul. Sau când ni se atinseseră mâinile, în timp ce ne întindeam după sare şi după popcornul cu caramel pe care i-l pregătisem.

în unele zile, găseam un pretext s-o ating. îi spuneam că are ceva în păr. Sau că mi se păruse

că are o scamă pe haine. Uneori, mă întindeam spre ea fără să născocesc vreun motiv, aşa că pur şi simplu îi zâmbeam cu toată gura, ca un idiot, şi speram să nu se supere pe mine.

Iar acum eram gelos. De parcă aveam vreun drept să pretind că Roşie era a mea, după câteva ieşiri romantice experimentale şi după ce-i şoptisem câteva nimicuri la ureche.

Cum de îndrăzneam să cred că e a mea?

Ea merita bărbaţi în smoching, care să o scoată la restaurante pretenţioase, în Manhattan. Pe când eu... nu deţineam un smoching. Nu aveam nici măcar o cămaşă sau un sacou, pentru numele lui Dumnezeu!

Eram de tot râsul.

Nu-i de mirare că Linei îi sărea ţandăra la gândul că între mine şi Roşie se înfiripase ceva.

Roşie m-a strigat pe nume.

Tocmai ieşeam din staţia de metrou cea mai apropiată de apartamentul nostru.

Apartamentul care, de fapt, nici măcar nu era al nostru. În plus, nu aveam să-l mai împărţim pentru multă vreme. Am oftat.

— Da, Ro.

— M-am tot gândit... De fapt, nu mă gândesc la asta de multă vreme, dar mă întrebam: ştii, fiindcă acum scriu, iar experimentul nostru funcţionează, oare toate astea mai au sens?

Am strâns toartele sacoşei între degete.

— La ce te referi?

— Păi, deja m-ai ajutat foarte mult. Acum

sunt pe drumul cel bun. Nu mai sunt pierdută, nu mai bâjbâi prin ceaţă. Pe deasupra, am stabilit că n-o să permitem ca faptul că ieşim la întâlniri să ne provoace stânjeneală, dar... Lucas, a fost cam jenantă situaţia de adineauri, din cafenea, aşa că...

A tăcut. Se uita oriunde, numai la mine nu, iar asta nu-mi plăcea.

M-am oprit pe trotuar şi am aşteptat să mă privească în ochi.

— Vrei să iesi la întâlniri cu Aiden? am întrebat-o cât mai nonşalant cu putinţă. Să ieşi la întâlniri adevărate?

Imediat, am vrut să retrag cuvântul *adevărate.* Ceea ce se petrecuse între noi la acele ieşiri experimentale sau chiar la Balul Mascat nu fusese o prefăcătorie, ceva forţat, *neadevărat.* Dar, dacă ea îşi dorea întâlniri adevărate cu alţi bărbaţi, cine eram eu s-o opresc?

— Poate că vreau ceva pe bune. Nu neapărat cu Aiden, dar poate că vreau întâlniri adevărate.

Bineînţeles că îsi dorea asa ceva.

Parcă încasasem o lovitură în stomac. Puteam să-i ofer astfel de întâlniri? Nu. În scurt timp, urma să plec. îmi doream să-i ofer lucruri pe care nu le aveam şi pe care nu i le puteam dărui.

— Cele trei ieşiri experimentale pe care le-am avut noi au fost mai mult decât aş fi putut

cere.

— *Două* întâlniri, am subliniat, punându-mi cu blândeţe o palmă pe spatele ei şi păşind mai departe. Am ieşit doar de două ori, Ro.

— Credeam că punem la socoteală şi seara cu balul.

Mi-am aranjat pe umăr breteaua genţii pentru laptop, ca să nu
fac ceva stupid sau nesăbuit.

— De ce s-o punem la socoteală? N-am plănuit-o eu. De fapt, n-am făcut absolut nimic în seara aia.

A treia etapă. îndrăgostire. Intimitate. Seducţie. îmi aminteam ce-mi spusese Roşie. Mă gândisem foarte mult la cuvintele ei.

— Ba ai făcut, Lucas, m-a contrazis ea. în a treia etapă, conexiunea fizică preia frâiele. îndrăgostirea devine palpabilă. E vorba despre dărâmarea obstacolului care te ţine în loc şi despre a renunţa la reţineri. Să vezi dacă persoana respectivă te atrage suficient încât să vrei ca relaţia să avanseze. Să treacă la intimitate fizică.

— înţeleg.

Jenată, Roşie a chicotit.

— Nu cred că am fost vreodată sedusă în adevăratul sens al cuvântului, mi-a mărturisit ea. Adică, sigur, toţi tipii cu care am ieşit la întâlniri au spus ori au făcut anumite chestii ca să se culce cu mine. Si trebuie să zic că le-a mers.

încheieturile degetelor mi s-au albit.

— Dar niciodată nu mi s-a întâmplat ca... ştii tu... Ca azi.

— Roşie...

— Nu vreau să fie o situaţie ciudată între noi, a zis Roşie, oprindu-se în faţa mea. Atunci, în cabina de toaletă, mi-am pierdut capul pentru o clipă, a adăugat şi s-a îmbujorat. La urma urmei, a trebuit să te forţez să te uiţi la mine. De dragul experimentului.

— M-ai forţat? am izbucnit. Crezi că a trebuit să mă obligi să mă uit la tine?

— Nu-i nevoie să-mi explici. M-am exprimat greşit.

Am scrâşnit din dinţi. Neîncrederea mea s-a transformat în
frustrare. Cum de se putuse gândi că eu...

— Roşie...

M-am apropiat cât de mult posibil de ea, însă fără s-o ating. Dacă o atingeam, m-aş fi năpustit asupra ei.

— Dacă n-am fi prieteni buni, te-aş duce într-un loc întunecat şi aş smulge cu dinţii hainele de pe tine. Doar ca să te văd şi să te am numai pentru mine.

Şi-a umezit buzele, iar eu am făcut mari eforturi să mă controlez. Doamne! îmi doream s-o ating, s-o ling, s-o sărut peste tot.

Am luat-o de mână şi mi-am continuat drumul.

— N-ai decât să pui la socoteală şi petrecerea de Halloween drept întâlnire

experimentală, i-am zis. Dar am căzut de acord c-o să avem patru întâlniri.

Degetele lui Roşie le strângeau pe ale mele.

— Deja am plănuit următoarea ieşire. Să fii liberă joi seară!

Apoi mi-am amintit de „minunata” veste dată de Aiden Castillo.

— Sau, dacă vrei să-ţi faci bagajele joi, aş putea să te ajut şi să amânăm întâlnirea. Bănuiesc că...

— Nu-i nevoie să amânăm. Joi seară e perfect.

Am încuviinţat şi apoi am închis gura, ca să nu zic vreo prostie.

Câteva minute mai târziu, urcam scările spre apartament, ţinând-o pe Roşie de mână, când ea mi-a zis:

— Sper... sper ca asta să te facă fericit.

Poftim?

Am rămas cu gura căscată când am văzut că uşa apartamentului stătea larg deschisă. Dinăuntru au răzbătut strigăte, după care o încâlceală de blană neagră a ţâşnit spre mine.

— *Pero qué cojones...*

Am fost dărâmat din picioare şi am aterizat cu fundul pe podeaua rece. Un ghem moale, cald şi plin de energie s-a cuibărit la mine în braţe.

— *¡Te dije que lo sujetaras*Z[I] s-a auzit din apartament.

M-am uitat în jos. Sentimentul nespus de plăcut iscat de vederea ghemului blănos m-a

I **„N-o mai lălăi!”**

lovit din plin.

— Taco! am zis, cu voce sugrumată de emoţie. *Taco*$_{y}$ *chico. ¿ Qué haces aqui?*[1]

Ciobănescul meu belgian a sărit din braţele mele, mi-a dat ocol, după care s-a urcat pe mine şi m-a lins pe obraz.

Rămăsesem fără cuvinte. Faptul că îmi vedeam câinele mă umplea de bucurie.

L-am pupat zdravăn pe bot.

— Nu pot să cred că eşti aici!

L-am bătut uşor pe spinare, iar el a scheunat.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, *chico.*

Doamne, chiar îmi fusese dor!

Roşie stătea în dreapta mea, surâzând printre lacrimi.

— Taco e aici, i-am zis, de parcă nu era evident.

Roşie a dat din cap, cu un surâs radios. A aruncat o privire spre piciorul meu drept.

— Mă simt foarte bine, i-am şoptit.

— *¡Hermanito!* m-a strigat o voce pe care nu mă aşteptam s-o aud. *Este perro es incontrolable.*

„Frăţioare, câinele ăsta nu poate fi controlat.”

— Charo?

Şi soră-mea era aici. Se sprijinea de cadrul uşii.

În spatele ei au mai apărut două capete: vară-mea şi Aaron, care stătea în spatele ei.

— Surpriză! a strigat Lina. De fapt, Charo şi

I **„Taco, băiete! Ce faci aici?”**

Taco sunt surpriza. Eu şi Aaron am venit aici doar pentru distracţie. Şi ca să te rugăm să ni-l laşi pe Taco mâine.

— Dar... cum aţi reuşit? am îngăimat.

Charo a ridicat din umeri.

— Aveam chef de o mică aventură. O ştii pe Tia Tere? Veri- şoara celei mai bune prietene ale ei este stewardesă şi..

— Charo! s-a băgat Lina. *No te enrolles}*

Soră-mea a oftat:

— *Ay,* în fine... Am zburat până aici ca să te vedem. Taco era şi mai nerăbdător decât mine. O să stea cu tine. Eu o să rămân vreo două zile cu Lina şi cu Aaron, iar după aceea zbor spre Boston, unde s-a mutat prietena mea Alicia, anul trecut, după ce...

Lina i-a dat soră-mii un ghiont, ca s-o facă să tacă.

Taco se calmase puţin. Stătea ghemuit între genunchii mei. L-am scărpinat între urechi.

— Cum ai zburat cu el, Charo?

— Păi..., a zis soră-mea, zâmbind poznaş. Ne-am asigurat că Taco e în siguranţă şi călătoreşte comod.

Mă pregăteam să le mulţumesc şi să le spun că gestul ăsta însemna enorm pentru mine, dar Charo mi-a luat-o înainte:

— Roşie s-a ocupat de toate.

M-am uitat imediat la colega mea de apartament. Roşie făcuse ochii mari.

— Ea a completat toate documentele de care

aveam nevoie ca să pot zbura cu Taco. Şi a plătit biletul pentru Taco. De fapt, să venim în America a fost ideea ei.

— Trebuia să fie un secret, Charo, a mormăit Roşie, îmbujo- rându-se.

— *¡Ay, mujeria.* râs Charo. Eşti de-a casei. Când faci parte din familie, nu există secrete.

Posibilitatea ca Roşie să facă parte din familia mea îmi umplea inima de emoţie.

— Tu ai făcut asta, Ro? am întrebat-o. Pentru mine?

Roşie a ridicat din umeri, cu modestie.

— Lina a zis că Taco e antrenat să ofere sprijin emoţional, iar Charo...

— Totul s-a rezolvat, a întrerupt-o soră-mea. Nu-i nevoie să intrăm în detalii.

încercam să pun lucrurile cap la cap. Observasem că Charo o împiedicase pe Roşie să zică mai multe. Nu înţelegeam ce semnificaţie avea prezenţa lui Taco. Roşie făcuse toate aranjamentele. Pentru mine. Ca să mă facă fericit.

îmi venea să îngenunchez la picioarele ei. Nimeni nu făcuse pentru mine un gest atât de frumos, atât de personal, menit să-mi aducă fericire.

Voiam s-o iau în braţe şi să-i mulţumesc, să mă asigur că ştia cât de recunoscător eram. La naiba! O doream mai mult ca niciodată.

Taco a lătrat şi m-a smuls din gândurile mele.

Roşie a păşit ezitant spre câinele meu, cu mâna întinsă.

— Pot să-l mângâi?

— Bineînţeles. Nu muşcă.

Când Roşie s-a lăsat pe vine, lângă noi, am adăugat încet, astfel încât să mă audă numai ea:

— Eu, pe de altă parte, te-aş devora imediat.

Roşie a pufnit, de parcă glumisem. Dar nu era o glumă. Aş fi fost în stare s-o devorez. Şi aş fi început cu gura ei.

— Vreau ca Taco să mă placă.

— Roşie, i-am zis, conştient de prezenţa celorlalţi. Taco o să te adore.

Prietenul meu blănos a sărit vesel pe Roşie şi a pus-o la pământ. O lingea pe faţă, iar Roşie râdea de parcă era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Nu puteam să neg că eram gelos pe câinele meu, pentru că era în braţele ei, liber să o „sărute” pe toată faţa.

Ah, gelozie! Era o cunoştinţă veche.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI UNU

Roşie

Ceva se schimbase cu privire la Lucas.

Nu era vorba numai despre cămaşă şi costum.

Şi nu era nici faptul că îşi aranjase părul într-un fel care mă îndemna să-mi strecor degetele prin el.

Era vorba despre felul cum zâmbea, cum se mişca şi chiar cum respira în preajma mea se schimbase. În plus, îmi şoptise la ureche cât de frumoasă sunt în seara asta. îşi pusese mâna pe talia mea când intraserăm în restaurantul Alexiei. Intensitatea pe care o simţisem şi altădată din partea lui a revenit, însă de data asta părea altfel. Mai profundă, ca o forţă imposibil de evitat.

Ca gravitaţia.

M-am uitat în jur, atentă la fiecare detaliu din restaurantul Zarato. Locul ăsta mă dădea pe spate. Mi se părea că suntem într-o bulă protectoare, într-un vis în care nu eram meniţi să fim doar prieteni sau colegi de apartament. Un vis în care scopul acestei seri nu era să mă ajute să scriu şi în care prezenţa lui Lucas în viaţa mea nu avea o dată de expirare. Un vis în care relaţia noastră era reală, permanentă.

Am oftat, revenind la realitate şi simţind cum bula aceea se subţiază.

Dar nu s-a spart, mi-am zis în sinea mea. încă mă pot bucura de seara asta.

Era prima oară când luam cina într-un astfel de restaurant. Voiam să mă asigur că mă bucur de experienţă la fel de mult cum mă bucuram de compania bărbatului uimitor de lângă mine.

Atmosfera era elegantă, dar relaxată. Am fost conduşi spre barul făcut din fier forjat, lustruit, în formă de potcoavă.

Lucas m-a atins uşor între omoplaţii dezgoliţi, stârnindu-mi un fior plăcut pe braţe. Deşi azi temperatura scăzuse şi nori grei se adunaseră deasupra New Yorkului, îmi părea bine că hotărâsem să port o rochie cu spatele gol.

— Pari fericită, a zis Lucas. Ţi-a plăcut totul?

— Chiar sunt fericită.

I-am zâmbit, iar când ochii lui au poposit pe buzele mele, privirea i-a devenit mai pătrunzătoare.

— Totul a fost uimitor. Mulţumesc foarte mult că m-ai adus aici!

— În seara asta, n-aş vrea să am lângă mine pe nimeni altcineva, Roşie.

Mi-a sărit inima din piept. îmi doream să aud mai mult.

M-am pomenit că întreb prosteşte:

— Nici măcar pe Taco?

A răspuns cu cea mai mare seriozitate:

— Nu. Tu eşti singura pe care o vreau aici, mâncând cu mine şi stând atât de aproape, încât mi-e foarte greu să-mi ţin mâinile acasă.

Am rămas fără cuvinte.

Inima îmi bubuia în piept. Pulsul meu reverbera în tot felul de zone... interesante.

Trebuia să spun ceva, să continui conversaţia.

— Cred... cred că am o nouă obsesie: amestecul dintre bucătăria argentiniană şi cea japoneză.

— Alexia şi Akane au făcut o treabă uimitoare cu meniul. N-aş putea să spun ce mi-a plăcut mai mult din tot ce ne-au servit.

Aflasem că amestecul celor două tipuri de gastronomii de la Zarato se întâmplase numai după ce Alexia se îndrăgostise şi se căsătorise cu Akane, care lucra drept *sous-chef.* Astfel, crescuseră reputaţia şi poziţia restaurantului în topuri, ne explicase Alexia, în timp ce ne prezenta rapid restaurantul şi bucătăria. În timpul acestui tur, ochii lui Lucas sclipiseră, plini de un interes pe care îl dădea la iveală numai atunci când gătea. Fusese atât de captivat de tot ce vedea aici, încât nu observase că-l studiam. Voiam să-mi întipăresc totul în memorie.

Lucas îşi plimba degetele de-a lungul unei bretele subţiri a rochiei mele.

— Care a fost mâncarea ta preferată? Ce ţi-a plăcut cel mai mult?

Eram tentată să-i răspund: Tu eşti preferatul meu. Tu mi-ai plăcut cel mai mult.

— Totul.

— Ştiu că ţi-a plăcut ceva în mod special, a

zis cu un zâmbet atotcunoscător. Şi cred că pot să ghicesc ce anume, dar vreau să aud de la tine.

Deja mă cunoaşte foarte bine.

— Preferatul meu a fost *mochi.*

— Mi-am dat seama încă de când ai luat prima înghiţitură, Roşie. Ţi-a plăcut umplutura *dulce de leche*, nu-i aşa?

Am aprobat din cap, oftând la auzul cuvintelor în spaniolă. Modul în care rostea cuvintele în limba lui maternă mă fascina.

— Ce-a fost asta, Roşie? De ce ai oftat?

Degetul care mă mângâiase pe spate s-a mutat pe obrazul meu, acum înfierbântat.

— Eşti aşa de drăgălaşă când te îmbujorezi! Din ce cauză, Roşie? Ce anume te-a înfierbântat? m-a iscodit Lucas, cu voce joasă.

Cuvintele lui au avut un efect uimitor asupra zonei sensibile dintre coapsele mele. S-au scurs câteva secunde bune, însă n-am dat niciun răspuns. Sincer, nici nu credeam că pot.

— Hei!

Lucas m-a tras uşor de o buclă, apoi mi-a petrecut-o după ureche cu atâta blândeţe, încât m-a lăsat din nou fără suflare.

— Nu fi timidă, Roşie! Sunt eu, Lucas.

Tocmai asta era problema. Eram atât de uşor de citit, atât de tulburată pentru că Lucas era de faţă. Într-un sfârşit, am recunoscut:

— Mă înfierbântă mâna ta pe spatele meu.

Şi cuvintele în spaniolă. Totul mă... distrage. Mai ales cuvintele.

Ochii lui au scăpărat de interes.

— Ce te distrage atât de tare?

Nu mai aveam nimic de pierdut, deci am ales să spun adevărul. Am încercat să reproduc cuvintele, deşi eram sigură că pronunţam greşit:

— *Dulce de leche.* Pur şi simplu mi s-a părut sexy când ai spus-o.

Lucas a clipit încet, rar, iar în privirea lui a apărut ceva poznaş şi puţin întunecat.

— Deci îţi place când îţi vorbesc în spaniolă.

Evident!

— Da.

— Aş putea s-o zic din nou, pentru tine, s-a oferit el. Ţi-ar plăcea?

N-a mai aşteptat să-i răspund şi s-a aplecat spre mine. Acum era foarte, foarte aproape. Gura lui aproape că mi-a atins urechea.

— *Dulce de leche.*

Dacă ar fi fost posibil să mă evapor într-un nor de abur, aş fi făcut-o pe loc – atât de mult mă excita acest bărbat rostind doar trei cuvinte, al căror sens nici măcar nu era incitant. Doamne! Eram foarte excitată.

— Cum a fost? Mai vrei să auzi şi altele?

Atingerea buzelor lui îmi stârnea fiori pe braţe.

Spre surprinderea mea, am încuviinţat şi am zis:

— Da, te rog!

A tras adânc aer în piept, apoi a spus:

— *Eres preciosa. Me recuerdas a una fior. A una rosa.*

Tot corpul îmi fierbea.

— Ce înseamnă?

— „Eşti uimitoare. îmi aminteşti de o floare. De un trandafir.” Şi obrajii tăi au culoarea petalelor de trandafir, Roşie. îţi stă foarte bine. Esti minunată.

Brusc, mi-a trecut prin minte că ce se întâmpla nu era în regulă.

Ceea ce simţeam nu era normal: inima mea bubuia. De dorinţă, pulsul meu o luase razna. Tânjeam după Lucas. Imposibil să fie o stare firească.

Nu credeam că mai pot să rezist. Era copleşitor.

Dar Lucas îmi spusese – în două limbi diferite – că sunt frumoasă, că sunt uimitoare. Şi partea nebunească e că ştiam că vorbea serios.

Ce simt acum e cât se poate de real, m-am gândit.

Dar nu-mi permiteam s-o spun cu glas tare. în seara asta ar fi trebuit să facem muncă de cercetare, dat fiind că era ultima noastră ieşire experimentală, iar acum realizam că riscam să mă aleg cu inima frântă. Mâine aveam să mă mut înapoi în apartamentul meu. Nu puteam să-l mai văd zilnic pe Lucas. Iar peste câteva săptămâni, el urma să se întoarcă în Spania.

Am răsuflat tremurător.

— Mulţumesc, Lucas!

— De ce îmi mulţumeşti?

Mi-am ferit privirea.

— Meriţi mulţumiri fiindcă seara asta a fost minunată, iar tu ai făcut un gest deosebit.

Asta fusese scopul serii de azi, nu-i aşa? A patra etapă: gestul deosebit. De obicei, în romane, gestul urmează unui moment de cumpănă, când sentimentele celor doi sunt puse la încercare. Dar în cazul de faţă era vorba doar despre un experiment, aşa că nu ar fi avut sens ca Lucas să facă un gest deosebit.

Lucas a tăcut pentru o vreme. Se uita la mine, cu buzele arcuite într-un zâmbet firav.

M-am întins după paharul cu vin, reflectând la următoarea mea replică.

— Pot să te întreb ceva, Lucas?

— Poţi să mă întrebi orice.

— Nu vorbeşti niciodată despre Spania.

încercam marea cu degetul. Lucas nu voia deloc să discute despre accidentul lui.

— Până acum, ai vorbit numai despre bunica ta şi despre Taco. Ştii, la început plănuisem ca *Abuela* ta să zboare până aici, împreună cu Taco. Dar a spus că s-a săturat de New York, după ce a vizitat-o pe Lina, acum câţiva ani. A zis că aici totul e atât de mare, încât îi face *pielea de găina.* Charo n-a putut să traducă expresia asta.

— *Piei de gallina.* Fiori. înseamnă că îi dă fiori.

Lucas a chicotit, dar fără tragere de inimă.

— Ce vrei să ştii, Roşie?

Totul.

— Ţi-e dor de casă?

— Da şi nu.

M-am mutat pe marginea scaunului. Genunchii noştri se atingeau.

— Ce anume îţi lipseşte?

A părut să se dezumfle la auzul întrebării. Mi-am pus o mână pe genunchiul lui, ca să-l încurajez. Drept răspuns, şi-a apăsat mai mult genunchii de ai mei.

— îmi lipseşte... viaţa mea, aşa cum era înainte. Uneori mă trezesc şi mi se pare că sunt în trecut, gândindu-mă spre ce plajă să mă îndrept. Apoi îmi aduc aminte că nu mai sunt acolo. Că nu mai sunt eu însumi.

— Lucas... De ce ai venit în America? Fugi de ceva ce ţi s-a întâmplat?

Şi-a lipit buzele de încheietura mea.

— Nu fug, *ángel.* Uneori, nici măcar nu mă mişc.

Angel. Inima mi se zbătea în piept.

— Ce anume îţi trebuie, ca să simţi că înaintezi din nou? l-am întrebat.

Indiferent de ce avea nevoie, voiam să-i ofer.

— Nu ştiu, Roşie. Asta mă sperie cel mai tare.

Simţeam si mai mult nevoia să-l alin.

— O să te iau de mână, i-am zis, strângându-i degetele într-ale mele. Şi o să te ţin în mişcare până îţi dai seama ce anume îţi trebuie.

Şi o să păstrez în inimă cuvântul rostit de tine: ángel.

Voiam să-l pun deoparte, pentru clipa când

avea să plece, iar mie aveau să-mi rămână doar amintirile.

După câteva secunde, Lucas a spus:

— Sper că eşti pregătită pentru gestul meu deosebit.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI DOI

/

Roşie

— Habar n-am dacă am nimerit-o, a zis Lucas.

Păşea în spatele meu. Palmele lui îmi acopereau ochii.

După ce am ieşit din restaurant, Lucas m-a condus iute spre
lift – cel din clădirea unde era situat Zarato – şi am urcat împreună la ultimul etaj.

înainte să se deschidă uşile, mi-a zis să închid ochii şi i-a acoperit cu palmele.

— Doar ca să fiu sigur că nu tragi cu ochiul, Roşie.

Păşeam foarte încet. Lucas mă conducea. M-am încurcat între
picioarele lui şi l-am apucat de încheieturi, ca să nu cad.

— Chiar e necesar?

— Da. în *Cosmo* scrie că factorul-surpriză e foarte important. Am izbucnit în râs.

— *Cosmo*? Adică revista *Cosmopolita*?,??

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic. Doar că ai vorbit ca un tip dintr-o comedie romantică de la începutul anilor 2000.

Acum, doar o mână îmi acoperea ochii. Am simţit-o pe cealaltă pe talia mea, gâdilându-mă.

— Hei! am strigat, după care am început să chicotesc. Pentru ce-a fost asta? Ţi-am făcut un compliment. Nu e nimic mai bun decât rolurile lui Matthew McConaughey din anii 2000.

Am aşteptat să-i aud râsetul, dar degeaba.

— Pur şi simplu te-am luat peste picior. A fost o chestie nevinovată.

— Nu e nimic nevinovat în treaba asta, Roşie. Ştii cât de mult îmi place când mă iei peste picior.

Şi-a încolăcit un braţ în jurul meu, iar vârfurile degetelor lui mi-au atins spatele gol.

— Ai grijă la treaptă! a adăugat, după care m-a ridicat.

M-a lăsat imediat jos. Eram prea distrasă ca să-i mulţumesc. Lucas a chicotit machiavelic.

— Să ştii că am folosit şi alte surse, în afară de reviste *glossy.* Am cotit la dreapta şi ne-am oprit iar.

— Stai puţin! Ţine ochii închişi! Mă întorc imediat.

S-a îndepărtat.

— Am văzut câteva finaluri de filme romantice, a zis de undeva de la distanţă. Filme clasice, în mare parte. Pe urmă am aflat că oamenii pun compilaţii de gesturi deosebite pe

YouTube.

Vocea lui s-a auzit mai aproape. Din nou, i-am simţit mâinile pe mijlocul meu.

— Pe deasupra, am avut la dispoziţie şi cartea ta. Sfârşitul chiar mi-a fost de ajutor.

Mi-a tresărit inima. Finalul cărţii mele. Deci Lucas o citise.

— Poţi să deschizi ochii.

I-am deschis.

Şi... O, Doamne!

Tot ce simţisem cu câteva secunde, minute şi ore în urmă era
o joacă de copii, pe lângă ce îmi năvălea acum în piept, în corp.
Mă simţeam atât de uşoară, de încântată si de emoţionată, încât > > [7] > > [7]
aş fi putut să-mi iau zborul şi să plutesc în noapte.

I-am şoptit numele.

Mâinile lui mi-au urcat pe umeri.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Eram pe acoperişul clădirii. Jumătate era amenajată ca o seră, cu flori de toate culorile împrăştiate în jurul nostru, pe când cealaltă jumătate era în aer liber. Cerul înnorat de noiembrie era luminat de şiraguri de becuri mici, ca nişte luminiţe magice, care se întretăiau deasupra noastră.

Era un loc magic. Ştiam că acest moment o să devină o amintire preţuită.

Mi-am amintit de cuvintele tatei: Ţine minte, alege băiatul care o să planteze o grădină

întreagă pentru tine$_y$ *nu pe cel care doar îţi aduce un buchet de flori, Bean.*

— Nu sunt sigur dacă am făcut treaba asta ca la carte, a zis Lucas. E primul meu gest deosebit.

Am scuturat din cap. Mă luptam cu emoţiile.

— E perfect, Lucas. Totul e foarte frumos.

Doamne! Trebuia să mă adun. Nu voiam să vadă cât de multe simţeam în clipa asta.

— N-as schimba nimic. Absolut nimic.

— Mă flatezi, *ângel.* Dar nu e tot. Nu asta speram să fi făcut ca la carte.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz, foarte delicat. Gestul ăsta îmi frângea inima, fiindcă îmi doream mai mult decât un simplu sărut pe obraz.

Lucas m-a luat de mână şi m-a tras după el. Ne-am oprit la o bancă acoperită cu o păturică. Adusese o boxă cu *bluetooth*, o sticlă de vin şi o cutie roz, legată cu o fundă.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a apăsat pe ecran. În jurul nostru a izbucnit muzica.

— Ai spus că ţi-ai dorit să ne fi întâlnit la nunta lui Aaron şi a Linei, a zis Lucas, cu o expresie sumbră, apoi a făcut un pas hotărât spre mine. M-am gândit că acum, la ultima noastră întâlnire, ne-am putea preface că ne întâlnim pentru prima oară.

Din nou, pieptul îmi zvâcnea, căci inima mea se zbătea ca nebuna. Mă copleşea o emoţie atât de intensă, încât abia dacă mai respiram.

Lucas a zâmbit sfios.

— Ce crezi? E un gest într-adevăr deosebit?

Bărbatul acesta altruist, atent şi bun îşi făcea griji pentru ceea ce credeam eu. Voia să ştie dacă îmi plăcea gestul lui şi dacă îl consideram special.

îmi venea să urlu. Lumea era atât de nedreaptă! îmi era ciudă pe el, pentru că îmi câştigase inima, pentru că mă cucerise într-un timp atât de scurt.

Reuşise, nu-i aşa? Mă cucerise fără să se străduiască. Habar n-aveam când se întâmplase.

Dumnezeule! îl iubeam. Mă îndrăgostisem de Lucas Martin.

M-am întristat.

Stăteam nemişcată, răvăşită de această revelaţie. Lucas şi-a şters palmele de pantaloni şi şi-a dres glasul.

— Ştiu că nu se compară nici pe departe cu o grădină cu vedere spre Golful Biscaya, aşa că am mai pregătit ceva.

A îngenuncheat şi a scotocit pe sub bancă. S-a ivit un fascicul luminos, proiectat pe peretele din spatele nostru. Au început să se succeadă fotografii de la nunta Linei şi a lui Aaron: restaurantul, ceremonia, feţele fericite ale mirilor, *Abuela*, părinţii Linei, frânturi din cursul acelei zile.

Nu puteam să le privesc alături de el, când ştiam că prezenţa lui în viaţa mea era

trecătoare.

Lucas mi-a pus o pătură pe umeri. Abia acum am observat că tremuram.

Nimic din ce i-aş fi spus n-ar fi putut exprima ce însemnau toate astea pentru mine. Cât de minunate erau. Cât de tare mă îndrăgostisem de el.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, că te-ai gândit la aşa ceva pentru mine! Eşti...

Perfect.

Uimitor.

Cel mai bun bărbat pe care mi l-aş fi putut dori lângă mine.

Lucas şi m-a mângâiat delicat pe obraz.

— Roşie, dacă aş fi fost la nuntă, dacă te-aş fi zărit în restaurant, mi-aş fi zis: „Uau! Fata asta îmi taie respiraţia, într-atât e de frumoasă. Şi pare să-i placă tortul”.

Am chicotit, fermecată de cuvintele lui.

S-a întins după cutia de pe bancă şi a deschis-o. înăuntru, pe o farfurie, era o felie de tort cu căpşune şi frişcă. Am recunoscut tortul imediat. Fusese preparat după aceeaşi reţetă precum cel care fusese servit la nunta Linei şi a lui Aaron. Dar... cum făcuse rost de asa ceva?

Lucas a scos farfuria şi a ţinut-o în mână, lăsând cutiuţa la picioare.

— Aş fi traversat sala aglomerată, ducând în mână o felie din tortul de nuntă, şi te-aş fi abordat cu un zâmbet răvăşitor.

Doamne!

Toate femeile care-l avuseseră la un moment dat fuseseră nesăbuite fiindcă renunţaseră la el. Absolut nebune.

— Şi eu...

M-am întrerupt, căci eram copleşită de emoţii şi aveam nevoie de câteva secunde ca să mă adun.

— Te-aş fi măsurat din cap până în picioare, încruntată. Şi m-aş fi gândit: „Hmm... Tipul ăsta e un ciudat, dar cel puţin mi-a adus desert".

Am luat farfuria din mâna lui, iar Lucas a râs. Am continuat:

— „Şi are un râs plăcut, un zâmbet atrăgător, deci poate c-o să rămân. O să accept felia de tort."

Lucas mă privea afectuos.

— Iar eu, pentru că sunt un ciudat, te-aş fi întrebat dacă ai de gând să împărţi felia cu mine. Măcar atât ai putea face, după ce am venit până la tine cu tortul, făcând slalom printre unchi ameţiţi de băutură si mătusi curioase, care vor să stie dac-o să rămân > > > > [7] >
burlac pentru totdeauna.

Fără să-mi pese că nu aveam nici furculiţă, nici şerveţel, am muşcat din felie. Tortul era dulce, mai fin, mult mai bun decât cel servit la nuntă. Eram convinsă că el îl pregătise.

Cu greu am reuşit să vorbesc:

— Iar eu... ţi-aş fi spus că ai rămas burlac pentru că te fâţâi de colo-colo, oferind tort unor fete pe care nu le cunoşti.

Am tinut farfuria în fata lui, cu mâini

tremurătoare.

— Şi poate că de data asta, fata care s-ar putea sau nu să fie disponibilă şi care s-ar putea sau nu să te placă ar împărţi felia cu tine.

Lucas s-a aplecat şi a muşcat din partea cealaltă a feliei, apoi şi-a lins frişca de pe buze. A savurat tortul fără să mă scape din ochi şi mi-a dat replica:

— După ce ţi-aş fi mulţumit, te-aş fi contrazis respectuos, pentru că în clipa aceea aş fi ştiut – a făcut un pas în faţă şi s-a aplecat, ca să mă privească în ochi – că am fost burlac pentru că nicio fată nu m-a vrăjit aşa cum m-ai vrăjit tu.

Cuvintele lui mi-au ajuns direct la inimă.

Ne priveam în ochi. O mie de lucruri nespuse pluteau între noi.

Atmosfera a devenit încărcată. Mi s-a părut că aud un tunet în depărtare. Parcă fusesem absorbită într-un vid. Nu-mi păsa de nimic altceva decât de el. De noi.

Lucas mi-a luat din mână felia de tort pe jumătate mâncată. A dat pătura jos de pe umerii mei, mi-a luat o mână într-a lui, iar pe cealaltă a pus-o pe mijlocul meu.

A continuat să vorbească:

— Şi după aceea te-aş fi implorat să-mi rezervi toate dansurile, până se încheia petrecerea de nuntă şi ne-ar fi durut picioarele. Apoi te-aş fi *implorat* să mă laşi să te iau acasă.

În patul meu. În inima mea.

Am simţit că mă dezintegrez, că mă înalţ spre cerul înnorat. Aş fi plutit în derivă, dacă nu aş fi fost în braţele lui Lucas.

M-a tras mai aproape şi a început să se mişte pe ritmul muzicii. Am dansat. Ne-am învârtit şi ne-am legănat. îmi odihneam obrazul pe pieptul lui. Jur că absolut nimic de pe lumea asta nu m-ar fi putut îndepărta de el. Nici măcar un trăsnet, nici izbucnirea unui incendiu, nici măcar Apocalipsa.

Pentru că eram în braţele lui Lucas si ştiam cât de efemeră este
clipa de-acum, cât de repede urma să-l pierd. Aveam să rămân doar cu amintirea unei trăiri.

Cerul a fost brăzdat de un fulger, însă nu mi-a păsat. Nu i-am dat drumul.

Chiar şi când tunetul a bubuit deasupra noastră, am rămas în braţele lui Lucas.

Deşi cerul s-a descătuşat şi ploaia s-a revărsat peste noi, nu ne-am clintit din îmbrăţişare.

Am simţit că pieptul lui Lucas se zguduia de râs.

— Ce naiba! Chiar era nevoie să plouă tocmai acum?

— Nu-mi pasă de ploaie, Lucas.

— O să te ude până la piele, Roşie. Ar trebui să plecăm.

— Nu!

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Mi-e bine aici. Nu vreau să plec.

A izbucnit un trăsnet, ca şi cum cerul încerca să ne transmită ceva.

Fără să stea pe gânduri, Lucas şi-a scos sacoul şi l-a ţinut deasupra capului meu. M-a privit în ochi.

— Roşie, te rog! O să te îmbolnăveşti. Nu putem permite aşa ceva. Cum rămâne cu cartea ta? Termenul tău limită e peste mai puţin de trei săptămâni. Lasă-mă să te duc acasă.

Din nou, mă punea pe primul loc. Asta m-a cucerit. îmi era imposibil să nu-l iubesc.

Între timp, sacoul lui se îmbibase de apă, iar părul meu ud mi se lipea de obraji.

— Dar cu tine cum rămâne, Lucas? Dacă vreau să am grijă de tine?

A înghiţit în sec.

— Dacă eşti important pentru mine, Lucas?

Era adevărul. Un adevăr pe care trebuia să-l audă.

Am adăugat aproape în şoaptă:

— Dacă vreau să fiu cea pe care o laşi să aibă grijă de tine?

Expresia lui s-a schimbat. Parcă nu-mi pricepea vorbele.

Am continuat:

— Mă veghezi şi ai mereu grijă de mine. Mă ajuţi. îmi oferi totul fără să ceri absolut nimic în schimb. Vreau să fac acelaşi lucru pentru tine. Vreau să-ţi dau totul. Vreau ca şi tu să-ţi doreşti să primeşti totul de la mine.

Abia dacă mai respiram. Inima mea se zbătea

sălbatic, provo- cându-mă să pun o întrebare pe care ezitam să i-o adresez.

— Vrei să-ţi ofer totul, Lucas?

S-a uitat lung la mine, de parcă vorbele mele îl izbiseră şi îl lăsaseră perplex. A rămas tăcut, în timp ce stropii de ploaie îi şiroiau pe chip şi i se adunau pe bărbie.

— Cred că înţelegi ce-ţi spun, Lucas. De-asta te uiţi aşa la mine.

Un muşchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

Niciun răspuns.

Cu un sentiment de înfrângere, mi-am lăsat mâinile să alunece de pe pieptul lui.

Am murmurat:

— Mda. E vina mea Am stabilit că relaţia dintre noi n-o să se

schimbe, dar am permis să se întâmple exact lucrul ăsta. îmi pare rău, Lucas.

Am început să-mi strâng lucrurile de pe bancă. M-am întors cu spatele la el, ca să nu vadă cât de aiurea mă simţeam, cât de multe sentimente se ascundeau sub mărturisirea mea. Inima mi se frângea.

— Roşie...

Degetele lui mi-au cuprins încheietura.

— Nu-i nimic, Lucas.

M-a răsucit cu faţa spre el. Din păr îi picura apă.

— Roşie, plângi.

M-a tras din nou spre el.

— *Angel| por favor. Nu plânge!*

— Nu plâng. E doar apă de ploaie. N-am nimic.

Mi-a cuprins bărbia în palmă şi mi-a ridicat capul, ca să-l privesc în ochi.

— Minţi. Plângi, iar mie mi se rupe inima, a zis Lucas, cu voce disperată. Roşie, *preciosa*, spune-mi ce să fac ca să nu mai plângi!

încercam să-mi ascund starea, să nu răbufnesc, dar cuvântul acela – *preciosa* – m-a făcut să cedez.

Toate emoţiile mele s-au revărsat.

— Să mă vrei, Lucas. Să mă vrei aşa cum te vreau eu. Când mă gândesc la ce-ar putea fi între noi, simt că mor. De-asta plâng: fiindcă sunt frustrată, înnebunită la gândul că nu te pot avea. Te vreau, dar nu te pot avea.

Lucas rămăsese ca o stană de piatră, dar când au răsunat ultimele mele cuvinte, corpul lui parcă a revenit la viaţă. Ceva s-a dezlănţuit în el. M-a tras mai aproape.

— Crezi că nu mă poţi avea? Eu sunt răspunzător pentru lacrimile tale?

— Plâng pentru că suntem doar prieteni, pentru că nimic din toate astea nu e real. Pentru că, pentru tine, sunt doar colega ta de apartament. Ro. *Graham.*

Mi-a luat obrajii în palme. Simţeam cum îi tremură mâinile. În depărtare s-a auzit alt tunet.

— Roşie, de fiecare dată când îţi spuneam

„Graham”, o făceam ca să-mi amintesc că nu-mi este permis să te doresc, cu toate că te doream. De fiecare dată când ieşeam împreună la o întâlnire, trebuia să-mi tot zic că întâlnirile noastre fac parte dintr-o înţelegere. Şi de fiecare dată când am zis că vreau să fiu cel mai bun prieten al tău, tot ce-mi doream era să iau de la tine orice vrei şi poţi să-mi oferi.

Am rămas fără suflare.

— Lucas, dacă vrei ceva de la mine, trebuie doar să ceri.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea. Respira anevoie.

— Roşie, n-ai observat că mă dau peste cap ca să-ţi ofer toate lucrurile de care ai nevoie? Oare nu-i evident?

— Doar nu vorbeşti serios. Tu...

— Ba da! îţi jur!

Mă luptam cu propria frică. Mi se părea că ceea ce se petrece nu e adevărat.

— Dacă e aşa, atunci vreau să mă săruţi, Lucas.

Şi-a strecurat degetele prin părul meu, la ceafa.

Buzele lui s-au lipit de ale mele cu disperare, de parcă lumea era pe cale să se sfârşească. Lucas mă săruta ca şi cum acesta era primul şi ultimul nostru sărut, ca şi cum era ultima lui şansă de a-mi oferi ce-i cerusem. Nu-mi mai păsa de nimic. De ce mi-ar fi păsat, când gura lui o

apăsa pe a mea, devorând-o?

Corpurile noastre s-au contopit. O mână a coborât pe spatele meu şi m-a strâns. A gemut când m-am lăsat în voia lui, fără să mă împotrivesc deloc. Cum aş fi putut să-i rezist? Degetele lui mă pironeau în loc. Şoldurile lui mă apăsau, iar sânii mei erau lipiţi de pieptul lui.

Voiam mai mult. I-am cuprins gâtul cu braţele şi m-am ridicat pe vârfuri. îmi doream ca hainele noastre îmbibate de apă să fi dispărut. îmi doream să-l dezbrac, să mă bucur cât mai mult de el.

Şi-a desprins gura de a mea, iar buzele lui mi-au coborât pe gât. Am scâncit. Sunetul l-a încurajat. M-a ridicat de la podea. N-am mai stat pe gânduri; mi-am încolăcit picioarele în jurul lui.

Dorinţa mă răscolea. îi simţeam erecţia apăsându-mi pântecul.

— Lucas..., am murmurat. Ai grijă să nu...

M-a muscat uşor de lobul urechii.

— O >> să am grijă. Există lucruri mai importante decât piciorul meu. Ai vrut un sărut.

S-a uitat în ochii mei. O expresie sălbatică îi răscolea trăsăturile. Privirea lui era mistuitoare.

— Ce altceva îţi mai doreşti de la mine, Roşie?

Totul.

— încă un sărut. Al doilea. Şi pe al treilea. Şi pe al patrulea, şi...

Mâna lui a revenit în părul meu. L-a strâns în

pumn şi l-a tras uşor. Mi-am lăsat capul pe spate.

— Doar atâta vrei? m-a întrebat.

Buzele lui au coborât pe gâtul meu.

Eram gata să răspund, dar apoi o mână mi-a cuprins ceafa şi gurile noastre s-au unit. Şi-a împins şoldurile între coapsele mele. Simţeam cât de tare şi de fierbinte era penisul lui.

— Lucas! am scâncit, cu ochii închişi.

— Ţi-am pus o întrebare, a zis răguşit Lucas. Ţi-am zis că o să-ţi ofer tot ce-mi ceri. Şi ai vrut gura mea. Un sărut. Iar acum…

Şi-a schimbat poziţia. Corpurile noastre se atingeau într-un fel nespus de plăcut, dar nu era de-ajuns.

— Acum vreau să-ţi ofer mai mult. N-o să mă mulţumesc numai cu gura ta, Roşie.

De data asta, eu am fost cea care se mişca, frecându-se de penisul lui şi stârnindu-ne aceeaşi expresie de suferinţă dulce. L-am tras de păr şi i-am zis:

— Atunci, nu te opri! Dă-mi mai mult decât atât. Dă-mi ce mi-ai promis la balul mascat!

Privirea lui s-a întunecat de dorinţă.

— Eşti perfectă. Tu poţi să îmblânzeşti totul în mine.

— Totul. Vreau totul.

Doamne! Părea gata să cedeze, să-mi ofere ceea ce-i cerusem, iar eu eram pregătită. L-am încurajat cu un sărut. Un mârâit profund a izbucnit din gâtlejul lui şi… s-a auzit sunetul de

apel al un telefon.

La început, nu l-am băgat în seamă. Dar apoi a sunat din nou şi a risipit vraja momentului.

— E telefonul tău, *preciosa.*

Eram zăpăcită şi mă luptam să-mi vin în fire.

Lucas m-a sărutat în colţul gurii, apoi pe frunte şi m-a lăsat jos. Mi-am luat poşeta şi am scos telefonul din ea.

M-am uitat la ecran – mă apela un număr necunoscut – şi am răspuns.

— Roşie, vreau să merg acasă.

— *Olly?*

Adineauri, corpul meu fusese înfierbântat, însă acum a devenit instantaneu ca de gheaţă.

— Unde eşti, Olly?

Fratele meu nu a răspuns. Auzeam zarvă în fundal. Muzică. Probabil era într-un club de noapte.

— Trimite-mi adresa într-un mesaj! M-ai auzit, Olly? Scrie-mi unde eşti! Plec acum spre tine.

Fratele meu mi-a mulţumit si a închis.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI TREI

/

Roşie

Mâna lui Lucas a strâns-o din nou pe a mea.

Mă ţinuse de mână încă de când plecaserăm spre Olly. Ştiam ce semnificaţie are gestul ăsta. Nu era nevoie să-mi spună că e alături de tine, pentru că strângerea lui blândă era mai mult decât suficientă. Lucas chemase imediat un taxi, fără să-mi ceară detalii despre ce se întâmplase. Preluase controlul asupra unei situaţii cu care nu ştiam cum să mă descurc, ceea ce însemna foarte mult pentru mine.

Mi-a trecut fulgerător prin minte imaginea lui Olly cu buza spartă, aşa cum îl văzusem ultima oară.

Dumnezeule! În ce naiba te-ai băgat, Olly?

Degetele lui Lucas le-au strâns pe ale mele din nou. Mi s-a părut că şopteşte ceva liniştitor. În mintea mea se repetau aceleaşi cuvinte, la nesfârşit: *Numai de-ar fi teafar! Oricare ar fi problema, te rog, Doamne, fie ca Olly să fie în siguranţă!*

Taxiul a oprit la adresa dată de Olly. Mi-am desprins iute degetele de ale lui Lucas şi am ţâşnit din maşină.

— Roşie, nu!

Nu m-am oprit. Eram pe pilot automat.

I-am auzit paşii în spatele meu. Alerga după mine. Mă simţeam ca o nemernică, fiindcă nu ar fi trebuit să-l oblig să alerge, când avea probleme cu piciorul.

M-a apucat de mână, silindu-mă să mă opresc.

— Te rog să nu-mi mai face asta niciodată!

Părul lui încă era ud. Hainele noastre erau umede şi grele. Probabil că îi era la fel de frig cum îmi era mie.

— îmi pare rău. N-ar fi trebuit să plec aşa de lângă tine.

Pe faţa lui a apărut o expresie de uşurare.

Am aruncat o privire în jur. Muzica răsuna înăbuşit, din interiorul clubului de noapte a cărui adresă ne-o dăduse Olly.

— Cunoşti cartierul ăsta? m-a întrebat Lucas.

— N-am fost niciodată pe-aici, dar ştiu că n-are o reputaţie bună. Cred c-ar trebui să ştii ceva, Lucas.

A rămas tăcut, în aşteptare.

— Acum câteva săptămâni, fratele meu avea un ochi învineţit.

Iar eu nu făcusem nimic. îl lăsasem să plece.

Lucas a rămas pe gânduri câteva clipe. Apoi a privit în stânga şi în dreapta.

— Trimite-i lui Olly mesaj că am ajuns. Dacă nu răspunde, intrăm şi-l scoatem de acolo.

Am pornit spre intrarea luminată de neoane. Lucas m-a tras de mână.

— Rămâi în spatele meu! Dacă cineva

încearcă să se apropie de tine, ignoră-l. Să stai lângă mine!

— Dar dacă...

— *Ângel*, am călătorit mult, am dat de oameni dubioşi şi m-am amestecat în câteva situaţii urâte. Ştiu despre ce vorbesc. Te rog mult să rămâi aproape de mine. Ai încredere!

Am încuviinţat fără ezitare:

— Bine. Am încredere în tine. Dar numai dacă şi tu faci acelaşi lucru, Lucas. Nu vreau să intri în belele din cauza mea.

M-a sărutat uşor în colţul gurii.

Ne-am pus iar în mişcare.

Lucas s-a oprit la câţiva paşi distanţă de numele clubului, scris cu litere de neon. La uşă stătea un paznic. M-am uitat la telefon, să verific dacă Olly îmi răspunsese la mesaj. Nimic.

— Hai să mergem.

Am înaintat. Lucas stătea în faţa mea. Paznicul ne-a măsurat din cap până-n picioare, încruntat.

— Accesul cuplurilor e interzis. Dansatorii intră prin spate.

Am păşit în faţă. Voiam să-i explic paznicului de ce era nevoie
să intrăm amândoi. Dar tipul masiv m-a oprit, ridicând o mână.

— Accesul e interzis cuplurilor, a repetat, după care a adăugat: Doamna poate intra. Tu – a arătat spre Lucas – afară! Sau, dacă ai program în seara asta, o să intri prin spate.

— Nu! a refuzat Lucas.

Am mai făcut un pas în faţă. Lucas a mârâit:

— Roşie, te rog!

Tocmai mă pregăteam să-i spun că e în regulă, dar apoi uşa clubului s-a deschis.

— Roşie! a exclamat Olly.

Fratele meu mai mic era... la bustul gol. Plin de ulei. Şi de sclipici.

M-am repezit la el.

— Te simţi bine? Te rog, spune-mi că eşti bine!

Olly a privit în jur.

— Mă simt bine, a răspuns răguşit. Dar trebuie să plecăm imediat.

I-am cuprins obrajii în palme şi i-am cercetat chipul. Dumnezeule! Când se transformase frăţiorul meu într-un bărbat?

— Ce naiba se întâmplă, Olly?

Paznicul a intervenit:

— Graham, ştii regulile. N-ai voie să arzi gazul la intrare. Dansatorii intră prin spate. Ai cinci secunde la dispoziţie.

— Olly...

Fratele meu ne-a făcut semn să plecăm.

— Hai să mergem, Roşie! O să-ţi povestesc tot, dar nu aici.

Lucas mi-a atins uşor spatele.

— Am chemat un Uber. Maşina ajunge aici în câteva minute, a zis Lucas, când a ajuns în spatele nostru.

Am început să ne îndepărtăm de club.

Lucas si-a scos sacoul si mi l-a întins.

— Dă-i-l fratelui tău!

— Cine-i tipul ăsta? m-a întrebat Olly.

S-a uitat atent la costumul lui Lucas, apoi la mine. S-a oprit din mers.

— Dumnezeule! Roşie, nu cumva erai la o întâlnire?

Am grăbit pasul, trăgându-l după mine. Răspunsul la întrebarea lui era prea complicat.

— Da, aveam o întâlnire, dar acum sunt aici. Mă bucur atât de mult că m-ai sunat, Olly.

Am auzit paşi grei în spatele nostru. Cu toţii ne-am răsucit. Un bărbat tocmai ieşise din club.

— E Jimmy, a mormăit Olly. La dracu!

— Ia te uită..., a zis Jimmy, tărăgănând cuvintele. Olly, dacă aveai de gând să-ţi inviţi sora frumuşică să vadă spectacolul, trebuia să-mi fi zis dinainte. Aş fi făcut curat în club.

M-a măsurat din cap până-n picioare, rânjind.

L-am recunoscut. Era tipul care îl luase cu maşina pe frate-miu, din Penn Station, acum câteva săptămâni.

Olly şi Lucas au păşit în faţa mea, ca să mă protejeze. M-am uitat în ochii lui Jimmy. Recunosc imediat un bully atunci când îl văd, iar Jimmy exact asta era: nici mai mult, nici mai puţin decât un bully.

— Nici măcar nu mă saluţi? m-a întrebat tipul, plin de sarcasm. Nu prea eşti prietenoasă.

Lucas se apropiase puţin de Jimmy. S-a îndreptat de spate, iar umerii lui parcă s-au lăţit.

— Să nu-i vorbeşti! s-a răstit Lucas. Nici

măcar să nu te uiţi la ea! Dacă ai ceva să-i zici ei sau lui Olly, îmi spui mie.

Jimmy a pufnit batjocoritor.

— În cazul ăsta, spune-i frumuşelului că următorul show începe într-un sfert de oră. Publicul nu mai are răbdare, aşa că ar face bine să se ungă cu ulei şi să intre în scenă.

Următorul show. Deodată, mi-a picat fisa. Olly, fratele meu, era stripper.

— Sau poate că acum, când iubita lui e la adăpost, nu vrea să mai urce pe scenă? a adăugat tipul.

Of, Olly! Bineînţeles, belele în care intrase aveau legătură cu o fată.

O maşină s-a oprit în spatele nostru.

Bărbatul a mijit ochii. Lucas mi-a spus:

— Roşie, urcă-l pe fratele tău în maşină!

încă şocată, am ezitat. Lucas stătea pe loc, ca un zid de apărare.

O voce gravă şi autoritară mi-a risipit ezitarea:

— *Angel*, urcă în maşină! Acum! *Te rog.*

Am intrat în acţiune. L-am apucat pe Olly de braţ şi ne-am îndreptat spre Uber. Odată ce frate-miu a urcat, m-am răsucit, să văd ce făcea Lucas. Stătea de vorbă cu Jimmy. N-am reuşit să desluşesc ce spuneau.

Situaţia asta nu-mi plăcea deloc. îmi doream cu toată fiinţa să mă duc la Lucas si să-l iau de acolo.

— Stai în maşină, Olly!

I-am făcut semn şoferului să aştepte.

Eu îl băgasem pe Lucas în necazul ăsta. Nu voiam să i se întâmple ceva din cauza mea. Aproape că ajunsesem lângă el.

Din senin, Jimmy l-a îmbrâncit.

Bărbatul pe care-l iubeam atât de mult pentru bunătatea lui, pentru afecţiunea şi altruismul lui s-a împleticit, apoi şi-a recăpătat echilibrul. În loc să riposteze, în loc să reacţioneze violent, a făcut un pas în spate.

— Ai noroc, i-a zis Lucas, cu o voce ca de gheaţă. I-am promis lui Roşie că n-o să mă bat.

Celălalt bărbat a rostit batjocoritor:

— Serios?

Lucas i-a aruncat o privire nimicitoare, apoi s-a răsucit pe călcâie, întorcându-i spatele. îşi ţinea promisiunea: nu se implica.

Dar apoi, cu o mişcare fulgerătoare, Jimmy a înaintat şi l-a lovit în piciorul drept.

Lucas a căzut în genunchi. îşi ţinea capul plecat şi respira anevoie.

Privirea mi s-a înceţoşat. Urechile îmi ţiuiau şi parcă am văzut roşu în faţa ochilor. M-am repezit în faţă.

— Nenorocitule!

Jimmy a comentat:

— Vezi tu, nu dau doi bani pe promisiuni.

M-am uitat în jur, căutând cu disperare un obiect care putea fi folosit drept armă, dar nu am găsit nimic. Nu aveam decât poşeta care-mi atârna pe umăr.

Am înşfacat-o, pregătită s-o folosesc. Nu mai conta că ar fi fost ridicol, fiindcă nu l-ar fi rănit câtuşi de puţin. însă apoi am simţit degete calde pe încheietura mea. Singurul om capabil să mă împiedice să fac un gest necugetat a vorbit:

— Roşie, *nif.* Mi-ai promis.

Atingerea lui m-a adus cu picioarele pe pământ.

Da, îi promisesem c-o să stau deoparte, dar asta fusese înainte ca Lucas să primească o lovitură urâtă.

— Lasă poşeta deoparte!

L-am ascultat nu pentru că o spusese ca pe o rugăminte, ci fiindcă stătea în picioare, iar în vocea lui se ghicea că piciorul lovit îl durea.

— Roşie, nu merită. Hai să mergem acasă!

Lucas m-a tras de braţ şi mi-a luat poşeta din mână. S-a îndreptat de spate şi şi-a trecut un braţ pe după umerii mei. S-a sprijinit de mine. Am înaintat împreună. De durere, strângea din dinţi. Când am ajuns la maşină, s-a răsucit şi a spus:

— N-am *nimic* de pierdut, Jimmy. Absolut nimic. Ai face bine să ţii minte ce-ţi zic. Data viitoare când ne vedem, n-o să plec.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI PATRU

Roşie

În drum spre casă, nimeni nu a scos o vorbă.

Olly privea pe geam.

Stăteam pe bancheta din spate, între cei doi bărbaţi, şi-l ţineam pe fratele meu de braţ. Iar Lucas, pe a cărui faţă nu se citea nicio emoţie, mă strângea de mână, ca şi cum eu eram cea care avea nevoie de sprijin.

Dar fusese lovit. Si acum suferea din cauza mea.

Mă simţeam foarte vinovată. Probabil fiindcă nu voiam să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, am intrat în priză când am păşit, în sfârşit, în apartamentul Linei. Era ultima mea seară aici.

L-am împins pe frate-miu în baie şi l-am obligat să facă duş. Am procedat la fel cu Lucas. Am luat perechea de pantaloni şi bluza de trening pe care mi le dăduse Lucas şi i le-am pus lui Olly în braţe, ca să mă asigur că poartă haine uscate. Am făcut ceai. Am luat pături din dulap şi le-am pus pe braţul canapelei. Apoi am pus gheaţă într-o cârpă, pentru piciorul lui Lucas. Am început să caut nişte ibuprofen. Nu eram în apartamentul meu şi nu ştiam dacă Lina avea asa ceva.

— Ce cauţi? m-a întrebat Lucas.

Mă lăsasem pe vine, în bucătărie. Purtam aceeaşi rochie udă de ploaie.

— întrebarea corectă este ce faci *tu*, Lucas? Ia gheaţa asta şi stai jos, te rog!

— O să mă aşez după ce-mi spui ce cauţi.

— Caut nişte ibuprofen pentru tine.

Cu un oftat, am dat deoparte o tigaie mare.

— Am căutat peste tot: în baie, prin sertare... Habar n-am dacă Lina are analgezice.

— Roşie, acolo n-o să găseşti ibuprofen. Doar oale.

— Ai dreptate. E o farmacie pe strada asta. Cred că încă e deschisă.

— Nu pleci nicăieri! a declarat Lucas. O să stai aici, cu mine. Te dezbraci de rochia asta si intri în dus.

— Dar...

A făcut un pas în faţă, apropiindu-se foarte mult de mine. Mi-a petrecut o şuviţă de păr după ureche.

— Roşie, avem grijă unul de celălalt. Alcătuim o echipă.

Am oftat si am închis ochii.

Mi-a mângâiat bărbia, cu o atingere nespus de blândă.

— Deci o să te duci să faci dus si o să te schimbi în haine

uscate. Stau eu cu ochii pe Olly.

Am încuviinţat în tăcere. îmi era teamă c-o să-mi scape cât de mult îl iubeam. Am încercat să mă calmez, fiindcă era cât pe ce să răbufnesc din

cauza atâtor emoţii contradictorii. Vină si recunostinţă. Dragoste şi teama îngrozitoare c-o să mă aleg cu inima frântă.

Am făcut duş. Pe urmă, cu părul înfăşurat într-un prosop şi îmbrăcată în pijamale, am deschis uşa de la baie. Olly stătea învelit într-o pătură, într-un colţ al canapelei, iar Lucas se aşezase jos, cu spatele sprijinit de canapea.

îşi apăsa gheaţa pe genunchi. Când ni s-au întâlnit privirile, în ochii lui am citit afecţiune. Stăteam pe loc. Purtam pantaloni scurţi. Mi-a măsurat picioarele goale, iar afecţiunea din privirea lui s-a transformat în dorinţă.

Cu câteva ore în urmă, o asemenea privire mi-ar fi stârnit fiori şi mi-ar fi dat speranţă. Dar acum totul se dusese pe apa sâmbetei. Seara era ratată din cauza mea. Eu eram responsabilă pentru durerea lui.

— Vino aici! m-a chemat Lucas, bătând uşor în perna din spatele lui. L-am întrebat pe Olly la ce să ne uităm.

Am oftat.

— E atât de târziu, Lucas. Eu...

Nu am apucat să zic mai multe. Lucas şi-a arcuit buzele, ofe- rindu-mi un zâmbet care mă zăpăcea.

— Cu toţii avem nevoie să ne relaxăm, să ne luăm gândul de la ce s-a întâmplat în seara asta. Aş găti ceva, dar...

— Nu! N-o să găteşti. N-o să faci nimic care presupune să stai în picioare. Rămâi acolo!

A zâmbit mai larg. La naiba! Cât de bine era să văd acest zâmbet!

— Lucas are dreptate, Roşie, a intervenit fratele meu.

— Voi doi v-aţi aliat împotriva mea? Lucas, de ce nu stai pe canapea? Ai suficient loc să-ţi întinzi piciorul.

A clătinat din cap.

— E în regulă aici, pe podea.

În loc să mă contrazică sau să încerce să spună ceva care ca să mă simt mai bine, şi-a pus palma pe coapsa mea. Atingerea ne stârnea pe amândoi. Fiecare părticică din corpul meu era conştientă de contactul cu palma lui.

Lucas m-a privit în ochi, cu o expresie serioasă.

— Nu mă obliga să mă ridic şi să te-aduc aici, *dngefr.* Dacă e nevoie, o să te duc în braţe până la canapea.

Dumnezeule! Ce încăpăţânat!

Am cedat:

— Bine, fie!

M-am trântit pe canapea. Lucas şi-a schimbat poziţia. Umerii lui au ajuns între picioarele mele. Şi-a trecut un braţ în jurul gambei mele.

— Ei, acum e şi mai bine să stau aici, pe podea, a comentat. E absolut perfect.

Fratele meu m-a strigat din celălalt colţ al canapelei.

— Da, Olly.

— De ce suntem în apartamentul Linei?

— E o poveste lungă. Mâine o să mă mut înapoi la mine acasă.

Lucas m-a împuns uşor cu capul în genunchi. Mi-am strecurat degetele în părul lui. I-am dat pe spate câteva şuviţe castanii.

— După ce te las acasă la tata, o să iau trenul până în Philadelphia şi apoi mă întorc în oraş.

— OK.

Olly nu s-a împotrivit deloc. Asta mi-a stârnit o senzaţie de uşurare atât de mare, încât cu greu îmi stăpâneam lacrimile.

— I-am spus şi iubitului tău, în timp ce erai la duş: îmi pare rău că v-am stricat seara, a continuat el.

Bărbatul care stătea între picioarele mele, pe podea, cu capul sprijinit de coapsa mea şi ale cărui degete îmi cuprindeau glezna, nu a protestat deloc auzind că Olly îl numise „iubitul" meu. Nici măcar nu a tresărit.

Olly a continuat:

— Îţi sunt dator cu o explicaţie, Roşie. Am fost un idiot că te-am târât în problema asta. Dacă ai fi venit singură la club, Jimmy...

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, l-a întrerupt Lucas. Asta-i tot ce contează.

L-am aprobat:

— Aşa e. Ştiu că-ţi pare rău, Olly. Te rog, zi-mi ce s-a întâmplat.

Olly a dat din cap şi a tăcut mult timp. începeam să cred că
n-o să spună nimic, dar, într-un târziu, a vorbit:

— Totul a început cu o fată. O cheamă Lexie. Am făcut un pariu. încercam s-o impresionez şi... s-a dovedit mai distractiv decât mă aşteptasem.

Iar banii erau frumuşei. Filmul ăla – *Mike Meseriaşu* – nu minte[I], a zis frate-miu, chicotind cu amărăciune. Am câştigat atât de mult, încât n-am rezistat să nu revin în seara următoare. Dar, după aceea, pentru ea m-am întors în club în fiecare seară. Ca s-o veghez.

— Lexie e teafără? l-am întrebat.

— Da. Noi... Nu contează. Am scos-o din belele, Roşie. De-asta n-am mai vrut să dansez. Jimmy e mâna dreaptă a proprietarului şi nu i-a convenit că voiam că renunţ. Se pare că atrăgeam un public mare. Dar ştiam că, dacă te implic pe tine, m-ar lăsa să plec, fiindcă nu vrea să atragă atenţia. Am fost egoist că te-am sunat.

Am oftat. Mă durea inima pentru el.

— Scumpule, sunt sora ta. Nu eşti egoist că mi-ai cerut ajutorul.

— Dar iubitul tău a fost rănit din cauza mea. Ţi s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

— Jimmy e de vină pentru asta, nu tu, a ripostat Lucas. Nu i-aş permite nimănui s-o rănească pe Roşie, Olly.

Fratele meu a tăcut.

Am continuat să mă joc cu părul lui Lucas, masându-i uşor pielea capului. încetul cu încetul, corpul lui s-a înmuiat sub atingerea mea. Lucas a mormăit de plăcere. începeam să înţeleg că atingerea unei persoane pe care o iubeşti înseamnă mai mult decât dorinţă. Nu e vorba

I Film al cărui protagonist duce o viaţă obişnuită în timpul zilei, iar noaptea lucrează ca stripper. Datorită talentului său, încasările clubului în care lucrează cresc substanţial.

mereu de pasiune sau de atracţie explozivă, ci şi despre liniştea pe care ţi-o aducea acea atingere. Nu ştiusem acest lucru, cu toate că citisem o mulţime de romane de dragoste şi, pe deasupra, scrisesem şi eu aşa ceva. Nu mi-aş fi imaginat că, dacă ating un anumit bărbat, toate neliniştile mele vor fi reduse la tăcere.

Am stat aşa pentru o vreme. Nimeni nu era atent la televizor. Abia când respiraţia lui Olly a devenit mai profundă şi din capătul celălalt al canapelei răzbăteau sforăituri, m-am aplecat şi i-am şoptit lui Lucas la ureche:

— Hai la culcare.

M-am ridicat şi am întins mâinile spre el. Cu o expresie obosită, care dădea de înţeles că era pe punctul de-a adormi, m-a lăsat să-l călăuzesc spre pat.

Aşa cum se întâmpla de fiecare dată când ajungeam aproape de Lucas, m-am pomenit că mă strânge în braţe.

— Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, Roşie.

Am clătinat din cap şi m-am răsucit, îndreptându-mă spre pat.

— Roşie, mi-a şoptit Lucas. Dacă mă ajuţi, am putea să-l mutăm pe fratele tău în pat.

— Vino aici, i-am răspuns tot în şoaptă.

Însă Lucas nu s-a clintit. Sovăia.

— Nu-ţi face griji pentru Olly. În seara asta, o să dormi aici. Cu mine.

Maxilarul i s-a încordat.

— Lucas Martin, dacă nu vii în pat, cu mine, chiar în clipa asta, o să-mi frângi inima. Nu cred că pot suporta aşa ceva.

Cu doar câteva ore în urmă, fusesem în braţele lui, iar el mă sărutase. Între noi, atmosfera se relaxase întru câtva.

Probabil că gândurile mi se citeau clar pe faţă, fiindcă ezitarea lui a dispărut imediat.

Am hotărât să nu-l întreb pentru a suta oară dacă îl doare piciorul. M-am întins lângă el, în pat, apoi am tras păturile peste noi. Oftând prelung, m-am răsucit pe o parte, cu faţa spre el. Lucas stătea pe spate, cu capul întors spre mine.

— Stai comod?

— Cât de comod se poate.

Oare avea dureri? Oare regreta că mă însoţise în seara asta? Regreta că mă sărutase?

— îmi pare rău că Jimmy te-a lovit, Lucas. Oare sunt o persoană oribilă dacă mărturisesc că mă bucur c-ai fost acolo, la club?

A clătinat din cap. Se uita la mine ca şi cum aştepta ceva.

— N-ai motive să-ţi pară rău. Oricum, nu te-aş fi lăsat să intri singură în club.

M-am tras mai aproape de el.

Mi-a mângâiat buzele cu vârfurile degetelor.

— Nu pot să cred că a fost cât pe ce să-l loveşti cu poşeta pe tipul ăla, ca să mă aperi.

Nu zâmbea. Nici mie nu-mi venea să râd. în clipa aceea, în faţa clubului, fusesem foarte hotărâtă să mă năpustesc asupra lui Jimmy.

— Iar eu nu pot să cred că m-ai împiedicat să-i tăbăcesc fundul.

Următoarea lui replică m-a zguduit, iar inima mi-a luat-o la
galop.

— Eşti frumoasă mereu, dar când te-am văzut aşa, gata să sari la atac, ca să mă protejezi...

Acum mă privea şi cu admiraţie, nu doar cu patimă.

— Mi-ai tăiat respiraţia, Roşie. Erai ca un înger răzbunător. A trebuit să mă controlez, ca să nu te sărut acolo, pe loc.

M-am înroşit la faţă. Nu de ruşine, ci din pricina dorinţei copleşitoare care m-a cuprins. Lucas nu doar mărturisea că dorise să mă sărute, ci mă şi privea ca şi cum murea dacă nu mă săruta imediat.

— Ar trebui să fim cuminţi, mi-a zis. E târziu şi ar fi bine să dormim.

Am încuviinţat, fără tragere de inimă.

— Mâine piciorul meu o să fie mai bine, îţi promit.

Nu-l credeam, apreciam mult că încerca să-mi domolească neliniştea.

— Mi-ai zis că pot să te întreb orice, aşa că vreau să ştiu ceva. De ce ai coşmaruri?

Lucas a încercat să se întoarcă pe o parte şi a gemut de durere.

— Din cauza accidentul. E de-a dreptul ironic: în coşmarurile astea, mă înec. Dar nu aşa s-a

întâmplat. E ca şi cum mintea mea a găsit o nouă cale să mă chinuie.

A răsuflat tremurător.

— De la accident încoace, n-am putut să vorbesc despre asta.

M-am tras mai aproape de el.

— De ce?

— Până acum, în viaţa mea n-a existat nimeni căruia să vreau să-i povestesc – o persoană care să nu vrea să mă repare. Nu mai e nimic de reparat, Roşie.

Reparat? Oare nu îşi dădea seama că era perfect? Lucas nu avea deloc nevoie să fie reparat.

— Nu poţi repara ceva care nu e stricat, Lucas.

Şi-a trecut un braţ pe după mijlocul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei, mă pregăteam pentru o competiţie în Hossegor.

În sfârşit, avea să-mi vorbească despre accident. Mă simţeam cea mai fericită femeie din lume, fiindcă eram prima în care avea destulă încredere încât să-i spună ce se petrecuse.

— Hossegor?

— E o staţiune din Franţa. Plaja de acolo nu e deosebit de periculoasă. Are o porţiune unde valurile se sparg într-un fel care-mi place foarte mult. Roşie, e un loc atât de frumos. Uneori, valurile pot ajunge până la trei metri. Acolo găseşti valuri mari, minunate, înainte de accident,

încercam să vizitez locul cel puţin o dată pe an.

Vorbea cu o pasiune care îmi era familiară. Aşa vorbeam şi eu despre scrisul romanelor. Iar Lucas vorbea la fel de însufleţit despre gătit.

Tonul lui s-a schimbat.

— Însă problema cu porţiunea aceea de plajă e că, dacă un surfer călăreşte un val care se sparge foarte aproape de mal, e posibil să fie aruncat direct pe nisip. E ca şi cum te-ai lovi de beton. Îţi poţi rupe un picior sau chiar gâtul ori coloana vertebrală.

Vocea i s-a frânt. A închis ochii.

— Eram conştient de toate astea. Ştiam care sunt riscurile. E un loc unde numai surferii profesionişti se pot descurca. Şi totuşi... Mi-am pus o palmă pe pieptul lui. Inima îi bătea cu putere.

— ... mi-am sfărâmat un genunchi. Am avut nevoie de operaţie. Totul a fost...

Expresia lui plină de suferinţă mi-a frânt inima în mii de bucăţele. îmi venea să urlu, fiindcă era nedrept: accidentul îl făcuse să piardă atât de multe lucruri. Iar eu îmi doream să i le restitui.

— Niciodată n-o să mai pot face surfing la acelaşi nivel. Piciorul meu drept e pur şi simplu... Nu pot, Roşie. Sunt prea bătrân ca s-o iau de la capăt, să mă recuperez şi să fiu iar în formă excelentă. Fizioterapia m-ar ajuta să mă simt ceva mai bine.

L-am mângâiat cu degetul mare pe obraz.

— O singură izbitură. De atât a fost nevoie. O

izbitură urâtă, iar eu... M-am dus la fund, Roşie. M-am scufundat până la fundul apei.

— Nu-i adevărat, i-am zis, strecurându-mi degetele în părul lui. Eşti aici. Respiri. Eşti întreg, viu. Ai pierdut atât de multe în ziua aia, si totuşi esti aici. Nu mai esti acelaşi Lucas, dar nici nu-i nevoie să fii. Pentru că te afli aici, cu mine. Deschizi ochii în fiecare dimineaţă si-i zâmbeşti lumii asa cum numai tu stii să zâmbeşti. Ai pierdut ceva, Lucas, dar nu totul. Nu te-ai pierdut pe tine însuţi. Doar te-ai... schimbat.

Şi-a înclinat capul, sprijinindu-şi obrazul pe încheietura mea.

După o clipă, m-a luat în braţe şi mi-a spus:

— *Ven aqui.*

Nu am înţeles cuvintele, însă nu avea importanţă; am ghicit sensul lor: „Vino aici”.

Atunci când venea vorba de Lucas, nu ezitam; aşa că m-am ghemuit la pieptul lui, cu capul deasupra inimii sale.

— Ai dreptate. Sunt aici, *ângel,* mi-a şoptit, după care m-a sărutat uşor pe creştet. Nu pot să cred că te-am găsit.

Se înşela. Nu el mă găsise pe mine.

Eu îl găsisem pe el.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI CINCI

Lucas

M-a trezit o crampă în piciorul drept.

Eram conştient că existau consecinţe fiindcă nu mă prezentam la şedinţele de fizioterapie recomandate. Nu avusesem grijă de articulaţiile care fuseseră reconstruite chirurgical şi nici de muşchii mei atrofiaţi, iar acesta era felul lor de a protesta. Nu puteam să dau vina decât pe propria încăpăţânare.

Aseară, nenorocitul ăla mă lovise din spate, iar eu mă prăbuşisem în genunchi. încercasem să-mi recapăt respiraţia, dar fusesem incapabil să mă ridic. Mă îngrozise gândul că idiotul avea s-o atace pe Roşie, iar eu n-aş fi fost în stare să-l opresc. Acea frică îmi dăduse putere să mă ridic. Şi pe urmă o văzusem agitându-şi poşeta în aer, ca o prinţesă războinică.

Am simţit din nou un spasm în picior şi am tresărit de durere. Stăteam pe o parte, iar toată greutatea corpului se sprijinea pe piciorul drept, aşa că am încercat să mă răsucesc. Şi apoi l-am simţit. *Mirosul acela de piersici.*

M-am uitat în jos şi am găsit sursa aromei îmbătătoare, delicioase.

Roşie dormea înghesuită în mine.

Am îmbrăţişat-o. Se lipise cu spatele şi cu fundul de mine.

Se apăsa în erecţia mea de dimineaţă.

¡Dios! Era o senzaţie atât de plăcută!

Scula mea se dezlănţuise fiindcă simţeam corpul lui Roşie, cald şi moale, lângă al meu. I-am

cuprins talia cu braţele şi mi-am afundat nasul în părul ei.

Roşie s-a mişcat si si-a frecat fundul de mine. Penisul meu a reacţionat, risipindu-mi somnul cu totul.

M-am silit să nu fac ceva nebunesc, stupid. De pildă, să-i mişc uşor corpul, astfel încât să se frece de mine într-o anumită zonă.

Roşie şi-a mişcat din nou şoldurile, alunecând pe penisul meu, iar scula mea a devenit tare ca oţelul.

— *¡Ahyjoder!*

Incapabil să mă mai abţin, mi-am răsfirat degetele pe talia ei, urcând tot mai mult. Trebuia să încetez, dar nu eram în stare. De fapt, nici nu voiam să mă opresc. îmi doream cu toată fiinţa ca ea să se apropie mai mult, să se topească în mine. Gândul acesta mi-a spulberat orice intenţie de-a mă purta cuviincios. Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, braţele mele s-au încolăcit în jurul ei şi au tras-o spre mine.

Mi-am dat seama că Roşie îşi ţinea respiraţia.

— E în regulă dacă te ating aşa, *ângeP* i-am şoptit la ureche.

Deşi îi ceream permisiunea s-o ating, mă simţeam ca un nemernic egoist şi excitat.

Pe de-o parte, mă aşteptam să protesteze. într-un fel, speram să se răsucească spre mine şi să mă întrebe ce naiba fac şi cum de-mi permit s-o pipăi, dar ea a oftat mulţumită.

— Credeam că visez, a zis cu voce

somnoroasă.

Degetele ei mi-au cuprins antebraţele, iar Roşie s-a cuibărit şi mai mult în mine. Fir-ar să fie! S-a apăsat pe erecţia mea, ca şi cum nu-şi dorea să fie în altă parte.

— Dar e real, a adăugat Roşie. Eşti aici.

Buzele mele i-au atins uşor urechea.

— Nu visezi. E aievea.

Pentru că eram cu adevărat un nemernic egoist şi aflasem ce efect aveau asupra ei cuvintele rostite în spaniolă, i-am şoptit:

— *Buenos dias, preciosa.*

A oftat şi şi-a mişcat din nou spinarea, frecându-se de scula mea. Era perfect conştientă de ceea ce făcea.

Aproape că am gemut. îmi doream cu patimă să-mi împing şoldurile în ea, s-o muşc de ureche şi să-i şoptesc toate lucrurile pe care voiam să i le fac.

— Hmm... Tot mi se pare că visez, a mormăit Roşie.

Penisul meu zvâcnea de dorinţă.

Mi-am mutat mâna mai sus pe trupul ei, căutând tivul maio- ului. Mi-am strecurat mâinile dedesubt. Când i-am simţit pielea, sângele mi s-a învolburat, punând în umbră absolut totul, în afară de dorinţa pe care o simţeam.

— Şi tu eşti ca un vis, i-am spus, apoi mi-am îngropat nasul în părul ei şi am inspirat adânc. Pe deasupra, miroşi ca un vis.

S-a înfiorat şi mi-a strâns încheietura, îndemnându-mă s-o ating. De parcă mai aveam nevoie de încurajare!

Mâna mea a ajuns sub sâni. Mi-a scăpat un geamăt când mi-am dat seama că nu purta sutien. Roşie şi-a împins iar fundul în mine, stârnindu-mă. Nu am mai încercat să mă stăpânesc. Nici n-aş fi putut. Era mult prea plăcut să o simt lipită de mine, s-o ating.

Am mângâiat-o foarte uşor. Roşie s-a înfiorat iar. Dumnezeule! Cât ai clipi, i-am cuprins un sân în palmă.

Un „da” i-a scăpat de pe buze. Mi-am trecut degetul mare peste sfârc. Voiam să aud din nou acel „da”, dar mai tare. Mai clar. îmi doream să-l pronunţe cu un geamăt de plăcere, urmat de numele meu. Voiam să i-o trag. Dar parcă îmi scăpa un amănunt. Ceva care...

La dracul

— Roşie, fratele tău doarme pe canapea, la câţiva metri de noi.

Şi-a arcuit din nou spatele, zăpăcindu-mă, împingându-mă şi mai mult spre acel punct de unde nu există cale de întoarcere.

— Frate-miu doarme buştean, a îngânat ea.

I-am cuprins sfârcul cu două degete. îmi venea să urlu de frustrare pentru că nu puteam s-o stârnesc aşa cum aş fi vrut. în curând, trebuia să încetăm cu jocul ăsta.

Roşie a gemut uşor. Fundul ei se freca aţâţător

de mine.

Am apelat la ultima picătură de voinţă. Mi-am retras mâna de pe sânul lui Roşie şi am numărat până la trei.

— Roşie, trebuie să te opreşti.

I-am muscat uşor lobul urechii.

Dar nu m-a ascultat. S-a mişcat încă o dată, iar penisul meu a zvâcnit dureros.

— Dar mă simt atât de bine..., a mormăit ea. Tu nu te simţi bine?

Am gemut:

— Roşie, mă simt grozav.

Cu toate că nu ar fi trebuit s-o fac, m-am împins în ea încă o dată.

— Mă simt atât de bine, încât o să ejaculez în boxeri dacă mai continui asa.

— Nu-i nimic rău în asta, a răspuns imediat, pătimaş. îmi place cum sună.

A încercat să se mişte din nou, dar am reuşit s-o opresc; m-am răsucit şi m-am apăsat pe ea cu toată greutatea. Şi acum am descoperit cât de mult îi plăcea să stea ţintuită sub mine. Din pieptul ei a izbucnit un geamăt.

— îţi place la nebunie, nu-i aşa, frumoaso? am şoptit.

A dat aprobator din cap. A început să respire precipitat, greoi.

— îţi place când preiau controlul, când sunt deasupra ta?

Din nou, un mic gest de încuviinţare. înnebunit de dorinţă, m-am împins iar în fundul ei. *O ultimă opintire*, mi-am promis în gând. Ultima.

— Roşie, ce bine m-aş simţi dacă ţi-aş provoca un orgasm aşa!

A scâncit. Instantaneu, sângele mi-a inundat vintrele. I-am
acoperit gura cu o palmă.

La dracul Gestul ăsta nu m-a ajutat deloc; Roşie se topea ca untul lăsat în soare.

— Roşie, n-o să-ţi provoc un orgasm când fratele tău e la doi paşi. îmi pare rău.

Roşie a încuviinţat scurt. înţelegea situaţia. Când a deschis ochii, mi-am luat palma de pe gura ei.

Am sărutat-o delicat pe tâmplă.

— Când o să te duc la orgasm, vreau să te aud gemând.

Buzele mele au coborât spre bărbia ei. Am sărutat-o cu blândeţe.

— Când o să-ţi dai drumul, vreau să te aud strigându-mi numele.

Am făcut unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată: m-am desprins de ea.

M-am lăsat încet pe spate. Piciorul meu drept mi-a mulţumit, dar scula mea era mai tare ca oricând.

Roşie s-a răsucit pe o parte. Ochii ei m-au măsurat din cap până-n picioare. Şi-a lins buzele,

iar eu am răsuflat apăsat.

— *Angel*, n-ai decât să mă priveşti, dar te rog să nu mă atingi, pentru că...

Mi-aş fi pierdut capul. Mi-aş fi pierdut complet stăpânirea de sine, fără să-mi pese cine mai era în cameră. Aş fi făcut-o să-mi strige numele.

— O să fiu cuminte, a răspuns ea.

Oare de ce mă ispitea replica asta să-i fac tot felul de lucruri?

Penisul meu a reacţionat din nou.

Ţine-ţi firea! mi-am impus. Gândeşte-te la chestii naşpa. De pildăy la tomberoane. Sau... atunci când Taco a avut diaree.

— Lucas.

I-am aruncat o privire. Buzele ei erau arcuite într-un zâmbet. Am rămas înmărmurit văzând cât de frumoasă era Roşie în lumina dimineţii.

— Chiar îmi doresc ca apartamentul ăsta să fi avut mai mulţi pereţi.

— Mda. Nici mie nu-mi plac apartamentele open-space, Ro.

Ea a chicotit uşor.

— Dar priveliştea din apartamentul ăsta îmi place foarte mult, am adăugat.

Din nou, în obrajii ei a apărut acea roşeaţă delicată care mă înnebunea.

— Dar ce de-a complimente aveţi în program azi, domnule Martin!

— Normal! Scopul meu e să te dau pe spate.

Mi-am amintit de aseară, când ne sărutaserăm. Ceva cedase în mine când gura ei o atinsese pe a

mea. Nu eram orb; ştiam că între noi se acumulase multă tensiune, dar certitudinea mea se conturase pe acoperiş, când ne sărutaserăm în ploaie.

Trebuia să vorbim despre ce se petrecuse între noi. Îi promisesem c-o să fiu sincer şi nu voiam ca Roşie să creadă că primul nostru sărut nu însemna nimic pentru mine sau că îl treceam cu vederea. Însă voiam să discutăm pe îndelete, aşa cum se cuvine, iar acum nu era cel mai potrivit moment.

— Trebuie să-l iau pe Taco de la Lina, i-am spus.

— Bine. O să-l trezesc pe Olly şi-o să mergem acasă la tata. Mă aşteaptă o zi lungă.

— Vrei să vin cu tine?

— Mi-ar plăcea la nebunie să-ţi fac cunoştinţă cu tata, dar poate c-ar trebui s-o fac altă dată. Ce-ar fi s-o sunăm pe Lina şi s-o întrebăm dacă poate să-l aducă pe Taco aici? Azi ar trebui să stai în casă, să te odihneşti.

— Ai dreptate, Roşie.

— întotdeauna am dreptate. Deci... o rogi tu pe Lina să vină încoace?

Mi-am dat ochii peste cap.

Ea a râs. Era un sunet de-a dreptul magic.

— Nu mă pune să mă lupt cu tine, Lucas Martin! O să câştig.

Am zâmbit.

— Nu mă ameninţa c-o să-mi oferi clipe de neuitat, Rosalyn Graham!

A dat să zică ceva, dar Olly i-a luat-o înainte,

risipindu-ne clipa de intimitate:

— Roşie, te-ai trezit?

CAPITOLUL DOUĂZECI SI SASE

/ /

Lucas

Rămas singur în apartament, nu prea ştiam ce să fac.

Roşie plecase cu Olly. Deşi stăteam ca pe ace fiindcă rămăsesem aici, am înţeles de ce îmi spusese că nu ar fi o idee bună să-i însoţesc.

Roşie, fratele ei şi tatăl lor aveau nevoie să petreacă timp împreună, ca o familie. Iar eu aveam la dispoziţie un răgaz bine-ve- nit, ca să mă răcoresc după hârjoana cu Roşie, azi-dimineaţă.

În plus, contasem pe Lina să-l aducă pe Taco, imediat după plecarea lui Roşie. Dar, pentru că vară-mea era mare iubitoare de câini şi voia să-l mai ţină puţin pe prietenul meu blănos, Lina schimbase planul: urma să-l aducă pe Taco mai târziu, când avea să ne ia cu maşina, ca să ducem bagajele lui Roşie înapoi în apartamentul ei. Roşie pleca azi. Se muta înapoi în apartamentul ei.

Iar eu urma să vin cu ea. Din nefericire, nu aşa cum mi-aş fi dorit. Voiam s-o ajut cu mutatul bagajelor. Trebuia s-o văd înapoi în casa ei, să mă asigur că tavanul fusese reparat şi că totul era în regulă. Voiam să fiu sigur că Roşie era în siguranţă acolo.

Mincinosule! a răsunat o voce acuzatoare în mintea mea. De fapt, vrei un pretext ca sa petreci

mai mult timp cu ea. Un motiv s-o iei înapoi aici cu tine dacă apartamentul ei ţi se pare în neregulă.

După ce o sărutasem şi dormisem lângă ea, îmi era greu să ignor trăirea care pulsa înăuntrul meu, acea parte din mine care o dorea pe Roşie. O doream *nespus de mult.*

M-am pomenit că am din nou erecţie. încă de azi-dimineaţă mă simţeam excitat. Iar acum mă gândeam numai la faptul că Roşie se muta înapoi în apartamentul ei şi că nu aveam s-o mai văd.

Oftând, m-am uitat la ceasul de mână. Mai aveam destul timp înainte ca Roşie să se întoarcă din Philadelphia şi Lina să ajungă aici, cu Taco.

Aveam nevoie de un duş rece. Trebuia să mă potolesc înainte ca fetele să se întoarcă.

Am intrat în baie şi m-am dezbrăcat rapid. M-am uitat în oglindă şi am îndreptat un deget spre reflexia mea.

— /*Controlate, Lucas!* mi-am ordonat, de parcă asta m-ar fi ajutat câtuşi de puţin. Eşti un idiot excitat. E inadmisibil!

Dar pe faţa mea încă se citea dorinţa, iar scula mea era tare ca piatra.

Scuturând înciudat din cap, am deschis robinetul duşului şi m-am băgat sub jetul de apă rece.

Nu ar fi trebuit să simt aşa ceva pentru o femeie pe care o cunoscusem cu doar câteva săptămâni în urmă, căreia îi promisesem c-o să fie în siguranţă cu mine şi care devenise unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei. *Cea mai apropiată prietenă.*

Cum de se întâmplase aşa ceva?

Roşie avea asupra mea un efect pe care nu-l avusese nicio altă femeie. Voiam s-o ajut, să fac orice pentru ea, dacă îmi dădea voie. Voiam să mă asigur că e în siguranţă, că se simte *fericită.* Că-şi îndeplineşte toate visurile. Că veghează cineva asupra ei şi că e preţuită.

Doamne, cât de mult voiam să i-o trag! Să-i venerez corpul. Să-i ofer plăcere. Cu mâinile, cu gura. Cu scula – dacă aveam norocul ăsta. Voiam s-o tratez aşa cum merita să fie tratată.

Nu aveam cale de scăpare. Dorinţa îmi fremăta pe sub piele, cerând să fie potolită.

Mi-am coborât mâinile pe şolduri. Trecuse mult timp de când mă masturbasem.

Faptul că eu şi Roşie locuiam împreună avea o mulţime de avantaje, dar şi un mare dezavantaj: lipsa camerelor separate, a pereţilor despărţitori, a intimităţii. Drept dovadă, ceea ce se petrecuse azi-dimineată.

Mi-a trecut prin minte imaginea lui Roşie în timp ce se freca de mine. Pielea mea a luat foc. În sfârşit, am cedat în faţa excitării copleşitoare, pe care încercam de ore bune s-o ţin la distanţă. Mi-am cuprins penisul în palmă.

Mi-a scăpat un geamăt.

Isuse! Cât de tare era! Mă miram că scula mea nu explodase azi-dimineaţă, când corpul lui Roşie stătuse lipit de şoldurile mele.

Respirând îngreunat, mi-am frecat scula prelung, încet. Genunchii mei aproape c-au cedat. M-am sprijinit de faianţa rece şi alunecoasă si am continuat. Mişcările lente m-au făcut să închid ochii. Era tortură şi plăcere deopotrivă.

Mă-am imaginat c-o întorc pe Roşie pe burtă, pregătindu-mă să-i smulg gemete de plăcere, aşa cum îi promisesem. Degetele mele alunecau de-a lungul penisului. Am păstrat ritmul, în timp ce-mi închipuiam gustul ei, senzaţia stârnită de corpul ei moale pironit sub mine, pielea ei roz, buzele arcuite de plăcere când aveam să-i provoc, în sfârşit, orgasmul după care tânjeam amândoi.

Me vuelve loco}

Mă înnebunea. Era de-ajuns să mă gândesc la ea ca s-o iau razna. Mi-am propus să-i mărturisesc asta. Voiam să privesc cu încântare cum se zvârcoleşte înfierbântată, când îi şoptesc cuvinte în spaniolă, aşa cum îi plăcea atât de mult. Eu…

[1] Mă înnebuneşte

— *Lucas?*

Vocea ei a răzbit prin ceaţa excitării.

I-am pronunţat numele, cu dorinţă şi uimire.

Mâna mea si-a continuat mişcarea. Nu eram în stare să mă

opresc. M-am răsucit cu faţa la ea. Roşie stătea în pragul uşii de la baie, cu cheile de la apartament în mână. Obrajii ei erau de un roz-aprins. Mă privea ca vrăjită.

— Roşie, *mi ángel*, am rostit răguşit,

răsucindu-mă spre ea. Am lăsat-o să mă vadă în toată goliciunea mea. Eram la mila

ei. Nici măcar nu mi-a fost ruşine când i-am spus:

— Uite ce-mi faci!

A înghiţit în sec. Tot corpul ei a reacţionat la vederea mea: eu, dezbrăcat, mângâindu-mă sub jetul duşului. Ochii ei verzi s-au aprins. Roşeaţa din obraji i s-a întins pe gât, iar gura i s-a rotunjit

de uimire. Visam la buzele astea. Voiam să-i simt gura cuprin- zându-mi scula.

Penisul mi s-a întărit şi mai mult.

— Nu pot să mă opresc, am zis cu disperare.

Roşie s-a uitat în ochii mei.

— Nu te opri.

Privirea ei pătimaşă îmi dădea de înţeles că lipsa mea de autocontrol nu o jignea absolut deloc. Dimpotrivă – era excitată şi flatată. Mă dorea.

— Lucas, te-am auzit gemând. Am crezut că te doare piciorul. Mi-am sprijinit fruntea de uşa de sticlă a duşului. Mi-a scăpat
un hohot amar.

— Sufăr, Roşie.

Mi-am îndreptat spatele şi am privit-o direct în ochi. Dacă dorea un spectacol, aveam să i-l ofer.

— Sufăr atât de mult, încât a trebuit să mă masturbez. Privirea i-a poposit asupra penisului meu. M-am frecat mai
apăsat. Mă apropiam din ce în ce mai mult de extaz. Ochii ei au coborât. I-am observat îngrijorarea când a văzut cicatricea de pe genunchiul meu drept.

— Ridică privirea, Roşie!

Eram pe punctul de a exploda şi voiam ca Roşie să asiste la clipa aceea.

M-a ascultat. A dus o mână la piept, între sâni.

— Îţi place ce vezi, Roşie? am întrebat, stârnit de expresia ei pierdută. Îţi place să mă vezi aşa? Să ştii că tu eşti răspunzătoare pentru asta?

Roşie a dat din cap cu hotărâre.

— îmi place foarte mult.

La dracul

Am scrâşnit:

— Roşie. Ah, *Roşiei* Câte lucruri vreau să-ţi spun! Cât de multe vreau să-ţi *faci*

Amândoi am rămas ca suspendaţi în timp. A lăsat să-i cadă cheile din palmă. Şi-a desfăcut haina, dând la iveală cămaşa în carouri pe care o îmbrăcase azi-dimineaţă. Foarte uşor, ca şi cum nu ne grăbeam deloc, ca şi cum nu ştia că eram pe punctul de-a exploda, şi-a lăsat haina să alunece pe podea.

— Gata cu sfiala, Lucas! Spune-mi tot!

Privirea ei directă mă înnebunea.

— Vreau să aud. Vreau să mă priveşti aşa cum te privesc şi eu pe tine.

Din pieptul meu a ţâşnit un mârâit.

— Roşie, vrei să-ţi spun cum să te mângâi aşa cum te-aş mângâia eu? Vrei să-mi oferi un spectacol şi să mă înnebuneşti aşa cum numai tu eşti în stare?

Pentru o clipă, ochii ei au coborât către mâna care-mi aţâţa necontenit penisul, după care au urcat din nou spre faţa mea.

Strângeam din dinţi. Animalul din mine era slobod; scăpase din lesă.

I-am ordonat:

— Descheie-ţi nasturii!

M-a ascultat. A tras cu atâta putere de gulerul cămăşii, încât doi nasturi au sărit cât colo, dezvăluindu-i sutienul din bumbac. Când l-am văzut, am scos un sunet sugrumat.

— Du-ti mâna la sâni!

S-a supus. Pulsul mi s-a înteţit. Penisul îmi zvâcnea în palmă.

— Şi tu suferi, Roşie.

A scâncit şi şi-a cuprins un sân în palmă, fără să-şi ia ochii de la mine.

Am expirat prelung. O măsurăm cu privirea, mă desfatam cu mişcările ei care musteau de dorinţă. Voiam să ies din dus si să ajung lângă ea.

— Nu putem permite aşa ceva.

A dat aprobator din cap. îmi doream ca mâna mea să fie cea care-i atinge sânul. Voiam ca limba mea să-i dezmierde sfârcul rozaliu. I-am spus:

— Scoate-ţi sutienul! Lasă-mă să te privesc, scumpo!

Faptul că îi vedeam sânii în timp ce Roşie gâfâia, cu cămaşa pe jumătate descheiată, mi-a spulberat orice reţinere.

Scrâşnind din dinţi, am deschis uşa cabinei de duş. Privirea ei a rătăcit în jos, spre pumnul meu, şi a scos un geamăt.

— Joacă-te cu sfârcul, Roşie! Foloseşte-ţi palma şi degetele. Roşie a făcut cum i-am cerut şi a gemut iar. Mă fixa cu o privire arzătoare.

— Nu-i suficient, am spus printre dinţi.

Am păşit în faţă, pregătit să ies din cabina de duş şi să i-o trag lui Roşie chiar aici, pe podeaua băii, ca un animal. Roşie mi-a venit în întâmpinare; s-a descălţat şi s-a apropiat de mine. Mi s-a alăturat sub jetul de apă, complet îmbrăcată. Când palma ei mi s-a lipit de piept, am văzut roşu în faţa ochilor.

Dintr-o mişcare fulgerătoare, am lipit-o cu

spătarele de faianţa alunecoasă. În secunda următoare, s-a dezbrăcat de blugi, lăsând la vedere o pereche de chiloţi din dantelă albă.

De pe buze mi-a ţâşnit un mârâit. Mi-am frecat scula şi mai apăsat.

— Vrei să mă vezi, Roşie? am gâfâit. Acum poţi să mă priveşti de aproape. Vrei să-ţi zic ce să faci? Bagă două degete în tine, te rog!

Ascultătoare, şi-a băgat o mână în chiloţi. Geamătul care i-a scăpat m-a adus foarte aproape de culme.

— Joacă-te cu clitorisul! Joacă-te aşa cum aş face-o eu!

Abia dacă-mi recunoşteam vocea.

Mâinile noastre se mişcau frenetic.

— *¡Ay, preciosa! Aşa!*

Nu mă puteam abţine; i-am cuprins gâtul între degetele celeilalte mâini si am strâns uşor.

— E >> în regulă? am întrebat, privind-o cu atenţie. Să-mi zici dacă te deranjează.

— Da. O, Doamne! Da!

Şoldurile noastre se opinteau de parcă ne-o trăgeam cu adevărat.

— Lucas, a îngăimat Roşie, cu răsuflarea tăiată. O să-mi dau drumul. O, Doamne! *Lucas!*

Mi-am apăsat coapsele pe ale ei. Am rămas nemişcat, încercând să-mi amân orgasmul până îşi dădea ea drumul. Mi-am pus mâna peste a ei.

— Hai, Roşie! am mârâit. Fă-o aşa cum mi-am imaginat de la Halloween încoace! Dă-ţi drumul pe degetele mele!

A scâncit şi s-a încordat. A închis ochii. Tot corpul i s-a cutremurat. Iar când mâna ei s-a

înmuiat sub valurile de plăcere care o străbăteau, mâna mea a preluat controlul.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei şi am aşteptat să deschidă ochii, ca să-mi continui propria joacă. Şi-a lins buzele. îmi frecam cu putere scula, mai înverşunat ca oricând. Mi-am încordat spatele şi toate senzaţiile s-au concentrat în vintrele mele, aducându-mă aproape de limită.

— Asta-mi faci, Roşie.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei, apoi pe piept. Unghiile ei mi-au zgâriat uşor abdomenul.

— îmi dai voie să ejaculez pe tine, Roşie?

— Da, da!

Roşie a descheiat restul nasturilor de la cămaşă. M-am mai

frecat încă o dată, pe urmă am explodat. Am ejaculat pe pielea ei fină, până la ultima picătură. îmi doream să fi avut orgasm în ea. Aş fi vrut să dureze ore, zile întregi.

Mi-am sprijinit palma pe peretele din spatele ei. Penisul încă îmi pulsa.

— *Estoy a tus pies. A tus pies, preciosa}*

Am rămas amândoi sub jetul de apă, cu frunţile lipite. Piepturile ni se ridicau şi coborau iute. într-un final, am închis robinetul şi am luat-o în braţe, fără niciun cuvânt. Un junghi mi-a străbătut piciorul drept. Roşie a observat şi mi-a zis s-o las jos, dar am refuzat. Nu mai aveam mult timp la dispoziţie împreună. în loc să-i dau drumul, în loc să mă desprind de ea şi să vorbim despre ceea ce tocmai se întâmplase, am lăsat-o jos şi am dezbrăcat-o de hainele ude. Am sărutat-o din nou pe buze. Am ajutat-o să se îmbrace cu haine uscate, după care am lăsat-o să facă la fel cu

mine.

Acum, timpul era împotriva mea. Totul era împotriva mea. Şi poate că fusese aşa dintotdeauna.

[1] Sunt la picioarele tale. La picioarele tale, scumpo.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI ŞAPTE
/ /

Roşie

— Abia dac-am atins bordura. Vorbeşti de parcă am dat peste o veveriţă sau peste vreun alt animal.

Am chicotit.

— O veveriţă? Pe bune? a întrebat Lucas.

Lina i-a aruncat o privire urâtă.

— Se poate întâmpla.

Taco a scheunat lângă mine. Bărbatul pe care îl sorbisem din ochi tot drumul spre apartamentul meu a mormăit:

— Mă rog... Să ştii că n-o să-ţi iau apărarea în faţa lui Aaron. Ar însemna să încalc vreun pact al bărbaţilor. Iar mie îmi place de Aaron.

M-am băgat în discuţie:

— Lina, nici eu n-o să-ţi iau apărarea. îmi pare rău.

Lina şi-a dat ochii peste cap.

— Aaron ştia foarte bine ce face când mi-a împrumutat maşina lui. Mi-a zis că n-ar trebui să-mi fie teamă de traficul din New York.

Lucas m-a mângâiat uşor pe spate. Atingerea mi-a stârnit fiori.

— Păi, Aaron are dreptate, i-a întors-o el şi s-a întins să-mi ia geanta care-mi atârna pe umăr. Traficul din New York e cel care ar trebui să se

teamă de tine.

Nici gând să-i dau geanta mea lui Lucas!

— Ce amuzant! a comentat Lina, scotocind în portbagajul maşinii lui Aaron. Se pare că azi Lucas a înghiţit un clovn.

Eu şi Lucas ne-am aplecat în acelaşi timp spre valiza de la picioarele mele.

— N-ar trebui să cari nimic greu, i-am reamintit.

— Ai dreptate.

— Ţi-am mai zis, Lucas: întotdeauna am dreptate. Dă-mi-o!

Dar Lucas mi-a luat-o înainte şi a ridicat valiza.

— Ai dreptate, dar asta nu înseamnă c-o să te las să cari valiza pe scări.

M-am uitat la el cu reproş.

— Chiar dacă te uiţi aşa la mine, n-o să mă faci să mă răzgândesc, Roşie.

Lucas s-a apropiat şi mi-a spus vorbit la ureche:

— Dar, pe de altă parte, îmi provoci o erecţie.

Nu mă aşteptam să spună asta, dar îmi făcea plăcere s-o aud. Voiam să-i simt mâinile cutreierându-mi corpul. Voiam mai mult. II doream pe el, cu totul.

— Scumpo, nu te uita aşa la mine! a glumit Lucas. Nu faci decât să înrăutăţeşti situatia.

Lina şi-a dres glasul. Am observat că ne privea bănuitor.

— Ce tot susotiti acolo?

— Îi spuneam lui Roşie că mă bucur c-am scăpat amândoi cu viaţă, după ce ne-ai dus cu maşina până aici, a răspuns Lucas imediat.

— Ha! a exclamat Lina. Ce nostim!

Am oftat şi m-am întors spre cea mai bună

prietenă a mea. I-am pus în palmă cheia de la apartamentul meu.

— Uite, intră tu prima! Noi o să urcăm cu restul bagajelor.

Lina nu a comentat. L-a strigat pe Taco şi s-a îndreptat spre scări.

Am luat cea mai uşoară geantă – cea în care pusesem o pernă – şi am petrecut bareta pe umărul lui Lucas.

— Poftim! La etaj cu tine! Nu fi ursuz! i-am zis cu un zâmbet larg, încercând să menţin un ton relaxat. Nu poţi câştiga lupta de fiecare dată. Urcă la apartament!

El a pufnit.

— Nu sunt ursuz. Sunt vesel ca o rază de soare.

Lucas mi-a luat mâna şi a pus-o pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii.

— Roşie, vreau să te ajut.

Ştiam asta.

Mi-am răsfirat degetele pe puloverul lui, ca să-mi simtă atingerea prin straturile de haine. I-am spus:

— Faptul că eşti aici, cu mine, e tot ajutorul de care am nevoie.

Nu mi-a scăpat felul în care i s-a schimbat expresia.

Probabil voia să vorbim despre ce se întâmplase azi şi aseară. Chiar trebuia să discutăm. Dar, încă o dată, nu era momentul potrivit. Mi-am dres vocea şi i-am spus:

— Hai să mergem! Lina probabil se întreabă de ce durează atât de mult să urcăm.

Două ore mai târziu, lucrurile mele erau în apartament, iar mizeria care rămăsese după reparaţii fusese îndepărtată.

— Nu mai pot! Sunt terminată! a bodogănit Lina, trântită pe un colţ de canapea. Mutatul ăsta face cât trei luni de exerciţii fizice la sală.

Lucas a luat-o peste picior:

— *Prima*, aş zice că nenumăratele tale pauze de câte zece minute, ca să ronţăi chipsuri, anulează partea de exerciţii fizice.

— Ce om care strică hazul! a exclamat Lina, exasperată. Azi eşti în toane proaste, Lucas. Nu ştiam că poţi fi morocănos.

Lina nu minţea. De câteva ore încoace, Lucas nu prea era în apele lui. Ofta, vorbea monosilabic şi abia dacă zâmbea.

Lina a plusat:

— Poate c-ar trebui să te culci când te întorci acasă. Te porţi ca un bebeluş care are nevoie de somn.

— Am dormit bine azi-noapte, a zis Lucas şi mi-a aruncat o privire din cealaltă parte a camerei. De fapt, somnul e ultima chestie care-mi trebuie în clipa asta.

Inima mea a luat-o la galop. Ştiam bine ce sclipea în ochii aceia căprui. Faptul că mă dorea îmi stârnea furnicături.

Lina şi-a dres glasul.

Mi-am dezlipit privirea de Lucas şi am bătut din palme.

— Mulţumesc foarte mult că m-aţi ajutat!

Nasul lui Taco m-a împuns în picior. M-am aplecat să-l mângâi.

— Iar ţie, Taco, îţi mulţumesc că eşti cel mai

chipeş dintre toţi!

Lucas a mârâit şi Taco s-a dus imediat la el. A părut să se relaxeze puţin.

Brusc, am conştientizat că nu mai aveau motiv să rămână în apartamentul meu. Lucas trebuia să se întoarcă în apartamentul Linei. Şi, în curând, avea să plece în Spania.

M-a cuprins panica.

Am zis prima chestie care mi-a trecut prin minte.

— Vreţi să mâncaţi ceva? Frigiderul e gol, dar aş putea comanda pizza. Măcar atât să fac pentru voi.

M-am răsucit spre cea mai bună prietenă a mea. Dacă m-aş fi uitat la Lucas, riscam să fac ceva nesăbuit; de exemplu, să-i sar în braţe şi să-l implor să nu plece.

Lina a oftat.

— I-am promis lui Aaron că-l iau cu maşina de la InTech, după ce terminăm aici. Şi o să profit de orice ocazie ca să-l scot de acolo devreme. Într-o zi, va trebui să-i dezlipesc fundul de scaunul ăla, ca să nu devină una cu laptopul lui.

Am dat aprobator din cap. Oare să-i spun lui Lucas că, dacă vrea, poate să rămână la mine? Chiar îmi doream să rămână.

Însă Lina a intervenit:

— Hai să ne urnim! II duc pe Lucas acasă şi pe urmă merg în Manhattan.

— Sigur, am zis, fără tragere de inimă.

Ce altceva aş fi putut spune? Nici măcar nu ştiam dacă Lucas voia să rămână aici. Fostul meu coleg de apartament tăcea mâlc.

Mi-am luat telefonul de pe măsuţa de cafea şi am verificat ora.

— Chiar ar trebui să plecaţi, dacă...

— Mi-e foame, a spus Lucas relaxat. Aş vrea să mănânc o pizza.

— Poţi să suni la pizzeria lui Alessandro şi să comanzi de acolo, i-a zis Lina, apoi şi-a luat haina şi poşeta. Pizza ta o să fie gata când o să te las la mine acasă.

Lucas nu şi-a luat privirea de la mine.

— Poate că mi-e foame acum.

Inima a început să-mi bată mai repede.

Lina a protestat:

— Nu te las să mănânci în maşina lui Aaron! O să-ti tăbă-

ceaşcă fundul, iar eu nu vreau asta. Oricât de morocănos ai fi azi, chiar eşti vărul meu preferat.

Lucas şi-a pierdut răbdarea. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, l-am auzit răstindu-se:

— Lina, chiar nu înţelegi?

Scandalizată, am exclamat:

— *Lucas!*

— Vezi, Roşie? Ce ţi-am spus? a comentat Lina, mijind ochii la el. Azi Lucas are toane.

Vărul ei a bătut în retragere:

— Scuze! Iartă-mă, Lina! *Soy un gilipollas)*

[1] Sunt un nesimţit

— Chiar că eşti. Dar îţi accept scuzele, a spus Lina. Să ştii că nu-s oarbă. Am văzut cum şchiopătezi prin apartament şi am observat că Roşie se uită la tine din cinci în cinci minute.

Am făcut ochii mari.

— Pe deasupra, simt tensiunea sexuală dintre

voi doi. Deci, dacă nu vrei să discutăm despre asta chiar acum, o să te duc acasă. Şi dacă încetezi să te mai porţi ca un nesuferit, poate că n-o să te oblig să-mi spui de ce amuţeşte Aaron de fiecare dată când aduc vorba de tine. Crede-mă, chiar aş vrea să te iau la întrebări, pentru că e prima oară când soţul meu îmi ascunde ceva. Deşi e adorabil că te acoperă – din solidaritate masculină –, tot mă întristează că sunt lăsată pe dinafară.

Lucas s-a ridicat şi a îmbrăţişat-o pe Lina.

— *Soy un idiota.* îmi pare rău. Ai dreptate, Lina. S-ar putea să am nevoie de puţin somn.

Mi s-a strâns inima când am auzit cuvintele Linei. Halal prietenă eram! îi ascunsesem o mulţime de lucruri.

— Mai bine plecaţi, am zis încet, sperând să nu mă trădeze vocea. S-ar putea să sar şi eu peste cină şi să mă culc. Sunt moartă de oboseală.

Cei doi membri ai familiei Martin s-au desprins din îmbrăţişare. în secunda următoare, eram în braţele Linei.

— Nu sunt supărată pe tine, mi-a zis la ureche. O să-mi povesteşti totul, sunt sigură. Şi o să fiu aici când vei fi pregătită să-mi spui.

Mi-a scăpat un sunet gâtuit.

Doamne! Lina chiar era cea mai tare.

Când prietena mea s-a desprins din îmbrăţişare, Lucas era lângă noi, de parcă îşi aştepta rândul. Iar eu ardeam de nerăbdare să mă arunc în braţele lui, să-i simt căldura, mirosul, puterea. M-a înconjurat cu braţele şi m-a sărutat pe tâmplă, aproape de ureche. Mi-a şoptit:

— *Buenas noches, preciosa.*

Taco şi-a frecat nasul de piciorul meu şi a

serenat.

Nu am spus niciun cuvânt. Probabil că aşa era cel mai bine, fiindcă aş fi zis o prostie. De exemplu: „Rămâi!”.

„Rămâi pentru totdeauna!”

Aşa că Lucas, Lina şi Taco au plecat. Eram din nou singură, aşa cum fusesem înainte ca Lucas să apară în viaţa mea şi să devină de neînlocuit.

— Bun! am zis în apartamentul gol. Sunt pe cont propriu. E bine aşa. E-n regulă.

Minţeam. Nu prea era în regulă.

Deja îmi era dor de el, iar asta era o nebunie. În interiorul meu, ceva cerea să fie eliberat.

Deodată, parcă mi s-a aprins un bec în minte. Am scos laptopul şi m-am trântit pe canapea. Am deschis manuscrisul digital am scris despre fiecare trăire pe care nu ştiam cum s-o gestionez, despre fiecare teamă, fiecare emoţie, despre fiecare întrebare înspăimântătoare şi fiecare certitudine sufocantă. Despre fiecare speranţă de-a mea. Pur şi simplu mi-am dat frâu liber. Le-am pus pe
toate în romanul meu, ca să le deslusesc asa cum
ştiam mai bine: [7] >>>
în scris.

Câteva ore mai târziu, stăteam întinsă în pat, complet trează.

Reuşisem să lucrez până după miezul nopţii. Crezusem că oboseala adunată de-a lungul zilei aveau să mă dea gata. Dar nu a fost aşa.

Mă holbam la tavanul întunecat al dormitorului. Din când în când, aruncam câte o privire la

telefon. Aş fi vrut ca ecranul să se lumineze, să primesc un mesaj sau un apel. Să fi fost suficient de curajoasă încât să iau telefonul şi să-i scriu lui Lucas.

Dar ecranul era întunecat.

Nu îndrăzneam să iau iniţiativa, iar asta mă aducea la disperare.

Am strâns din pleoape şi am gemut.

Există foarte multe reguli nescrise despre cum ar trebui să se poarte femeile cu bărbaţii pe care îi plac, cu cei pe care i-au sărutat şi pe care îşi doresc să-i sărute iar, şi iar, şi iar. Dar acum era vorba despre Lucas şi despre mine. Nu mi se părea că regulile astea ar trebui să se aplice şi în cazul nostru.

II văzusem gol, minunat de impunător, stând sub jetul de apă al duşului, ţinându-şi penisul în palmă. Tânjind după mine. Vulnerabil şi puternic totodată.

Iar înainte de asta îl sărutasem în ploaie şi totul în jurul meu dispăruse, în afară de gurile noastre care se atingeau.

Dansasem cu el pe coloana *noastră* sonoră, rotindu-mă în braţele lui, în timp ce mă bucuram de râsul lui.

II alinasem când avusese coşmaruri. îmi dorisem să-l scap de spaimă.

îl lăsasem să mă tină de mână atunci când avusesem nevoie de cineva care să mă liniştească. Si îngăduisem unei relaţii care începuse drept experiment să se transforme în ceva real.

Aici regulile nu se aplicau.

Eram femeie în toată firea. Nu aveam nevoie de un motiv ca să-i trimit un mesaj unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei, bărbatului la care mă gândeam întruna.

Am întins mâna spre telefon.

— Fie ce-o fi!

Si exact în acel moment ecranul s-a luminat.

Cu inima cât un purice, m-am grăbit să văd cine mi-a scris. Dar m-am încurcat în pătură şi am căzut pe podea.

— Au! La naiba!

Am rămas întinsă pe covor şi am întins mâna după telefonul de pe noptieră, fără să mă sinchisesc să urc iar în pat.

Lucas: S-ar putea să sufăr de anxietatea separării.

Buzele mele s-au destins în cel mai mare şi mai ridicol zâmbet. M-am grăbit să tastez un răspuns.

Roşie: Credeam că doar animalele de companie suferă de aşa ceva.

Lucas: Văd că nu dormi.

Lucas: Te-am trezit?

Roşie: Nu. Eram deja trează. Am lucrat ore întregi.

Lucas: Mă bucur. Câte cuvinte ai scris?

Roşie: Multe. ®

Lucas: Bravo! Eşti tare.

Lucas: Probabil eşti frântă de oboseală. Ar trebui să te las să dormi.

Bătăile nebuneşti de inimă îmi reverberau în tâmple. Căutam o modalitate de a-l face să-mi scrie în continuare.

Roşie: Nu-ţi face griji! Creierul meu e încă în alertă, deci nu pot să dorm.

Roşie: Ai putea să-mi ţii companie.

Roşie: Până adorm.

Lucas: ® Serios? Ţi-ar plăcea?

ARMAS **Roşie:**

Da.

Lucas: Ei, să ştii că ai noroc: mă pricep să-i distrez pe alţii şi toţi se simt bine în compania mea.

Lucas: în cea mai mare parte a timpului.

Roşie: Ai dreptate.

Roşie: De fapt, mă simt bine cu tine tot timpul. Chiar şi când eşti morocănos.

Pe ecran mi-a apărut o poză. Un selfie: Lucas se încrunta, bosumflat.

Lucas: Adică aşa?

Lucas: Eu tot cred că sunt chipeş. Ba chiar sexy.

Nu se înşela.

Am mai primit un mesaj.

Lucas: Vrei să mă distrezi şi tu pe mine?

Lucas: Trimite-mi o poză.

Lucas: Ca să scap de anxietatea mea de separare.

Lucas: Mi-e teamă c-o să-ţi uit chipul.

Roşie: Flirtezi cu mine, Lucas Martin?
Lucas: Funcţionează?

Am făcut un selfie si i l-am trimis.

Lucas: Stai pe podea? De ce nu eşti în pat?

Pe ecran a apărut un alt selfie. Era făcută de la o distanţă ceva mai mare. îşi întinsese braţul, ca să văd că stătea întins în pat, la bustul gol. Pieptul lui superb era la vedere. Am văzut şi un crâmpei de tatuaj.

Lucas: Aşa trebuie folosite paturile, Ro. Te întinzi pe ele.

Roşie: Mersi pentru lecţie, domnule profesor!

Lucas: Ce pot să zic? Am multă experienţă în diversele întrebuinţări ale patului.

Roşie: Hmm?

Hmm?
Pe bune, Roşie? Doar atât ştii să scrii?
Aş fi putut scrie ceva mult mai potrivit. Mai sexy. Dar în mintea mea era haos.

Lucas: De ce te miri?
Am aşteptat, gândindu-mă la un răspuns.
Lucas mi-a luat-o înainte.

Lucas: Mai ştii ce s-a întâmplat azi-dimineaţă? Eu n-am uitat.

Lucas: Numai la asta m-am gândit.

Lucas: Ei, nu doar la asta. M-am gândit şi la duş. Şi la momentul ăla minunat când ţi-ai dat drumul.

M-am holbat la replica lui. O senzaţie de fierbinţeală mi-a coborât între picioare. Pur şi simplu nu ştiam cum să răspund.

îmi storceam creierii să găsesc ceva. La urma urmei, era doar *sexting.* Iar eu compuneam poveşti de dragoste şi scriam scene de sex. Puteam să fiu sexy. Puteam fi îndrăzneaţă.

Dar nu-mi venea nimic în minte. Numai frânturi de azi-di- mineaţă, când stătuserăm în pat, sub pături. Lucas dezbrăcat, în duş, ejaculând pe mine. Fusese cea mai fierbinte şi mai erotică experienţă din viaţa mea.

Lucas mi-a scris din nou.

~~**Lucas:**~~ **Roşie?**

Roşie: Sunt aici.

Lucas: Scuze! Sunt un idiot. Jur că nu încercam să fac sex cu tine prin mesaje.

Lucas: Ţi-am scris asta pentru că mor de dorul tău. Apartamentul e prea tăcut. Prea gol, chiar dacă Taco e aici. Nimic nu pare în regulă. Vreau să fii iar lângă mine.

Inima mea s-a umflat dureros.

Te vreau înapoi.

Exact aşa mă simţeam şi eu aici. Cât de mult mă dăduse Lucas peste cap!

trimiterea de mesaje cu conținut sexual.

Roşie: Şi mie mi-e dor de tine.

Apoi, pentru că în mod clar nu mă puteam stăpâni când venea vorba despre tipul ăsta, i-am scris cuvintele pe care voiam să le citească, adevărul pe care voiam să-l ştie.

Roşie: Şi eu te vreau înapoi, Lucas. Mi-aş dori să fii aici, cu mine.

în patul meu.

Lucas:...

Lucas: Aş vrea să nu-mi fi spus asta.

Roşie: De ce?

Cele trei puncte care arătau că Lucas tastează au ţopăit câteva secunde pe ecran, apoi au dispărut.

Am aşteptat un minut.

Apoi două. Trei, cinci, zece, un sfert de oră.

Jumătate de oră.

Lucas nu răspundea.

Poate că adormise.

Am început să vorbesc singură:

— Poate că i s-a făcut foame şi s-a dus să ia o gustare. După cum îl ştiu, pentru el o gustare presupune ceva mai sofisticat decât un bol de cereale cu lapte.

Sau poate că...

— Isuse Hristoase! am strigat în camera goală. Tu auzi ce zici, Roşie?

Mă purtam ridicol. Mă plimbam de colo-colo prin dormitorul meu, pe punctul de a-mi provoca singură o migrenă.

Soneria interfonului a răsunat în apartament. M-am speriat. Am scăpat telefonul pe jos, iar ecranul lui s-a aprins la picioarele mele.

Lucas: Eu am sunat.

Nu m-am obosit să ridic telefonul.

Lucas era aici!

Am dat fuga la uşă. Am apăsat butonul de acces.

După câteva secunde, în hol a apărut cel mai frumos chip pe care-l văzusem în viaţa mea. Iar bărbatul care devenise persoana mea preferată s-a apropiat de mine.

— Uite de ce aş fi vrut să nu-mi fi scris că ţi-e dor de mine, a spus, afişând zâmbetul lui unic.

Acel surâs luminos avea puterea de a-mi stârni un roi de fluturi în piept, de a-mi isca furnicături şi de a-mi aprinde fiecare nerv din corp.

— Ca să nu dau fuga aici, neinvitat, şi să apar la uşa ta în toiul nopţii. De-asta îmi doresc să nu-mi fi spus că ţi-e dor de mine.

Inima mea cânta.

— Ai zis că ţi-e dor de mine, a repetat Lucas.

M-am repezit la el. Aş fi fost capabilă să mă caţăr pe el ca într-un copac, dacă n-aş fi ştiut că îl supără piciorul. L-am strâns în braţe cât de tare am putut. I-am inspirat mirosul şi m-am bucurat să-i simt muşchii supli, sub straturile de haine care-l protejau de vremea răcoroasă din New York.

— E cel mai bun lucru pe care l-am spus vreodată, i-am zis.

Eram aproape de inima lui. Voiam să mă adăpostesc acolo.

— Şi o s-o zic din nou, dacă aşa o să te conving să rămâi. O să ţi-o repet de un milion de ori.

M-a strâns în braţe şi i-am simţit suflarea caldă pe gât.

Am continuat:

— Mi-e dor de tine de ore întregi, încă de când ai plecat de la mine. Chiar şi înainte de asta, îmi era dor de tine de mult timp, Lucas.

Din pieptul lui a izbucnit un geamăt care mi-a stârnit nerăbdarea, dorinţa.

M-a împins în apartament şi a închis uşa în spatele nostru. În clipa următoare, m-am trezit lipită de ea.

Lucas şi-a sprijinit braţele de uşă, de-o parte şi de alta a mea, prinzându-mă ca în capcană.

— Spune-o din nou! mi-a cerut, privindu-mă în ochi. Nimănui nu i-a fost vreodată atât de dor de mine şi nu a avut atâta nevoie de mine. Spune-o!

Mi s-a uscat gura când i-am văzut privirea întunecată. Strângea din dinţi.

— Mi-a fost foarte dor de tine, Lucas. Te rog, rămâi cu mine! Rămâi în seara asta.

Şi în toate serile ce vor urma.

Palma lui dreaptă mi-a cuprins obrazul. Degetul arătător mi-a mângâiat buza de jos, urmărind conturul gurii mele.

Lucas a închis ochii şi a expirat tremurător.

— Dacă rămân... Ţi-ai pierdut controlul sub

oemi mei, Roşie, deşi abia dacă te atinsesem. Dacă rămân la tine, o să te ating. Dacă rămân, o să ne-o tragem.

îmi doream atât de tare să-şi ducă la îndeplinire avertismentul, încât m-am înfiorat.

— Trebuie să-ţi spun ceva. O să plec peste o săptămână. Am vorbit serios când am spus că nu pot să... Viaţa mea e un haos, Roşie. N-am nimic de oferit. Dar sunt egoist când vine vorba de tine. îţi ofer gura mea, dacă mi-o ceri. Atingerea mea, corpul meu. Nu e mult – cu siguranţă, e mai puţin decât meriţi –, dar, dacă le vrei, dacă mă vrei...

L-am sărutat.

Nu aveam nevoie de cuvintele lui. Acum, nu mi-l doream decât pe Lucas.

Şi i-aş fi spus-o, dacă nu mi-ar fi răspuns la sărut cu o patimă care o întrecea pe a mea.

L-am sărutat aşa cum îmi dorisem de mult s-o fac. În sfârşit, am dat deoparte tot ce mă reţinuse până în acest moment. Lucas avea să plece în curând, şi poate doar atât aveam să primesc de la el. Aşa că aveam de gând să mă bucur de clipa asta.

L-am tras mai aproape, cu disperare. II doream lipit de mine, în timp ce-mi devora gura. Braţul lui Lucas mi-a cuprins mijlocul. Mi-a lipit şoldurile de ale lui. Mi-a scăpat un geamăt, iar el a profitat de ocazie – limba lui mi s-a strecurat printre buze şi a întâlnit-o pe a mea.

Mi se învârtea capul. O mulţime se senzaţii îmi invadau corpul, făcându-mă să mă clatin. Am dat să-i scot haina, însă el nu s-a clintit.

Am scos un sunet de protest. Gura lui a coborât pe gâtul meu şi m-a muşcat uşor, transformând

protestul meu într-un geamăt sonor.

— Ah, Roşie! Sunetul ăsta…

M-a muşcat uşor de ureche. Am reacţionat imediat: din gâtlej mi-a ţâşnit un alt geamăt.

— Aş face lucruri nebuneşti ca să mai aud sunetul ăsta, Roşie.

— Spune-mi tot! Ce ai face?

Drept răspuns, Lucas şi-a împins şoldurile între-ale mele. Dorinţa s-a dezlănţuit în mine când i-am simtit erecţia imensă.

— Ţi-aş trage-o lipită de uşă, chiar acum.

Gura lui lăsa în urmă furnicături care mi se răspândeau pe braţe. S-a oprit la doi centimetri de buzele mele, fără să le atingă.

De ce nu mă săruta?

— Azi după-amiază, aproape că am făcut sex pe podeaua din baie, a mărturisit el, cu voce joasă.

Am scâncit şi am încercat din nou să-l dezbrac, dar nu m-a lăsat.

Mi-a muşcat uşor buza de jos şi a spus:

— Vrei să auzi alte chestii nebuneşti pe care o să ţi le fac acum?

— Da!

— Vreau să-ţi dau jos pantalonii ăştia de pijama, cu care m-ai înnebunit. Şi chiloţii. Pe urmă, să pătrund adânc în tine, până când n-o să mă simţi decât pe mine.

Pleoapele mi-au fluturat. Am închis ochii.

— Fă-o! l-am implorat. Fă-mi toate astea!

— Nu, a zis, după care m-a muşcat delicat de lobul urechii. Nu acum.

Cuvintele lui erau o adevărată tortură, fiindcă îndepărtau posibilitatea de a mă bucura pe loc de

trupul lui, de a-l avea cât mai repede cu putinţă.

— Ştii ce-o să fac, Roşie?

Am deschis ochii. Pe chip i-a apărut un zâmbet larg. Nu era surâsul lui obişnuit, vesel şi luminos, ci unul întunecat, senzual. Un avertisment şi o promisiune.

— În seara asta..., a început el.

Ştiam că nu mai era cale de întoarcere. Nu aveam să mai fiu la fel

după noaptea asta, pentru că Lucas urma să fie al meu, cu totul.

— În seara asta, o să te duc în pat. O să ţi-o trag adânc, pe îndelete. Şi n-o să mă mulţumesc doar cu un geamăt. O să te fac să-mi strigi numele, Roşie.

Până acum, nu-l mai văzusem pierzându-şi controlul. După replica asta, Lucas s-a dezlănţuit.

M-a ridicat în braţe. Mi-a cuprins gleznele, mi-a petrecut picioarele în jurul şoldurilor lui şi s-a îndreptat spre dormitor.

Inima mi-a tresărit. În secunda următoare, m-a întins pe pat.

Ochii lui îmi măsurau corpul de sus până jos. Dumnezeule! În viaţa mea nu se uitase cineva la mine aşa, ca şi cum era pregătit să mă devoreze.

în sfârşit, şi-a scos haina. Apoi, dintr-o singură mişcare, s-a dezbrăcat de hanorac.

Nu purta nimic pe dedesubt.

îl mai văzusem dezbrăcat, observasem muchiile puternice ale şoldurile lui şi cum i se încordau muşchii supli.

Mă privea atent, zâmbind aţâţător.

— De ce nu porţi tricou? am întrebat.

A chicotit.

— Am plecat pe fugă. încă nu ştiu cum am reuşit să-i las un mesaj lui Aaron, ca să vină să-l ia pe Taco. Probabil că mă urăşte, dar nu-mi pasă.

Mi s-a uscat gâtul.

Lucas a venit mai aproape. S-a oprit chiar la marginea patului şi mi-a zis:

— Vino aici!

Fără să irosesc vreo secundă, m-am pus în genunchi şi m-am târât până în faţa lui.

Lucas s-a uitat la mine. M-a mângâiat cu dosul degetelor pe obraz şi a spus:

— Roşeaţa asta care îţi acoperă pielea... *Erespreciosa.*

S-a dat mai aproape şi s-a aplecat, ca să mă poată privi de aproape.

— Mor de curiozitate să văd până unde se răspândeşte.

Am ridicat braţele. Era o invitaţie să mă dezbrace.

Lucas nu a ezitat. Imediat, mi-a tras tricoul peste cap. Mi-a admirat sânii goi.

— *Me robas el sentido*, a murmurat. îmi tai răsuflarea.

M-am întins spre el, mi-am pus palmele pe pieptul lui şi apoi
le-am lăsat să coboare încet, în timp ce memoram harta pielii lui calde. îmi întipăream totul în memorie. Iar când mâinile mi-au ajuns la betelia jeanşilor, m-am aplecat şi i-am atins pieptul cu buzele. Apoi le-am apăsat în dreptul inimii. Mi-am apropiat gura de tatuajul care îi împodobea pielea. Fără să stau pe gânduri, am sărutat

creasta valului desenat. Limba mea urmărea conturul desenului superb.

Lucas si-a încordat abdomenul. Am simtit cum îl trec fiorii sub limba mea.

M-am uitat în sus şi i-am mărturisit:

— Am vrut să fac asta încă de când ţi-am văzut tatuajul prima oară.

De pe buze i-a scăpat un mârâit. În secunda următoare, m-a tras în sus si m-a sărutat.

— În fanteziile tale, mă sărutai aşa?

— Da. Zilnic. În fiecare seară, înainte de culcare. De fiecare dată când închideam ochii.

A răsuflat greoi.

— Ce altceva ţi-ai imaginat că-mi faci, Roşie?

Am urmărit cu degetele scobiturile şoldurilor lui, după care am ajuns, în sfârşit, la nasturele jeanşilor. Lucas a inspirat abrupt, printre dinţi.

— Azi, când te-am surprins în duş, mi-aş fi dorit ca în locul mâinii tale să fi fost mâna mea. Sau gura mea.

Amânam dinadins să desfac nasturele. Simţeam căldura intensă pe care o emana corpul lui.

Şi-a împins şoldurile spre mine. L-am privit în ochi şi am adăugat:

— Mi-as fi dorit să-ti dai drumul în mine.

Degetele i s-au încurcat în părul meu. I-am desfăcut fermoarul jeanşilor. Pe deasupra boxerilor negri, i-am cuprins penisul cu palma. Lucas a respirat şuierător şi s-a mişcat sub mâna mea.

— Ţi-a plăcut să mă vezi masturbându-mă. Dar îţi doreşti să fi fost tu.

— O, da!

M-a tras puţin de păr.

— Scoate-mi scula şi arată-mi!

I-am dat jos boxerii şi am simţit că mă topesc când penisul lui a ieşit la iveală. Fără să stau pe gânduri, l-am cuprins în palmă şi l-am mângâiat de sus până jos. îmi doream să-i ofer plăcere. Să-l fac să se simtă în al nouălea cer.

Pieptul i s-a cutremurat. Şi-a arcuit spatele.

— încă o dată, a cerut el. Mai tare!

L-am ascultat şi i-am frecat penisul din nou, apăsat. S-a umflat sub mâna mea.

A gemut iar, mai tare. Lucas m-a apucat de umeri şi m-a împins spre mijlocul patului.

— Gata cu joaca!

M-a sărutat apăsat. Gura lui a coborât pe corpul meu. A tras cu dinţii de marginea pantalonilor mei de pijama. Dintr-o mişcare rapidă, am rămas numai în chiloţi, iar capul lui Lucas era chiar deasupra punctului fierbinte unde coapsele mele se uneau. A urmărit cu gura tivul chiloţilor. Dinţii lui atingeau uşor materialul, iar eu mi-am arcuit spatele sub atingerea asta. Mi se învârtea capul.

I-am murmurat numele din nou.

Mai aveam puţin şi ajungeam la orgasm.

Limba lui mi-a atins uşor clitorisul, pe deasupra materialului subţire. Apoi Lucas mi-a scos chiloţii, dând la iveală cât de udă eram, şi a început să mă lingă.

A continuat. Nu eram în stare decât să gâfâi la nesfârşit acelaşi cuvânt: „Dumnezeule!”

— Dumnezeu n-are niciun amestec aici, Roşie. Spune-mi „Lucas”!

M-a desfăcut picioarele. Limba lui se mişca neîncetat. Cu un geamăt, mi-am ridicat şoldurile.

— Roşie, ţi-am zis că vreau să te aud spunându-mi numele. Spune-l!

Cu degetul mare, a început să deseneze cercuri pe clitorisul meu. Corpul meu intra în delir.

— Lucas..., am rostit, răsuflând din greu.

Apoi limba lui a schiţat o mişcare la care nu mă aşteptam. Am ridicat braţele deasupra capului şi m-am agăţat de primul lucru pe care l-am găsit: o pernă. Mi-am împins şoldurile spre gura lui, îndemnându-l să se mişte mai repede, mai adânc. Am deschis gura, pregătită să ţip. Exact cum îmi promisese c-o să se întâmple, i-am strigat numele.

După ce spasmele orgasmului s-au potolit, corpul meu s-a înmuiat. Lucas s-a ridicat în genunchi. Şi-a cuprins penisul în palmă, fără să mă scape din ochi.

— Aş fi în stare să am orgasm chiar acum, după ce te-am gustat şi te-am văzut zvârcolindu-te.

A coborât din pat. S-a dezbrăcat iute de boxeri şi de blugi. Când a revenit între picioarele mele, i-am simţit penisul lipit de mine. Atingerea asta aproape că m-a lăsat fără suflare.

— Hai, Lucas! Iau anticoncepţionale. Mi-am făcut analize pentru boli cu transmitere sexuală. În plus, n-am mai făcut sex de mult.

S-a înfiorat, concentrat asupra chipului meu. A plimbat vârful penisului de-a lungul despicăturii mele.

— Şi eu sunt sănătos. Niciodată n-am făcut sex fără prezervativ, Roşie.

Cu toate astea, încă şovăia.

— Lucas, sunt conştientă de ceea ce fac şi de ce vreau. Te vreau cu totul.

A strâns din dinţi. L-am privit în ochi şi a continuat:

— Te vreau în mine, Lucas. O să primesc tot ce vrei să-mi oferi.

Lucas a mârâit când mi-a auzit cuvintele. Fără să mai stea pe
gânduri, a pătruns în mine, tare şi ferm.

Am închis ochii. Plăcerea îmi cutreiera corpul.

— Nu! a rostit poruncitor. Uită-te la mine, Roşie!

Pentru că eram la mila lui, l-am ascultat. M-a apucat de coapse şi s-a opintit din nou, pătrunzând şi mai adânc.

— Cum te simţi? Cum e să mă simţi în tine?

— E foarte bine.

— Nu-i suficient.

S-a împins din nou în mine. Am văzut stele verzi în faţa ochilor.

— Asta nu e doar o partidă *bună.*

N-am răspuns. Nu eram în stare să scot niciun cuvânt. A înteţit ritmul. M-am întins spre el, l-am tras spre mine şi gurile noastre s-au unit. Un sunet i-a reverberat în piept. Se opintea din ce în ce mai frenetic, săltându-mă de pe aşternuturi, încât a trebuit să mă apuce de talie.

S-a sprijinit în genunchi, iar eu mi-am arcuit spatele. Voiam să pătrundă mai adânc, mai repede. Mai tare. II voiam pe el, cu totul.

În clipa următoare, mâinile care fuseseră în

jurul taliei mele m-au tras spre el şi m-au răsucit pe burtă. Stăteam cu obrazul lipit de pături şi le strângeam în pumni, în timp ce el mă penetra pe la spate.

— Te-am citit de parcă ai fi cartea mea preferată, Roşie. Te-am memorat.

Mi-a săltat şoldurile, astfel că acum stăteam amândoi în genunchi.

— E suficient de adânc? E mai mult decât „foarte bine”?

O, Doamne! Chiar era.

— O să-ţi şterg din minte fiecare ratat care te-a avut şi care nu te-a meritat.

A dus o mână la baza gâtului meu, ţinându-mă în loc. Cu cealaltă mână mi-a cuprins un sân. Şoldurile lui păstrau ritmul şi mă aduceau din ce în ce mai aproape de extaz. Am scâncit de plăcere.

— Aşa! Strigă-mi numele!

M-am supus.

— Haide, scumpo! mi-a spus la ureche. Dă-ţi drumul, Roşie! Dă-ţi drumul şi du-mă direct în rai!

Şi-a coborât mâna pe clitorisul meu, desenând cercuri cu degetele. Se opintea fără încetare. Mi-o trăgea aşa cum îl implorasem s-o facă.

— Lucas, o să...

N-am apucat să termin de vorbit; Lucas a mai împins o dată, scurt. L-am simţit pulsând în interiorul meu. Un geamăt i-a scăpat de pe buze şi am păşit pe culme odată cu el, strigându-i încă o dată numele. Mi-a cuprins talia cu braţele şi m-a ţinut lipită de el, în timp ce ejacula în mine.

După câteva secunde de extaz absolut, m-a

sărutat pe bărbie. Apoi a ieşit din mine. Ne-am întins unul lângă celălalt. Nu voiam să mă desprind de el. Am îngânat ceva, iar el a chicotit uşor, fericit. Oftând de mulţumire, m-am răsucit cu faţa spre el. I-am studiat zâmbetul, ridurile din colţul ochilor, buzele pe care deja voiam să le sărut iar.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

— Niciodată nu m-am simţit atât de bine.

Gura lui a atins-o blând pe a mea. Sărutul ăsta m-ar fi îngenuncheat, dacă nu aş fi stat deja întinsă.

— Roşie, eu ar trebui să te întreb asta.

— De ce?

— Pentru că aşa e normal. Pentru că meriţi să fii întrebată.

Chiar era cel mai grozav bărbat din lume.

— Dar...

M-a redus la tăcere cu un sărut pe buze.

— Data viitoare, te las pe tine să mi-o tragi, a zis el simplu, direct. O să mă călăreşti, iar eu o să te admir.

— Data viitoare?

— Da. Dacă mă vrei.

Brusc, i-a dispărut zâmbetul.

— Nu cred că pot să stau departe de tine, Roşie. Cu atât mai puţin acum, când te-am gustat, când te-am avut. Mai am doar o săptămână la dispoziţie ca să mă bucur de tine.

Aveam atât de multe întrebări pe care voiam să i le pun.

Ce-o să se întâmple după ce pleci?

Ce-o să facem?

Şi tu simţi senzaţia asta puternică, pulsând în

mijlocul pieptului?

Dar, pe de altă parte, nu-mi doream să aud răspunsurile. Voiam să trăiesc clipa şi să mă bucur de prezenţa lui, chiar dacă ne rămânea doar o săptămână de petrecut împreună. Nu doream ca Lucas să se simtă nevoit să ne eticheteze relaţia într-un anumit fel.

I-am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Atunci, nu sta departe de mine!

CAPITOLUL DOUĂZECI SI OPT

/

Roşie

Doar câteva lucruri erau capabile să mă trezească prin simplul lor miros. Primul era mirosul de fum, care mi-a rămas în minte de când domnul Brown pusese la microunde o perucă, la trei dimineaţa. Nu m-am interesat niciodată de ce o făcuse. Pur şi simplu am considerat experienţa drept o lecţie excentrică de viaţă şi am luat-o ca atare.

Al doilea era mirosul de clătite – un mod mult mai plăcut de a întâmpina o nouă zi.

Şi tocmai acesta era mirosul care umplea apartamentul meu.

Stomacul meu a chiorăit nerăbdător.

Am pipăit aşternuturile de lângă mine. Nerăbdarea mea s-a transformat într-un alt fel de foame, când mi-am amintit cine dormise aici, ţinându-mă în braţe toată noaptea, sărutându-mă

delicat pe ceafa, luându-mă în braţe ca şi cum nu voia să-mi dea drumul niciodată.

Lucas.

Dorinţa m-a învăluit din nou şi mi s-a încolăcit în pântec. M-am ridicat iute din pat. Am luat prima haină care mi-a picat în mână – hanoracul lui Lucas – şi m-am îmbrăcat.

Distanţa dintre dormitorul meu şi bucătărie nu păruse niciodată atât de mare.

Din bucătărie se auzea muzică. Era o melodie pe care n-o mai auzisem. Avea un ritm vesel, optimist.

L-am văzut pe Lucas în faţa aragazului. Ţinea în mână o spa- tulă şi purta şorţ. îmbrăcat doar cu boxeri, îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt, în sincron perfect cu muzica. Când şi când, îşi legăna fundul.

Dumnezeule! Când l-am văzut, sărmana mea inimă a tresărit şi mi-a crescut în piept. Fără urmă de îndoială, eram înnebunită după tipul ăsta.

Lucas s-a întors spre mine. Zâmbetul lui larg, superb m-a luat pe nepregătite. în ochii lui se citea aceeaşi emoţie ca azi-noapte, când îmi spusese că nu poate sta departe de mine.

— *Buenos dias, Bella Durmiente.*

M-a măsurat cu privirea şi zâmbetul lui s-a transformat. Nu a dispărut, dar a devenit serios, concentrat. S-a uitat lung la picioarele mele dezgolite.

— Am pus pe mine primul lucru pe care l-am găsit, am spus dintr-o suflare şi am făcut semn spre hanorac. Te deranjează?

— Deloc, a zis repede, cu voce guturală,

joasă. Te rog, păs- trează-l! Poartă-l tot timpul. Ştii ce? Ce-ar fi să păstrezi toate hanoracele mele, tricourile, pantalonii? Păstrează tot! Nu mă deranjează, îmi place să le văd pe tine.

— Şi-atunci, tu ce-o să mai porţi?

— Vedem noi mai târziu.

Un chicot mi-a scăpat de pe buze. Parcă eram o puştoaică îndrăgostită.

— Bine! De acord! i-am zis, încântată de efectul pe care îl aveam asupra lui. Dar numai dacă nu te opreşti din dansat.

M-am trântit pe un scaun. Mi-am sprijinit bărbia în pumni, aşteptând să văd spectacolul.

— Sunt pregătită. Dă-i drumul!

Surâsul enorm care i-a luminat faţa era minunat.

— M-ai văzut dansând?

Am aprobat din cap.

— Ţi-a plăcut?

M-am prefăcut că stau pe gânduri.

— Din partea mea primeşti nota nouă.

A pus spatula pe tejghea şi s-a apropiat de mine.

— Dar de mişcarea asta ce zici? m-a întrebat, legănându-şi iar fundul. Ce notă primesc?

Şi-a mişcat şoldurile de la stânga la dreapta, în ritmul melodiei.

— Un nouă cincizeci. Dar ai notă mare numai fiindcă ai mituit juriul, dându-i *toate* hainele tale.

A râs din toată inima şi a făcut un pas spre mine.

— Mă tragi la răspundere, Ro? Faci mişto de mine pentru că am fost puţin distras când te-am văzut purtând doar hanoracul meu?

— Dansul tău fost drăguţ.

Lucas s-a oprit în faţa mea şi s-a aplecat puţin. A întins un braţ şi a apucat marginea scaunului, chiar sub fundul meu. Apoi l-a tras – cu tot cu mine – spre el.

Şi-a sprijinit o palmă pe spătarul scaunul, lângă capul meu.

— Mă distragi prea mult, Roşie.

Am ridicat privirea spre el. Gura lui era la câţiva centimetri de a mea.

— Mereu o să mă distragi, indiferent ce-aş face şi ce aş gândi.

Mi-a mângâiat nasul cu al lui, iar buzele lui le-au atins uşor pe
ale mele.

— Ai puterea asta asupra mea.

Am răsuflat prelung. Voiam să se lipească de mine şi să mi-o tragă chiar aici, pe scaun.

M-a sărutat în colţul buzelor şi mi-a şoptit:

— Deja te vreau foarte tare. Din nou.

Am observat că braţul de lângă capul meu s-a încordat. Lucas se stăpânea să sară pe mine, deşi tocmai asta îmi doream să facă.

— O singură privire, Roşie. Atât mi-a trebuit ca să te vreau iar.

I-am răspuns cu un sărut – cel mai potrivit răspuns pe care
puteam să i-l dau. A scos un sunet gutural, şi-a dus mâna la ceafa mea, dându-mi capul pe spate. Braţele mele s-au încolăcit pe după gâtul lui. Lucas m-a ridicat de pe scaun. Acum stăteam amândoi în picioare. Mi-a înconjurat talia cu celălalt braţ, iar eu i-am simţit erecţia. Am văzut

ce efect aveam asupra lui şi cât de mult mă dorea. M-am agăţat mai tare de el. I-am arătat cât de multă nevoie aveam de el.

Lucas s-a desprins din sărut şi s-a uitat în ochii mei. Un ocean de emoţii îi sclipea în privire.

— Roşie, oricât de bine mă simt acum, n-o să las să ni se ardă micul-dejun. încă nu mi-a trecut dezamăgirea, după ce am ars pizza, în seara aia, la *Alessandro.*

Mi-am coborât braţele, pregătită să mă aşez iar pe scaun. Dacă nu aveam să ne sărutăm sau să facem alte activităţi... delicioase, mă mulţumeam şi cu un spectacol de gătit.

Lucas încă mă ţinea de talie. M-a răsucit în loc şi s-a apropiat, cu tot cu mine, de aragaz.

S-a poziţionat în spatele meu. îi simţeam respiraţia pe tâmplă.

— Asta nu înseamnă că-ţi dau drumul, mi-a murmurat la ureche şi mi-a pus spatula în mână. Mai întâi, micul-dejun. După aceea, mergem să-l luăm pe Taco.

Noi. împreună.

— Tu si Taco o să rămâneţi la mine? am întrebat, cu un zâm-

bet ridicol de mare.

— Numai dacă ne vrei.

— Normal că vă vreau.

M-a sărutat pe păr.

Inima îmi cânta de fericire. M-am uitat la clătita maronie care sfârâia în tigaie.

— Crezi c-o putem salva?

S-a întins după bolul cu aluat.

— Hai s-o aruncăm şi s-o luăm de la capăt!

— Bine, *chef*.

Lucas a aruncat în coşul de gunoi clătita aproape arsă.

— Ah! îmi place la nebunie când îmi vorbeşti murdar, Roşie.

Lângă laptopul meu a apărut un pahar cu apă.

Mă rog, nu a apărut chiar din senin. Fusese pus acolo, la un moment dat.

De către Lucas.

De vineri, nu mai ieşisem din apartament decât pentru câteva ore, ca să-l luăm pe Taco şi bagajele lui Lucas. Amândoi acceptaserăm că nu avea să doarmă în altă parte decât în patul meu. De fapt, noi doi nu prea dormeam. însă nu mă deranja deloc. Probabil că în clipa asta aş fi sărit în braţele lui Lucas, dacă nu ar fi trebuit să muncesc. Mai puţin de trei săptămâni mă despărţeau de termenul meu limită şi, oricât de mult avansasem cu cartea mea, încă aveam mult de lucru.

— Ro, nu se poate să te culci pe-o ureche tocmai acum. Eşti atât de aproape! insistase Lucas, când sugerasem că i-aş putea dedica lui mai mult timp decât scrisului.

Lucas avea dreptate. Eram atât de aproape de finalul noului meu roman, încât deja simţeam cum banda liniei de finiş îmi atinge pieptul.

Aşadar, deşi timpul petrecut de Lucas în New York se apropia de sfârşit, munceam dimineaţa şi după-amiaza, în timp ce el se tolănea în apartament, citind vreuna dintre numeroasele

mele cărţi de dragoste şi asigurându-se că aveam întotdeauna ceva de ronţăit şi că beam destulă apă. Luam prânzul şi cina împreună. Seara, îl scoteam împreună pe Taco la plimbare şi după aceea ne cuibăream pe canapea. Şi faceam sex. Sex năucitor. Cele mai reuşite partide de sex din viaţa.

Faptul că el urma să plece era o certitudine constantă în mintea mea, ca un zgomot pe care nu-l puteam ignora, dar cu care puteam învăţa să convieţuiesc. Nu puteam permite acestui gând să-mi strice timpul petrecut cu el. Aşa că, pentru prima oară în viaţă, am hotărât să nu-mi fac planuri, ci să mă bucur de moment. De Lucas. Dacă ce se înfiripase între noi era menit să dureze o săptămână, atunci mă mulţumeam cu o săptămână. Aveam să mă confrunt cu consecinţele la timpul lor.

— Roşie?

Vocea lui a răsunat aproape de urechea mea şi m-a readus în prezent.

Lucas stătea chiar în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat? am răspuns, delectându-mă cu mirosul lui.

Şi-a sprijinit palmele pe birou, de o parte şi de alta a mea, şi
m-a prins la înghesuială. Doamne, îmi plăcea la nebunie când făcea asta!

— Ţi s-a rupt filmul, Ro.

— De unde ştii?

Si-a frecat nasul de obrazul meu.

— De câteva minute, te holbezi la paharul ăsta cu apă.

— Pur şi simplu mă gândeam.

S-a aplecat spre mine încă un pic şi şi-a sprijinit bărbia pe umărul meu.

— Te gândeai la mine? La noi?

Am roşit şi inima mi-a luat-o la goană. Lucas ghicise.

— Poate că da.

— Şi în imaginaţia ta eram dezbrăcat?

Mi-am muşcat buza de jos.

— Posibil.

— Dar tu erai dezbrăcată?

— Cu siguranţă.

A scos un sunet de satisfacţie şi a adăugat:

— Astea sunt gândurile mele preferate!

M-am răsucit fulgerător şi l-am sărutat pe buze, apoi m-am concentrat iar asupra laptopului.

Am zâmbit în sinea mea.

— Deci, Roşie, când o să mă laşi să citesc manuscrisul? De când am terminat primul tău roman, tânjesc să citesc mai mult.

Nici măcar nu am încercat să ascund cât de mult mă bucura dorinţa lui.

— încă n-am terminat de scris.

— Dar aşa, ca idee? Nu-mi oferi o bucăţică de text? Doar un crâmpei. E marţi, deci le datorezi fanilor tăi să postezi un fragment de carte. Iar eu sunt cel mai mare fan al tău. *Hashtag* Echipa Roşie. *Hashtag* Fragmentul de Marţi. *Hashtag* Sărutul de Vineri.

— De unde ai învăţat chestiile astea?

— Am metodele mele. Ar trebui să ştii deja că mă pricep să mă documentez.

— Ai dreptate.

Am zâmbit în sinea mea.

— îmi cer scuze că te-am subestimat, dar tot nu primeşti niciun fragment.

Nici în ruptul capului nu aveam de gând să cedez la rugăminţile
lui.

Eram foarte mândră de prima versiune a manuscrisului, dar mă cam codeam să-l las s-o citească. Fusesem foarte... inspirată de el. De ceea ce se înfiripase între noi.

— Adică nu mă laşi nici măcar să trag cu ochiul la o scenă fierbinte? s-a lamentat Lucas. Te-aş putea ajuta la capitolul ăsta.

O senzaţie delicioasă şi caldă mi s-a trezit în pântec, dar m-am ţinut tare pe poziţii.

— Bine, a oftat Lucas, deşi ştiam că era mai degrabă teatral. Câte cuvinte mai ai de scris?

— Nu prea multe.

Şi-a încolăcit braţele în jurul taliei mele, pe la spate, şi şi-a lipit faţa de gâtul meu.

— Bravo! Fata mea e cea mai tare, a zis Lucas, iar inima mi-a sărit din piept. Sunt foarte, foarte mândru de tine, Ro.

Să aud asta din gura lui mă făcea să mă simt ca şi cum realizasem ceva important.

Ceva uimitor.

Atât de mult însemna el pentru mine.

— Toate astea ţi se datorează, i-am zis. Experimentul nostru mi-a fost de mare ajutor.

— Doar tu ai făcut asta, Roşie. Eu n-am scris niciun cuvânt.

Seara asta era ultima pe care Lucas o petrecea în New York, în apartamentul meu, în patul meu, pe fusul meu orar. Cu fiecare secundă care ne apropia de mâine-dimineaţă, mă scufundam în butoiul cu melancolie.

În săptămâna pe care o petrecuserăm împreună, în apartamentul meu, nu discutaserăm deloc ce avea să se întâmple după ce el şi Taco se întorceau în Spania, definitiv. Niciunul dintre noi nu adusese vorba despre asta, pentru că nu doream să spargem bula de fericire în care ne strecuraserăm. Probabil că a fost o greşeală.

Însă ce-aş fi putut spune? Cum să deschid subiectul? Să-i zic: „Hei, Lucas, m-am îndrăgostit de tine. Ştiu că viaţa ta e un dezastru, că te străduieşti să te împaci cu ce ai pierdut şi să te accepţi
asa cum esti acum, dar as vrea să stiu cum stăm”?
>> 7 >>

Ar fi fost egoist din partea mea.

Până şi gândul de a-l împovăra pe Lucas cu această conversaţie îmi făcea rău. Tot ce-mi doream era să-l protejez, să-l ajut să-i fie mai bine, să-l văd că îşi găseşte calea şi că prosperă în noua sa viaţă. Ştiam că o relaţie la distanţă, cu o femeie pe care o cunoscuse cu câteva săptămâni în urmă, nu era un mod de a uşura situaţia.

Sau poate că era.

Nu mai ştiam ce să cred. Mă simţeam îngrozitor de tristă.

Si bineînţeles că Lucas a observat.
>>

De aceea, în seara asta încercase să mă facă să zâmbesc. Nu avusese nicio reţinere în faţa lui

Aaron şi a Linei, când ne întâlniserăm la cina de rămas-bun. Mă ţinuse de mână, mă atinsese pe spate, îmi şoptise la ureche. Pur şi simplu se purtase ca şi cum era al meu.

În timp ce stăteam în faţa oglinzii din baie şi mă spălam pe dinţi, mi-am verificat telefonul.

Aveam câteva mesaje de la Lina. Ştia că între mine şi Lucas se înfiripase ceva. Îi eram datoare cu o explicaţie, dar asta putea aştepta până mâine, după ce Lucas pleca. Dacă nu era prea supărată pe mine, prietena mea cea mai bună avea să-mi aline inima frântă.

Am blocat ecranul telefonului, l-am pus cu faţa în jos, pe măsuţa de toaletă, şi m-am holbat în gol până am fost gata de culcare.

M-am întors în dormitor. Lucas trăgea fermoarele rucsacului, iar Taco era la picioarele lui. Eram furioasă pe mine însămi, pe timpul care se scursese atât de repede, pe soarta care ne adusese împreună, ca apoi să mi-l ia pe Lucas.

Ce ar spune dacă i-aş lua rucsacul şi l-aş arunca pe fereastră?

Ce ar spune dacă l-aş ruga să rămână? Nu putea să stea în America mai mult de trei luni fără viză. Dar i-aş putea ascunde pe el şi pe Taco la mine în apartament.

Ce ar spune dacă i-aş zice că nu-mi pasă de ceea ce crede că poate sau nu să-mi ofere? As fi în stare să mă mut în Spania. As fi...

— Hei!

Expresia lui era îndurerată, plină de îngrijorare. A venit la mine şi mi-a cuprins talia cu braţele.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat.

— Chiar vrei să ştii? Mă întrebam dacă te-ai enerva dacă ţi-aş arunca rucsacul pe geam.

I-a scăpat un râset, dar nici măcar asta nu mi-a îmbunătăţit starea de spirit.

— Vrei un răspuns sincer, Roşie?

— întotdeauna.

— Nu m-aş supăra prea tare.

Mi-a luat chipul în palme şi mi-a dat capul pe spate, ca să se uite în ochii mei.

— Nu cred că m-aş putea înfuria vreodată din cauza ta, Roşie.

— De ce nu?

— Pentru că tot ce faci are un motiv.

Şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— Deci, dacă mi-ai arunca toate lucrurile, aş şti că nu a fost un gest iraţional. Mi-aş lua liniştit haina şi m-aş duce să recuperez ce-a rămas.

În pieptul meu a apărut o presiune familiară, care s-a ridicat iute, adunându-se în spatele pleoapelor.

— Mie mi se pare cam iraţional.

— Poate, a recunoscut Lucas. Dar n-ar conta, pentru că aş şti ce înseamnă şi de ce ai făcut-o. Iar pentru mine e un motiv suficient de bun ca să zâmbesc.

Am răsuflat apăsat.

— Mă bucur că eşti fericit.

A chicotit, iar eu am pufnit iritată:

— Ţi se pare amuzant?

Am dat să-mi încrucişez braţele la piept, dar Lucas s-a aplecat spre mine şi mi-a atins uşor buzele cu ale lui. Gestul ăsta m-a înmuiat cu totul.

Sărutul lui era lent, blând. îmi venea să plâng.

Mi-am adunat curajul să-i spun lucrul la care

mă gândeam.

— Lucas, nu cred că pot să-ţi spun la revedere.

în realitate, nu să-mi iau rămas-bun mă deranja, ci să-l văd ieşind din viaţa mea fără să am posibilitatea de a-i zădărnici plecarea. Mă supăra cât de nedrept era faptul că timpul nu fusese de partea noastră. îmi doream atât de mult să nu plece!

— Nu sunt în stare să merg cu tine la aeroport şi să te văd plecând. Eu...

Am închis ochii şi am scuturat din cap.

— Nu pot, Lucas. Pur şi simplu...

I-am simţit gura pe frunte.

— Nu-i nimic, Ro, mi-a şoptit. Nu eşti obligată să vii la aeroport. înţeleg.

Voiam ca Lucas să riposteze, să mă facă să zic cuvintele pe care încă nu le rostisem cu glas tare. îmi doream să-mi spună că nu va pleca şi că relaţia dintre noi nu va deveni doar o amintire. Să-mi spună că, deşi nu se aşezaseră toate în noua lui viaţă, voia să fac şi eu parte ea. îmi doream să aud că are nevoie de mine.

Dar nu-l puteam forţa să spună toate astea. Şi l-aş fi înţeles dacă nu le rostea.

Deşi inima mi se frângea, refuzam să-l oblig să pună inima mea pe primul loc, nu pe el însuşi.

— Bine, Lucas.

Când am deschis ochii, nu eram pregătită să văd expresia lui Lucas. Era răscolită de emoţie, ca şi cum suferea mult mai mult decât mine. Ca şi cum nu putea suporta gândul că în curând avea să-şi ia rămas-bun.

Ca si cum mă iubea.

Fără niciun cuvânt, m-a strâns de mână şi m-a tras spre pat.

L-am urmat.

M-a întins pe spate, apoi şi-a sprijinit palmele pe saltea, de o parte şi de alta a capului meu.

M-a privit în ochi şi puteam să jur că pe trăsăturile lui se vedea limpede aceeaşi emoţie pe care nu voiam să recunosc cu glas tare că o simţeam. Amândoi trăiam aceeaşi emoţie devoratoare.

— De ce anume ai nevoie? m-a întrebat şi m-a sărutat în colţul buzelor. O să-ţi ofer ce-ţi trebuie, Roşie.

Răspunsul era atât de simplu, de evident...

M-am agăţat de el cu disperare şi i-am răspuns:

— Am nevoie de tine.

Nu minţeam. Doar de el aveam nevoie.

CAPITOLUL DOUĂZECI SI NOUĂ

Lucas

Mi-am sprijinit coatele pe genunchi şi mi-am plecat capul. Am închis ochii şi mi-am repetat pentru a suta oară că făcusem ceea ce trebuie.

Roşie nu era singura care nu se împăca deloc cu ideea de a ne lua la revedere. Şi mie îmi era greu. Nu cred c-aş fi fost în stare să plec dacă n-aş fi apelat la un gest laş: m-am furişat din apartament în timp ce Roşie dormea.

Nu puteam să-i ofer ceea ce merita să aibă. Eram un bărbat fără un plan de bătaie. Fără o

viaţă adevărată. Fără scop. *Sin oficio ni heneficio*| cum ar spune bunica.

Dacă aş mai fi rămas un minut în pat, lângă corpul ei cald, n-aş mai fi plecat niciodată. Iar asta ar fi însemnat să amân inevitabilul: Roşie avea să-şi găsească pe cineva capabil să-i ofere toate lucrurile pe care şi le dorea şi pe care le merita. Tot ce era între noi *doi, plus* stabilitate. Un bărbat cu perspective, cu un viitor. Cineva stăpân pe propria viaţă.

Nu voiam ca Roşie să se mulţumească doar cu un tip ca mine.

Refuzam să ignor realitatea.

[1] Echivalentul expresiei „pierde-vară" din limba română.

M-am uitat din nou spre ghişeul din aeroport şi am văzut destinaţia mea afişată pe ecranul de deasupra lui, indicând că acum se putea face check-în.

— În sfârşit! am bombănit.

Eu eram de vină pentru că aşteptam de atâta timp; venisem la aeroport cu câteva ore mai devreme decât ar fi trebuit, în loc să mă bucur de timpul care-mi rămăsese de petrecut cu Roşie.

Oftând, m-am ridicat, mi-am luat rucsacul de jos şi l-am strigat pe Taco:

— *¡Vamos, chico!*

Apoi m-am aşezat la coadă.

I-am trimis repede un mesaj soră-mii. Ieri se întorsese de la
Boston. Având în vedere diferenţa de fus orar între America si

Spania, ştiam că acasă era ora prânzului.

Lucas: Sunt la aeroport. Vii să ne iei?

Lucas: Putem sta la tine în seara asta?

Charo: Deci mai întâi o fac pe bona pentru câinelui tău, iar acum vrei să am grijă de amândoi?

Mi-am dat ochii peste cap. Făcea nazuri doar aşa, din principiu. O ştiam pe soră-mea.

Charo: Şi bunica e la mine. A ajuns azi. Venim amândouă la aeroport, să vă luăm cu maşina. 0 să aduc sendvişuri. Ştiu că ţi se face foame după ce zbori. Vrei *jamón* sau *chorizo*?

~~Lucas:~~ *Jamón.*

Charo: Ce-ai zice de un „te rog" şi un „mulţumesc"?
Lucas: Te rog. Mulţumesc!

Lucas: De ce e bunica la tine?

Charo: Ce nepoliticos eşti! Sper că i-ai luat bunicii un cadou din America. Şi mamei.

~~Lucas:~~ Ăăă...

Ah! *¡Mierda!* Nu mă gândisem să mă întorc cu cadouri. Nu cumpărasem nici măcar un breloc cu imaginea Empire State Buil- ding, pe care mama mă rugase să i-l iau.

Charo: *Ă66?* Asta-i tot?

Lucas: Cum adică?

Charo: Mai întâi zici „te rog" şi „mulţumesc" fără să fii

sarcastic. Şi nici măcar nu încerci să te scoţi cu o replică de genul „mă aduc pe mine; eu sunt cadoul". Şi nici n-o faci pe fermecătorul, ca de obicei.

Lucas: îmi cer scuze.

Charo:... Acum îţi ceri scuze?

Charo: Eşti sigur că te simţi bine?

Iată o întrebare grea. Nu aveam destulă energie să disec cum mă simţeam, mai ales prin mesaje şi, pe deasupra, cu Charo. Am început să tastez un răspuns.

Lucas: Sunt bine. Doar obosit. Vorbim când ajung în Spania, OK?

O să aterizez la...

— Lucas!

Mi-am ridicat privirea din ecran şi m-am încruntat. Imposibil să fie vocea ei. Nu avea cum să...

— Lucas! Aşteaptă!

M-am răsucit. Am scrutat mulţimea din spatele meu, până mi-am fixat privirea asupra unei figuri. Chipul pe care nu-l puteam rata nici măcar într-un terminal aglomerat de aeroport.

Şi apoi totul parcă s-a derulat cu încetinitorul.

Roşie s-a strecurat printre oameni. Părul ei frumos, ondulat, era dezordonat, ochii verzi îi străluceau şi era îmbujorată. Buzele ei pline, pe care mi le întipărisem în memorie, s-au întredeschis. Purta tricoul în care dormise: tricoul meu. Doamne! De ce nu purta haină? Era noiembrie şi frig.

Roşie mi-a pronunţat numele din nou.

Stăteam pe loc, ca o statuie. Taco lătra bucuros.

— Ce bine că încă eşti aici! a exclamat Roşie. Mulţumesc, Doamne!

Mi se părea că nu era reală, că visam. Sigur îmi imaginam.

— Roşie, chiar tu eşti?

În chip de răspuns, s-a năpustit spre mine şi s-a lipit de pieptul meu. Am îmbrăţişat-o şi i-am tras mirosul în piept, bucuros că era în braţele mele şi că acum puteam să fac toate lucrurile pe care regretam că nu le făcusem o ultimă oară, înainte să plec.

S-a uitat în ochii mei.

M-am aplecat şi am sărutat-o. Eram fericit să mai fur un sărut de pe buzele ei. Când m-am desprins, ca să-mi trag răsuflarea, am ieşit din rând, fără să-mi pese că îmi pierdeam locul la îmbarcare.

— Roşie, ce faci aici?

Tremura de frig, aşa că mi-am scos haina şi i-am pus-o pe umeri.

— N-am putut îndura să te las să pleci aşa, Lucas.

— Am crezut că nu vrei să-ţi iei la revedere. De-asta am plecat.

Mincinosule! Tu eşti cel care nu suportă gândul de a-ţi lua la
revedere de la ea.

— Ai dreptate. Nu pot să-ţi zic la revedere, Lucas. De aceea sunt aici.

M-am încruntat, presimţind că mai urma ceva.

Şi-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor.

 Uite!

Mi-a arătat ecranul.

Am văzut o fotografie. Un selfie cu mine şi cu Taco, pe o plajă. O poză veche, de dinaintea accidentului, înainte ca eu şi Roşie să ne cunoaştem.

— O păstrez în telefon încă de când ai pus-o pe Instagram, mi-a mărturisit. Într-un fel, te-am urmărit, Lucas. Luni la rând, verificam zilnic dacă aveai postări noi, mă duceam la culcare gândindu-mă la ele, la tine, la chipul tău şi la Taco.

Brusc, parcă nu mai puteam respira.

Roşie a continuat:

— Apoi nu ai venit la nunta Linei şi a lui Aaron, şi mi-a părut nespus de rău că am pierdut ocazia să te cunosc. Pe urmă mi-am zis că sunt o toantă, că e doar o obsesie virtuală stupidă. Însă mă păcăleam singură. Nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, Lucas.

Am dat să spun ceva, dar nu mi-a ieşit nimic pe gură. Ce era de zis? încercam să asimilez tot ce-mi spunea. Vorbele ei mă făceau să mă simt nespus de plăcut. Pieptul mi se umfla de mândrie.

— Ţi se pare că sunt ciudată? Un fel de hărţuitoare online? a şoptit Roşie. Dacă asta crezi despre mine, trebuie să-mi zici înainte să…

— Nu. Dumnezeule, nu cred aşa ceva!

I-am cuprins obrajii în palme şi i-am mângâiat chipul.

— Sunt flatat. N-aş crede niciodată că eşti o ciudată. Mă bucur aşa de mult că ai fost încântată de ce ai văzut în pozele alea şi că m-ai vrut! am adăugat, apoi am sărutat-o pe frunte. Roşie, să ştii

că atunci, pe acoperiş, îi-am minţit.

I-am dat capul pe spate, ca s-o privesc în ochi.

— Am vorbit serios când ţi-am spus ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit la nuntă. înţelegi?

În privirea ei a apărut ceva care mi-a tăiat respiraţia. Aşa mă privise în seara ultimei noastre întâlniri experimentale, cu câteva secunde înainte s-o sărut.

— Lucas, mă bucur că spui asta, pentru că... acesta e gestul meu deosebit.

Inima îmi zvâcnea nebuneşte.

— Mi-am zis de o sută de ori că n-ar trebui s-o fac, dar nu mă
pot abţine, a zis, iar în ochii ei frumoşi dansau o mie de emoţii.
Rămâi cu mine, Lucas! Fii cu mine! Te vreau. Te-am vrut multă
vreme. Ştiu că nu poţi rămâne în America fără viză, că ai tras de
timp cât ai putut, aşa că o să vin eu în Spania. O să-mi cumpăr
bilet chiar acum. N-am făcut bagaje, dar nu contează. O să-mi
cumpăr din Spania tot ce-mi trebuie. Doar de tine am nevoie,
Lucas. Te vreau pe *tine.* Vreau să ieşim la întâlniri care nu sunt
doar un experiment. Vreau să te sărut în ploaie de o sută de ori.
Vreau să dansez cu tine în bucătărie, în fiecare dimineaţă. Să-ţi
aduc o cutie de Cronuts atunci când vreau să-ti

mulţumesc. Dar nu pentru că suntem prieteni, ci...

Mi-a stat inima în piept. Plămânii refuzau să mai primească oxigen. Habar n-aveam cum de mai stăteam în picioare.

Apoi Roşie mi-a dat lovitura de graţie:

— ... pentru că suntem mai mult decât atât. Pentru că avem o relaţie extraordinară. Şi putem s-o avem oriunde: aici sau în Spania.

Eram uluit. în interiorul meu, totul se destrăma, se prăbuşea cu zgomot.

Probabil că Roşie a ghicit ce se întâmpla cu mine, pentru că s-a întristat. A făcut un pas în spate.

I-am pronunţat numele şi am întins mâinile spre chipul ei, dar ea a clătinat din cap. Ştia. Nu era nevoie să i-o zic. Mă putea citi ca pe o carte deschisă.

— Roşie, nu se poate să-ţi laşi viaţa de-aici în urmă şi să vii după mine. Eu...

A mai făcut un pas în spate.

Trebuia s-o ţin în braţe. Pur şi simplu nu suportam să ştiu că suferă din cauza mea.

— *Roşie, preciosa...*

A scuturat din cap.

Simţeam o greutate în piept. Nu puteam să respir, nu puteam să vorbesc. Parcă mă blocasem. O priveam pe femeia asta frumoasă, care suferea din cauza mea. Din cauza cuvintelor pe care nu reuşeam să le rostesc.

— Nu-i nimic, a şoptit. Am fost egoistă. Te-am strâns cu uşa.

Ştiam că ultimul lucru de care ai nevoie acum e o

relaţie. La urma >> urmei, ai zis-o chiar tu: nu eşti disponibil pentru o relaţie. Nu ieşi la întâlniri. Dar am crezut că, poate, te-ai răzgândit. Pentru mine.

— Roşie... ştii...

Pentru prima oară, aveam impresia că nu mai am dreptul să-i pronunţ numele. Ca şi cum pierdusem acest drept în momentul când ezitasem să-i răspund.

Vreau sa fim împreună. Tu eşti tot ce-mi doresc.

Asta aş fi vrut să-i spun.

în schimb, doar două cuvinte mi-au ieşit din gură:

— Nu pot.

Nu pot să te oblig să faci aşa ceva. Nu te pot lăsa să-ţi dai viaţa peste cap de dragul meu, când pe mine nu mă aşteaptă nimic în Spania.

Dar n-am izbutit să mai adaug nimic. Neliniştea şi frica mă copleşeau.

Pe obrazul ei s-a prelins o lacrimă. Ceva a murit în mine.

Am păşit spre ea. Am deschis gura, gata s-o rog să nu plângă, dar m-a redus la tăcere ridicând o palmă în aer.

— Ştiam foarte bine ce fac. M-am bucurat să petrec săptămâna asta cu tine, deşi a fost ultima. Nu am regrete în ceea ce te priveşte, Lucas. Şi nu regret nici ce ţi-am spus adineauri. Doar că-mi doresc ca tu să mă fi vrut la fel de mult cum te vreau eu.

Dar te vreau!

Te vreau cu toată fiinţa mea. Din tot sufletul.

Mi-a şoptit:

— Să ai zbor lin, Lucas!

Apoi s-a răsucit pe călcâie. Am rămas încremenit, uitându-mă cum Roşie se îndepărta cu haina mea pe umeri.

CAPITOLUL TREIZECI

Roşie

Mă holbam la tavanul din dormitorul pentru oaspeţi al tatei.

Cu un oftat, m-am pregătit pentru încă un val de lacrimi, dar acestea n-au mai venit.

Probabil că nu mai puteam să plâng. Un lucru firesc, după ce bocisem ore întregi. Spre meritul meu, mă abţinusem pe drumul de la aeroport. Nu vărsasem nicio lacrimă în drumul meu înapoi spre casă şi nici în trenul care mă dusese spre Philadelphia. N-am plâns nici când mi-am dat seama că încă purtam haina lui Lucas şi că mirosul lui mă învăluia.

Abia când am urcat scările spre uşa tatei au început să mă usture ochii. Iar când el a deschis uşa, am izbucnit în sfârşit.

M-a luat în braţe aşa cum o făcuse de sute de ori, în copilăria mea. Am plâns. M-am descărcat.

Tot nu ştiam de ce mă dusesem la el, până în Philadelphia. De când devenisem adultă, nu făcusem aşa ceva. De fiecare dată când vreun tip îmi dădea papucii sau relaţiile mele sfârşeau prost, o sunam pe Lina, mâneam jumătate de kilogram de îngheţată, îmi plângeam de milă

câteva zile şi pe urmă treceam mai departe.

Dar acum nu era ca înainte. Mă simţeam de parcă cineva mă dezmembrase şi lăsase împrăştiate toate bucăţile din mine. Erau atât de risipite, încât nu reuşeam să le pun iar laolaltă.

După ce m-am holbat la tavan un timp îndelungat, mi-am dat seama că nimic din ce trăisem înainte de Lucas nu fusese o dezamăgire în dragoste.

Asta era o dezamăgire în dragoste.

Probabil de aceea venisem aici, în locul care îmi oferea acea alinare de care nu mai avusesem nevoie de ani de zile. *Acasă la tata.*

Când lacrimile mele au secat, am început să vorbesc despre toate lucrurile pe care nu li le spusesem tatei şi lui Olly. Le povestisem cum scrisesem prima mea carte, cum mă simţisem când mi se împlinise visul. Le spusesem că mă simţisem fericită, binecuvântată, întregită. îmi dădusem demisia şi le ascunsesem asta, minţisem pentru că fusesem îngrozită, paralizată de presiunea pe care eu însămi o pusesem asupra mea. Mă speriase miza, posibilitatea ca ei doi să nu înţeleagă cât de important e visul acesta pentru mine. Iar tata şi Olly mă ascultaseră.

Când tăcusem, tata mă întrebase:

— Bean, ce te-a făcut să crezi că trebuie să-mi ascunzi asta?

— Mi-a fost foarte teamă c-o să fii dezamăgit de mine. Că o să-ţi faci griji pentru mine, când eu eram suficient de speriată pentru amândoi. Nu voiam să aud că singurul lucru pentru care am riscat vreodată e o greşeală. Nu credeam c-o să înţelegi. Mi-am închipuit c-o să mă judeci.

 Bineînţeles că-mi fac griji, îmi răspunsese tata. îmi fac multe griji pentru tine şi aşa o să fie mereu, Bean. Dar asta înseamnă să iubeşti pe cineva: vrei ca omul acela să se dezvolte, să reuşească, să-şi îndeplinească orice vis, însă totodată vrei să-l protejezi. Niciodată n-o să fiu dezamăgit de tine. Bean, o să-mi dau mereu silinţa să-ţi înţeleg alegerile.

îl strânsesem în braţe şi apoi îl iscodisem:

— Chiar dacă nu ai citit niciodată o carte de dragoste?

— Există un început pentru toate. Pe deasupra, cui îi pasă ce crede un moş ca mine? Cui îi pasă de gura lumii, în general? oftase tata. N-ar fi trebuit să te ascunzi de mine.

Avea dreptate.

De asemenea, n-ar fi trebuit să-i ascund lui Lucas ce simţeam pentru el. II iubeam. Dar, chiar dacă i-aş fi mărturisit dragostea mea, s-ar fi schimbat ceva?

Viaţa e prea scurtă, prea fragilă ca să ai secrete şi să trăieşti cu jumătăţi de adevăr. Chiar şi atunci când credem că aşa îi protejăm pe cei dragi sau pe noi înşine. În realitate, fără sinceritate nu trăim niciodată pe deplin.

începeam să înţeleg acest lucru.

îmi amintisem de o vreme când totul era mult mai simplu, când tata rezolva orice problemă pregătind gofre la cină.

însă nu mai eram copil, iar Lucas nu era un băiat al cărui nume îl scrisesem în jurnalul meu.

Lucas era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Bărbatul după care fugisem la aeroport, în încercarea de a deveni eroina propriei mele

poveşti de dragoste. Numai că în povestea asta eroul îşi luase zborul şi mă lăsase în urmă, cu inima frântă.

Un ciocănit în uşă m-a făcut să tresar. Am auzit vocea Linei:

— *Roşie, carino...*

Mă privea aşa cum numai cea mai bună prietenă te priveşte: ca şi cum e gata să-l nimicească pe tipul care te-a făcut să suferi, dar şi să-ţi dea un bobârnac dacă încerci să faci vreo tâmpenie.

— M-a sunat tatăl tău, a adăugat Lina. Uau! Joe n-a minţit. Chiar arăţi ca naiba.

Am izbucnit iar în lacrimi – poate din cauza expresiei întipărite pe chipul ei sau din cauză că aveam nevoie de cea mai bună prietenă a mea, pe care o ţinusem la distanţă din prostie.

Lina s-a apropiat repede de pat şi m-a luat în braţe.

A aşteptat cât timp m-am descărcat, aşa cum făcusem şi cu tata. Nimeni nu mă înţelegea mai bine decât Lina.

După o vreme, ne-am întins în pat, una lângă cealaltă, şi i-am povestit totul, aşa cum ar fi trebuit să fac când îmi dădusem seama că mă îndrăgosteam de vărul ei. După ce am terminat, Lina a rămas tăcută. Pe chipul ei se citea că mă înţelege.

— îmi pare atât de rău, Lina, am murmurat, cu vocea dogită de atâta vorbit şi plâns. N-am vrut să mă ascund de tine, dar totul s-a întâmplat atât de repede!

S-a întins spre mine şi mi-a strâns mâna într-a ei.

înţeleg, Roşie. Am fost cam reticentă faţă de ideea ca tu şi Lucas să fiţi împreună. N-a fost corect nici faţă de tine, nici faţă de Lucas.

— Nu mai contează.

— Ba contează, Roşie. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea şi
te iubesc! Bineînţeles că are importanţă. în plus, e groaznic de
greu să fiu supărată pe tine când plângi. E ca şi cum aş lovi un
căţeluş foarte trist.

Replica ei mi-a amintit de Taco şi de Lucas. Am oftat.

— Numai drăgălaşă nu sunt acum.

— Da, ai dreptate, a recunoscut Lina. Mereu te urâţeşti când plângi. Dar tot te iubesc!

Replica ei nu m-a făcut să râd, dar mă simţeam ceva mai uşoară. încă o aveam pe cea mai bună prietenă a mea. Iar asta nu avea să se schimbe nici măcar după ce îi ascunsesem atât de multe.

— Pot să-ţi pun o întrebare, Roşie?

— Sigur că da.

— De ce ai crezut c-o să meargă? De ce ai crezut că experimentul ăsta cu întâlnirile o să aibă un sfârşit fericit?

O întrebare foarte bună.

— Eram disperată, Lina. Faptul că am renunţat la slujba de la InTech ca să scriu romane a pus multă presiune pe mine; atât de multă, încât mi se părea că mă pierd într-o vâltoare, că sunt trasă în jos de ceva pe care nu-l puteam controla. Cu cât era mai mare miza, cu atât mai tare mă blocam. Şi când Lucas s-a oferit să mă ajute, am

vrut să accept. îmi doream să funcţioneze. Am crezut că, datorită lui, experimentul o să funcţioneze.

îmi închipuisem mereu că, atâta timp cât el era prin preajmă, o să fiu inspirată.

Roşie a comentat:

— Deci chiar şi după experienţa mea, când m-am prefăcut că-l iubesc pe Aaron şi că suntem împreună, tot ai crezut că a te juca de-a îndrăgostirea cu un tip care e *posibil* să-ţi placă n-o să te deruteze emoţional.

— Nu sunt derutată, Lina.

Prietena mea a ridicat din sprâncene.

— îl iubesc, Lina. Sunt îndrăgostită de Lucas. Nu e nimic neclar sau derutant în legătură cu ce simt pentru el.

Lina a tăcut pentru câteva secunde, iar ceva în privirea ei s-a schimbat. Părea să înţeleagă mai multe.

— Experimentul ăsta te-a ajutat? Lucas a schimbat felul în care ai scris cartea?

— Da.

Dumnezeule! Până la urmă, lacrimile nu-mi secaseră cu totul, îmi venea să plâng din nou.

— M-a ajutat foarte mult, Lina. Lucas e...

Am clătinat din cap.

Lina m-a strâns de mână.

— Spune-mi!

— Lucas e nemaipomenit, Lina. E altruist şi generos. E blând,
dar si autoritar. A reuşit să mă facă să mă
destind. Are cel mai >>
frumos zâmbet. Deşi probabil nu vrei să auzi asta, să fac sex cu el a fost o experienţă pe care n-am

mai grăit-o înainte.

Presiunea din pieptul meu a crescut. Simţeam că mă sufoc.

— Lucas e cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut. îmi doream foarte, foarte tare ca şi el să mă vrea aşa cum îl doresc eu. Am crezut că dorinţa o să mi se îndeplinească, dar acum...

Simţeam că ochii îmi ard.

Acum, si ochii Linei erau înlăcrimaţi.

[7]

— Să nu îndrăzneşti să plângi şi tu! i-am zis, pe jumătate în glumă.

— Isuse! Roşie, n-am ştiut. Dar, într-un fel, are noimă.

— Ce vrei să spui?

— Când v-am văzut pe amândoi, la mine acasă, am bănuit că v-o trageţi.

Am dat să protestez, dar Lina nu m-a lăsat să vorbesc:

— Poate tocmai de-aia nu prea mi-a convenit ideea nici măcar când Aaron îmi tot zicea că în cazul vostru nu e vorba *doar* despre sex. Nu l-am crezut decât când mi-a spus ce a pregătit Lucas pentru tine, pe acoperiş. Ştiai că Aaron l-a ajutat cu fotografiile de nuntă şi cu tortul, pe la spatele meu? Habar n-am avut ce puneau la cale. Iar după aceea mi-a fost foarte greu să trec cu vederea cât de... diferit era Lucas.

— Cum adică?

— Felul în care se purta în preajma ta, cum se uita la tine.

Lina s-a albit la faţă. Probabil că pe trăsăturile mele se citea

suferinţa.

— Scuze! a adăugat iute. Ce-ţi zic acum nu prea e de ajutor. Deci ai terminat de scris al doilea roman?

— Da.

— Mă lasi să-l citesc?

— O să-ţi trimit manuscrisul diseară, când mă întorc acasă.

— Sunt foarte mândră de tine, Roşie.

Lina s-a apropiat de mine şi m-a sărutat pe obraz. M-a studiat preţ de o clipă şi expresia lui s-a înveselit.

— Nu pot să cred că te-ai dus după el la aeroport, ca o eroină dintr-un roman de dragoste!

Am gemut de exasperare. Ştiam că Lina nu avea să uite prea curând chestia asta.

— N-a fost cea mai isteaţă idee a mea, am recunoscut.

Ne-am zâmbit, dar zâmbetele noastre s-au şters destul de rapid.

— Măcar ţi-a zis de ce a plecat aşa, fără să spună mare lucru? a vrut Lina să ştie.

întrebarea mi se învârtea prin minte. Am stat pe gânduri pentru o vreme, n-am găsit un răspuns.

I-am zis doar atât:

— înainte să ieşim la prima întâlnire, mi-a promis că n-o să se îndrăgostească de mine.

Mi-am culcat capul pe umărul ei.

— Probabil că n-ar fi trebuit să uit de chestia asta.

Lina nu a zis nimic. Nici eu n-am adăugat altceva. Pur şi simplu stăteam întinse pe pat, în

tăcere.

La un moment dat, tata a intrat şi ne-a întrebat:

— Vreţi gofre? Olly pune masa.

CAPITOLUL TREIZECI SI UNU

/

Lucas

Telefonul mi-a sunat iar, afişând numele persoanei pe care o evitam de trei săptămâni. Şi, aşa cum făcuse zilnic, tot de trei săptămâni, telefonul s-a oprit şi un mesaj a luminat ecranul.

Lina: Gallina!

„Laşule!”

Eram de acord cu ea.

Dar tot nu îi răspundeam la telefon.

În primul rând, pentru că vară-mea avea dreptate: eram un
laş. Deci de ce să neg?

În al doilea rând, pentru că nu eram nerăbdător să discut cu
ea. De ce? Fiindcă Lina voia să-mi reteze boasele.

Nu aveam chef
s-o aud amenințând c-o să mă omoare, c-o să se asigure că sufăr şi că o să-l păstreze pe Taco pentru ea. Nu voiam s-o aud spunându-mi că nu o merit pe Roşie.

Adevărul era că nu o meritam pe Roşie. I-aş fi dat o mână de ajutor Linei şi m-aş fi dus de bunăvoie la ea, să mă cotonogească, dacă aş fi avut chef să-mi ridic fundul de pe canapeaua bunicii. Dacă aveam s-o ţin tot aşa, bunica urma

să-mi facă vânt din casa ei.

— *Como un alma en pena, pululando por la vida, îmi spusese bunica ieri.*

„Eşti ca un suflet chinuit, rătăcind prin viaţă."

Nu se înşela.

Mi-am trecut degetele prin păr şi am încercat să-mi alung gândurile astea din cap. Dar apoi pe telefonul meu a apărut o altă notificare. L-am luat imediat. Poate că-mi scrisese Roşie.

Lina: Sună-mă! E important. S-a întâmplat ceva.

În mai puţin de două secunde, am făcut ceea ce nu mă obosisem să fac de câteva săptămâni: am sunat-o.

— Ce s-a întâmplat? am strigat în telefon. E totul în regulă?

Tăcere.

— Lina, nu te juca cu mine! Zi-mi ce s-a întâmplat!

Nici măcar nu-mi recunoşteam vocea, atât de panicat eram.

Varămea râdea pe înfundate.

— Lucas, ştiam eu că doar aşa te pot convinge să mă suni. Ar fi trebuit să te păcălesc acum câteva zile.

încă eram agitat şi nu reuşeam să mă calmez, să trec peste ideea că ceva i s-ar fi putut întâmpla lui Roşie. Dacă ar fi păţit ceva, ne despărţea un ocean, aşa că nu aş fi putut face nimic ca s-o ajut.

— Roşie e bine?

Lina a pufnit:

— Nu răspund la întrebarea asta.

— *Lina, te lo juro*... Roşie e teafară sau nu?

— Calmează-te! Nu s-a întâmplat nimic rău.

Abia când am auzit confirmarea am reuşit să respir normal.

Vară-mea a adăugat:

— în afară de faptul că te-a cunoscut pe tine, nu i s-a întâmplat nimic rău.

Am încercat din răsputeri să nu mă răstesc la ea, aruncând vorbe pe care nu le-aş fi putut retrage. Eram conştient cât de mult o rănisem pe Roşie. Nimic din ce aş fi spus nu avea să schimbe acest lucru. Mă uram. Nu aveam să uit vreodată expresia pe care o avusese în aeroport, înainte să plec în Spania, şi nici nu aveam să mă iert pentru că suferea din cauza mea.

Simţind schimbarea mea de dispoziţie, Taco a venit lângă mine şi şi-a odihnit capul pe genunchiul meu. L-am scărpinat după urechi şi am obţinut un lătrat bucuros.

— Ala e Taco? a întrebat Lina, cu un ton mai vesel. Poţi să-i dai un pupic din partea...

— Nu.

— Of! Nu prea-mi place de tine, Lucas.

— Ce vrei, Lina? Aproape că mi-ai provocat un atac de cord.

— Măcar ştii că eşti naşpa. E un început bun. Credeam c-o să negi că te-ai purtat aiurea, dar se pare că nu. Foarte bine, fiindcă...

— Lina! am mârâit. N-am chef de discuţii de-astea. Uite, de-aia nu te-am sunat.

A oftat prelung.

— Văd că eşti la fel de nefericit ca Roşie. Poate chiar mai mult.

Am simţit o înţepătură în piept. Ştiam că nu aveam dreptul să
întreb, însă cuvintele mi-au ţâşnit de pe buze:

— Roşie e... nefericită?

— Păi... e o întrebare complicată,*primo. Tu* cum te simţi?

„Nefericit" ar fi fost puţin spus. Singurii care mă ţineau pe linia
de plutire erau Taco şi bunica.

I-am răspuns:

— Mă simt bine.

— Pe bune? Auzi la el! Cică se simte *bine*, a spus vară-mea, maimuţărindu-mă. Ei, şi Roşie se simte „bine". Apropo, să ştii că nu te-a vorbit deloc de rău, deşi ai plecat aşa cum ai plecat. Aşa e prietena mea cea mai bună: extrem de loială.

Cu ochii minţii, vedeam chipul ei frumos, în timp ce Roşie mă ruga să fim împreună, să vină cu mine în Spania. Dumnezeule! îmi venea să sparg tot ce-mi cădea în mână. Nu meritam loialitatea ei.

Taco şi-a frecat botul de piciorul meu, cerşind atenţie. L-am scărpinat din nou.

— *Lo se*, *chico*, am şoptit, apoi i-am zis Linei: OK. Dacă asta-i tot...

— Uau! s-a răstit ea. Nu-mi vine să cred! Eşti mai idiot decât am crezut.

— N-am timp de...

— Taci!

Tonul ei poruncitor m-a redus imediat la tăcere. Aveam să ascult orice urma să-mi zică. Iar dacă i-aş fi închis în nas, ar fi găsit ea o cale să-mi transmită ce avea de spus.

— Lucas, de fapt ştii că meriţi să auzi cât de idiot eşti. De-asta n-ai avut curajul să răspunzi ori de câte ori te-am sunat sau să mă suni înapoi. Nu vrei să auzi adevărul. Dacă l-ai auzi, ai deschide ochii cu adevărat, ai vedea lucrurile altfel şi ai fi nevoit să-ţi analizezi la modul serios gândurile din capul tău sec. Lucas, te-am avertizat. Ţi-am spus: „Dacă o faci să sufere, te omor". Roşie e cea mai bună prietenă a mea. Ea familia mea aici, în New York. înainte să-l cunosc pe Aaron, doar pe ea o aveam.

A făcut o pauză. încerca să-şi stăpânească emoţiile.

— Şi n-am glumit. Ar trebui să-mi doresc să te omor. Dar atunci când te-am ameninţat, aveam impresia că voi doi doar v-o trageţi în secret, doar ca să vă distraţi.

Am contrazis-o imediat:

— N-a fost aşa. *Niciodată* n-a fost vorba doar despre sex.

— Acum ştiu. E singurul lucru care mă împiedică să te strâng de gât. Am aflat toată povestea.

Aproape că îmi era teamă să întreb.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre experimentul vostru, Lucas. Roşie mi-a povestit tot. Fiecare lucru pe

care l-ai făcut pentru ea: întâlnirile voastre romantice, magazinul de discuri, pizzeria lui Alessandro. Ce s-a petrecut pe acoperiş, după ce aţi fost la Zarato.

— N-am vrut să se întâmple aşa, Lina. N-am vrut s-o rănesc. Niciodată nu aş...

Vocea mi s-a frânt.

— Ea e mai mult decât... Ea e *Roşie.*

N-am mai putut stăpâni lacrimile pe care încercasem din răsputeri să le alung. Pur şi simplu mi-am repetat cuvintele:

— N-am vrut să se întâmple aşa.

Vară-mea a rămas tăcută o bună bucată de vreme. Credeam că spusese tot ce avea pe suflet şi că îmi închisese în nas.

Dar apoi a oftat cu tristeţe.

— Lucas...

Mi-o imaginam clătinând dezaprobator din cap.

— Chiar nu ţi-ai închipuit că, dacă tu şi Roşie veţi intra într-un astfel de joc, ea o să se îndrăgostească nebuneşte de tine?

Lumea mea a stat în loc.

Exact ca atunci când am văzut-o în aeroport, alergând spre mine. Sau când o sărutasem fără să simt cum ploaia ne uda. Sau când îmi spusese că îi e dor de mine, iar eu alergasem într-un suflet la ea, la unu dimineaţa.

Numai că de data asta era altfel. Gravitatea si sensul vorbelor Linei m-au copleşit.

O să se îndrăgostească nebuneşte de tine.

Mi-au amorţit picioarele. O gheară îmi strângea pieptul. Nu mai eram sigur dacă stau aşezat, în

picioare sau întins pe podea.

Necruţătoare, vocea Linei a răzbit prin buimăceala mea:

— Adică ai dus-o la Zarato, ai reuşit să-l convingi pe proprietar să te lase să foloseşti sera, să atârni luminiţe si să instalezi un

> 7 > >

proiector, ca să recreezi noaptea în care Roşie îşi dorise să te cunoască, dar nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea întâmpla asta? Vrei să spui că ai recreat tortul meu de nuntă pentru ea – da, Aaron mi-a zis că te-a ajutat cu treaba asta; crede-mă, a plătit pentru că a ţinut totul secret –, că ai dansat cu ea şi ai sărutat-o în ploaie, şi totuşi nu ai bănuit că toate astea o s-o facă să se îndrăgostească?

Vară-mea a tăcut două secunde, acordându-mi răgaz ca să zic ceva, dar am tăcut.

— Lucas, îmi spui că Roşie a venit după tine, la aeroport...

În sfârşit, am reuşit să vorbesc. Tonul meu era implorator:

— Lina... Mă iubeşte? A spus ea asta? Roşie a zis că e îndrăgostită de mine?

Tăcerea care a urmat a părut cât o eternitate.

— Lucas, îţi baţi joc de mine?

— Răspunde-mi!

— Isuse Hristoase! a bombănit vară-mea. Da, Lucas. Bineînţeles că Roşie te iubeşte. E îndrăgostită de tine. Din ce alt motiv ar veni după tine, la aeroport, şi s-ar oferi să te urmeze oriunde? Asta a fost „gestul ei deosebit”. Crede-

mă, oricât de tare îi plac poveştile de dragoste, Roşie n-a mai făcut aşa ceva pentru nimeni, niciodată. Roşie e chibzuită, e genul de om care face planuri. Şi-a dat regulile peste cap de dragul tău.

Iar în tot acel timp, eu tăcusem mâlc şi îi sfărâmasem inima.

— Nu pot să-i ofer nimic, Lina. Absolut nimic.

Nu era de ajuns să-i spun „da" şi să fim împreună. Viaţa nu se reduce la a-ţi asculta inima şi la a-ţi face speranţe mari.

Ce fel de bărbat ar avea lângă ea în fiecare zi? Unul care nu se ridică la nivelul aşteptărilor ei. Unul care nu-i poate oferi nimic. Unul fără perspective, fără vreun plan.

— Nu vrea nimic de la tine, Lucas. Doar pe tine. *Te iubeşte.* Nu pricepi? a zis vară-mea.

Pricepeam, şi totuşi nu prea.

Poate că să mă aibă avea să-i fie suficient pentru un timp, dar nu şi pe termen lung.

— Nu-i de-ajuns să mă aibă pe mine.

— Of, Lucas! Chiar nu înţelegi?

Nu aveam un răspuns bun la întrebarea asta. Lina nici măcar nu ştia despre accidentul meu. Sau poate că-i spusese Roşie.

Lina a continuat şovăitor:

— Roşie o să mă omoare dacă află că ţi-am zis, dar... să ştii ti-a scris o afurisită de carte.

Mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Poftim?

— Mă refer la romanul ei. Evident că l-am citit

pe primul. E reuşit.

— Ştiu.

Şi eu îl citisem. Aproape că-l învăţasem pe de rost.

— Dar povestea asta, pe care ai inspirat-o cu micul tău experiment...

Inima mea bătea cu putere. îmi simţeam pulsul în tâmple şi în timpane.

— Cartea aia m-a lăsat efectiv fără aer, a adăugat Lina. Nu-mi aduc aminte ultima oară când am zâmbit aşa de larg şi când am plâns aşa de tare. Te vedeam în paginile alea, Lucas. Erai acolo. N-am idee cum a reuşit Roşie: a transformat ceva frumos în ceva minunat, care-ţi taie respiraţia. Romanul ăsta e ca o afurisită de scrisoare de dragoste. Şi a scris-o pentru tine.

CAPITOLUL TREIZECI SI DOI

/

Roşie

Cândva, Crăciunul îmi plăcea la nebunie.

Când eram mică, aşteptam cu nerăbdare anotimpul sărbătorilor de iarnă. Nu avea nicio legătură cu faptul că primeam cadouri sau că în casa noastră aveam rezerve uriaşe de dulciuri. Fusese mereu vorba despre magie. Despre iubire.

Iubirea plutea în aer, asemenea prafului de zâne: presărată peste toate lucrurile, făcând lumea să pară puţin mai luminoasă şi mai bună.

Credeam că depăşisem faza asta prin gimnaziu. Era normal să nu mă mai entuziasmez pentru împodobirea bradului sau pentru că acum puteam să scot de la păstrare pijamalele mele cu tematică de Crăciun. Credeam că aveau să mă irite zăpada care acoperea oraşul şi alergătura chinuitoare după cadouri. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Dragostea mea pentru sărbătoarea Crăciunului n-a scăzut.

Până anul acesta.

Pentru prima oară în viaţă, perioada sărbătorilor îmi bătea la uşă, iar mie nici că-mi păsa.

Nu am împodobit bradul. Am lăsat pijamalele cu roşu şi verde în sertar. În sfârşit, am văzut zăpada drept ceea ce era cu adevărat: o porcărie noroioasă şi gri. Nu cumpărasem cadouri pentru

nimeni. Ba chiar fusesem tentată să-mi fac bagajele şi să plec undeva, foarte departe. Într-un loc unde nu se sărbătoreşte Crăciunul.

Deşi n-aş fi crezut în veci că se poate aşa ceva, mă transformasem în Grinch. Pieptul meu, cândva plin de sentimente calde, se transformase într-o prăpastie. Partea cea mai proastă e că nu simţeam amărăciune, nici enervare sau frustrare, ci lipsă de speranţă. Nici măcar nu puteam să devin un Grinch veritabil, ţâfnos şi cu capsa pusă. În schimb, am devenit un Grinch trist, cu inima frântă.

Pentru prima oară, aveam inima frântă. îmi trebuia timp ca să-mi revin, să învăţ cum să trăiesc ştiind că ratasem un viitor care abia dacă apucase să se ivească la orizont. Aveam nevoie de timp ca să învăţ cum să trăiesc cu dorul meu pentru Lucas.

Chiar îmi era dor de el.

Acum eram un inginer care devenise scriitoare de romane de dragoste şi care abia dacă supravieţuia emoţional în cea mai magică şi mai romantică perioadă din an.

Imposibil să-mi scape ironia situaţiei.

Şi totuşi, am reuşit cumva să petrec sărbătorile fără să am o cădere nervoasă. Ieşisem din apartament de două ori – de Ziua Recunoştinţei şi în prima zi de Crăciun –, doar ca să mă prefac că mi-e bine, că sunt relativ în regulă. În cele din urmă, ca un Grinch veritabil, am văzut că toată lumea despodobea bradul şi am oftat uşurată, zicându-mi în sinea mea: „La naiba! În sfârşit!”.

Şi apoi, deodată, m-am trezit că trebuie să înfrunt tot ce încercasem din răsputeri să evit.

Era ajunul Anului Nou.

Afurisitul de ajun.

Iată-mă în toiul unei petreceri sofisticate de Anul Nou, la care mă târâse cea mai bună prietenă a mea. Purtam o rochie de cocktail şi o pereche de pantofi cu toc. Ţineam în mână un pahar de şampanie pe care Lina mi-l pusese în mână. încercam fără succes să le zâmbesc petrecăreţilor îmbătaţi de speranţe şi de hotărâri de început de an.

— Mai vrei şampanie, Roşie?

— Sigur, am încuviinţat absentă. Poate aşa o să reuşesc să-l înec.

— Pe cine? a chicotit ea.

— Ei, nu contează...

Mi-a umplut din nou paharul.

— Şi cum rămâne cu tine, Lina? Nu bei nimic?

Lina a fluturat din mână.

— Nu-ţi face griji pentru asta!

Am văzut că nu avea un pahar. Măcar băuse vreun strop în seara asta? Să fiu a naibii dacă ştiam.

— Şampania e doar pentru tine, scumpo. Ca să te relaxezi un pic.

I-am aruncat o privire bănuitoare. Lina şi-a dat ochii peste cap.

— Nu te uita aşa la mine, Roşie! Nu încerc să te îmbăt.

Aaron s-a ivit în spatele ei, cuprinzându-i mijlocul cu un braţ.

Un gest firesc, care cu două luni în urmă m-ar fi făcut să mă emoţionez. Dar Rosie-Grinch a oftat şi şi-a ferit privirea.

Luându-mă pe nepregătite, o amintire mi-a trecut fulgerător prin minte: Lucas stând în spatele meu, aşa cum Aaron stătea acum în spatele Linei. Dar noi nu fuseserăm la o petrecere sofisticată, ci în bucătăria mea, pregătind micul-dejun. Iar Lucas râdea, făcându-mă să zâmbesc.

Doamne!

Oare avea să-mi treacă vreodată dorul de el?

Ce căutam aici?

Am scos telefonul şi m-am uitat la ceas. încă un sfert de oră până la miezul nopţii. Şaisprezece minute până urma să plec. Aveam să întâmpin Anul Nou, după care plănuiam s-o şterg.

I-am aruncat o privire celei mai bune prietene ale mele. Mă privea cu un zâmbet înspăimântător de larg.

— De ce rânjeşti?

Nu a răspuns. În schimb, mi-a turnat iar în pahar.

Oamenii din jur au început să se agite. Atmosfera devenise animată. Fiecare căuta persoana pe care avea s-o sărute la finalul numărătorii inverse.

Am luat paharul şi l-am golit dintr-o singură sorbitură.

— E în regulă, scumpo, a spus Lina. Totul o să se termine curând.

Exact! Aveam să plec acasă şi să mă ascund sub cuvertură.

M-am uitat la Aaron. Şi el zâmbea. I-am studiat pe amândoi.

— Voi doi vă simţiţi... bine?

Zâmbetele lor au devenit şi mai largi. Mă întrebam dacă nu cumva fumaseră vreun *joint.* Aaron nu rânjea niciodată aşa, ca un maniac; pe deasupra, Lina vorbea ciudat. începeam să mă neliniştesc.

Sau poate că pur şi simplu se bucurau de viaţă şi de dragoste.

— îmi pare bine că sunteţi bucuroşi, am zis şi m-am uitat iar la ceasul de pe telefon. Mai vreau nişte şampanie.

— Ce mai face Olly? a întrebat Lina, umplându-mi iar paharul.

Am înţeles intenţia ei: voia să-mi ţină de urât şi să-mi distragă
atenţia. Asta făcuse toată seara, era un subiect care-mi aducea mângâiere.

— E bine. Se bucură că e acasă.

— Joe s-a împăcat cu situaţia?

— Da. I-a luat ceva timp. Indiferent ce s-a întâmplat, nimic nu schimbă faptul că Olly s-a întors acasă.

Lina a dat aprobator din cap, cu o privire afectuoasă.

— Tatăl tău e o pâine.

Aaron a chicotit.

— Expresia aia din spaniolă nu se traduce literal în engleză, iubito. Vrei să zici că Joe e blând ca un ursuleţ.

Lina şi-a dat ochii peste cap.

— Aţi înţeles foarte bine ce vreau să spun.

Replica m-a făcut să zâmbesc puţin. De fapt, habar n-aveam la ce se referise. Tot ce ştiam era că fusese ceva de bine. Lina îl adora pe tata.

Lina a arătat cu degetul spre faţa mea.

— Uite! Am reuşit să-i smulg un zâmbet mic. E prima oară când Roşie zâmbeşte, după câteva săptămâni!

Zâmbetul meu minuscul a dispărut.

— Mă rog..., am spus şi am ridicat din umeri. Am aranjat ca Olly să meargă la un interviu de angajare cu tipul care s-a ocupat de reparaţiile din apartamentul meu.

Vorbisem cu Aiden la telefon, după ce domnul Allen îmi dăduse numărul lui, şi îmi zisese că are nevoie de mână de lucru şi că ia în considerare să primească ucenici. L-am întrebat dacă acceptă oameni fără experienţă. A zis că da. Când l-am anunţat pe Olly, a părut nu doar interesat, ci de-a dreptul încântat de idee.

Lina a bătut din palme de bucurie.

— E minunat, Roşie! Să sperăm c-o să fie bine. Dacă are nevoie de sfaturi, îl putem trimite pe Aaron să-l pregătească pentru interviu. Dacă Olly supravieţuieşte acestei pregătiri, poate să obţină orice job doreşte. Ştii cât de înspăimântător poate fi Aaron.

— Ce amuzant! a comentat Aaron, sărutând-o pe tâmplă.

Apoi s-a întors spre mine.

— Roşie, dacă crezi că o să-l ajute, trimite-l la mine.

— Mulţumesc, Aaron!

Ştiam că avea foarte multă experienţă cu interviurile şi, deşi InTech şi afacerea lui Aiden erau două lucruri complet diferite, orice ajutor era bine-venit.

— E o idee bună, dar o să-l las pe Olly să decidă cum vrea să se pregătească.

Deodată, s-au stins luminile. Un singur fascicul lumina un ecran instalat la înălţime, pe un perete. În jurul nostru au izbucnit urale, anunţând momentul pe care toată lumea îl aştepta.

Cu excepţia mea, bineînţeles.

Lina m-a luat de mână şi m-a târât spre mulţimea agitată.

— Chiar trebuie? am întrebat-o.

— Da!

M-a bătut uşor pe mână, consolator.

Pe ecran au apărut două cifre aurii, strălucitoare – un 1 şi un 0. Nerăbdarea celor din jurul meu era palpabilă.

Peste câteva secunde, o sa pot pleca.

Stăteam lângă prietena mea cea mai bună şi soţul ei. Oamenii se foiau în jurul nostru. încercau să se apropie de ecran sau să-i găsească pe cei pe care-i voiau lângă ei atunci când numărătoarea avea să ajungă la zero.

Lina a întors capul şi m-a privit în ochi. în privirea ei era ceva indescifrabil. Se uita la mine ca şi cum ar fi fost în stare să treacă prin foc

pentru mine; ca şi cum se abţinea să mă îmbrăţişeze. Avea lacrimi în ochi.

Cu o secundă înainte de începerea numărătorii inverse, mi-a zis:

— Pune-ţi o dorinţă, Roşie! S-ar putea să se îndeplinească.

Cuvintele ei m-au luat puţin prin surprindere. închizând
ochii, am ascultat numărătoarea care ne pregătea pentru intrarea în noul an.

Zece!

Pune-ţi o dorinţa!

Nouă!

S-ar putea sa se îndeplinească.

Opt!

Nu voiam nimic. De fapt, îmi doream ceva. Un singur lucru.

Şapte!

O persoană.

Sase!

Singura persoană din lume care îmi doream să fie aici. Cu mine.

Cinci!

Bărbatul de care eram îndrăgostită iremediabil.

Patru!

Cel pe care îmi doream să-l sărut în noaptea asta şi în toate nopţile care vor urma.

Trei!

În vreme ce ţineam ochii închişi, am simtit că mă ia cineva de
mână. O strânsoare caldă, puternică. Familiară.

Doi!

Inima mi-a tresărit. S-a trezit la viaţă, după ce fusese adormită săptămâni întregi.

Necunoscutul m-a tras uşor spre el, strângându-mă la piept.

M-a învăluit un miros bine cunoscut. În interiorul meu, totul s-a încordat si s-a înfiorat.

Unu!

Când i-am simţit răsuflarea pe buzele mele, mi s-a tăiat respiraţia.

M-a sărutat pe bărbie.

Mi-am zis că e imposibil, că mintea îmi joacă feste, însă apoi mi-a murmurat la ureche trei cuvinte:

— Deschide ochii, Roşie!

Am deschis ochii şi... *Dumnezeule!*

Am început să bocesc. Aveam impresia că plânsesem destul, dar se pare că mă înşelam. Plângeam fiindcă dorinţa mea se întrupase şi era aici, aievea, în faţa mea.

Lucas.

Eram îndrăgostită nebuneşte şi-mi fusese foarte dor de el. Mă întrebam dacă văd bine, dacă-mi pierdusem minţile. Inima îmi bubuia în piept, iar lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Lacrimi de fericire, de tristeţe. Lucas era aici, în faţa mea, într-un costum închis la culoare, cu părul ciufulit şi cu o privire plină de căldură.

Se întorsese!

Mi-a cuprins faţa în palme, oferindu-mi zâmbetul lui inimitabil.

— Nu plânge, Roşie!

Şi-a apăsat fruntea de a mea.

— Gata cu lacrimile!

În jurul meu, totul a dispărut. Ştiam doar că Lucas e aici, cu mine. Si mă ţinea în braţe asa cum îmi dorisem să mă îmbrăţişeze în aeroport, în ziua când plecase.

I-am simţit buzele pe tâmplă.

— La mulţi ani, *dngeft.* Mi-a fost foarte dor de tine.

Am ridicat mâinile spre încheieturile lui şi le-am strâns, sim- ţindu-i pulsul sub pielea caldă.

— Lucas, de ce eşti aici?

Şi-a lipit din nou fruntea de a mea şi s-a apropiat mai mult. Un fior mi-a cutreierat corpul.

— Am venit pentru că te iubesc. Am crezut că trebuie să mă îndepărtez de tine, Roşie. Nu mă simţeam demn de tine. Iar acum am venit pentru că sunt pregătit să mă milogesc atât cât e nevoie, ca să te am din nou.

Un sunet ciudat a izbucnit din gâtlejul meu.

— Să plec de lângă tine a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Dar acum înţeleg. Acum ştiu că nu pot să te revendic dacă nu-mi doresc să devin un bărbat mai bun.

Buzele lui s-au apropiat de ale mele, promiţând un sărut de care aveam atât de multă nevoie.

— Dar, dacă mă primeşti înapoi, dacă mă vrei, nu mai plec nicăieri, Roşie.

Degetele i s-au încurcat în părul meu.

— Mă primeşti înapoi?

întrebarea m-a lăsat pe loc fără suflare. Nu reuşeam să articulez niciun cuvânt.

— Am atâtea să-ţi spun, Roşie. Am multe să-ţi explic, dar...

Strânsoarea lui devenea mai disperată. Dorinţa îi vibra în voce.

Aceeaşi dorinţă pe care o simţeam şi eu.

— Am nevoie de tine, Roşie. Am nevoie să mă primeşti înapoi, ca să-ţi demonstrez...

— *Lucas* – am zis în sfârşit –, te rog... nu mai vorbi şi sărută-mă!

Când gura lui a întâlnit-o pe a mea, i-am simţit surâsul până în adâncul meu. I-am simţit blândeţea, altruismul, sinceritatea, dragostea. Toate lucrurile care îl făceau unic şi după care eram înnebunită. Tot ce mă făcuse să mă îndrăgostesc atât de tare de el.

Limba lui mi s-a strecurat printre buze. Sărutul a devenit mai intens. Aşa îmi spunea cât de dor îi fusese de mine, cât de rău îi părea, cât de multă nevoie avea de mine şi cât mă dorea. Iar eu am primit totul şi l-am ferecat într-un colţişor, în siguranţă, acolo unde pusesem la păstrare tot ce-mi oferise, ceea ce credeam că pierdusem. Acum nu mai era dureros. Pur şi simplu mă umplea de fericire. Mă făcea să plutesc.

Ne-am desprins din sărut ca să ne tragem răsuflarea. Mă privea ca şi cum avea în faţă ceva preţios, la care nu avea de gând să renunţe vreodată.

— Mi-a fost atât de dor de tine! Mi-a fost dor

de gura asta – a adăugat, trecându-şi degetul mare pe buza mea de jos. De ochii ăştia – şi-a dus mâna la sprâncenele mele –, de chipul tău frumos. Dar cel mai mult mi-a fost dor de asta.

Lucas şi-a apăsat o palmă pe pieptul meu, unde inima îmi bătea ca nebuna, de parcă voia să-mi iasă din piept, să mă părăsească şi să se ducă la el.

— Roşie, ştiu că nu mai am dreptul la inima ta, dar – Dumnezeule! – o vreau. Mi-o doresc cu disperare.

A tăcut puţin, ca şi cum îi era greu să continue.

— Sper că o pot avea.

Am întins mâinile spre chipul lui. I-am dat la o parte câteva şuviţe de păr. L-am privit în ochi, ca să vadă că vorbeam foarte serios.

— E a ta, Lucas. Mereu ai avut inima mea şi o vei avea întotdeauna.

Lucas a expirat prelung.

— Ce bine! a comentat, apăsându-şi obrazul în palma mea. Dacă ai fi zis altceva, ceea ce urmează ar fi fost cam stânjenitor.

Brusc, o melodie a răsunat din boxe.

încet, am redevenit conştientă de ceea ce mă înconjura. Petrecerea de Anul Nou. Lina şi Aaron. Confetti împrăştiate peste tot. Am auzit primul vers din cântecul ce marcase începutul unei relaţii neaşteptate.

Din nou, am ridicat privirea spre Lucas. în ochii lui căprui citeam aceeaşi emoţie care mă răscolea.

— E cântecul nostru, am îngăimat, cu un nod

în gât. Coloana sonoră a lui Roşie şi Lucas.

A surâs, după care mi-a şoptit la ureche:

— Ţi-am zis să alegi o melodie care să ni se potrivească.

Corpul meu s-a trezit la viaţă sub atingerea lui.

— Dansezi cu mine, Rosalyn Graham?

— Da!

Şi-a strecurat degetele în părul meu.

— Ştiu că nu e un cântec pe care se dansează lent, dar nu mai stau departe de tine nici măcar o secundă.

Lucas mi-a dat capul pe spate şi m-a sărutat din nou, cu pasiune, cu toată sinceritatea. Mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui şi l-am tras spre mine.

Şi-a desprins gura de a mea şi i-am simţit buzele moi pe bărbie.

— Aş fi vrut să nu fim în toiul unei petreceri, ca să te pot avea numai pentru mine. Dar o să mai aştept. Mai întâi, vreau să-ţi spun multe.

— Spune-mi! Vreau să aud tot, Lucas.

— Atunci, în aeroport, te-am părăsit fără nicio explicaţie. îmi pare rău. îmi pare rău că te-am rănit şi că te-am lăsat să crezi că sentimentele mele pentru tine nu sunt suficient de puternice. N-o să mi-o iert niciodată.

Mi-am răsfirat degetele în părul lui moale.

— Lucas, nu trebuie să-ţi ceri scuze. Ţi-am vorbit atât de direct fiindcă voiam să înţelegi ce simt pentru tine. Dar a fost prea mult, prea curând.

— Nu-i adevărat. Ascultă-mă, Roşie! Tu erai totul pentru mine. *Eşti* totul. înţelegi?

— Şi atunci...

— De ce ai plecat aşa, Lucas?

întrebarea mi se învârtise prin minte de nenumărate ori.

— Eram convins că fac ce trebuie. Nu m-am îndoit niciodată că mă vrei, dar nu credeam c-o să mă vrei mereu. Mi-am zis că meriţi pe cineva mai bun decât mine, Roşie. Iar dacă eu nu credeam că sunt omul potrivit pentru tine, tu de ce ai fi crezut asta?

Vorbele lui mi-au frânt inima. Cum era posibil ca acest bărbat bun, grijuliu, altruist să creadă asemenea lucruri despre el însuşi?

— Când am plecat din Spania, eram în ultimul hal. Eram aşa de o bună bucată de vreme, înainte să plec în America. Suferisem un accident oribil, Roşie. Nu mai puteam să fac singurul lucru pe care ştiam să-l fac. Nu mai eram persoana care fusesem înainte. Nu puteam să-ţi ofer aşa ceva, Roşie. Meriţi pe cineva care te însufleţeşte, care împarte cu tine greutatea de pe umerii tăi, cineva care îţi pune lumea la picioare. Iar eu... abia dacă reuşeam să păşesc fără să mă prăbuşesc sub propria greutate.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat în colţul gurii. Voiam să ştie că îl ascult, că înţeleg.

— Dar pe urmă am citit cartea pe care ai scris-o cât am locuit împreună. Cea inspirată de întâlnirile noastre.

Am rămas cu gura căscată. Pulsul meu o luase la goană.

— Lina mi-a trimis romanul tău şi mi-a spus să-l citesc. Doamne! În paginile alea m-am văzut aşa cum nu credeam că sunt; am văzut calităţi care nu credeam că există în mine. M-am văzut prin ochii tăi. Mă *iubeşti.* Să aflu că o fată ca tine mă iubeşte, deşi nu sunt întreg, mi-a stârnit dorinţa de a face mai mult. Dorinţa de a deveni un bărbat mai bun, unul demn de tine. Vreau să-ţi demonstrez că pot. Vreau să lupt ca să-mi câştig dreptul la dragostea ta, Roşie.

Privirea lui era arzătoare.

— Am pierdut atât de mult timp plângându-mi de milă, gân- dindu-mă la ce am pierdut după accident, încât nu mai vedeam ceea ce am, ceea ce încă pot avea.

Mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Am reînceput fizioterapia. Am făcut numai câteva şedinţe, dar sunt hotărât să continui. Am început să vorbesc cu un psiho- terapeut despre atacurile mele de panică. O să învăţ cum să trec peste ce s-a întâmplat. Le-am povestit celor de acasă despre accident, mi-am cerut scuze că m-am purtat ca un idiot şi… m-am gândit la tine, Roşie. M-am gândit zi şi noapte. Până când mi-am amintit ce mi-ai zis în seara petrecută cu Alexia şi cu Adele, acasă la Lina. Ceva nu-mi dădea pace, dar pe urmă, deodată, mi-a picat fisa.

— La ce te referi.

— La cursuri de gătit. Am fost prea orb, prea

încăpăţânat şi deznădăjduit ca să-mi dau seama. încă mai cred că sunt cam bătrân pentru cursurile astea şi că e posibil să dau greş, dar sunt hotărât să încerc, pentru că e ceea ce-mi doresc. în afară de tine, să gătesc e singurul lucru care mă face să visez din nou la viitor.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar inima îmi creştea de bucurie.

— Am vorbit cu Alexia. O să mă ajute. O să-mi trimit dosarul ca să mă înscriu la cursuri de gătit, Roşie. Aici, în New York.

I-am sărit în braţe, iar el a râs sincer, din toată inima.

— O să dureze ceva timp să pregătesc actele pentru viză şi documentele pentru candidatură, mi-a zis la ureche. Sper că nu te deranjează să avem o relaţie de la distanţă, *ángel.*

— Nu, Lucas. Nu mă deranjează!

L-am sărutat repede pe buze.

— O să te vizitez în Spania cât de des o să pot şi o să-ţi scriu. Iar în restul timpului, vom avea o relaţie de la distanţă. O să-mi fie dor de tine zilnic.

— Pentru câteva luni, o să facem sex doar la telefon, *ángel.*

Am rânjit.

— Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-mi folosi telefonul.

Lucas mi-a aruncat genul de privire care are puterea să-ţi
schimbe viaţa. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a răsucit cu faţa la ecranul uriaş.

— Perfect! Ţii minte că ţi-am zis că, dacă nu m-ai vrea înapoi, ceea ce urmează ar fi cam jenant?

A făcut semn spre ecran, unde până adineauri se perindaseră cifrele numărătorii inverse.

Lacrimi de fericire îmi înceţoşau vederea. Chiar acolo, în faţa mea, stătea scris:

~~Rosalyn Graham,~~

~~Vrei să fii cea mai bună prietenă a mea,~~

~~Colega mea de apartament,~~

***Dancing Queen* a mea,**

~~Partenera mea de experiment viată,~~
~~Inima mea?~~
~~Vrei să fii a mea, aşa cum şi eu sunt cu totul al tău?~~

Buzele bărbatului pe care-l iubeam mi-au rostit la ureche:

— Te iubesc, Roşie! Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni. Şi o să te iubesc pentru tot restul vieţii mele, dacă mă laşi.

Cât ai clipi, m-am răsucit în braţele lui. Am privit în ochii lui căprui şi am rostit cel mai sincer „da”.

EPILOG

Puţin peste un an Lucas

— Eşti sigur că ai luat tot? m-a întrebat iar. Toate lucrurile tale sunt în cutiile pe care o să le trimită Charo şi obiectele de toaletă sunt în rucsacul tău?

I-am răspuns cu un zâmbet larg:

— Tu eşti tot ce-mi trebuie.

— Adică nu te-ar deranja dacă ţi-ai uita şosetele sau chiloţii? a zis Roşie.

— Nu mi-ar păsa deloc. Aşa, o să-ţi ia mai puţin timp să mă dezbraci.

A suspinat. Cunoşteam sunetul ăsta foarte bine. Devenisem foarte familiarizat cu acea expirare uşoară, în nenumăratele ocazii când fuseserăm nevoiţi să recurgem la telefoane, cât timp stătuserăm la distanţă.

încercaserăm să ne întâlnim pe cât de mult şi de des puteam amândoi, dar tot nu fusese suficient. Nu avea să fie niciodată suficient. încă ţineam socoteala timpului în care Roşie nu era lângă mine.

Zece săptămâni, cinci zile şi paisprezece ore se scurseseră de la ultima ei vizită.

Iar de data asta, nu îmi lipsise doar ea, ci şi Taco, pentru că Roşie îl luase cu ea când se întorsese în New York.

— Ştiu, *ângel.*

Am coborât vocea, astfel încât şoferul de taxi să nu audă cuvintele următoare. Nu fiindcă mi-ar fi păsat, ci pentru că doream să fie numai pentru urechile ei.

— Şi eu tânjesc să te ating, să te simt sub mine.

A urmat încă un suspin, dar de data asta era unul diferit. îmi dădea de înţeles că îi lipseşte mai mult decât atingerea mea. Amândoi eram pe

aceeaşi lungime de undă. îmi era dor de ea cu totul, trup şi suflet.

— Ei – a adăugat Roşie –, sper că nu ţi-ai uitat periuţa de dinţi, pentru că s-o folosim pe aceeaşi ar fi un pas important.

Faptul că mă tachina, în loc să spună ceea ce gândeam amândoi – cât de dificilă era relaţia asta la distanţă –, îmi stârnea dorinţa să sar din taxi direct în trafic şi să fug spre ea.

După ce urmasem conştiincios programul de fizioterapie, puteam să alerg din când în când, fără să şchiopătez sau să mă doară.

— *Preciosa*, nu există pas pentru care să nu fim pregătiţi.

Şi chiar nu exista. M-aş fi însurat deja cu ea, dacă am fi trăit amândoi într-o zonă cu acelaşi fus orar. Faptul că plecasem de lângă ea fără un cuvânt, cu un an în urmă, era un lucru pe care nu-l puteam uita şi cu care nu ştiam dacă mă pot împăca. Aşa cum reuşisem să înţeleg după şedinţele mele de psihoterapie, aproape că o pierdusem pe Roşie, dragostea vieţii mele, pentru că încercasem să o protejez, să mă protejez pe mine însumi. Doamna doctor Vera susţinea că important nu e să uiţi, ci să te ierţi pe tine însuti si să te străduiesti să fii mai bun. Zilnic încercam să fac asta.

învăţasem, de asemenea, să mă împac cu cel care eram acum, fără să-mi pară rău pentru ceea ce pierdusem. Iar acum, cu siguranţă, ştiam ce-mi

doresc pentru viitor.

O dorisem mereu pe Roşie, dar acum eram cu adevărat pregătit să accept tot ce avea să-mi ofere. Număram secundele care mă despărţeau de începutul vieţii noastre împreună, în New York. Între timp, mă duceam la cursuri culinare, ca să-mi construiesc un viitor nou. Iar ea avea succes ca scriitoare de romane de dragoste.

— Deci eşti în taxi? a întrebat Roşie, îndreptându-mi iar atenţia asupra conversaţiei. Eşti în drum spre aeroport?

— Da, sunt în taxi.

Doar că nu eram pe drum spre aeroport, ci în drum spre ea. Aterizasem în New York acum o oră. Iar Roşie credea că încă nu urcasem în avion.

— Of! Mi se pare că ultimele zece săptămâni au fost cele mai lungi din viaţa mea. Şi acum mai trebuie să aştept o noapte. Nu-i corect! s-a lamentat ea.

Am zărit clădirea unde se afla apartamentul ei.

— Aproape am ajuns, Roşie.

A oftat.

— Ştiu. Dar aş vrea să fii aici, acum.

Taxiul s-a oprit.

— Ce-o să faci când o să mă vezi, *ângefc*

Roşie a râs seducător.

— Dar ce *nu* o să fac?

Mi-am scos portofelul şi am plătit pentru cursă.

— Descrie-mi!

— O să-ţi sar în braţe.

Mi-am pus rucsacul pe umăr şi m-am îndreptat

spre clădirea ei. Am împins uşa şi am intrat.

— O să te acopăr cu sărutări, a continuat ea. Pe gură, pe gât, pe pleoape, pe urechi, oriunde ajung.

— Peste tot?

Am început să urc scările spre etajul ei.

— Oriunde pot ajunge cu buzele. Apoi, după ce termin, o să cobor de pe tine, o să-ţi scot tricoul, ca să pot începe să te…

Am bătut la uşă. Am auzit lătratul entuziast al lui Taco.

— Continuă, te rog!

— Să te dezbrac de tot, a îngăimat Roşie, după care a expirat tremurător.

Emoţia îi sugruma vocea.

— Lucas, mi-ai spus că zborul tău e programat pentru azi şi c-o să ajungi mâine în New York.

În vocea ei auzeam uimire, uşurare, dragoste şi bucurie.

— Aşa e. N-am minţit. Dar nu mai puteam să aştept, Roşie, aşa că mi-am luat bilet pentru un zbor mai devreme.

— Serios?

— Da.

Dincolo de uşa apartamentului, i-am auzit paşii moi, iuţi, nerăbdători, aşa cum mă simţeam şi eu.

— N-am rezistat să mai stau departe de tine nici măcar o secundă în plus, Roşie. Vreau să te sărut, să mă trezesc dimineaţa lângă tine, pentru tot restul vieţii mele. Să-ţi gătesc şi să-ţi amintesc să bei apă atunci când eşti prea ocupată cu scrisul. Să-mi aud numele pe buzele tale de fiecare

dată când te pătrund. Nu mai puteam aştepta să ne începem viaţa împreună, Roşie. Am aşteptat destul. Am aşteptat o viaţă întreagă, fără s-o ştiu. Deschide uşa, ca să-ţi arăt cât de mult mă bucur că a sosit clipa reunirii!

— Sfârşit —

MULŢUMIRI

Sfinte Sisoe! Chiar am reuşit!

Ar fi un eufemism să zic că ultimele douăsprezece luni au fost o cursă nebunească. Credeţi-mă, nu glumesc. Dacă e prima oară când auziţi de mine, probabil habar n-aveţi despre ce vorbesc. Nu-i nimic. Vă MULŢUMESC oricum că mi-aţi citit cartea şi sper că îi veţi iubi pe Roşie şi pe Lucas tot atât de mult cât îi iubesc eu.

Însă, dacă ştiţi despre ce vorbesc, înseamnă că acum un an eraţi prin preajmă. Adică aţi citit romanul meu de debut – *Din Spania, cu dragoste* – şi v-a plăcut îndeajuns încât aţi simţit nevoia să le povestiţi şi altora despre el. Probabil că le-aţi împuiat capul apropiaţilor voştri, povestindu-le despre Aaron, morocănosul şi marele amator de batoane cu musli.

Prin urmare, datorită VOUĂ, afecţiunii şi pasiunii voastre mă aflu în biroul meu de scriitoare full-time şi compun secţiunea „Mulţumiri”, în loc să tastez la un laptop de firmă, scriind cărţi printre picături, în timpul meu liber. Datorită vouă nu sunt nevoită să am un job care nu m-ar face fericită, ducând o viaţă din care ar lipsi mereu ceva.

VĂ MULŢUMESC! Îi mulţumesc fiecăruia dintre voi, cei care aţi făcut posibilă împlinirea

visului meu.

Salut, Ella! Ştiu că o să-ţi dai ochii peste cap când o să citeşti asta: totul a pornit de la tine. Ai fost alături de mine încă de la început, când ai citit prima versiune – foarte nereuşită, de altfel – a romanului *Din Spania cu dragoste.* Deşi varianta aia era super- nasoală, m-ai încurajat. De asta te iubesc şi preţuiesc atât de mult prietenia noastră. Din acelaşi motiv, n-o să scapi niciodată de mine şi o să te pomenesc PENTRU TOTDEAUNA în secţiunea „Mulţumiri" a romanelor mele.

Jessica, m-ai ţinut de mână, m-ai impulsionat să merg mai departe, m-ai călăuzit prin toată nebunia. Mi-ai spus când s-o iau mai uşor şi când ar trebui să fiu mândră de mine. Mulţumesc!

Andrea, Jen şi tuturor celor de la Agenţia Literară Dijkstra: vă mulţumesc pentru răbdarea infinită de care aţi dat dovadă! (Şi-mi cer scuze că v-am tot umplut inboxul.)

Kaitlin, *abia* ce-am citit bileţelul pe care mi l-ai lipit pe manuscrisul pe care *tocmai* l-am primit prin poştă. Sunt cam emoţionată. Nu voi reproduce aici cuvintele pe care ai îndrăznit să le scrii despre mine, însă voi spune un lucru: preţuiesc mai mult decât pot exprima în cuvinte faptul că ai încredere în textele mele. Şi n-o să te mint: încă încerc să mă obişnuiesc cu asta.

Megan, Katelyn, Morgan, întreaga echipă incredibilă de la Editura Atria: de luni întregi,

aţi muncit non-stop. Sunt cât se poate de recunoscătoare şi de bucuroasă că sunteţi de partea mea. Datorită vouă, am reuşit lucruri la care nici nu visam.

Le mulţumesc lui Molly şi uimitoarei echipe a filialei britanice a Editurii Simon and Schuster pentru că sunt grozavi şi pentru că fac o muncă nemaipomenită. Probabil c-o să leşin în ziua când voi vedea, în sfârşit, cărţile mele puse la vânzare în lanţul de librării Waterstones.

Domnule B., odată, într-una dintre zilele mele proaste, mi-ai spus că „nu eşti *pur şi simplu* norocos. Ca să dea norocul peste tine, trebuie să munceşti pe brânci şi să te faci cunoscut”. A fost cea mai liniştitoare replică pe care am auzit-o vreodată. Te iubesc, chiar şi atunci când nu-mi aduci flori în ziua lansării unuia dintre romanele mele. Şi nici măcar un tort decorat cu imaginea coperţii romanului meu. Hei, măcar un căţel poţi să-mi dăruieşti? Sincer vorbind, nu cer prea mult.

Tie, cititorule, îţi transmit iarăşi salutări! Si îţi mulţumesc din

> 77 > > > > >

nou. Pentru mine, povestea lui Roşie şi a lui Lucas a fost ceva mai emoţionantă şi, cu siguranţă, mult mai personală. Sper din suflet că ţi-a plăcut. Şi mai sper că, aidoma lui Roşie şi lui Lucas, dacă te simţi pierdut sau blocat, nu vei înceta niciodată să mergi mai departe. La urma urmei, aşa cum zicea Joey, din *Prietenii tăi*, nu poţi să te dai bătut. Dinozaurii s-ar da bătuţi?

Tipar executat la:
EVEREST UT TIPOGRAFIA
[1] **„Ți-am zis să-l ții!”**